

CINDER

BİR AY GÜNLÜĞÜ KİTABI

MARISSA MEYER

ARTEMİS

ABG/217 AB/479 AÇ/370 *A/55*

CINDER

MARISSA MEYER Orijinal Adı: *Cinder*

Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez İngilizceden Çeviren: Deniz Arı Editör: Toprak Dramalı Son Denetim: Atilla Sezer

Yaratıcı Yönetim: PhotoRepublic

Grafik: Asmin Ayşe Gündoğdu - Murat Yıldırım

1. Basım: Aralık 2014 ISBN: 978-605- 142-552-8 Sertifika No: 10905

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76 eposta: editor@artemisyayinlari.com www.artemisyayinlari.com

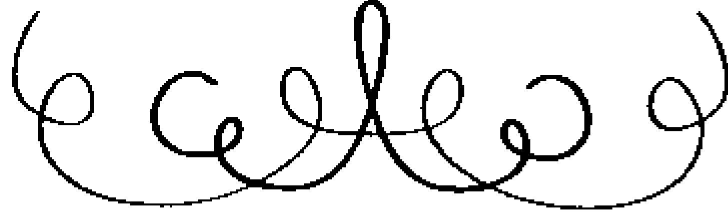
Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul Tel: (21 2) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 1 2088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 51 1 53 03 Faks: (21 2) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

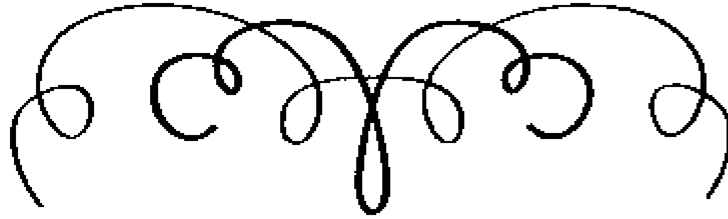

birinci kitap

Güzel kıyafetlerini çıkarttırdılar;

üstüne eski püskü, gri bir elbise verdiler

ve ayağına tahta takunyalar geçirdiler.

BÖLÜM
Bir

CINDER'IN BİLEĞİNDEKİ VİDA PASLANMIŞ VE ARTI şeklindeki girintisi, biçimsiz bir oyuk hâlini almıştı. Elindeki tornavidayı zorla bu oyuğa yerleştirip vidayı gıcırtılar içinde yavaş yavaş döndürerek gevşetmeye çalışırken sarf ettiği çabayla parmakları ağrıyordu. Vidanın ucunu çelikten protez eliyle söküp alabilecek kadar dışarı çıkarmayı başardığında, çevresine sarılmış iplikler de tamamen temizlenmişti.

Tornavidayı masanın üstüne fırlatan Cinder, iki eliyle kavradığı ayağını çekiştirerek yuvasından çıkardı. Çıkan ufak bir kıvılcım parmaklarını yaladığında ellerini hızla geri kaçırdı. Ayağı, sarı ve kırmızı kabloların ucundan sarkar hâlde kalmıştı.

Bir rahatlamayla iç geçirerek arkasına yaslandı. O kabloların ucundan bir serbestlik duygusu yayılıyor gibiydi -özgürdü. Gereğinden küçük bu ayaktan nefret ettiği dört senenin ardından, onu tekrar yerine takmamaya yemin etti. Sadece, Iko'nun bir an önce bunun yerine takacağı yeni ayağıyla çıkagelmesini umuyordu.

Cinder, Yeni Pekin in haftalık pazarında çalışan tam teşekküllü tek mekanik ustasıydı. Tezgâhının bir tabelası bile bulunmuyordu ama kablolardan sarkan ayağı ve etraftaki rafların üstünde duran bir sürü android parçası, yaptığı işin ne olduğunu yeterince iyi açıklıyordu. Cinder'ın yeri, bir TV satıcısı ve bir ipek tüccarının tezgâhlarının tam arasındaki daracık ve karanlık bir alana sıkışmış hâldeydi. Komşusu olan bu satıcıların her ikisi de, sürekli Cinder'ın tezgâhından gelen metal ve yağ kokusundan şikâyet edip dururdu. Üstelik karşı taraftaki pastacı tezgâhından gelen bal kokuları, çoğunlukla kendi dükkânından yayılanlara çok daha baskın çıkardı.

Tezgâhının önünden sarkan lekeli bir örtü, Cinder'ı etraftan geçip giden insanların görüşünden ayırıyordu. Bir sürü tüccar, işportacı, çoluk çocuğun sayesinde, ufak meydanda müthiş bir gürültü hâkimdi; robot tezgâhtarlarla tartışan ve alışverişlerinde bu androidleri kendi istedikleri fiyata ikna etmeye çalışan adamların bağırışları, kimlik çipi tarayıcılarının vızıltılı sesleri ve hesaptan hesaba aktarılan paraların monoton fatura gürültüsü, tüm binaları kaplayan dev ekranlar sayesinde gökyüzünü inleten reklam yayınları, haber sunumları ve dedikodu sesleri...

Cinder'ın işitme düzeneği, bütün bu sesleri statik bir uğultu sesine indirgiyordu. Ama bugün, diğer tüm seslerin arasından, kısamadığı tek bir melodik ses öne çıkıyor gibiydi. Tezgâhının hemen dışında bir çocuk grubu durmuş, "Küller, küller, hepimiz savrulacağız!" diye şakıdıktan sonra kahkahalar eşliğinde kendilerini asfalta atarak oyun oynuyordu.

Cinder'ın dudaklarında bir gülücük dolaştı. Fakat bu gülücüğün sebebi, geçen on yılda popüler olan, veba ve ölüm hakkındaki bu ninni değildi. Hatta bu şarkı midesini bulandırıyordu. Ama kıkırdayan çocuklar kendilerini yere bırakıp etraftan geçenlerin yoluna ayak başı olduklarında, insanların onlara attıkları bakışları seyretmeyi seviyordu. Yere serilmiş çocukların çevresinden geçmek zorunda kalan alışverişçiler homurdanıp duruyorlardı ve Cinder da çocukları bu yüzden seviyordu.

"Sunto! *Sunto!*"

Cinder'ın gülümsemesi soldu. Üstüne un bulaşmış önlüğüyle pastacı Chang Sacha'nın kalabalığın içinden belirmesini seyretti.

"Sunto, buraya gel! Sana burada oynamamanı söyledim. Ona bu kadar yakınken olmaz-"

Sachan'ın gözleri Cinder'ınkilerle buluştu, dudakları ince bir çizgi hâlini aldı ve sonra oğlunu kolundan kavrayarak uzaklaştı. Çocuk ayaklarını sürüyerek geri dönmeye çalışırken, annesi de ona tezgâhın yakınından ayrılmamasını söyledi. Pastacı kadın uzaklaşırken, Cinder da

yüzünü buruşturdu. Diğer çocuklar ise kalabalığa karıştı ve kahkahalarını da beraberlerinde götürdüler.

“Sanki kablolar bulaşıcıymış gibi,” diye mırıldandı Cinder, boş dükkânın içinde tek başına.

Tüyleri diken diken eden bir gıcırtı sesiyle kolunu uzattı, kirli parmaklarıyla saçlarını tarayarak dağınık bir atkuyruğu yaptı ve sonra artık siyahlaşmış iş eldivenlerine uzandı. Eldiveni önce, çelikten yapılmış eline geçirdi. Sağ avucu bu kalın eldiven içinde anında terlemeye başlamasına rağmen, sol elindeki çelik levhaları saklayan bu eldivenlerle kendini çok daha rahat hissediyordu. Parmaklarını esnetti ve tornavidayı zorlamaktan dolayı ağrıyan başparmağını rahatlatmaya çalışırken, bir yandan da dışarıdaki meydana tekrar bir göz attı. Çevrede bir sürü beyaz renkli androidin dolandığını görebiliyordu ama hiçbiri Iko değildi.

Cinder iç geçirerek masanın altındaki alet çantasına uzandı. Bir süre, iç içe geçmiş bir sürü tornavida ve alet edevatı karıştırdıktan sonra, en dibe gömülmüş kerpeteni dışarı çıkardı. Ayağını bileğine bağlayan kabloları tek tek sökerken her birinden ufak kıvılcımlar saçılıyordu. Eldivenleri sayesinde kıvılcımları hissetmedi ama retinasındaki ufak ekran, yanıp sönen kırmızı bir yazıyla, ayağıyla bağlantısını kaybetmekte olduğunu belirterek onu bilgilendirdi.

Son kabloyu da çekip kestiğinde, ayağı bileğinden kurtularak yere düştü.

Kendini aniden çok farklı hissetmişti. Sanki hayatında ilk defa... Hafiflemiş gibi hissediyordu kendini.

Artık çıkardığı ayağa masada bir yer açtı, onu cıvata anahtarlarıyla bijonlar arasından yükselen bir mihrap gibi masaya yerleştirdi ve sonra tekrar ayak bileğine doğru eğilerek soketlerden sızan kiri eski bir bezle sildi.

PAT.

Cinder irkildi ve başını masanın altına çarptı. Geriye doğru çekildi. Çattığı kaşlarının altından fırlattığı bakışları, ilk önce çalışma masasında yatan cansız androide sonra da onun arkasındaki genç adama yöneldi. Karşısındaki genç, şaşkınca bakan bakır rengi gözlere, kulaklarının arkasından sarkan siyah saçlara ve ülkedeki her kızın binlerce defa hayranlıkla düşlediği dudaklara sahipti.

Cinder'ın çatılan kaşları anında düzeldi.

Kendi şaşkınlığı da kısa süren genç adam, özür dilemeye davrandı. "Üzgünüm," dedi. "İçeride kimsenin olmadığını sanmıştım."

Cinder boş gözlerle bakmaya devam ederken adamın dediklerini zar zor idrak edebildi. Kalp atışları hızlanırken, retinasındaki tarayıcı da adamın zaten yıllardır dev ekranlardan izlediği için son derece aşina olduğu o hatlarını tarıyordu. Genç adam, ekranlardaki hâlinden daha uzun görünüyordu ve üzerindeki kapüşonlu gri eşofman üstünün, genellikle kendini ekranlarda gösterdiği zamanlarda giydiği o kaliteli giysilerle alakası yoktu. Ama buna rağmen Cinder'ın tarayıcısının, adamın yüzünü ölçerek elde ettiği görüntüyü veri tabanına iletmesi sadece 2,6 saniye aldı. Bir saniye daha geçtikten sonra, yeşil harflerle Cinder'ın görüşünün alt kısmında beliren gelen yazılar, zaten çoktan fark ettiği bilgiyi ona sundu.

PRENS KAITO, DOĞU ULUSLARI TOPLULUĞU'NUN

VELİAHT PRENSİ KİMLİK NO: #0082719057

7 NİSAN 108 T.E. DOĞUMLU

MEDYADA YER ALMA SAYISI: 88,987

14 AĞU 126 T.E. TARİHİNDE YAYINLANDI: 15 AĞUSTOSTA VELİAHT PRENS KAI TARAFINDAN DÜZENLENECEK BİR TOPLANTIDA SÜRE GİDEN LETUMOSIS ARAŞTIRMALARI VE BİR ANTİDOT

OLUŞTURULMASI KONUSUNDAKİ GELİŞMELER TARTIŞILACAK-

Cinder bir ayağının eksik olduğunu unutarak sandalyesinden fırladı ve neredeyse yere kapaklanıyordu. İki eliyle masaya tutunarak dengesini sağladı ve eğilerek tuhaf bir selam vermeyi başardı. Retina görüntüsü de kayboldu.

"Majesteleri," diye mırıldandı, başı eğik bir hâlde. Masa örtüsünün arkasında kaldığı için, bir ayağının eksik olduğunu prensin görmediğine memnundu.

Prens hafifçe irkildi ve Cinder'a doğru eğilmeden önce omzundan geriye bir bakış fırlattı. "Belki de... Eee..." derken, parmaklarını *şşşt* yapar gibi dudaklarına götürdü, "majesteleri kelimesini kullanmasak?"

Hâlâ şaşkınlıktan açılmış gözlerle bakan Cinder, kendini zorlayarak titrek bir şekilde başını salladı. "Evet. Elbette. Ben... size... Nasıl—" Yutkundu, kelimeler sanki tutkalla kaplıymışlar gibi diline yapışmıştı.

"Linh Cinder adında bir adam arıyorum," dedi prens. "Buralarda mıdır?"

Cinder kendini dengelemek için kullandığı ellerinden birini masadan ayırmayı göze aldı ve diğer elindeki eldiveni iyice dirseğine doğru çekiştirdi. Sonra prensin göğüs hizasına doğru bakarak geveledi, "Li-Linh Cinder benim."

Prensin eli, önündeki androidin ampulümsü kafasına yerleşirken, Cinder'ın gözleri de onun elini takip etti.

"Linh Cinder *sen misin**"

"Evet majest..." Cinder dudağını ısırdı.

"Mekanik ustası?"

Cinder başıyla onayladı. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Prens cevap vermek yerine, öne eğilerek başını uzattı ve Cinder’a, gözlerine bakmaktan başka bir seçenek bırakmadı, sonra da sırıttı. Cinder’ın kalbi tekler gibi oldu.

Prens doğruldu ve bu sırada Cinder’ın bakışlarını kendi gözlerinden ayırmamaya zorladı.

“Tam olarak beklediğim gibi biri sayılmazsın.”

“Ee, siz de pek... Benim... Eee____” Prensin gözlerine bakmaya daha fazla dayamayan Cinder uzandı ve androidi önüne doğru çekti. “Androidin nesi var majesteleri?”

Android fabrikadan daha yeni çıkmış gibi görünse de Cinder kaba saba dişi hatlarına bakarak androidin aslında oldukça eski bir model olduğunu anladı. Ama android, armut şeklinde bir vücudun üstünde küre gibi bir kafa ve beyaz parlak cilasıyla düzgün bir tasarıma sahipti.

“Onu bir türlü çalıştıramıyorum,” dedi Prens Kai, robotu inceleyen Cinder’ı seyrederek. “Bir gün normal çalışıyordu ve ertesi gün tamamen durdu.”

Cinder, androidi algılayıcı ışığı prense dönük olacak şekilde çevirdi. Artık eliyle alıştığı işi yapabileceği, ağzıyla da bildiği soruları sorabileceğine memnundu -yani odaklanabileceği bir şey olduğu için, beynindeki ağ bağlantısının kontrolünü tekrar kaybetmeyecekti.

“Daha önce herhangi bir sorunu oldu mu?”

“Hayır. Kraliyet mekanikleri tarafından ayda bir kontrol edilir ve ilk defa böylesine ciddi bir sorun yaşıyor.”

Prens Kai öne eğildi ve Cinder’ın masanın üstünde duran ufak metal ayağını alarak merakla elinde evirip çevirmeye başladı. Prensin ayağın içindeki parmaklara kadar uzanan kablolarla dolu oyuğu incelediğini

gören Cinder gerildi. Prens, eşofmanının fazlasıyla uzun kollarıyla, ayağın üstündeki bir lekeyi silmeye başladı.

“Onun içinde sıcak basmıyor mu?” dedi Cinder. Prensin dikkatini tekrar kendi üstüne çektiği için bu soru ağzından çıktığı anda pişman olmuştu.

Çok kısa bir an için, prens neredeyse utanmış gibi göründü. “Hem de nasıl,” dedi. “Ama dikkat çekmemeye çalışıyorum.”

Cinder ona bu konuda pek de başarılı olamadığını söylemeyi düşündü ama sonra vazgeçti. Dükkânın etrafının çığlıklar atan onlarca kız tarafından çevrilmediği gerçeği göz önüne alınırsa, prensin dikkat çekmeme konusunda aslında Cinder’ın sandığından daha başarılı olduğu söylenebilirdi. Prens o sırada, asil bir kalp hırsızından ziyade hafif çatlak, sıradan biri gibi görünüyordu.

Cinder boğazını temizleyerek androidle ilgilenmeye geri döndü. Robotun arka tarafındaki ve neredeyse görünmez paneli bulup açtı. “Onu neden kraliyet mekanikleri tamir etmiyor?”

“Denediler ama başaramadılar. Birileri onu sana getirmemi tavsiye etti.” Prens elindeki ayağı masaya geri koydu ve bakışlarını üstünde bir sürü yedek parça duran raflara çevirdi android parçaları, pervaneler, büyük ekranlar, el ekranları, sayborglar için yedek parçalar. “Yeni Pekindeki en iyi mekanik ustasının sen olduğu söylüyorlar. O yüzden, senin yaşlı bir adam olduğunu düşünmüştüm.”

“Öyle mi diyorlar?” diye mırıldandı Cinder.

Cinder ı görünce şaşıran ilk kişi prens değildi. Müşterilerinin çoğu, nasıl olup da genç bir kızın şehirdeki en iyi mekanik ustası olduğuna anlam veremezdi ve Cinder da bu yeteneğinin sırrını onlarla asla paylaşmazdı. Bir sayborg olduğunu ne kadar az insan bilirse o kadar iyiydi. Pazardaki herkes Chang Sachan’ın attığı türden küçümseyen bakışlar atmaya başlarsa, herhâlde kafayı yerdi.

Serçe parmağını kullanarak androidin kablolarından bir kısmını bir kenara çekiştirdi. "Bazen sadece eskilikten dolayı çalışmayı bırakırlar. Belki de yeni bir modele geçmelisiniz."

"Ne yazık ki bunu yapamam, içinde son derece gizli bilgiler saklıdır. Ulusal güvenlik gereği o bilgilere ulaşmam gerekiyor... Bir başkası yapmadan önce." Parmakları çalışmayı bırakan Cinder, başını kaldırıp prense baktı.

Prens, dudakları titremeye başlamadan önce, üç saniye boyunca Cinder'ın bakışlarına yanıt verdi. "Sadece şaka yapıyorum. Nainsi benim ilk androidimdir. Yani duygusal bir bağ söz konusu."

Cinder'ın görüşünün kenarında turuncu bir ışık yanıp söndü. Biyonik görüşü bir şey yakalamıştı ama ne olduğundan emin değildi -belki fazla güçlü bir yutkunma, fazla hızlı bir göz kırpışı veya prensin çene kaslarında fazladan bir gerilme.

Cinder bu turuncu ışığı görmeye alışıktı. Sürekli yanıp sönerdi. Birinin yalan söylediğini belirten bir işaretti.

"Ulusal güvenlik demek..." dedi. "Komikti."

Prens, sanki dediklerine karşı çıkması için, Cinder'a meydan okuyormuş gibi başını bir yana eğdi. Gözlerinin önüne bir tutam siyah saç döküldü. Cinder gözlerini kaçırdı.

"Eğitmen modeli, 8.6," dedi Cinder, plastik kafatasının içindeki hafifçe aydınlanmış paneli okuyarak. Yani Android neredeyse 20 yaşındaydı. Oldukça eski sayılırdı. "Mükemmel görünüyor."

Cinder elini kaldırdı ve bir yumruk darbesiyle çıkarttığı androidin kafasını, masaya yuvarlanmadan hemen önce havada yakaladı. Prens ise yerinden sıçramıştı.

Cinder, androidin kafasını geri yerleştirdi ve güç düğmesine bastı ama hiçbir şey olmadı. "Bunun ne kadar sık işe yaradığını bilseniz,

şaşırırdınız."

Prens garip bir kıkırtı koyuverdi. "Sen, Linh Cinder olduğuna emin misin? Mekanik ustası?"

"Cinder! Onu getirdim!" Sensör ışığı mavi mavi yanıp sönen Iko, kalabalığın arasında belirdi ve Cinder'ın çalışma masasına doğru geldi. Kıskaçlı bir elini kaldırdı ve çelik kaplamalı yepyeni bir ayağı, masanın üstüne, prensin androidinin hemen yanma koydu. "Eskisine göre çok daha gelişkin bir model, sadece birazcık kullanılmış ve kabloları da oldukça uyumlu görünüyor. Üstelik satıcıyı sadece 600 univ'e bırakmaya razı edebildim."

Cinder'ın içini bir telaş kapladı. Tek ayağı üstünde dengesini koruyarak yeni çelik ayağı masadan kaptığı gibi arka tarafa doğru fırlattı. "İyi iş çıkardın Iko. Nguyenshifu, koruma droidi için yeni bir ayak bulduğumuzu duyduğuna çok memnun olacaktır."

Iko'nun sensör ışığı hafifçe soldu. "Nguyenshifu mu? Anlamlandıramadım."

Dişlerini sıkarak zorla gülümseyen Cinder, prense doğru işaret etti. "Iko, lütfen müşterimize hak ettiği saygıyı göster." Sesini alçalttı. "Yani majestelerine."

Iko bir gıcırtıyla boynunu arkaya büktü ve bir metre üstünde kalan prense bakmak için yuvarlak sensörünü yukarı çevirdi. Tarayıcısı prensin kimliğini tanımlarken, sensör ışığı da titreşti. "Prens Kai," dedi, metalik sesiyle gıcırtılı bir şekilde. "Yakından bakıldığında, daha bile yakışıklıymışsınız."

Cinder'ın midesi utançla kasıldı ama prens sadece güldü.

"Bu kadarı yeterli Iko, arkaya geç."

Iko emre uydu ve masa örtüsünü bir kenara ittirdi. Ardından masanın altına girdi.

“Böyle bir karaktere her gün rastlanmıyor,” dedi Prens Kai, sanki pazara sık sık bir sürü android getiren biri gibi dükkânın kapı kirişine yaslanarak. “Onu kendin mi programladın?”

“İster inanın ister inanmayın, geldiğinde bu hâldeydi. Ben programlamasında bir hata olduğundan şüpheleniyorum aslında. Herhâlde üvey annem de o yüzden onu bu kadar ucuza kapatabilmişti.”

“Programlamamda hata falan yok benim!” dedi Iko, Cinder’ın arkasında bir yerden.

Cinder’ın gözleri prensin bakışlarıyla buluştu. Prensin bir başka rahat kahkahasıyla beraber bir an için gözleri kamaşır gibi oldu. Sonra başını hızla prensin androdinin arkasına geri çekti.

“Peki, ne düşünüyorsun?” diye sordu prens.

“Sistem kontrolünü yapmam lazım. Birkaç gün sürer. Hatta belki de bir hafta.” Cinder yüzüne düşen bir parça saçı kulağının arkasına sıkıştırdı ve androidin içini incelerken bacağını da biraz dinlendirebilmenin mutluluğuyla sandalyesine çöktü. O hareketiyle belki de saygıda kusur etmiş olmalıydı ama çalışırken onun ellerini seyredebilmek için başını hafifçe öne eğen prens, pek de aldırmış gibi görünmüyordu.

“Peşin ödemeye ihtiyacın var mı?

Prens, içine kimlik çipinin gömülü sol bileğini Cinder a doğru uzattı. Ama Cinder eldivenli elini sallayarak reddetti. “Hayır, teşekkürler. Size hizmet etmek benim için bir onurdur.”

Prens Kai bir an için karşı çıkacakmış gibi göründü ama sonra elini aşağı indirdi. “Onu festivalden önce tamir edebilmen mümkün olur mu dersin?”

Cinder, androidin panelini kapattı. “Sorun değil. Ama sorununun ne olduğunu bilmediğim sürece...”

“Biliyorum, biliyorum.” Prens, topukları üzerinde hafifçe sallandı. “Sadece yetiştirebileceğini umuyorum.”

“Hazır olduğunda size nasıl ulaşabilirim?”

“Saraya bir mesaj gönder. Veya gelecek hafta sonu burada olacak mısın? O zaman uğrayabilirim.”

“Ah, evet!” dedi Iko arkalardan. “Pazarın kurulduğu her gün buradayız. Tekrar bekleriz. Sizi yeniden görmek şahane olur.”

Cinder hafifçe irkildi. “Gelmek zorunda değilsiniz.

“Memnuniyetle gelirim.”

Prens başını eğerek kibarca vedalaşırken, bir yandan da kapüşonunu iyice yüzüne doğru çekiştirdi. Cinder da başını eğerek karşılık verdi. Aslında ayağa kalkıp eğilmesi gerektiğini biliyordu tabii ama dengesini tekrar kaybetme ihtimalini göze alamamıştı.

Cinder başını kaldırıp gözlerini meydanda gezdirmeden önce, prensin masaya vuran gölgesinin kaybolmasını bekledi. Aceleyle oraya buraya koşuşturan kalabalık, aralarında bir prensin yürüdüğünün farkına varmamış gibi görünüyordu. Cinder’ın gerginliği, yerini rahatlamaya bıraktı.

O sırada metal kıskaçlarını göğsünde kavuşturmuş Iko, Cinder’ın yanına geldi. “Prens Kai! Fanımı kontrol eder misin? Sanırım aşırı ısınmaya başladım.”

Cinder eğildi ve yeni ayağını eline alarak pantolonuna sildi. Ayağın dış kaplamasını kontrol etti ve az önceki muamelesi yüzünden çizik içinde olmadığını gördüğüne memnun oldu.

“Bunu duyduğu zaman Peony’nin suratının alacağı ifadeyi hayal edebiliyor musun?” dedi Iko.

“Tiz bir sesle ciyaklayacağını tahmin edebiliyorum.” Cinder, içinde minik bir neşenin kıvılcımlanmasına izin vermeden önce son bir defa kalabalığı dikkatle gözden geçirdi. Peony’ye anlatmak için sabırsızlanıyordu. *Prensin ta kendisi!* Ağzından garip bir kahkaha kaçıverdi. Bu acayipti. İnanılmazdı. Hatta… *“Ah, Tanrım.* ”

Cinder’ın gülümsemesi soldu. “Ne oldu?”

Iko bir kıskacını uzatarak Cinder’ın alnına doğru işaret etti. “Yüzünde yağ lekesi var.”

Cinder irkildi ve alnını ovuşturdu. “Dalga geçiyorsun.”

“Farkına bile varmadığına eminim.”

Cinder elini indirdi. “Ne fark eder ki? Haydi bana yardım et de bir başka asilzade uğramadan önce şunu bir takalım.” Cinder boştaki ayak bileğini diğer dizinin üstüne koydu ve renkli kabloları takmaya başladı. Bir yandan da prensin onun aslında ne olduğunun farkına varıp varmadığını merak etti.

“Sana da tam uydu, değil mi?” dedi Iko. O sırada Cinder da Iko’nun avucunda tuttuğu vidaları ondan tek tek alarak önceden hazırlanmış deliklere takıyordu.

“Çok güzel Iko. Teşekkürler. Adri’nin fark etmeyeceğini umarım. Bir ayağa 600 univ harcadığımı duyarsa herhâlde beni öldürür.” Son vidayı da sıkıştırdı ve bacağını uzattı, ayağını bir ileri bir geri hareket ettirdi, parmaklarını oynattı. Hareketleri biraz tutuk gibiydi ve sinir sensörlerinin yeni kablolarla uyum sağlaması birkaç gün alacaktı ama en azından artık ayarı bozuk bir şekilde topallayarak dolaşmak zorunda değildi.

“Mükemmel,” dedi, botunu giyerek. O sırada Iko’nun, elinde eski ayağını tuttuğunu fark etti. “O hurdayı da atabilir…”

Cinder’ın kulaklarına bir çığlık doldu. Çığlık sesi, işitme ara yüzünde zirve yaparken irkildi ve yüzünü sese doğru çevirdi. Pazara sessizlik inmişti. Oraya buraya kurulmuş tezgâhların arasında saklambaç oynayan çocuklar, saklandıkları yerden kafalarını uzattılar.

Çığlık sesi, pastacı Chang Sachadan gelmişti. Cinder şaşkınlık içinde ayağa kalktı ve kalabalığın üstünden bakabilmek için sandalyesinin üstüne çıktı. Tezgâhındaki Sacha’nın, kekler ve pastaların yer aldığı cam dolabın arkasında durmuş, gözlerini önüne doğru uzattığı ellerine diktiğini gördü.

Kalabalık yavaş yavaş olayı idrak ederken, Cinder da eliyle burnunu kapattı.

“Veba!” diye bağırdı biri. “Vebaya yakalanmış!”

Herkesi bir panik aldı. Anneler, çaresiz ellerle çocuklarının yüzünü kapatarak onları kucakladıkları gibi Sacha’nın tezgâhından uzağa kaçırdılar. Dükkân sahipleri ise büyük bir gürültüyle kapılarının önündeki kepenklerini indiriyordu.

Sunto bir çığlık attı ve annesine doğru koşturdu. Ama annesi, elleriyle ona hayır işareti yaptı. *Hayır, hayır, yaklaşma.* Komşu bir tezgâhtar çocuğu yakaladı ve omzunun altına sıkıştırarak ters yöne doğru koşturdu. Sacha onun arkasından bağırdı ama ağzından çıkan kelimeler, kalabalığın bağırış çağırışları arasında kaybolup gitti.

Cinder’ın midesi kasıldı. Kendisinin ve Iko’nun koşması söz konusu değildi. Çünkü Iko, bu arbedede ezilip giderdi. Cinder nefesini tutarak tezgâhın bir köşesindeki kordona uzandı ve metal kapıyı aşağı indirdi. Yere vuran küçük bir güneş ışığı parçası dışında, içerisi tamamen karanlık altında kaldı. Yerden yükselen ısı, dar mekânı nefes alması zor bir yer hâline getiriyordu.

“Cinder?” dedi Iko, robotik sesinde bir endişeyle. Sensörünün ışığını güçlendirdi ve tezgâhın içini mavi ışıkla doldurdu.

“Merak etme,” dedi Cinder, sandalyeden inip masanın üstündeki yağa bulanmış bez parçasını eline alırken. Çığlıklar çoktan dinmeye başlamış, sessizlikse dükkânın içini sanki dışarıdan ayrı ve boş bir dünyaya dönüştürmüştü. “Sacha meydanın ta diğer ucunda. Burada güvendeyiz.” Ama buna rağmen raflarla kaplı duvara doğru iyice geriledi, yere çöküp elindeki bezle ağzını ve burnunu kapadı.

Beklemeye başladılar. Cinder, becerebildiğince sığ nefesler almaya çalıştı. Sonra siren seslerini, acil durum hava aracının yaklaştığını ve Sacha’yı alıp gittiğini işittiler.

BÖLÜM
İki

BİR BAŞKA MOTOR SESİ MEYDANI DOLDURMAYA başladığında, acil durum hava aracının sireninden gelen ses daha tam olarak uzaklaşmamıştı bile. Pazar yerine çöken sessizlik, asfaltı döven ayak sesleri ve birinin etrafa yağdırdığı emirlerle bozuldu. Emir sesini, bir diğerinin verdiği boğuk yanıt izledi.

Çantasını sırtına geçiren Cinder, tezgâhın tozlu zemininde sürünerek ilerledi ve masasından sarkan örtünün altından geçti. Parmaklarını kapının altındaki ufacık boşluğa sokarak kapıyı birkaç santim yukarı ittirdi. Bir yanağını kumla kaplı sıcak asfalta yapıştırarak baktığında, meydanın karşısında üç çift sarı botlu ayağın durduğunu gördü. Bir acil durum ekibi. Kapıyı biraz daha yukarı ittirdi ve adamların -hepsi de gaz maskesi takmıştı- Sacha'nın tezgâhını ellerindeki sarı bir kutudan sıktıkları bir sıvıya bulamalarını seyretti. O kadar uzakta olmasına rağmen, Cinder burnuna gelen kokuyla yüzünü buruşturdu.

"Neler oluyor?" diye sordu arkasındaki Iko.

"Chanhji'nin tezgâhını yakacaklar." Cinder gözleriyle meydanı taradı ve yakındaki bir köşede duran bembeyaz hava aracını gördü. Üç adam dışında, meydan tamamen boştu. Cinder olduğu yerde yuvarlanarak sırtüstü yattı ve Iko'nun karanlıkta hafifçe parlayan sensörüne baktı. "Tezgâh alev aldığında, yani dikkatleri dağılınca buradan uzaklaşırız."

"Başımız belada mı ki?"

"Hayır. Ama bugün canım hiç karantina altına alınmak istemiyor."

Adamlardan biri bağırarak bir emir verdi ve ardından atılan adımların sesi duyuldu. Cinder başını çevirdi ve gözünü kısarak aralıktan dışarı baktı. Pastacının tezgâhına bir ateş fırlatıldı. Kısa süre sonra, gaz kokusuna yanık kokusu eşlik etmeye başlamıştı. Tezgâhın biraz uzağında duran adamlar, büyüyen alevlerin önünde üniformalı karanlık birer silüet olarak görünüyorlardı.

Cinder kolunu yukarı uzattı ve Prens Kai'nin androidini, boynundan yakalayarak aşağı indirdi. Androidi bir kolunun altına sıkıştırdıktan sonra kapıyı altından sürünebileceği kadar yukarı kaldırdı. O sırada gözlerini adamlardan ayırmıyordu. Iko da onu izledi. Cinder kapıyı tekrar aşağı doğru indirdiğinde Iko çoktan yandaki tezgâhın bir köşesine saklanmıştı bile. Hızla dükkânların önünden koşturdular -insanlar arbede içinde kaçıştıktan sonra çoğunun kapısı açık bırakılmıştı- ve karşılarına çıkan ilk sokağa daldılar. Üstlerindeki gökyüzü siyah bir bulutla kaplanmıştı. Birkaç saniye sonra, binaların üstünden uçarak meydana doğru ilerleyen habercilerin hava araçlarının sesi duyuldu.

Pazarı oldukça arkada bıraktıklarında Cinder yavaşladı ve dar sokaklardan oluşan bu labirentten dışarı çıktı. Güneş tepeden inmiş ve batıdaki gökdelenlerin arkasından batmaya başlamıştı. Hava ağustos sıcağıyla yanıyordu. Ama ara sıra binaların arasından esen bir rüzgâr, etraftaki çöpleri bir hortuma kapılmışlarcasına havalandırıyordu. Artık pazarın dört sokak kadar ilerisine, tekrar hayatla dolu sokaklara varmışlardı —kaldırımlar yaycılarla doluydu ve herkes şehir merkezindeki veba vakasını konuşuyordu. Bina duvarlarına monte edilmiş dev ekranlarda Yeni Pekin in merkezindeki yangın ve dumanlar canlı olarak gösteriliyor ve -Cinder'ın anladığı kadarıyla aslında sadece bir kişinin vebaya yakalandığı onaylanmış olduğu hâlde- vebanın bulaştığı belirlenen insan sayısının her geçen saniye arttığını belirten panik dolu başlıklar yayınlanıyordu.

"Bütün o tatlılara çok yazık oldu," dedi Iko, kömürleşmiş pastacı tezgâhını yakın çekimle gösteren bir ekranın yanından geçerlerken.

Cinder yanağının içini ısırdı. İkisi de o güne dek pastacının o ünlü tatlılarından bir ısırık bile almamıştı. Iko'nun tat duyusu yoktu ve Chang Sacha, sayborgları müşteri olarak kabul etmezdi.

Gökyüzüne yükselen alışveriş merkezleri ve ofis binaları, yerini giderek karman çorman apartmanlara bıraktı. Binalar birbirine o kadar yakın inşa edilmişti ki, sanki cam ve betondan oluşan, bitmeyen uzunlukta büyük bir duvarmış izlenimi veriyordu. Şehrin bu bölgesindeki apartmanlar, bir zamanlar oldukça rahat konuşlanmış, insanın yaşamak isteyebileceği türden yerlerdi. Ajna aynı metrekareye daha fazla insan sığdırmaya çalışılırken, zamanla o kadar çok bölünmüş ve yeniden inşa edilmişlerdi ki bu bölge artık binaların arasından uzanan koridorlar ve merdivenlerden oluşan bir labirenti andırıyordu.

Cinder köşeyi dönerek kendi evinin bulunduğu sokağa girdiğinde, bu çirkin bina kalabalığına dair tüm düşünceler aklından uçtu gitti. Attığı bir adımla beraber, etraftaki binaların arasından bakıldığında, dingin bir sessizlikle şehri seyreden bir tepenin üstündeki Yeni Pekin Sarayı görülebiliyordu. Sarayın sivri köşelere sahip altın rengindeki çatısı güneşin altında turuncu turuncu parlıyor, pencereleri ise üstlerine vuran güneş ışıklarını aşağıda uzanan şehre yansıtıyordu. Şatafatlı duvarlar, sarayın yanlarına kademe kademe dizilmiş ve tepe yamacına fazlasıyla yakın duran daha ufak köşkler... Cinder bu manzarayı seyretmek için her zamankinden daha fazla durakladı. O duvarların arkasında yaşayan birini, belki de bu saniye içinde bile orada bulunan birini düşündü.

Saraya baktığı diğer zamanlarda da prensin orada yaşadığını *bilmediğinden* değil... Ama bugün, önündeki manzarayla arasında daha önceden hiç hissetmediği türden bir bağ hissediyordu ve bununla beraber, neredeyse kibirli bir keyif duydu. Prensle tanışmıştı. Prens onun tezgâhına gelmişti. Prens onun adını biliyordu.

Rutubetli havayı içine çeken Cinder, yüzünü zorla başka bir yana çevirdi. Çocukluk ediyordu. Tıpkı Peony gibi düşünmeye başlamıştı.

Kraliyet androidini diğer koluna geçirdi ve Iko'yla beraber Zümrüdü Anka Apartmanının kapısına yaklaştılar. Az önce serbest bıraktığı bileğini duvardaki kimlik tarayıcıya okuttuktan sonra kilidin açılma sesi duyuldu.

Beraberce merdivenleri inerlerken, Iko da basamakları inebilmek için uzattığı kollarını kullanıyordu. Loş ışıkla aydınlatılmış bodrum katına, ince tel örgülerle ayrılmış depo alanlarından oluşan bir labirente vardılar. Küf kokusuyla dolu bir hava akımı onları karşılarken, Iko da spot ışığını açtı ve tavandaki seyrek yerleştirilmiş halojen lambalar yüzünden oluşan gölgelerin azalmasını sağladı, indikleri merdivenden 18-20 No.'lu depo bölmesine uzanan yola oldukça aşinaydılar. Adri, işlerini yapması için Cinder'a bu ufacık ve buz gibi bölmeyi ayırmıştı.

Cinder zaten üstü tamamen dolu çalışma masasının üzerinde androide uygun yer açtı ve çantasını yere koydu. Tekrar bölmenin dışına çıkıp deponun kapısını kilitlemeden önce, son derece ağır çalışma eldivenlerini, daha az kirli, pamuk eldivenleriyle değiştirdi. "Eğer Adri sorarsa," dedi, beraberce asansörlere doğru yürürlerken, "tezgâhımız, pastacınınkinin yakınında bile yer almıyor."

Iko'nun ışığı titreşti. "Not edildi."

Asansörde yalnızdılar. On sekizinci katta durduklarında, bina birden bir curcuna alanına dönmüştü. Çocuklar koridorlarda koşturarak oyunlar oynuyor, ev kedileri ve başıboş kediler duvarların kenarında dolaşıyor, o hiçbir zaman eksik olmayan mavi ekran ışıkları, açık ev kapılarından dışarı vuruyordu. Cinder etrafta koşturan çocuklardan kaçınarak evine doğru ilerlerken, bir yandan da beyin kontrol ekranından gürültü seviyesini daha rahat bir noktaya ayarladı.

Ev kapısının ardında kadar açık olduğunu gördüğünde durakladı ve içeri girmeden önce, kapı yanında yazan numarayı tekrar kontrol etti.

Adri'nin o sert sesinin oturma odasından yükseldiğini duydu. "Peony'nin yakasını biraz daha aşağı düşür. Yaşlı bir kadın gibi görünüyor."

Cinder başını köşeden uzatarak içeri baktı. Adri bir elini hologramdan oluşan şöminenin yanına dayamış duruyordu. Üstündeki kasımpatı desenli bornoz, arkasındaki duvara asılmış cafcaflı kâğıt yelpaze koleksiyonu -antika gibi görünecek şekilde yapılmış taklitler- ile mükemmel bir uyum içindeydi. Yüzü aşırı pudradan dolayı ışıldıyor, dudakları korkunç derecede parıldayacak kadar ruj lanmış hâliyle, Adri sanki kendisinin bir taklidiymiş gibi duruyordu. Yüzüne sanki bir yere gitmeyi planlıyormuşçasına makyaj yapmıştı ama aslında evden nadiren ayrılırdı.

Cinder'ın kapı girişinde durduğunu gördüyse bile, bunu belli etmedi.

Sıcaklık yaymayan alevlerin üstünde duran ekranda, pazardaki yangından görüntüler vardı. Pastacının tezgâhı tam bir harabeye dönmüş, koca bir fırının iskeleti hâlini almıştı.

Odanın ortasındaysa ipek ve tüller içindeki Pearl ve Peony duruyordu. Peony siyah buklelerini eliyle havada tutarken, Cinder'ın tanımadığı bir kadın da onun üstündeki elbisenin yakasıyla uğraşıyordu. Peony, kadının omuzlarının arkasından Cinder'ı gördü ve gözleri parlarken yüzü de aydınlanıverdi. Sessizce yüzünü buruşturarak üstündeki elbiseye işaret etti.

Cinder da ona sırıttı. Küçük üvey kız kardeşi, alevlerin ışığı vurduğunda lavanta tonlarıyla hafifçe parıldayan gümüş rengi elbisesi ile bir melek gibi görünüyordu.

"Pearl." Adri bir parmağını havada çevirerek diğer kızına işaret etti ve Pearl etrafında döndü. Elbisesinin arkası, inci görünümlü düğmelerle kapatılmıştı. Üst tarafı dar, etek kısmı aşırı kabartılı elbisesi, Peony'ninkiyle hemen hemen aynıydı ama yaldızlı altın rengindeydi. "Belinden biraz daha alalım."

Peony'nin yaka kısmını ayarladıktan sonra bir iğneyle işaretleyen kadın, Cinder'ı kapının orada gördüğünde şaşırdı ama yüzünü hızla başka yana çevirdi. Geriye doğru bir adım atarak dudaklarındaki iğneliği

eline aldı ve başını bir yana doğru eğdi. “Zaten fazlasıyla daralttık,” dedi. “Dans edebilmesini istiyoruz sonuçta, değil mi?”

“Bir koca bulmasını istiyoruz,” dedi Adri.

“Hayır, hayır,” dedi terzi kadın, bir yandan uzanıp Pearl’ün elbisesinin belini çekiştirirken. Cinder, Pearl’ün midesini olabildiğince içeri çekmeye çalıştığını, hatta göğüs kafesinin kumaşın üstünden belirginleştiğini görebiliyordu. “Evlenmek için daha çok küçük.”

“On yedi yaşındayım,” diye cevap verdi Pearl, kadına sert bir bakış atarak.

“On yedi mi? Gördünüz mü işte? O sadece bir çocuk. Evlenme değil, eğlenme çağında daha. Öyle değil mi kızım?”

“Eğlenceli bir hayat yaşamak için bana fazlasıyla pahalıya mâl oluyor,” dedi Adri. “Bu elbisenin bir işe yaramasını bekliyorum.”

“Merak etme Linhji. Pearl bir çiy tanesi kadar güzel olacak.” İğneliği tekrar dudaklarının arasına sıkıştıran terzi kadın, tekrar Peony’nin yakası ile ilgilenmeye geri döndü.

Adri burnunu havaya kaldırdı ve kirli çizmelerinden kargo pantolonuna onu şöyle bir süzerek nihayet Cinder’ın farkına varmış göründü. “Sen neden pazarda değilsin?”

“Bugün erken kapandı,” dedi Cinder, Adri’nin izlemediği ekrana anlamlı bir bakış atarak. Sonra umursamaz bir tavır takındı ve başparmağıyla koridorun ilerisine doğru işaret etti. “O zaman ben de temizleneyim de elbise provasına hazırlanayım.”

Terzi duraksadı. “Bir elbise daha mı Linhji? Yanımda yeterince malzeme getirmedim...”

“Hava aracındaki manyeto bandı değiştirdin mi?”

Cinder'ın gülümsemesi soldu. "Hayır. Henüz değil."

"Eh, o işi halletmediğin sürece hiçbirimiz baloya gidemeyiz, değil mi?"

Cinder öfkesini bastırdı. Geçen hafta boyunca aynı konuşmayı iki defa yapmışlardı bile. "Yeni bir manyeto bant almak için paraya ihtiyacım var. En azından 800 univ. Eğer pazarda kazandığım paralar doğrudan senin hesabına aktarılmasaydı, şimdiye kadar çoktan yenisini almış olurdum."

"Paraları ben almaycıyım da boş oyuncaklara harca, öyle değil mi?" Iko aslında teknik olarak kendisine ait olmasına rağmen, Adri, "Oyuncaklar," derken Iko'ya dik bir bakış atmış ve dudaklarını büzmüştü. "Ayrıca hem yeni bir manyeto bandı hem de sadece bir defa giyeceğin yeni bir elbiseyi karşılayamam. Yani ya hava aracını tamir etmenin başka bir yolunu bulmak ya da baloda giyeceğin elbiseyi kendin almak zorundasın."

Cinder'ın midesi sinirle kasıldı. Kendisine de bir elbise alınabilecek şekilde ekonomik davranıp Pearl ve Peony'ye özel kesim giysiler yerine hepsine hazır elbiseler alınabileceğini belirtebilirdi. Diğer iki kızın da elbiselerini sadece bir defa giyeceklerini söyleyebilirdi. Çalışıp para kazananın kendisi olduğunu, dolayısıyla nasıl harcanacağına karar verenin de o olması gerektiğini vurgulayabildi. Ama tartışmanın hiçbir anlamı yoktu. Yasal olarak, tıpkı ev androidleri gibi Cinder da Adri'ye aitti ve bu yüzden tüm parası, sahip olduğu birkaç öteberi, hatta kısa süre önce taktığı yeni ayak bile Adri'nin sayılırdı. Ve Adri de bu gerçeği ona hatırlatıp durmaktan büyük bir keyif alıyordu. Ona bu zevki tekrar yaşatmamak için, en ufak bir isyan kıvılcımı belirtisi bile göstermemeye özen gösteren Cinder, kızgınlığını bastırdı. "Belki takas yoluyla bir manyeto bant alabilirim. Yerel dükkânlara bir uğrarım."

Adri burnunu çekti. "Mesela istersen şu değersiz androidi takas edebilirsin."

Iko, Cinder'ın bacakları arkasına saklandı.

“Karşılığında fazla bir şey alamayız,” dedi Cinder. “Kimse bu kadar eski bir modeli istemez.”

“Doğru. İstemezler, değil mi? Belki ikinizi de yedek parça niyetine satmak zorunda kalırım.” Adri uzandı ve Pearl’ün henüz tamamlanmamış kol yenini çekiştirdi. “Hava aracını nasıl onardığın umurumda değil. Sadece balodan önce onar, yeter — ve çok para harcama. Boşu boşuna o hurda yığınının park yeri maliyetini karşılamaya devam etmeye niyetim yok.”

Cinder ellerini arka ceplerine soktu. “Yani hava aracını tamir eder ve bir elbise bulabilirsem, bu sene gerçekten de baloya gidebileceğimi mi söylüyorsun?”

Adri’nin dudaklarının köşesi kıvrıldı. “Senin o,” derken, bakışları Cinder’ın çizmelerine indi, “acayipliklerini saklayacak uygun bir elbise bulabilmen bir mucize olur. Ama evet; eğer hava aracını onarırsan, baloya gidebilirsin sanırım.”

Peony, Cinder’a şaşkın bir bakış fırlatırken ablası Pearl ise yüzünü annesine çevirdi. “Ciddi olamazsın! O? *Bizimle* mi gelecek?” Cinder omzunu kapı kenarına yasladı ve hayal kırıklığını Peony’den saklamaya çalıştı. Pearl’ün gösterdiği tepki gereksizdi, çünkü Cinder’ın görüşünün kenarında turuncu bir ışık yanıp sönmüştü; Adri verdiği sözde samimi değildi.

“Eh,” dedi Cinder, keyfi yerine gelmiş gibi görünmeye çalışarak. “Sanırım o zaman gidip bir manyeto bant bulsam iyi olacak.”

Dikkatini tekrar Pearl’ün elbisesine yönelten Adri, huzurundan azat eder gibi, Cinder’a bakmadan elini salladı.

Cinder, üvey kardeşlerinin ihtişamlı elbiselerine son bir bakış attıktan sonra odadan geriledi. Peony’nin sesi tiz bir haykırışla yükseldiğinde, Cinder koridora yüzünü daha yeni dönmüştü.

“Prens Kai!”

Olduğu yerde donakalan Cinder, duvardaki ekrana baktı. Veba salgını uyarılarının yerini, sarayın basın odasından canlı yayın görüntüleri almıştı. Prens Kai, insan ve androidlerden oluşan bir haberci grubuna sesleniyordu.

"Ses açılsın," dedi Pearl, terzi kadını da bir kenara ittirerek.

"... Araştırmalar, önceliğimiz olmaya devam ediyor," diyordu Prens Kai, iki eliyle kenarlarından kavradığı ufak kürsünün arkasından. "Araştırma ekibimiz, on binlerce vatandaşımızın hayatını tehdit eden, ebeveynlerimden birinin hayatına mâl olan ve diğerini pençeleri arasında tutmaya devam eden bu vebaya bir çare bulmaya kararlıdır. Bugün şehir sınırları içerisinde meydana gelen olayın da gösterdiği gibi, durum giderek daha vahim bir hâle gelmektedir. Artık bu vebanın, sadece toplumun yoksul, kırda yaşayan kesimini etkilediğini düşünmek mümkün değil. Letumosis hastalığı hepimizi tehdit ediyor ve ona bir çare bulmak zorundayız. Ekonomimizi de ancak o zaman tekrar güçlendirebilir ve Doğu Ulusları Topluluğu nu bir zamanlar olduğu zengin ülke hâline geri getirebiliriz."

Kalabalıktan heyecansız bir alkış yükseldi. Veba ile ilgili araştırmalar, hastalığın ilk defa Afrika Birliği'nin ufak bir kasabasında boy gösterdiği on iki yıl öncesinde zaten başlamıştı. Bunca zamandır pek bir aşama kaydedilememiş gibi görünüyordu. Geçen on iki yıl içerisinde veba, görünüşe göre birbirinden bağlantısız olarak dünyadaki yüzlerce toplumda baş göstermeye devam etmiş, sonuçta yüz binlerce insan hastalanmış ve hayatım kaybetmişti. Hatta Adri'nin kocası da bir Avrupa seyahati sırasında vebaya yakalanmıştı -adam, on bir yaşındaki öksüz bir sayborgun bakımını üstlenmeyi de bu seyahat sırasında kabul etmişti. Cinder ona dair fazla bir şey hatırlamasa da adamın karantina bölgesine götürüldüğü ve Adri'nin, kocasına, kendisini *bu şeyle* baş başa bırakamayacağını bağırdığını günü iyi hatırlıyordu.

Adri kocasından asla bahsetmezdi ve evde adamı hatırlatan tek şey de şömine üstünü süsleyen holografik plaketler ve el oyması madalyalardı -üç yıl boyunca katıldığı bir uluslararası teknoloji fuarında kazandığı

başarı ödülleri ve tebrik plaketleri. Adamın ne icat ettiği konusunda Cinder'ın hiçbir fikri yoktu. Ama icat ettiği şey pek tutmamış olmaydı ki adam öldüğünde ailesine neredeyse beş kuruş bile bırakmamıştı.

Konuşmasına devam eden prensin sözleri bir adamın kürsüye yaklaşıp eline bir not tutuşturmasıyla kesildi. Notu okuyan prensin gözleri dolar gibi oldu. Ekran karardı.

Basın odasının yerini, mavi ekran önündeki bir kürsü görüntüsü aldı. Kürsünün arkasında duran kadının yüzü ifadesizdi. Kürsüyü kavrayan ellerinin boğumlarıysa bembeyazdı. "Majesteleri İmparator Rikan'ın durumu hakkında aldığımız son bilgileri iletmek için, Majesteleri Prensin basın konferansını bölüyoruz. İmparatorun doktorları, bizi yüce majestelerinin letumosis hastalığının üçüncü aşamasına geçtiği konusunda bilgilendirdi."

Nefesi kesilen terzi kadın, ağzındaki iğneliği eline aldı.

Cinder kapı çerçevesine yaslandı. Kai'ye taziyelerini sunmak veya imparatorun sağlığına kavuşmasını dilediğini belirtmek aklına bile gelmemişti. Prens onun duygusuz biri olduğunu düşünmüş olmalıydı. Hatta duyarsız biri olduğunu...

"Bu aşamada Majesteleri İmparator'un rahat etmesi için gereken her şeyin yapıldığı konusunda bilgilendirildik. Saray görevlileri, araştırmacıların bir ilaç bulabilmek için aralıksız olarak çalıştıklarını belirtti. Bir yandan sayborgların vatani göreve alımları devam ederken, bir yandan da antidot testleri için acil olarak gönüllülere ihtiyaç duyuluyor. İmparatorun hastalığı sebebiyle 126. Geleneksel Barış Festivali'nin durumuyla ilgili olarak çelişkili bildirimler aldık ama Prens Kaito basına yaptığı açıklamada festivalin planlandığı gibi gerçekleştirileceğini belirtti. Ve festivalin, bu trajik günlere biraz olsun neşe katmasını umduğunu söyledi." Açıklamaları önündeki ufak ekrandan okuyan spiker, tereddütle bir anlığına duraksadı. Sonra yüzü yumuşadı ve o donuk spiker tonu, daha canlı bir hâl aldı. "İmparatorumuz çok yaşasın."

Terzi kadın da spikerin arkasından aynı sözleri tekrarladı. Ekran tekrar karardıktan sonra, görüntü yine basın konferansına döndü. Ama Prens Kai kürsüden ayrılmıştı ve habercilerden oluşan topluluktaki insanlar, ait oldukları ajansların kameralarına açıklamalar yapmakla meşguldüler.

"Veba deneyleri için gönüllü olabilecek bir sayborg tanıyorum," dedi Pearl. "Neden göreve alınmayı beklesin ki?"

Cinder, kendisinden bir yaş büyük olmasına rağmen, ondan on beş santim daha kısa olan Pearl'e dik bir bakış fırlattı. "İyi fikir," dedi. "Ve ardından sen de o güzel elbiseni karşılamak için güzel bir iş bulursun."

Pearl onu tersledi. "Gönüllülerin ailelerine maddi yardımda bulunuyorlar kablo beyinli."

Sayborgların vatani göreve alımı bir yıl kadar önce, kraliyet araştırmacıları grubu tarafından başlatılmıştı. Her sabah, Doğu Ulusları Topluluğunda yaşayan sayborglar arasından yeni bir kimlik numarası seçiliyor, ardından Mumbai'den Singapur'a uzanan diyarlardan getirilen sayborglar, antidot testi için kobay faresi olarak kullanılıyordu. Bütün bu olay, "insanlık için hayatını feda etmek" türünden bir tür onurlu görev olarak sunulsa da aslında sayborglara diğer insanlardan farklı bakıldığını hatırlatan bir düzenden başka bir şey değildi. Sayborgların çoğu, bilim adamlarının cömert elleri sayesinde hayatta ikinci bir şansa sahip olmuş insanlardı ve dolayısıyla tüm varlıklarını onları yaratanlara borçlu sayılıyorlardı. Çoğu insan, sayborgların bu kadar uzun süre yaşadıkları için bile şanslı olduğunu düşünüyordu. Yani vebaya bir çare bulunması için hayatını feda etmesi gerekenlerin başında sayborgların gelmesi de son derece adildi.

"Cinder'ı gönüllü olarak sunamayız," dedi Peony, eteğini ellerinde toplayarak. "El ekranımı tamir etmesi için ona ihtiyacım var."

Pearl burnundan soludu ve yüzünü onlardan başka yana çevirdi. Peony ise kız kardeşinin sırtına bakarak yüzünü buruşturdu.

"Didişmeyin," dedi Adri. "Peony, eteğini buruşturuyorsun."

Terzi kadın işinin başına geri dönerken, Cinder da koridora çekildi. Adri'den uzaklaşmaya hevesli Iko ise çoktan Cinder'ın iki adım önünde yürümeye başlamıştı bile.

Cinder, Peony'nin onu savunmasını takdirle karşılıyordu elbette ama sonuçta bunun herhangi bir şeyi değiştirmeyeceğini de iyi biliyordu. Adri onun deneyler için gönüllü olmasına asla izin vermezdi. Çünkü o zaman tek gelir kapısını da kapamış olurdu ve Cinder, üvey annesinin, hayatında bir gün bile çalışmadığına emindi.

Ama eğer göreve alım bilgisayarı onun kimlik numarasını seçerse, bu konuda kimse bir şey yapamazdı. Üstelik bilgisayar son zamanlarda yüksek oranda Yeni Pekin ve çevresinde yaşayan sayborgları seçiyor gibi görünüyordu.

Seçilen sayborglar arasında genç bir kız olduğunu gördüğü her seferinde, Cinder'a, kafasının içinde geriye sayan bir saat varmış gibi geliyordu.

BÖLÜM
Üç

IKO ALKIŞLAR GİBİ, KISKAÇLARINI BİRBİRİNE vurdu ve "Baloya gidiyorsun!" dedi. "Sana bir elbise ve ayakkabı bulmamız lazım. Ayağındaki o korkunç, çirkin ayakkabılarla gitmene izin veremem tabii ki. Yeni bir çift eldiven de alırız ve..."

"Şu ışığını buraya tutabilir misin?" dedi Cinder, alet dolabının en üst çekmecesini açarak. Cinder yedek vidalar ve sökerlerle dolu çekmecenin içini karıştırırken, Iko'nun da yanına yaklaşmasıyla beraber, malzeme odasının karanlığı mavimsi bir ışıkla aralandı.

"Verecekleri yemeği bir düşün," dedi Iko. "Ve de elbiseleri. Ve müziği!"

Cinder onu duymazlıktan geldi ve çekmeceden seçtiği çeşitli aletleri Iko'nun manyetik özellikli göğsü üstüne yapıştırarak sıralamaya başladı.

"Yıldızlar aşkına! Prens Kai de orada olacak! Prensle dans edebilirsin!"

Iko'nun son sözleriyle duraklayan Cinder, gözlerini kısarak onun köreltici parlaklıktaki ışığına doğru baktı. "Prens benimle neden dans etsin ki?"

Bir cevap arayan Iko'nun soğutucu fanları gürültüyle çalışıyordu. "Çünkü bu defa yüzünde yağ lekesi olmayacak."

Cinder kıkırdama isteğini bastırdı. Android mantığı bazen son derece basit olabiliyordu. "Sana bunu söylemekten nefret ediyorum Iko," dedi, çekmeceyi kapatıp bir alttakini açarak, "ama baloya gidecek değilim."

Iko'nun fanları bir anlığına durdu, sonra çalışmaya devam etti. "Anlamlandıramadım."

"İlk olarak, bugüne kadar biriktirdiğim tüm parayı yeni bir ayağa harcadım. Fakat param olsaydı bile, neden bir elbise veya ayakkabı ya da eldiven almak için harcaycıyım ki? Bu israftan başka bir şey olmazdı."

"Başka neye harcayabilirsin ki?"

"Mesela, yeni bir somun anahtarı takımı alabilirim. Veya çekmeceleri yapış yapış olmamış yeni bir alet dolabı." Sözlerini vurgulamak için, karıştırdığı ikinci çekmeceyi omzuyla vurarak kapattı. "Artık Adri'nin hizmetçisi olmadan yaşayabileceğim, kendime ait bir ev tutabilirim."

"Adri, serbestlik kâğıtlarını hayatta imzalamaz."

Cinder üçüncü çekmeceyi açtı. "Biliyorum. Zaten bir ev tutmak, aptal bir elbiseden çok daha fazla paraya mâl olurdu." Çekmeceden çıkardığı birkaç somun anahtarı ve bir cırcırlı makarayı dolabın üstüne koydu. "Belki de cilt nakli yaptırırdım." "Cildinin bir şeyi yok."

Cinder, gözünün ucuyla Iko'ya baktı.

"Ah. Sayborg kısımlarından bahsediyorsun."

Üçüncü çekmeceyi de kapatan Cinder, çalışma masasının üstünde duran çantasını aldı ve seçtiği aletleri içine tıktı. "Başka neye ihtiyacımız olacağını düşünüyorsun? Ah, yer krikosu. Nereye koymuştum onu?"

"Mantıksızlık ediyorsun," dedi Iko. "Belki takas yoluyla veya emaneten bir elbise bulabilirsin. Sakuradaki mağazada gördüğümüz o klasik elbisenin içine girmek için neler vermezdim. Hangisinden bahsettiğimi hatırladın mı?"

Cinder çalışma masasının altına yığılmış aletleri karıştırmaya başladı. "Bir önemi yok. Çünkü gitmiyorum."

“Ama bir önemi var. Bu, yılın balosu! Ve prens de orada olacak!”

“Iko, onun androidini tamir ediyorum. Yoksa onunla arkadaş olduğumuz pek söylenemez.” Prensin androidinden bahsetmek, Cinder’ın aklında bir kıvılcımın çakmasına sebep oldu ve birkaç saniye sonra, yer krikosunu, altında bulunduğu örtüden ayırmakla meşguldü. “Ayrıca hiç fark etmez, çünkü Adri baloya gitmeme asla izin vermeyecek.”

“Eğer hava aracını onarırsan izin verebileceğini söy…”

“Tabii tabii. Peki, hava aracını onardıktan sonra ne olacak? Peony’nin sürekli bozulan el ekranını kim tamir edecek? Ya da...” Gözlerini depoda gezdirdi ve bir köşede duran paslanmış androide baktı. “Eski bir Bahçıvan7.3 modelinin tamiri?”

“Adri o eski şeyi onarmanı neden istesin ki? Artık bir bahçesi yok. Hatta bir balkonu bile yok.”

“Sadece, baloya gitmeme izin vermeye gerçekten niyetli olmadığını söylemeye çalışıyorum. Onarmam gereken şeyler bulabildiği sürece, ‘yapmam gereken işler’ asla bitmeyecek.” Cinder birkaç kriko ayağını çantasına tıkıştırırken, bu durumu umursamadığını düşünüyordu. Umursaması için bir sebep yoktu.

Zaten resmi bir baloya uygun biri değildi. Metalden kısımlarını gizleyecek eldiven ve ayakkabılar bulabilse bile, inatçı saçlarına asla güzel bir şekil veremezdi ve makyaj konusunda hiçbir şey bilmiyordu. Baloya gitse bile, herhalde tüm akşam, bir köşede oturup prensin dikkatini çekmeye çalışan kızlarla dalga geçerek, aslında onları hiç kıskanmıyormuş gibi davranmakla geçerdi. Sanki bir köşede oturup sadece seyretmekten son derece memnunmuş gibi davranmakla...

Yine de baloda verilecek yemekleri merak etmiyor değildi.

Ve evet, prens onu tanıyordu. Yani bir bakıma. Pazardayken son derece kibar davranmıştı. Belki gerçekten de onu dansa davet ederdi. Sırf

nezaket gösterisi olarak bile olsa. Belki Cinder'ı bir köşede yalnız otururken gördüğü için centilmenlik yapmak amacıyla.

Cinder'ın bu beyhude hayalleri başladığı kadar büyük bir hızla son buldu. Gerçekleşmeleri imkânsızdı. Düşünmeye bile değmezdi. O bir sayborgdu ve baloya asla gidemezdi.

"Sanırım gereken her şeyi aldık," dedi, hayal kırıklığını gizlemek için çantasını sırtına atarak. "Hazır mısın?"

"Anlamlandıramadım," dedi Iko. "Eğer hava aracını tamir etmek, Adri'nin baloya gitmene izin vermesini sağlamayacaksa, o zaman hurdalığa neden gidiyoruz ki? Eğer çalışan bir manyeto bandı o kadar çok istiyorsa, gidip çöplükleri kendisi karıştırsın."

"Çünkü baloya izin versin veya vermesin, eline vereceğimiz en ufak bir sebeple bile, seni üç beş parça bozuk para karşılığı *satabileceğini* düşünüyorum. Ayrıca onlar baloya gidince, ev de bize kalacak. Kulağa güzel gelmiyor mu?"

"Hem de harika geliyor!"

Cinder arkasına döndüğünde, Peony'nin kapıdan içeri girdiğini gördü. Üstünde hâlâ gümüş rengindeki elbisesi vardı. Ama elbisenin yaka ve kol kısımları artık tamamlanmıştı. Dekolte kısmına hafif bir nakış işlenmişti ve on dört yaşındaki Peony'nin sahip olduğu, Cinder'ın asla umut bile edemeyeceği türden kıvrımlarını vurguluyordu. Cinder'ın bedeni belki bir zamanlar dişil hatlara sahip olmaya meyilli idiyse bile, cerrahların sayborg müdahalesi sırasında bu gelişimi sekteye uğramış ve onu sopayı andıran bir vücutla bırakmıştı. Fazlasıyla zarafetten yoksun, fazlasıyla erkek çocuğunu andıran, ağır takma bacağı ile fazlasıyla garip bir vücutla.

"Annemi boğmak üzereyim," dedi Peony. "Beni delirtiyor. 'Pearl'ün bir koca bulması lazım,' 'Kızlarımın bakımı iliğimi kurutuyor,' 'Onlar için yaptıklarımı kimse takdir etmiyor,' bıdı bıdı bıdı." Annesini taklit ederek parmaklarını havada salladı.

“Burada ne işin var?”

“*Saklanıyorum*. Ah, bir de el ekranıma bir göz atabilir misin diye sormak istedim.” Sırtında taşıdığı el ekranını Cinder’a uzattı.

Cinder ekranı aldı ama gözleri Peony’nin eteğindeydi. Eteğin parıltılı uçları üstüne tozlar bulaşmıştı. “O elbiseyi mahvedeceksin. İşte Adri’nin hışmıyla asıl o zaman tanışırsın.”

Peony dilini çıkardı ve sonra eteğini dizlerine doğru çekiştirerek iki eliyle topladı. “Peki, ne düşünüyorsun?” dedi, çıplak ayakları üstünde hafifçe zıplayarak.

“Harika görünüyorsun.”

Peony tavus kuşu gibi gururla kabardı ve bu sırada elbisesini daha da kırıştırdı. Ama sonra neşesi aniden sönüverdi. “Senin için de bir tane yaptırmalıydı. Bu hiç de adil değil.”

“Zaten gitmek istemiyorum.” Cinder omuz silkti. Peony öylesine bir sempatiyle konuşmuştu ki onunla tartışmaya girmek istememişti. Genellikle kız kardeşlerine karşı hissettiği kıskançlığı başarıyla bastırırdı. Adri’nin onların üstüne titremesini, kız kardeşlerinin yumuşak ellerini... Üstelik Peony, onun tek insan arkadaşı sayılırdı. Ama buna rağmen, Peony’yi o elbisenin içinde görmekten doğan kıskançlığı kolayca bastıramıyordu. Konuyu değiştirmeye karar verdi. “Ekranının nesi var?”

“Yine saçmalamaya başladı.” Peony boş boya kutularından oluşan bir yığının üstündeki aletleri bir kenara ittirdi. En temiz noktayı gözüne kestirerek otururken, bıraktığı eteği de kabararak etrafa yayıldı. Oturduktan sonra, topuğuyla plastik kutuları ritimli bir şekilde dövmeye başladı.

“Yine ünlülerle ilgili o salak uygulamaları mı indirdin?”

“Hayır.”

Cinder bir kaşını kaldırdı.

"Bir dil uygulaması indirdim. Hepsi bu. Ve dersim için ihtiyacım vardı. Ah, unutmadan, sana bir şey getirdim İko."

Peony, elbisesinin içinden terzinin kullandığı malzemelerden artan kadife bir kurdele çıkarırken, Iko da onun yanına yaklaştı. Kurdeleyi görmesiyle beraber, odanın içini aydınlatan ışığı çok daha parlak bir hâle geldi.

"Teşekkürler," dedi Iko, Peony kurdeleyi onun cılız bileğine bağlarken. "Çok güzel."

Cinder el ekranını çalışma masasının üstüne, Prens Kai'nin androidinin hemen yanına koydu. "Buna yarın bakarım. Şimdi Adri haşmetleri için manyeto bant bulmaya gidiyoruz."

"Öyle mi? Nereye gidiyorsunuz?"

"Hurdalığa."

"Oldukça eğlenceli olacak," dedi Iko, eğreti bilekliğini sensörleriyle tekrar ve tekrar tarayarak.

"Gerçekten mi? dedi Peony. "Ben de gelebilir miyim?" Cinder güldü. "Şaka yapıyor. Iko son zamanlarda alaycı konuşma yeteneği üzerine çalışıyor da."

"Umurumda değil. Ne olursa olsun, o sıkış tepiş eve dönmekten daha iyidir." Peony elini yelpaze gibi kullanarak yüzüne doğru salladı ve düşünmeden, arkasındaki metal raflara dayandı.

Cinder uzanarak onu öne doğru geri çekti. "Dikkatli ol. Elbiseni mahvedeceksin."

Peony eteğini kontrol etti, sonra kir ve yağla kaplı raflara baktı, ardından elini sallayarak Cinder'ın telaşını geçiştirdi. "Gerçekten de,

gelebilir miyim? Kulağa heyecanlı geliyor." "Daha çok kirli ve kokuşmuş geliyor," dedi Iko.

"Sen nereden bileceksin ki?" dedi Cinder. "Senin koku algılayıcıların yok."

"Ama fantastik bir hayal gücüm var."

Sırıtan Cinder, üvey kardeşini kapıya doğru itekledi. "Peki. O zaman git de üstünü değiş. Ama çabuk ol. Sana anlatacağım bir hikâye var."

BÖLÜM
Dört

PEONY, CINDER'IN OMZUNA VURDU. NEREDEYSE, eskimiş androrid parçalarından oluşan bir yığının içine düşmesine sebep oluyordu. "Bunları anlatmak için neden bu kadar bekledin? Kaç saattir evdesin sen? *Dört mü?*"

"Biliyorum, biliyorum. Üzgünüm," dedi Cinder, omzunu ovuşturarak. "Ama anlatmak için uygun bir an bulamadım ve Adri'nin bilmesini de istemiyorum. Bu durumu kendi çıkarına dönüştürmeye çalışacaktır."

"Annemin ne düşündüğü kimin umurunda? Bu durumu ben de kendi çıkarıma dönüştürmek isterim. Yıldızlar aşkına. Prensin ta kendisi... Senin dükkânında... Benim de orada olmadığıma inanamıyorum. Neden orada değildim ki?"

"İpek ve brokar kumaşlar içine gömülmekle meşguldün." "Ahhh." Peony yoluna çıkan kırık bir lambayı tekmeleyerek uzaklaştırdı. "Bana bir mesaj atmalıydın. Balo elbisem bitmiş olsun veya olmasın, iki saniye içinde dükkânda olurdum. *Ah.* Senden *nefret* ediyorum. Evet, resmi olarak açıklıyorum; senden *nefret* ediyorum. Tekrar görüşecek misiniz? Yani demek istiyorum ki sonuçta görüşmek zorundasınız, değil mi? Beni de yanında götüreceğine *söz verirsen,* senden nefret etmekten vazgeçebilirim. Anlaştık mı?"

"Bir tane buldum!" diye seslendi Iko, on metre öteden. Projektör ışığı paslanmış bir hava aracını aydınlatıyor, arkasında kalan hurda yığınına dev bir gölgenin düşmesine sebep oluyordu.

“Peki… Prens nasıl biri?” dedi Peony, artık yerde durmaya mahkûm olmuş aracın yanına koşturan Cinder’a, sanki onun yanında olmak Majesteleri Prensin yanında olmakla aynı şeymiş gibi ayak uydurmaya çalışarak.

“Bilmem,” dedi Cinder, aracın kaportasını açıp havaya kaldırarak. “Ah, iyi. Henüz kimse tarafından yağmalanmamış.”

Iko, Cinder’ın önünden çekildi. “Cinder’ın alnındaki kocaman yağ lekesini görmezden gelecek kadar kibardı.”

Peony güçlükle soludu. “Ah, hayır!”

“Ne var? Ben bir mekanik ustasıyım. Üstüm başım tabii ki kirleniyor. Süslenip püslenmemi isteseydi, bana önceden mesaj atması gerekirdi. Iko, şuraya biraz ışık alabilir miyim?”

Iko başını öne doğru uzatarak aracın motor bölümünü aydınlattı. Cinder’ın diğer yanında duran Peony ise dilini şaklattı. “Belki de yağ lekesinin aslında bir ben olduğunu sanmıştır?” “işte bu bana kendimi çok daha iyi hissettirdi.” Cinder çantasından bir pense çıkardı. Gökyüzü açıktı ve şehrin ışıkları yüzünden yıldızlar görünmese bile, ufukta hilal şeklinde yükselen ay, sanki karanlığın içinden uykulu bir şekilde bakan, kısılmış bir gözü andırıyordu.

“Gerçek hayatta da ekranlarda göründüğü kadar yakışıklı mı peki?”

“Evet,” dedi Iko. “Hatta daha yakışıklı. Üstelik çok daha uzun boylu.”

“Sana kıyasla, herkes uzun boylu.” Peony kollarını göğsünde kavuşturarak aracın kaportasına yaslandı. “Ve ben, Cinder’ın fikrini duymak istiyorum.”

Cinder, prensin o rahat gülüşü aklına gelince, penseyle motoru kurcalamayı bıraktı. Prens Kai uzun zamandır Peony’nin üstüne konuşmayı en sevdiği konulardan biri olmasına rağmen -herhâlde internetteki her fan kulübüne de üyeydi- Cinder onun prense olan bu

hayranlığını kendisinin de paylaşacağını hiç tahmin etmemişti. Hatta Peony'nin bu ünlü simaya olan aşkını hep biraz aptalca, oldukça çocukça bulmuştu. *Prens Kai şöyle, Prens Kai böyle.* Gerçekleşmesi imkânsız bir fantezi.

Ama şimdi...

Cinder'ın yüzündeki ifade yeterince şey anlatmış olmalıydı ki Peony birden çığlığı basarak onun üstüne atladı, kollarını beline doladı ve hoplayıp zıplamaya başladı. "Biliyordum! Senin de ondan hoşlandığını *biliyordum!* Gerçekten de onunla tanıştığına inanamıyorum! Bu hiç adil değil. Senden ne kadar nefret ettiğimi söylemiş miydim?"

"Evet, evet. Biliyorum," dedi Cinder, Peony'nin onu saran kollarını zorla açarak. "Şimdi git de başka bir yerde hoplayıp zıpla. İş yapmaya çalışıyorum."

Peony ona dil çıkardı ve birkaç adım uzaklaşarak hurda yığınlarının arasında dans eder gibi dönmeye başladı. "Başka neler oldu? Her şeyi anlat. Ne dedi? Ne yaptı?"

Hiçbir şey,' dedi Cinder. "Sadece benden androidini onarmamı istedi. Cinder bir zamanlar hava aracının güneş enerjisi jeneratörü olan ama artık plastik bir kabuktan fazlası sayılamayacak bir parçanın üstündeki örümcek ağlarını temizledi. O sırada havaya bir toz yığını yükseldiğinde öksürerek geriye çekildi. "Dişli çark mandalı lütfen."

Iko göğsünde duran mandalı çekti ve Cinder[5] a uzattı.

"Ne tür bir android?" diye sordu Peony.

Cinder bir homurtuyla kaportanın içindeki jeneratörü çıkardı ve aracın yanında yere koydu. "Eski bir model."

"Eğitmen Modeli, 8.6," dedi Iko. "Benden bile eski. Prens onu almak için gelecek hafta sonu tekrar pazara geleceğini söyledi." Peony yerdeki paslı bir yağ kutusunu tekmeledikten sonra motorun üstüne doğru eğildi.

“Haberlerde, veba vakası yüzünden pazarın gelecek hafta kapalı olacağını söylemişlerdi.”

“Ah... Bunu duymamıştım.” Cinder motorun alt kısımlarına bakarken, bir yandan da ellerini pantolonuna sildi. “O zaman androidi saraya bırakmak zorunda kalacağız sanırım.”

“Evet!” Peony olduğu yerde hopladı. “Beraber gideriz ve sen de beni tanıştırırsın ve... Ve...”

“İşte!” Cinder sırıttı. “Manyeto bant.”

Peony ellerini yanaklarına bastırdı ve sesini yükseltti. “Sonra baloya gittiğimde beni tanır, ben de onunla dans ederim ve... Pearl *deliye* döner!”

Peony, sanki ablasını kızdırmakla hayatının en büyük başarısını gerçekleştirecekmiş gibi kahkahalarla güldü.

“Androidi balodan önce tamir edebilirsem tabii.” Cinder belindeki kemere asılı somun anahtarlarından birini seçti. Saraya getirilenleri teslim alan kişinin, büyük ihtimalle Prens Kai’nin kendisi olmadığını Peony ye söylemek istememişti.

Peony elini salladı. “Eh işte, tamir etmen ne zaman biterse.” “Baloya gitmek istiyorum,” dedi Iko, ufka doğru bakarak. “Androidlerin katılmasına izin verilmemesi tam bir haksızlık.” “O zaman hükümete bir şikâyette bulun. Peony’nin, senin bu talebini prense doğrudan iletmekten mutlu olacağına eminim.” Cinder, Iko’nun küre şeklindeki kafasına bir şaplak attı ve ışığını tekrar kaporta içine tutmasını sağladı. “Şimdi sabit dur. Bu kısmını sökmeyi neredeyse bitirdim sayılır.”

Cinder elindeki anahtarı Iko’nun üstüne yapıştırdı ve sonra manyeto bandı bağlantı yerinden çıkartarak yere düşmesini sağladı. “Bu tarafını çözdük. Sıra diğer tarafta.” Hava aracının diğer tarafına doğru ilerledi, o sırada Iko’nun tekerleğinin takılmaması için yerdeki çer çöp arasından temiz bir yol açıyordu.

Peony de onları takip etti ve hava aracının üstüne tırmanarak bağdaş kurdu. “Biliyor musun, bazıları prensin balo sırasında bir gelin adayı bakınacağını söylüyor.”

“Bir gelin!” dedi Iko. “Ne kadar romantik.”

Cinder hava aracının arka tamponunun altına yan yattı ve kemerinden ufak bir el feneri çıkardı. “Bana o anahtarı tekrar uzatır mısın?”

“Dediğimi duymadın mı? *Bir gelin* Cinder. Yani bir prenses gibi.”

“Yani gerçekleşmeyecek bir hayal gibi. Prens kaç yaşında? On dokuz mu?” Feneri dişlerinin arasına sıkıştıran Cinder, İko'nun uzattığı somun anahtarını aldı. Aracın arkasındaki vidalar, üstlerini kapayan kaporta sayesinde daha iyi korundukları için az paslanmalardı ve gevşemeleri için anahtarı birkaç kere döndürmek yeterli olmuştu.

“On sekiz buçuk,” dedi Peony. “Ve dediğim doğru. Netteki tüm dedikodu siteleri bundan söz ediyor.”

Cinder homurdandı.

“Prens Kai ile hiç düşünmeden evlenirdim.”

“Ben de,” dedi Iko.

Cinder dişlerinin arasındaki feneri çıkardı ve dördüncü köşeye doğru süründü. “Sen ve Doğu Ulusları Topluluğu’ndaki bütün kızlar.”

“Sanki sen evlenmezdin,” dedi Peony.

Cinder manyeto bandı tutan son vidayı da gevşetirken bir cevap vermedi. Manyeto bant araçtan kurtuldu ve gürültüyle yere düştü. “İşte oldu.” Aracın altından geri çıktı ve ayağa kalkmadan önce, elindeki anahtar ve feneri metal bacağındaki hazneye soktu. “Hazır gelmişken, etrafta parçalarından faydalanabileceğimiz başka araçlar gördünüz mü?”

Manyeto bandı aracın altından çekiştirerek aldıktan sonra, kıvrımlı yerlerinden katladı ve daha kolay taşınabilir metal bir çubuk hâline getirdi.

"Şu tarafta bir şey görmüştüm." Iko, ışığını hurdaların üstünde gezdirdi. "Hangi model olduğundan emin değilim."

"Harika. Yolu göster." Cinder elindeki manyeto bantla Iko'yu dürttü. Iko da harekete geçti, bir yandan da kendisi hurdalıklarda sürünürken Adri'nin temiz ve sıcak evinde keyif yaptığı hakkında bir şeyler homurdanıyordu.

"Ayrıca," dedi Peony, aracın üstünden aşağı atlayarak, "prensin baloda kendine bir gelin adayı bakınacağı dedikodusu, *diğer dedikodulardan* çok daha iyi."

"Dur da tahmin edeyim. Prens Kai aslında Marslı mıymış? Veya dur, hayır... Aslında bir eşlikçidroidden gayri resmi bir çocuk yapmış, değil mi?"

"Eşlikçidroidler *çocuk sahibi* olabiliyor mu ki?"

"Hayır."

Peony püfleyerek gözüne düşen bir parça saçı başka yana savurdu. "Eh, aslında daha bile kötüsü. Dedikodulara göre prensin evleneceği kişi..." Sesini fısıltıya düşürdü. "Kraliçe Levana imiş."

"*Kraliçe...* " Cinder olduğu yerde durdu ve sanki çöplüklerin arasında dolaşan birileri dinliyor olabilirmiş gibi eldivenli eliyle ağzını kapattı. Sonra elini çekti ama sesini alçalttı. "Ciddiyim Peony. Bu magazin haberleri, beyninin çürümesine yol açacak." "Ben de inanmak istemiyorum ama hepsi aynı şeyi söylüyor. Kraliçenin o cadı kılıklı elçisi de bu yüzden sarayda kalıyormuş, bir ittifak oluşturabilmek için. Bütün olay son derece politik." "Sanmıyorum. Prens Kai onunla asla evlenmez."

"Bunu bilemezsin."

Ama biliyordu. Cinder'ın politika hakkında pek bir bilgisi olmayabilirdi ama Prens Kai'nin, Kraliçe Levana ile evlenmek için bir sersem olması gerektiğini iyi biliyordu.

Cinder'ın gözü gökyüzünde duran aya takıldı ve kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Aya bakmak, her zaman içini paranoyak hislerle doldururdu. Sanki orada yaşayan insanlar onu izliyor olabilirmiş ve eğer aya çok uzun süre bakarsa onların dikkatini üzerine çekebilirmiş gibi hissederdi kendini. Belki bunlar batıl inanç saçmalıklarıydı ama zaten Ayalarla ilgili her şey hem ürkütücü ve hem de tekinsizdi.

Aycılar, yüzyıllar öncesinde aya yerleşen koloniden evrimleşen bir topluluktu. Ama artık insan sayılamazlardı. Bazıları, Aycıların bir insanın zihnini etkileme yeteneğine sahip olduğunu söylerdi —mesela olmayan şeyleri gördürmek, hissetmemen gereken şeyleri hissettirmek, yapmaman gereken şeyleri yaptırabilmek gibi. Ve bu doğaüstü güç, Aycıları hırslı ve vahşi bir ırk hâline getirmişti. Kraliçe Levana da Aycılar'ın en kötüsüydü.

İnsanlar, Kraliçe Levana'nın, kendisi hakkında konuşulduğunu kilometrelerce öteden bile anlayabildiğini söylerlerdi. Hatta kendisi Ayda, hakkında konuşanlar ise Dünya üstünde olsa bile. Üstelik politik anlamda daha avantajlı bir eşe sahip olabilmek için kendi kocasını öldürttüğü de söylenirdi. Ayrıca üvey kızını kendi yüzünü parçalamaya zorlamıştı. Çünkü kız on üç yaşına bastığında o kadar güzelleşmişti ki, kıskanç kraliçe bu güzelliğe tahammül edememişti. Tahtta tek rakibi olan yeğenini öldürttüğü de söylenirdi. Odasında çıkan bir yangın onun ve bakıcısının ölümüne yol açtığında, Prenses Selene sadece üç yaşındaydı.

Bazı komplo teorisyenleri, kızın kurtulduğunu ve hakkı olan tacı alıp Kraliçe Levana'nın uranlığına bir son vereceği günü beklediğini söylerdi. Ama Cinder, bu dedikodulara sebep veren şeyin, sadece çaresizlik duygusu olduğunu biliyordu. Sonuçta, küllerin arasında bebeğin kalıntıları bulunmuştu.

“İşte.” Iko elini kaldırdı ve kocaman bir hurda yığınından dışarı fırlamış bir metal parçasına vurarak Cinder[5]1 hoplattı.

Cinder az önceki düşüncelerini bir kenara bıraktı. Prens Kai o cadıyla asla evlenmezdi. Bir Aycıyla asla evlenemezdi.

Cinder birkaç tane paslı teneke ve eski yatağı bir kenara ittirdikten sonra, hava aracının ön tarafını bir parça açığa çıkardı. “İyi görmüşsün.”

Beraberce hurdaları temizleyerek aracın ön tarafını tamamen açığa çıkardılar. “Bunun gibisini daha önce hiç görmemiştim,” dedi Cinder, elini aracın önündeki kromdan işaretin üstünde gezdirerek.

“Çok çirkin,” dedi Peony, dudak bükerek. “Ne kadar da korkunç bir rengi var.”

“Gerçekten çok eski olmalı.” Cinder, kilidini bulduktan sonra kaportayı açtı. Kaportanın içindeki metal ve plastik akşamlardan oluşan karmaşıklığa gözlerini kırpıştırarak baktıktan sonra geri çekildi. *“Gerçekten* çok eski.” Gözlerini kısarak motorun ön tarafına doğru baktı ama aracın şasisi, manyeto bandın kenetlenme noktalarını gözden saklıyordu. “Hım. Işığı şu tarafa tut, olur mu?”

Cinder iyice yere yattı, aracın altına sürünmeden önce atkuyruğunu iyice sıkılaştırdı ve alttaki otların üstünde paslanmaya yüz tutmuş hurdalıkları bir kenara ittirdi.

“Yıldızlar adına,” diye mırıldandı, aracın altından baktığında. Iko’nun yukarıdan vuran ışığı, bir sürü kablo, devre, boru, vida, cıvata ve akşamın arasından süzülerek geliyordu. “Bu şey tam bir antika.”

“Sonuçta bir hurdalıkta duruyor,” dedi Peony.

“Ben ciddiyim. Daha önce bunun gibi bir şey görmedim." Cinder, eliyle plastik bir kabloyu okşadı.

Iko’nun sensörü motoru yukarıdan tararken, yaydığı ışık da bir o yana bir bu yana oynadı. “İşe yarar parçalar var mı?”

İyi bir soru.” Netlink bağlantısını gerçekleştirirken, Cinder’ın görüşü hafifçe mavileşti. “Ön camdaki VIN numarasını okuyabilir misin?’ Peony numarayı ona okurken Cinder da kurduğu bağlantıyla veri tabanında bir araştırma yaptı ve birkaç dakika içinde hava aracının ayrıntılı şemasını indirmişti bile. Cinder’ın gözlerinin önünde beliren tasarım görüntüsü, üstündeki motorun görünümü ile aynıydı. “Her şey yerli yerinde görünüyor,” diye mırıldandı, parmaklarını başının üstündeki bir grup kablonun üstünde gezdirirken. Kabloların uzandığı yeri gözleriyle takip etti ve bakışları hortumlardan makaralara, dingillere uzanırken, bütün bu akşamların nasıl birleşip iş gördüğünü anlamaya çalışıyordu.

“Bu çok etkileyici.”

“Sıkıldım,” dedi Peony.

Cinder iç geçirdi ve gözünün önündeki aracın şeması üzerinde başlattığı bir aramayla manyeto bandın yerini belirlemeye çalıştı ama görüşü bir hata mesajıyla yeşile döndü. Bunun yerine önce *manyeto* kelimesini, sonra *bant* kelimesini ayrı ayrı aradı ve nihayet bir sonuç elde edebildi. Araç şemasının üstünde farklı bir renkle aydınlanan lastik bir bant, bir sürü aletin çevresinden dolanıyordu ve bir tür metalle kaplanmıştı -bu kaplamanın adı ise triger kayışıydı. Kaşlarını çatan Cinder uzandı ve elleriyle yoklayarak motoru araca bağlayan cıvata ve kilit halkalarını buldu.

İçten yanına teknolojisi tamamen kullanılmaz hâle geldiğinden beri, triger kayışının da kullanılmadığını sanıyordu.

Ağzı hayretle açık kalan Cinder başını yana çevirdi. Karanlıklar içindeki aracın altında, hemen yanında duran ve yukarıdaki borulara bağlı bir şey görmüştü. Bir tekerlek.

“Bu bir hava aracı değil. Bir araba aslında. Benzinle çalışan bir araba.”

“Ciddi misin?” dedi Peony. “Ben gerçek arabaların çok... Şık olduğunu sanıyordum.”

Cinder’ın içinde bir şeyler alevlendi. “Bir karakteri var,” dedi, parmaklarıyla tekerleğin dokusunu hissederek.

“Peki,” dedi Iko, birkaç saniye sonra, “yani bu, parçalarının bir işe yaramayacağı anlamına mı geliyor?”

Onu duymazdan gelen Cinder, hevesle görüşündeki araç şemasını incelemeye başladı. Yağ deposu, yakıt enjektörleri, egzoz boruları. “İkinci Çağ’dan kalma bir araç.”

“Büyüleyici... *Değil,* "dedi Peony. Sonra birden tiz bir çığlık atarak arabadan geriye doğru hopladı.

Cinder öylesine irkildi ki doğrulmaya çalışırken, başını ön süspansiyonlara çarptı. “Peony! Ne oldu?”

“Pencereden bir fare çıktı! Kocaman, kıllı şişko bir fare... Ah, bu çok *mide bulandırıcı*.”

Cinder homurdanarak başını toprağa geri koydu ve alnını ovuşturdu. Bir gün içinde başım ikinci çarpışıydı. Bu gidişle kendine yeni bir kontrol paneli de satın almak zorunda kalacaktı. “Aracın içine yuvalamış olmalı. Herhâlde onu korkuttuk.”

“Biz mi onu korkuttuk?” Peony’nin sesi ürpertiyle doluydu. “Artık gidebilir miyiz lütfen?”

Cinder iç geçirdi. “İyi.” Görüşündeki şemayı yok eden Cinder, sürünerek arabanın altından çıktı ve ikonun yardım için uzattığı kıskacı kabul ederek doğruldu. “Günümüze kalan tüm benzinli arabaların müzelerde yer aldığını sanıyordum," dedi, saçına yapışmış örümcek ağlarım temizlerken.

Bu araba için günümüze kalan' demek ne kadar doğru olur, bilemiyorum," dedi Iko, sensör ışığı tiksintiyle kararak. "Daha çok çürümüş, koca bir kabağı andırıyor."

Cinder kaportayı bir gürültüyle kapattı ve Iko'nun üstüne takdire layık bir toz bulutu gönderdi. "Fantastik bir hayal gücüm var diyen sen değil miydin? Güzelce temizlenip biraz ilgilendirse, bu araba eski ihtişamına kavuşabilir."

Cinder kaportayı okşadı. Arabanın yuvarlak hatlara sahip, santuruncu renklerindeki gövdesi, Iko'nun yaydığı ışık altında hastalıklı bir görünüm sergiliyordu. Üstelik bugünlerde kimse sarı ve turuncu renklerini pek sevmezdi, ama bu renkler yine de aracın o antika tarzı ile etkileyici bir bütünlük oluşturuyordu. Kırılmış ön farların altından bir pas tabakası yayılmaya başlamış, çizikler içindeki çamurluğa doğru ilerlemişti. Arkadaki camlardan biri eksikti ama yırtıklar içinde, küflenmiş ve büyük ihtimalle içinde farelerden başka şeyler yuvalamış olsa da en azından koltukları hâlâ yerindeydi. Direksiyon ve ön panel ise yıllar içinde oldukça az hasar görmüştü.

"Belki de bu bizim kaçış aracımız olabilir."

Peony arabanın camından içeri bir göz attı. "Neden kaçış?"
"Adri'den. Yeni Pekinden. Hep beraber Doğu Ulusları Topluluğundan ayrılabiliriz. Avrupa'ya gidebiliriz!" Cinder sürücü tarafına yaklaştı ve eldiveniyle camdaki kiri sildi. İçeriye baktığında, koltuğun hemen altında duran üç pedal, sanki ona göz kırpıyordu. Hava araçlarının hepsi bilgisayarlar tarafından kontrol edilse de Cinder debriyajın ne olduğunu bilecek kadar eski teknoloji bilgisine sahipti ve hatta nasıl çalıştığı konusunda az bir fikri bile vardı.

"Bu hurda yığını bizi şehir dışına bile ulaştıramaz," dedi Peony.

Bir adım gerileyen Cinder, elindeki tozu silkeledi. Büyük ihtimalle haklılardı. Belki bu, fantezilerini süsleyebilecek bir araç değildi ve onları içinde bulundukları hayattan kurtaramayacaktı ama Cinder şundan emindi; bir gün, bir şekilde mutlaka Yeni Pekinden ayrılacaktı.

Kimsenin onu tanımadığı -veya ne olduğunu bilmediği- bir yere gidecekti.

"Ayrıca, zaten benzin parasını da karşılayamazdık," diye devam etti Iko. "Yeni ayağını satsak bile bizi buradan götürmeye yetecek yakıt alamazdık. Bir de çevre kirliliği vergisi var. Ve bir de ben bu şeye asla binmem. O koltukların altında büyük ihtimalle, onlarca yıllık fare pisliği birikmiştir."

Peony yüzünü buruşturdu. "*öğk.*"

Cinder güldü. "Tamam, anlaşıldı. Arabayı eve kadar itmenizi falan istemeyeceğim."

"Ah, bir an için beni endişelendirmiştin," dedi Peony. Aslında gerçekten endişelendiği için gülümsedi ve saçlarını omzundan arkaya savurdu.

O sırada Cinder'ın gözü bir şeye takıldı. Peony'nin köprücük kemiğinin üstünde, tişörtünün yakasının içinden görünen siyah bir nokta vardı. "Bir saniye kıpırdama," dedi, elini uzatarak.

Peony ise onun söylediğinin tam tersini yaptı ve paniğe kapılarak elleriyle göğsünü silkelemeye başladı. "Ne var? Böcek mi var? Örümcek mi yoksa?"

"Sana kıpırdamadan dur dedim!" Cinder, Peony'nin bileğini kavradı, karanlık noktaya baktı ve donakaldı. Peony'nin kolunu bırakarak geriledi.

"Ne oldu? Neymiş?" Peony görmeye çalışarak tişörtünü çekiştirdi ama sonra elinin tersindeki bir başka siyah noktacığı fark etti.

Peony, yüzünden tüm kan çekilirken, Cinder'a baktı. "Bir… bir kızarıklık mı?" dedi. "Belki de araba yüzünden?"

Cinder yutkundu ve nefesini tutarak tereddüt dolu adımlarla ona yaklaştı. Tekrar Peony'nin köprücük kemiğine doğru uzanıp tişörtünü açtığında, alttaki noktacık, ay ışığının altında açıkça gözler önüne serilmişti. Mor bir halkayla çevrilmiş bir kızarıklıktı bu.

Cinder'ın parmakları titremeye başladı. Elini geri çekerek Peony'nin gözlerine baktığında, kız da çığlık atmaya başladı.

BÖLÜM
Beş

PEONY'NİN ÇIĞLIKLARI TÜM HURDALIĞI İNLETTİ, bozuk makinelerin ve eskimiş bilgisayarların çatlaklarından içeri sızdı. Peony'nin sesi titremeye başlayıp çığlıkları histeri krizine dönüşürken bile, Cinder'ın ses ara yüzü onu bu tüyler ürpertici andan korumayı başaramadı.

Her tarafı titreyen Cinder, hareket etmekten aciz bir şekilde, olduğu yerde kaldı. Peony'yi avutmak istiyordu. Sırtını dönüp kaçmak istiyordu.

Nasıl mümkün olabilirdi bu?

Peony genç ve sağlıklıydı. Hastalanmış olamazdı.

Peony ağladı, çığlıklar attı ve ardı ardına tenindeki kızarıklıkları tırmaladı. Kendi kendine düşünmekten aciz kaldığı zamanlarda olduğu gibi, Cinder'ın netlink bağlantısı kontrolü eline aldı. Araştırma yapmaya, çeşitli veri tabanlarına bağlanmaya ve ona istemediği bilgiler sunmaya başladı.

Letumosis. Mavi ateş. Dünya çapında salgın hastalık. Yüz, binlerce insanın hayatını aldı. Sebebi bilinmiyor. Çaresi bilinmiyor.

"Peony..."

Cinder çekingen bir şekilde ona uzandı ama Peony ıslanmış yanaklarını ve burnunu silerek geriye sıçradı. "Yanıma yaklaşma! Sana da bulaşır. Hepinize bulaşır."

Cinder elini geri çekti. Yanındaki Iko'nun çalışan fanlarının sesini duydu. Mavi ışığının titreşerek Peony'nin üzerinden geçtiğini, hurdalığı

aydınlattığını gördü. Iko korkmuştu.

“Geri çekilin dedim!” Peony dizlerinin üstüne çöktü ve eliyle midesini tutarak iki büklüm oldu.

Cinder ondan iki adım uzaklaştı, sonra olduğu yerde durdu ve Iko’nun ışığı altındaki Peony’nin bir ileri bir geri sallanmasını seyretti.

“Benim bir acil durum aracı çağırmam gerekiyor. Seni...”

Seni alıp götürmeleri için.

Peony cevap vermedi. Tüm vücudu zangır zangır titriyordu. Cinder onun iniltiyle karışık ağlayışının altından, dişlerinin takırdadığını işitebiliyordu.

Ürperdi. Kollarını ovuşturdu ve kızarıklık var mı diye kontrol etti. Herhangi bir şey görememişti ama sonra güvensizce sağ elindeki eldivene baktı. Onu çıkarmak ve elini kontrol etmek istemiyordu.

Bir adım daha geriledi. Hurdalığın gölgeleri, çevresinde yükseliyordu. Veba. Buradaydı. Havadaydı. Çöplükteydi. Vebanın ilk semptomlarının kendini göstermesi ne kadar sürüyordu ki?

Veya belki de...

Pazar yerindeki olayı ve Chang Sachayı düşündü. Kadının dükkânından uzağa kaçışan korku dolu kalabalık aklına geldi. Siren seslerini tekrar işitir gibi oldu. Midesi kasıldı.

Onun suçu muydu bu? Vebayı pazardan eve mi tanımıştı? Kollarını tekrar kontrol etti ve hayali böcekleri savuşturur gibi tenini ovuşturdu. Geriye doğru sendeledi. Peony’nin hıçkırıklarından başka bir şey duyamıyor, kendini boğulacakmış gibi hissediyordu. Retina ekranında kırmızı bir uyarı yazısı belirdi ve onu adrenalininin fazlasıyla yükseldiği konusunda bilgilendirdi. Cinder gözlerini kırpıştırarak uyarıyı savuşturdu ve sonra dibe vurmuş cesaretini toplayarak mesajlaşma

bağlantısını kurdu. Bir kere daha düşünmeye fırsat bırakmadan basit bir ileti gönderdi.

Acil durum, Taihang bölgesi hurdalığı. Letumosis.

Dişlerini sıktı. Gözlerindeki acı dolu kuruluğu hissedebiliyordu. Başını zonklatan bir baş ağrısı, ona o sırada ağlaması gerektiğini, hıçkırıklarının kardeşininkilere karışması gerektiğini anlatıyordu.

"Neden?" dedi Peony, güçlükle konuşarak. "Ama ben ne yaptım ki?"

"Sen hiçbir şey yapmadın," dedi Cinder. "Bu senin suçun değil."

Ama belki benim suçum olabilir.

"Ben ne yapmalıyım?" diye sordu Iko, neredeyse duyulamayacak bir sesle.

"Bilmiyorum," dedi Cinder. "Hava aracı yola çıktı bile." Peony burnunu koluna sildi. Gözleri kıpkırmızı olmuştu. "Buradan gigitmeniz lazım. Size de bulaşacak."

Kendini başı dönüyormuş gibi hisseden Cinder, bunca zamandır çok sığ bir şekilde nefes aldığını fark etti. Ciğerlerini doldurmadan önce bir adım daha geriledi. "Belki bana zaten bulaşmıştır. Belki sana bulaşması da benim suçumdur. Bugün pazar yerindeki o veba olayı... Ben o kadar yakında olduğumu sanmıyordum ama... Çok üzgünüm Peony."

Peony gözlerini sıktı ve yüzünü tekrar ellerinin arasına gömdü. Omuzlarından düşen, karman çorman olmuş kahverengi saçları, soluk tenine tezat oluşturuyordu. Hıçkırdı ve ardından burnunu çekti. "Gitmek istemiyorum."

"Biliyorum."

Cinder'ın aklına gelen tek şey buydu. *Korkma* veya *her şey yoluna girecek* mi demeliydi? Ama bu kadar açık bir yalan da söyleyemezdi.

"Keşke yapabileceğim bir şey..." Cümlesini yarım bıraktı. Peony daha işitmeden önce, siren seslerinin yaklaştığını duymuştu. "Çok üzgünüm."

Peony bir sümük izi bırakarak burnunu koluna sildi. Sonra ağlamaya devam etti. Sirenlerin sesi kulağına gelene kadar hiçbir şey söylemedi. Sirenleri duyduğunda başını aniden kaldırdı. Gözünü uzaktaki bir noktaya, çer çöp yığınları arasında bir yerlerde kalan hurdalık girişine doğru dikti. Gözleri yusyuvarlak açılmıştı, dudakları titriyordu ve yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Cinder'ın kalbi burkuldu.

Kendine hâkim olamadı. Vebaya yakalanma ihtimali varsa bile, zaten çoktan yakalanmış olmalıydı.

Dizlerinin üstüne çöktü ve Peony'yi kollarının arasına aldı. Alet kemeri karnına batıyordu ama Peony onun tişörtünü kavrayıp tekrar burnunu çekip ağlamaya başlarken buna aldırmadı.

"Çok üzgünüm."

"Anneme ve Pearl'e ne söyleyeceksin?"

Cinder dudağını ısırdı. "Bilemiyorum," dedi. Sonra, "Sanırım gerçeği," diye ekledi.

Midesi ağzına geldi. Belki de bu bir işaretti. Belki mide bulantısı da semptomlardan biriydi. Peony'yi saran kollarına baktı. Hâlâ bir kızarıklık görünmüyordu.

Peony onu ittirerek kendinden uzaklaştırdı ve toprakta debelenerek geriledi. "Uzak dur. Henüz hastalanmamış olabilirsin ama seni de alıp götürürler. Buradan gitmen gerekiyor."

Cinder tereddüt etti. Her yere saçılmış alüminyum ve plastik parçalarını ezen Iko'nun lastiklerinin sesini duyabiliyordu. Peony'yi bırakmak istemiyordu ama ya gerçekten de henüz veba ona bulaşmamışsa?

Topukları üstüne çömeldi, sonra da ayağa doğruldu.

Gölgelerin arasından beliren sarı ışıklar o yana doğru yaklaşmaya başlamıştı.

Cinder'ın eldivenli sağ eli ter içindeydi. Yine sığ nefesler alıp vermeye başlamıştı.

"Peony..."

"Git! Uzaklaş buradan!"

Cinder bir adım geriledi. Sonra daha da geriledi. Bulanık bir zihinle bile, bir an durup katlanmış hâldeki manyeto bandı da yanına almayı akıl edebildi. Hurdalığın çıkışına doğru ilerlerken insan bacağı da en az protez bacağı kadar hissizdi. Peony'nin hıçkırıkları arkasından onu takip ediyordu.

Köşeye vardığında onu üç tane beyaz android karşıladı. Androidlerin sensörleri sarı renkteydi, başlarında kızıl haç işareti vardı ve iki tanesi, aralarında havada süzülen bir sedye taşıyordu.

"Letumosis kurbanı sen misin?" diye sordu biri düz bir sesle, kimlik tarayıcısını havaya kaldırarak.

Cinder, bileğini ondan sakladı. "Hayır. Hasta olan, kardeşim Linh Peony. O-o şu tarafta, solda."

Sedyeli Sağlıkdroidleri, Cinder'ın gösterdiği tarafa doğru uzaklaştılar.

"Son on iki saat içinde hasta ile ten temasın oldu mu?" diye sordu geride kalan droid. Cinder cevap vermek için ağzını açtı, tereddüt etti.

Midesi suçluluk duygusu ve korkuyla kasılmıştı.

Yalan söyleyebilirdi. Çünkü henüz hastalığa yakalandığına dair hiçbir işaret taşımıyordu ama eğer onu karantinaya alırlarsa işte o zaman hiçbir şansı kalmazdı.

Ama eğer eve dönerse, bu sefer hastalığı diğerlerine de bulaştırma ihtimali vardı. Adri'ye. Pearl'e. Koridorlarda çığlıklar atarak koşuşturan o küçük çocuklara.

Konuştuğunda kendi sesini kendisi bile zor duydu. "Evet."

"Semptomlara sahip misin?"

"Hahayır. Bilmiyorum. Biraz başım dönüyor gibi, ama..." Cümlesini tamamlamadı.

Sağlıkdroidi lastiğiyle yeri ezerek Cinder'ın yanına yaklaştı. Cinder bir adım geriledi ama droid hiçbir şey söylemedi ve kızın kalçası çürümeye yüz tutmuş bir sandığa dayanana kadar üstüne gelmeye devam etti. Sonra çatallı eliyle kimlik tarayıcısını kaldırdı ve göğüs kafesinin içinden üçüncü bir kol çıkardı -kolun ucundaysa parmaklar veya kıskaç yerine bir şırınga bulunuyordu.

Cinder ürperdi ama droid onun sağ bileğini tutup şırıngayı sapladığında karşı koymadı. Androidin sarı ışığı altında neredeyse siyah görünen sıvının şırıngaya doluşunu izlerken irkildi. Cinder iğneden korkmazdı ama sanki dünya sallanmaya başlamış gibiydi. Android şırıngayı çıkardığında, Cinder da sandığın üstüne çöküverdi.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı Cinder.

"Letumosis taşıyan patojenleri tespit etmek için kan taramasını başlatıyorum." Cinder, androidin içinde çalışmaya başlayan bir motorun sesini işitti, testin her bir adımında kulağına hafif bip sesleri geliyordu. Güç kaynağı, içindeki motora yönlenen androidin sensör ışığı zayıflamıştı.

Cinder, kontrol paneli yönetimi ele alıp da ciğerlerini çalışmaya zorlayıncaya kadar nefesini tuttu.

"Kimlik," dedi android, elindeki tarayıcıyı ona doğru tutarak. Kırmızı bir ışık Cinder'ın bileğinden geçti ve tarayıcı bir bip sesi çıkardı. Android daha sonra tarayıcıyı göğsündeki hazneye geri soktu.

Cinder, androidin yaptığı kan taraması işleminin ne kadar süreceğini ve bir taşıyıcı olduğuna karar verip vermeyeceğini, böylece suçluluğunu ortaya koyup koymayacağını merak etti. Her şeyden onun suçlu olduğunu...

Patikadan yaklaşan lastik sesleri duyuldu. Sedyede Peony'yi taşıyan iki android belirdiğinde Cinder başım çevirerek onlara baktı. Peony dizlerini kolları arasına almış oturuyor, şişmiş gözleriyle sanki bir kaçış rotası arar gibi, delice hurdalığın bir o yanına bir bu yanına bakınıyordu. Kendini bir kâbusun içinde bulmuş biri gibiydi.

Ama kaçmaya çalışmadı. O güne dek, karantinaya alınırken karşı koyan kimse zaten hiç olmamıştı.

Gözleri buluştu. Cinder bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama dudaklarından herhangi bir kelime çıkmadı. Bakışlarıyla Peony'den af dilemeye çalıştı. Peony'nin dudaklarında, zar zor görülebilen, hafif bir gülücük belirdi. Bir elini kaldırdı ve parmaklarını oynatarak ona el salladı. Cinder da ona karşılık verdi ama o sedyede taşınanın aslında kendisi olması gerektiğini düşünüyordu. Kaderi zaten bundan önce bir defa aldatmıştı. Taşınıp götürülen o olmalıydı. Ölüme yakın olan kendisi olmalıydı. O olmalıydı.

Konuşmaya, Peony'ye sıranın kendisinde olduğunu söylemeye çalıştı. Onu yalnız bırakmayacağım. Ama sonra androidden bir bip sesi geldi. "Tarama tamamlandı. Letumosis taşıyan patojenler bulunamadı. Şahıs, vebalı hastadan on beş metre uzakta durmalıdır."

Cinder gözlerini kırpıştırdı. Hem içi rahatlamış hem de endişeyle dolmuştu. Hasta değildi. Ölmeyecekti. Peony ile beraber gitmiyordu.

“Linh Peony hastalığın sonraki evrelerine geçtikçe sizi mesaj yoluyla bilgilendireceğiz. İş birliğiniz için teşekkürler.”

Cinder kollarını bedenine sardı ve sedye üstünde bir bebek gibi kıvrılmış Peony’nin taşınarak götürülmesini izledi.

BÖLÜM
Altı

CINDER, SERİN GECE BOYUNCA DOLAŞIP DURDU. Botlarının asfaltı aşındıran sesi, sanki her iki bacağı da çelikten yapılmış gibi çıkıyordu. Gecenin boşluğu, Cinder'ın kulaklarında ahenksiz seslerden oluşan bir koroya fon oluşturuyordu: Iko'nun lastikleri altında ezilen tozların sesi, üstlerinden sarkan sokak lambalarının cızırtısı, yerin altından geçen manyetik süper iletken boruların sürekli uğultusu. Attığı her adımla, baldırının içindeki somunlar, tıkırtı sesleri çıkartıyordu. Ama bunların hepsi de zihninden gitmeyen görüntülerin yanında son derece donuktu.

Sayborg kontrol ara yüzü bazen böyle yapardı; güçlü duyguların yaşandığı anları kaydeder ve onları tekrar tekrar oynatırdı. Tıpkı bir dejavu veya konuşma bitip ortam sessizleştikten sonra bile havada asılı duran o son kelimeler gibi. Genellikle bu anıların zihninde sürekli oynayıp durmasına, kafayı yemeden önce bir son vermeyi başarırdı ama bu akşam bunu yapabilecek gücü yoktu.

Peony'nin cildindeki o siyah nokta. Attığı çığlık. Sağlıkdroidinin, Cinder'ın kolundan aldığı kanla dolan şırınga. Daha şimdiden ölmeye başlamış hâlde, sedyenin üstünde titreyerek yatan, küçücük görünen Peony.

Durdu ve artan mide bulantısı yüzünden karnını tuttu. Birkaç metre ötedeki Iko da durakladı ve spot ışığıyla Cinder'in büzüşmüş yüzünü aydınlattı.

"İyi misin?"

Iko'nun ışığı Cinder'ı tepeden tırnağa süzdü. Sağlıkdroidi onun hastalık taşımadığını söylemesine rağmen, Cinder, Iko'nun onun vücudunda morartıya benzer çürükler aradığını biliyordu.

Cevap vermek yerine, Cinder eldivenlerini çıkardı ve onları arka cebine soktu. Mide bulantısı hafiflemişti. Omzunu bir sokak lambasına yasladı ve nemli havayı içine çekti. Neredeyse eve varmışlardı. Zümrüdü Anka Apartmanı, bir sonraki köşede yükseliyordu. Ay ışığı sadece en üst katı aydınlatırken, binanın kalanı tamamen gölgeler içindeydi. Bazı evlerdeki ekranlardan yayılan titrek mavimsi beyaz ışıklar ve yanan birkaç oda lambası dışında pencereler de karanlıktaydı. Cinder katları saydı, kendi evinin mutfağını ve Adri'nin yatak odasını buldu.

Son derece loş olmasına karşın, evde hâlâ bir ışık yanıyordu. Adri geç saatlere kadar oturmayı seven biri değildi ama belki de Peony'nin dışarıda bir yerlerde olduğunu fark etmişti. Veya belki de Pearl henüz uyumamış, ödevini yapıyor ya da arkadaşlarıyla mesajlaşıyordu.

Herhâlde böylesi daha iyiydi. Cinder bir de onları uyandırmış olmak istemiyordu.

"Onlara ne söyleyeceğim?"

Iko'nun sensör ışığı bir anlığına apartmanın üstünde durduktan sonra yere çevrildi ve kaldırım kenarındaki çer çöpü aydınlattı.

Cinder avuçlarında biriken teri pantolonuna sildikten sonra kendini yürümeye zorladı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bu durumu anlatabileceği uygun kelimeleri bulamıyordu. Açıklamalar veya bahanelerin ne faydası vardı? Bir anneye, kızının ölüme mahkûm olduğu nasıl söylenirdi ki?

Kimliğini tarattı ve bu defa binaya ana kapısından girdi. Gri boyalı bina lobisinde sadece kat sahiplerine bildiriler yayınlayan bir ekran bulunuyordu: Aidat zamları, ön kapıya yeni bir kimlik tarayıcı taktırma talebi, kayıp bir kedi ilanı. Az ileride ise eskimiş teknolojisiyle, gürültülü bir asansör duruyordu. Koridorda, kapısının önünde sızıp kalmış 1807 numaralı apartman sahibi dışında, içeride kimse yoktu. Iko'nun lastiği

altında ezilmemesi için, Cinder adamın yerdeki kolunu alıp kucağına yerleştirdi. Ağır ağır nefes alan adamdan pirinç şarabının tatlı kokusu yükseliyordu.

1820 numaralı kapıya geldiğinde tereddüt etti. Kalbi güm güm çarpıyordu. Peony'nin başrolde olduğu görüntülerin, sinir bozukluğu sebebiyle kafasında dönüp durmayı ne zaman sonlandırdığını hatırlamıyordu.

Ne diyecekti?

Cinder dudağını ısırdı ve bileğini kimlik tarayıcıya uzattı. Tarayıcının ışığı yeşile döndüğünde, olabildiğince sessiz bir şekilde kapıyı açtı.

Karanlıktaki koridor, oturma odasından gelen parlak bir ışıkla kısmen aydınlanmıştı. Cinder durduğu yerden içerideki ekranı gördü. Hâlâ bugünkü pazar yeri görüntüleri dönüyor, pastacının alevler içindeki dükkânı gösterilip duruyordu. Ama ekranın sesi kapalıydı.

Cinder odaya girdi ama attığı ilk adımda donakaldı. Onu arkasından takip eden Iko da bacağına çarptı.

Tam karşısında, küre şeklinde başlarında kırmızı haç işareti bulunan üç android vardı. Acil durum sağlıkdroidleri.

Droidlerin arkasında ise ipek bornozu içindeki Adri duruyordu ama bu sefer holografik şömine kapalı hâldeydi. Hâlâ günlük giysileri içinde olan Pearl ise dizlerini çenesine doğru çekmiş bir hâlde kanepede oturuyordu. Her ikisi de burunlarının altında bir parça bez tutmuştu ve Cinder'a attıkları bakışlar, iğrenme ve korkuyla doluydu.

Cinder'ın midesi kasıldı. Hangisinin hasta olduğunu merak ederek koridora doğru yarım adım geriledi, ama ikisinin de hasta olamayacağını anlaması uzun sürmedi. Çünkü öyle olsaydı, androidler çoktan onları alıp götürmüş olurdu. Adri ve Pearl de bez parçalarıyla korunmazlardı. Bütün bir bina karantinaya alınmış olurdu.

Cinder, Adri'nin kolunda ufak bir bandaj olduğunu fark etti. Çoktan test edilmiş olmalılardı.

Sırtındaki çantasını yere koydu ama manyeto bandı elinden bırakmadı.

Adri boğazını temizledikten sonra bez parçasını göğsüne doğru indirdi. Donuk ve yetersiz ışık altında deri ve kemikten oluşan bir iskeleti andırıyordu. Makyajsızdı ve kan çanağına dönmüş gözlerinin altında siyah halkalar göze çarpıyordu. Bir süredir ağlıyor olmalıydı ama o anda dudakları düz bir çizgi hâlindeydi.

"Bir saat önce bir mesaj aldım," dedi, odadaki sessizlik uzayınca. "Mesajda Peony'nin Taihang bölgesi hurdalığından alındığı ve götürüldüğü..." Cümlesini tamamlayamadı. Bakışlarını yere indirdi. Başını tekrar kaldırdığında gözlerinden şimşekler çakıyor gibiydi. "Ama sen bunu zaten biliyorsun, değil mi?"

Cinder olduğu yerde kıpırdandı ve sağlıkdroidlerine bakmamaya çalıştı.

Adri, Cinder'ın bir cevap vermesini beklemeden devam etti, "Iko, Peony'nin eşyalarını ortadan kaldırmaya başlayabilirsin. Geçen hafta içinde giydiği her şeyi çöpe at ama onları dışarıdaki çöplüğe kadar kendin götür -çöp borularının tıkanmasını istemiyorum. Sanırım kalan eşyaları da pazarda satılabilir." Adri, hiç titremeyen, keskin bir sesle konuşmuştu; sanki bu haberi aldığı andan beri, bu söylevi kafasında tekrarlayıp durmuş gibiydi.

"Baş üstüne Linhjie," dedi Iko, koridora geri çekilerek. Cinder ise her iki eliyle manyeto bandı bir kalkan gibi tutmuş, olduğu yerde donmuş hâlde durmaya devam etti. Adri'den aldığı talimatlara karşı koymak gibi bir şansı olmamasına rağmen, sağlıkdroidleri o donuk sarı sensörleriyle Cinder'ı izlerken, Iko'nun onu yalnız bırakmak istemediği, yavaşça hareket etmesinden belliydi.

“Neden,” dedi Adri, elindeki bezi sıkarak, “küçük kızım bu akşam neden Taihang Bölgesi hurdalığındaydı?”

Cinder manyeto bandı omzuna astı. Ayak parmaklarına kadar sarkan bant, bir eliyle aynı çelikten yapılmıştı ve eşit derece pas tutmuştu; sanki onun bir uzantısı gibiydi. “Manyeto bant aramak için benimle beraber geldi.” Derin bir nefes aldı. Sanki dili şişmiş, boğazı tıkanmış gibiydi. “Çok üzgünüm. Ben bilmiyordum —lekeleri gördüm ve acil durum aracını çağırdım. Başka ne yapabileceğimi bilemedim.”

Bir an için Adri’nin gözleri dolar gibi oldu, sonra hızla gözyaşlarını savuşturdu. Başım eğdi ve elinde burduğu beze baktı. Şömine rafına yaslandı. “Seni tekrar görebileceğimden emin değildim Cinder. Her an yeni bir mesaj almayı, evlatlığımın da karantinaya alındığını öğrenmeyi bekliyordum.” Adri başını dikleştirdi ve omuzlarını geriye attı. Zayıflık anı geçmişti ve siyah gözlerinde artık sert bir ifade vardı. “Bu sağlıkdroidleri Pearl’ü ve beni test ettiler. Veba henüz ikimize de bulaşmamış.”

İçi rahatlayan Cinder, anladığını belirtecek şekilde başını salladı ama Adri konuşmaya devam etti. “Söyler misin Cinder, eğer Pearl ve bende yoksa, Peony vebayı kimden kaptı?” “Bilmiyorum.”

“Bilmiyor musun? Ama bugün pazardaki veba olayından haberin *vardır?”*

Cinder’ın ağzı açık kaldı. Elbette. Ellerindeki bez parçaları. Sağlıkdroidleri. Onun vebalı olduğunu sanıyorlardı.

“Seni anlamıyorum Cinder. Nasıl bu kadar *bencil* olabilirsin?” Cinder başını hayır anlamında geriye attı. “Hurdalıktayken beni de test ettiler. Vebalı değilim. Peony’nin nereden kaptığını da bilmiyorum.” Kolunu uzattı ve dirseğinin iç kısmında oluşmaya başlayan hafif morluğu gösterdi. “İsterlerse tekrar kontrol edebilirler.”

Sağlıkdroidlerinden biri ilk kez bir hayat belirtisi gösterdi ve ışığını Cinder’ın kolundaki küçük kırmızı noktaya doğru tuttu. Ama üç

sağlıkdroidi de yerinden kıpırdamadı ve Adri'de onları harekete geçmeye teşvik etmedi. Onun yerine, dikkatini şöminenin üstündeki ufak bir ekranlı fotoğraf çerçevesine yönlendirdi. Çerçeve içindeki ekranda, Pearl ve Peony'nin çocukluğuna ait resimler dönüp duruyordu: Bahçeli eski evleri, Adri'nin yüzündeki gülücükleri kaybetmeden önceki hâli, babalarının fotoğrafları.

"Üzgünüm," dedi Cinder. "Onu ben de çok seviyorum."

Adri çerçeveyi sıkıca kavradı. "Bana hakaret etme," dedi, çerçeveyi göğsüne doğru bastırarak. "Sizin türünüz sevginin ne olduğunu biliyor mu ki? Herhangi bir şeyler hissetme kabiliyetin var mı, yoksa sadece... Programlanmış hâlde misin?"

Aslında kendi kendine konuşuyordu ama sözleri yine de acıtmıştı. Cinder, PearPe baktı. Kız hâlâ yüzünü dizleri arasına gömmüş, koltukta oturuyordu ama artık, elindeki bezi yüzünde tutmuyordu. Cinder'ın ona baktığını gördüğünde bakışlarını yere indirdi.

Cinder manyeto bandı kavrayan parmaklarını esnetti. "Elbette sevginin ne olduğunu biliyorum." *Ve üzüntünün ne olduğunu da*, diye düşündü. Öyle olduğunu kanıtlayabilmek için ağlayabilme yeteneğine de sahip olmayı diledi.

"Güzel. O zaman verdiğim kararın, bir annenin çocuklarını korumak için verdiği bir karar olduğunu anlayacaksındır." Adri, elindeki çerçeveyi şömine rafına geri koydu.

Koltuktaki Pearl, yüzünü yana çevirerek yanaklarını dizine dayadı.

Cinder'ın midesi bir korkuyla kasılmaya başladı. "Adri?"

"Bu evin bir parçası olduğundan bu yana beş yıl geçti Cinder. Garan seni bana bırakalı beş yıl geçti. Hâlâ bilmiyorum; onun bakımını üstlenecek bir... Mutant bulabilmek için neden kendini Avrupa ya gitmek zorunda hissettiğini bilmiyorum. Sebebini bana açıklamadı. Belki

bir gün açıklamayı düşünüyordu. Ama ben seni asla istemedim. Bunu biliyorsun."

Cinder dudaklarını büzdü. Boş bakışlı sağlıkdroidleri, üstüne doğru gelmeye başladı.

Evet, biliyordu. Ama Adri'nin, bu gerçeği bu kadar açıkça ifade edeceğini hiçbir zaman beklememişti.

"Garan sana göz kulak olmamı istedi ve ben de elimden gelenin en iyisini yaptım. Öldüğünde ve paramız bittiğinde bile... Her şey altüst olduğunda bile." Sesi çatlamaya başladı ve bir elini ağzına götürdü. Cinder, Adri'nin, hıçkırıklarını bastırmaya çalışırken kesik kesik nefes aldığını, omuzlarının titrediğini görebiliyordu. "Ama bu kararıma Garan da katılırdı. Öncelik Peony'nindir. *Kızlarımındır.* "

Cinder, Adri'nin yükselen sesi karşısında şaşırdı. Sözlerinin arkasında yatan kendini haklı gösterme isteğini, kararlı ifadeyi duyabiliyordu.

Beni bu şeyle bırakma.

Cinder ürperdi. "Adri-"

"Eğer sen olmasaydın, Garan hâlâ hayatta olabilirdi. Ve Peony..."

"Hayır, benim suçum değil." Cinder, gözünün ucuyla bir beyazlık gördü. Iko hâlâ kararsızlık içinde koridorda oyalanıyordu. Sensör ışığı neredeyse tamamen sönmüştü.

Cinder konuşmaya çabaladı. Nabzı yükselmiş, gözünün önünde beyaz kıvılcımlar çakmaya başlamıştı. Görüşünün kenarında kırmızı bir nokta yanıp sönmeye başladı -sakinleşmesini tavsiye eden bir uyarı ışığıydı. "Bu hâle getirilmeyi ben istemedim. Senin veya herhangi birinin beni evlat edinmesini de ben istemedim. Bunlar benim suçum değil!"

"Ama benim de suçum değil!" diye bağırdı Adri, elinin bir darbesiyle şömine üstündeki ekrana vurarak.

Ekran yere düşerek kırıldı ve düşerken kocasının başarı plaketlerini de beraberinde indirdi. Eskimiş halının üstüne plastik parçaları dağıldı.

Cinder geriye doğru sıçradı ama Adri'nin öfke nöbeti, geldiği kadar hızla geçmiş, hırıltılı nefesleri yavaşlamaya başlamıştı. Adri komşulara rahatsızlık vermeme konusunda her zaman titiz davranırdı. O anda bile, göze çarpmamak, bir olay çıkarmamak, adlarını lekeleyecek herhangi bir şey yapmama konusunda son derece dikkatliydi.

"Cinder," dedi Adri, sanki az önceki öfke nöbetini silip atmak istermiş gibi elindeki bezle parmaklarını silerek. "Bu sağlıkdroidleri ile gideceksin. Bir olay çıkarma."

Dünya sallanır gibi oldu. "Ne? Neden?"

"Çünkü hepimizin yapması gereken görevler var ve senin... Türünün ne kadar önemli bir vazifesi olduğunu biliyorsun. Özellikle de şimdi." Duraksadı. Yüzü pembeleşti ve yanakları al al oldu. "Peony'ye hâlâ yardım edebiliriz. Sadece bir tedavi bulabilmek için sayborglara ihtiyaçları var."

"Veba araştırmalı için beni gönüllü olarak mı kaydettirdin?" "Başka ne yapabilirdim ki?"

Cinder'ınağzı açık kaldı. Üç adet sarı sensör üstüne odaklanırken, afallamış bir şekilde başını salladı. "Ama... Testlerden kimse sağ çıkmaz. Bunu nasıl yapa..."

"Vebadan da sağ kurtulan kimse yok. Eğer Peony'ye anlattığın kadar değer veriyorsan, sana söylediğim gibi yaparsın. Eğer bu kadar bencil olmasaydın, bugün pazar yerindeki olaydan sonra gönüllü olurdun. Eve gelmeden ve bu aileyi mahvetmeden önce. Yine."

"Ama..."

En yakınındaki droid, bileğine bir tarayıcı tutarken, Cinder hareket edemeyecek kadar sersemlemiş hâldeydi. Tarayıcıdan bir bip sesi

geldiğinde irkildi.

"Linh Cinder," dedi droid, metalik bir sesle, "gönüllü olmakla yaptığın fedakârlık bütün Doğu Ulusları vatandaşları tarafından takdir ve şükranla karşılanıyor. Süre giden araştırmalara yaptığın bu katkıya minnettarlığımızı ifade etmek için, sevdiğin insanlara güzel bir bağış yapılacaktır."

Cinder'ın manyeto bandı tutan parmakları kasıldı. "Hayır... aslında tek istediğin bu değil mi? Peony umurunda değil, ben umurunda değilim, sen sadece o aptal ödemenin peşindesin!" Adri'nin gözleri birden genişledi, şakaklarının üstündeki cildi gerildi.

Odayı iki adımda arşınladı ve elinin tersiyle Cinder'ın yüzüne vurdu. Cinder kapının yanına doğru savruldu ve bir eliyle yanağını tuttu.

"Alın onu," dedi Adri. "Gözüm görmesin."

"Ben gönüllü olmadım. Benim rızam olmadan beni alamazsınız!"

Android istifini bozmadı. "Gerekli görüldüğü takdirde zor kullanmak üzere, yasal koruyucun tarafından yetkilendirildik." Cinder parmaklarını yumruk yaptı ve kulağını tıkadı.

"Beni bir testte denek olmaya zorlayamazsın."

"Evet," dedi Adri, ağır ağır nefes alarak. "Zorlayabilirim. Benim koruyuculuğum altında olduğun sürece, bunu yapabilirim.

"Bunun Peony'ye yardımcı olacağını gerçekten de düşündüğün falan yok, o yüzden bu hareketini ona olan sevginden yapıyormuşsun gibi davranma. Veba onu tüketmeden önce bir tedavi bulunması ihtimali..."

"Yaptığım tek hata, senden kurtulmak için bu kadar beklemek oldu," dedi Adri, elindeki bezi parmakları arasında sıkarak. "İnan bana Cinder. Seni gözden çıkarmak, asla pişmanlık duymayacağım bir fedakârlık olacak."

Sağlıkdroidlerinden birinin lastiği halıyı aşındırdı. “Bizimle gelmeye hazır mısın?”

Cinder dudaklarını ıslattı ve elini yüzünden indirdi. Bakışlarını Adri’ye dikti ama üvey annesinin gözlerinde en ufak bir sempati bile bulamadı. İçi yeni bir öfkeyle kabarmaya başladı. Görüşünün önünde bir sürü uyarı işareti belirdi. “Hayır. Hazır değilim.”

Cinder elindeki manyeto bandı bir kırbaç gibi savurarak androidin kafasına sert bir darbe indirdi. Sağlıkdroidi yere düştü, lastiği artık havada boş bir şekilde dönüyordu. “Gitmeyeceğim. Bilim adamları, üzerimde yeterinden fazla çalıştılar bile.”

İkinci android ona doğru yaklaştı. “240B prosedürünü başlatıyorum. Gönüllü Sayborg kişisini zor kullanarak nakliye etmek.” Cinder dudağını büktü ve elindeki manyeto bandı androidin sensörüne doğru savurdu. Camı kırılan sensör, içeri doğru göçtü.

Cinder son androidle yüzleşmek için dönerken, bir yandan da evden nasıl kaçması gerektiğini planlamaya başlamıştı bile. Bir hava aracı çağırmanın fazla riskli olup olmadığını düşündü. Onu takip etmemelerini sağlamak için bileğindeki kimlik çipini kesip atabileceği bir bıçağı nereden bulabileceğini, Iko’nun ona ayak uydurabilecek kadar hızlı hareket edip edemeyeceğini merak etti. Acaba bacakları onu Avrupa’ya kadar taşıyabilir miydi?

Sağlıkdroidi hızla Cinder’ın üstüne atıldılar. Cinder bir kenara doğru sıçrayarak elindeki manyeto bandı savurabileceği bir pozisyona geçmeye yeltendi, ama androidin metal kıskaçları çoktan bileğini kavramıştı. Kıskaca bağlı elektrotlar harekete geçti ve Cinder’ın sinir sistemine elektrik dalgaları yolladı. Yüksek voltaj, Cinder’ın bedenindeki kabloların aşırı yüklenmesine sebep oldu. Cinder’ın dudakları aralandı ama atmak istediği çığlık boğazında takılıp kalmıştı.

Manyeto bandı düşürdü ve yere yığıldı. Görüşünde kırmızı uyarı işaretleri yanıp söndü. En sonunda, hayatta kalmaya bağlı sayborg programlaması devreye girerek beynini kapanmaya zorladı.

BÖLÜM
Yedi

DR. DMITRI ERLAND, PARMAĞINI TAŞINABİLİR ekranın üstünde gezdirerek hastasının kayıtlarına göz attı. Erkek. Otuz iki yaşında. Bir çocuğu vardı ama eşine dair bir kayıt bulunmuyordu, işsizdi. Uç yıl önce onu elden ayaktan düşüren bir iş kazası sonrasında bir sayborga dönüştürülmüştü. Büyük ihtimalle, hayatı boyunca biriktirdiği tüm parayı bu operasyona harcamış olmalıydı. Tokyo'ya kadar bir sürü şehri dolaşmıştı.

Hastanın üzerinde test yapılmasını önleyecek o kadar çok şey vardı ki... Ama Dr. Erland bunları kimseye anlatamazdı. Dilini şaklatarak hayal kırıklığını sakladı.

"Ne düşünüyorsunuz doktor?" diye sordu bugünkü asistanı. Adını asla hatırlayamadığı ve kendisinden en az on santim daha uzun boylu, siyahi bir kızdı. Kendisi çalışırken genellikle kıza da oturarak yapabileceği işler verirdi.

Dr. Erland yavaş bir nefesle ciğerlerini doldurdu, sonra tüm havayı hızla dışarı verdi. O sırada ekrandaki görüntüyü de önündeki işle daha alakalı olan bir görsele, hasta vücudunun planına çevirdi. Hastanın bedeninin sadece %6.4'ii insan yapımıydı; sağ ayağı, birkaç tutam kablo ve baldırına monte edilmiş, başparmak büyüklüğünde bir kontrol paneli.

"Fazla yaşlı," dedi Dr. Erland, elindeki el ekranını gözetleme penceresinin önündeki rafa fırlatarak. Camın diğer tarafında ise bir laboratuvar masasına yatırılmış hasta bulunuyordu. Hasta, plastik örtüleri delice pat pat döven parmakları haricinde, oldukça huzur içinde görünüyordu. Ayakları çıplaktı. Protez ayağının üstü de yapay deriyle kaplıydı.

“Fazla mı yaşlı?” diye sordu asistan. Ayağa kalktı ve pencerenin önüne geldi. “Artık otuz iki yaş çok mu yaşlı oldu?” “işimize yaramaz.”

Kadın, dudaklarını bir yana doğru büzüştürdü. “Doktor, bu hasta bu ay içinde reddettiğiniz altıncı gönüllü sayborg. Bu şekilde devam edemeyiz.”

“Bir çocuğu var. Bir oğlu. Burada öyle yazıyor.”

“Evet. Babası deney profillerimize uyacak kadar şanslı olduğu için bu akşam yatağına tok bir karınla girebilecek bir çocuk.” “Deney profillerimize uyuyor mu dedin? Yüzde 6.4’lük bir oranla mı?”

“Normal insanlar üzerinde testler yapmaktan iyidir.” Asistan, el ekranını, içinde bakteri üretme tabakları bulunan bir tepsinin yanına koydu. “Gerçekten de onu geri salmamızı mı istiyorsunuz?”

Boğazından yükselen bir kükremeyi bastıran Dr. Erland, gözlerini karantina odasına dikti. Sonra omuzlarını geriye attı ve üstündeki laboratuvar önlüğünü çekiştirdi.

“Ona plasebo verin.”

“Plas... Ama o hasta değil ki!”

“Evet ama ona bir şeyler vermezsek, maliye burada ne iş yaptığımızı sorgulamaya başlayacaktır. Şimdi, ona bir plasebo verin ve uygun bir rapor hazırladıktan sonra evine gönderin.”

Asistan burnundan soluyarak raftaki etiketli bir şişeye uzandı. “Biz burada *ne* yapıyoruz?”

Dr. Erland bir parmağını kaldırdı ama asistan kadın ona öyle sinirli bir bakış fırlattı ki ne diyeceğini unutuverdi. “Adın ne demiştin?”

Kadın gözlerini devirdi. “Ciddi misiniz? Son dört aydır her pazartesi günü size asistanlık yapıyorum.”

Sonra da örgülü uzun saçlarını bir kırbaç gibi savurarak adama sırtını döndü. Kadının beline inen saç örgüsünün tekrar yukarıya doğru esnemesini seyrederken, Dr. Erland'ın kaşları çatıldı. Saç örgüsü tıpkı başını ona çevirmiş, siyah bir yılan gibi görünüyordu; tıslayan, saldırmaya hazır bir yılan.

Gözlerini kapadı ve içinden ona kadar saydı. Gözlerini tekrar açtığında, saç örgüsü yine sadece bir saç örgüsüydü. Parlak, siyah saçlardan örülmüş bir örgü. Zararsız. Kasketini çıkaran Dr. Erland, elini asistanınkinden daha seyrek, gri saçlarında gezdirdi. Şu yanılsamalar giderek daha vahim bir hâl alıyordu. Laboratuvarın kapısı açıldı. "Doktor?"

Dr. Erland irkildi ve kasketini tekrar başına yerleştirdi. "Evet," dedi, rafın üstündeki el ekranını kavrayarak. Kapıda bir başka asistan, Li duruyordu. Dr. Erland, Li'yi severdi -o da uzun boyluydu ama en azından diğer kadın kadar uzun değildi.

"6D'de bekleyen bir gönüllü var," dedi Li. "Dün gece getirdikleri biri."

"Gönüllü mü?" dedi diğer asistan kadın. "Uzun zamandır kimse gönüllü olmamıştı."

Li, üst cebinden bir el ekran çıkardı. "Üstelik çok da genç. Ergen bir kız. Henüz sistem kontrolünü gerçekleştirmedik ama oldukça yüksek bir yüzdeye sahip olduğunu sanıyorum. Metal uzuvları üstünde yapay derisi yok."

El ekranının köşesiyle şakağını kaşıyan Dr. Erland, neşeyle başını dikleştirdi. "Genç bir kız mı dedin? Ne kadar da..." Uygun bir tanımlama bulmak için çabaladı. *Sıra dışı? Tesadüfi? Büyük bir şans?*

"Şüphe uyandırıcı," dedi asistan kadın, kısık sesle. Dr. Erland yüzünü döndüğünde, kadının dik dik ona baktığını gördü.

"Şüphe uyandırıcı mı? Ne demek istiyorsun?"

Asistan, doktorla aynı göz hizasında olmak için rafa yaslanarak boyunu kısalttı ama göğsünde birleştirdiği elleri ve umursamazca çattığı kaşları ile hâlâ göz korkutucu görünüyordu. “Gelen erkek sayborglara her zaman plasebo verirken, kulağınıza bir kızın haberi geldiğinde böylesine neşelenmenizden bahsediyorum. Özellikle de *genç* bir kızın.”

Erland ağzını açtı, sonra kapadı, ardından tekrar açarak konuştu. “Ne kadar genç olursa o kadar sağlıklıdır,” dedi. “Ne kadar sağlıklıysa, o kadar az komplikasyonla karşılaşırız. Ayrıca göreve alım bilgisayarının kadınlar arasından seçim yapıp durması *benim* suçum değil.”

“Daha az komplikasyon demek? Tabii tabii. Ne olursa olsun, deneye katılanlar sonunda hayatlarını kaybediyorlar.”

“Evet, doğru. İyimserliğin için teşekkürler.” Erland, camın diğer yanındaki adama doğru işaret etti. “Plasebo, lütfen. İşin bittiğinde yanımıza geri gelirsin.”

Doktor, yanında Li ile laboratuvardan dışarı çıktı, o sırada bir eliyle ağzını kapatarak sordu. “Adı neydi bunun?”

“Fateen?”

“Fateen! Bunu bir türlü aklımda tutamıyorum. Yakında kendi adımı bile unutacağım sanırım.”

Li kıkırdadı. Dr. Erland da bu espriyi yaptığına memnun oldu. Kendisiyle dalga geçebildiği sürece, insanlar akıl sağlığını yitiren bir adama daha ılımlı bakmaya meyillilerdi.

Merdiven yanında durmuş, yeni talimatlar bekleyen iki sağlıkdroidi dışında koridorda kimse yoktu. Laboratuvardan 6D’ye olan mesafe de oldukça kısaydı.

Dr. Erland kulağının arkasından bir manyetik kalem çıkardı ve el ekranına tıklatarak Li’nin gönderdiği bilgileri indirmeye başladı. Ekranda yeni hastanın profili belirdi.

LINH CINDER, LİSANSLI MEKANİK USTASI

KİMLİK NO: #0097917305

29 KASIM 109 T.E. DOĞUMLU

MEDYADA YER ALMA SAYISI: 0

DOĞU ULUSLARI TOPLULUĞU-YENİ PEKİN SAKİNİ,

LINH ADRİ’NİN EVLATLIĞI

Li, 6D laboratuvarının kapısını açtı. Kalemi yine kulağının arkasına sıkıştırarak odaya giren Dr. Erland’ın parmakları seğiriyordu.

Sayborg kız, gözlem camının diğer tarafındaki bir masaya yatırılmıştı. Steril hâldeki karantina odası öyle parlak bir ışıkla aydınlatılmıştı ki Erland içeri bakabilmek için gözlerini kısmak zorunda kaldı. O sırada bir sağlıkdroidi, içinde kan bulunan plastik bir tüpün kapağını kapatmış ve sonra tüpü gönderi oluğuna atarak laboratuvara göndermişti.

Kızın el ve ayak bilekleri metal bantlarla bağlanmıştı. Sol eli çeliktendi, leke ve pas içindeydi; kararmış eklem yerlerine bakılırsa, sanki iyi bir temizliğe ihtiyacı varmış gibi duruyordu. Pantolonunun paçaları dizlerine kadar kıvrılmış kızın bacaklarından birinin insan bacağı, birinin ise sentetik olduğu açıkça görülebiliyordu.

“Kız sisteme bağlandı mı?” diye sordu Erland, el ekranım cebine sokarak.

“Henüz değil,” dedi Li. “Ama önce ona iyice bir bakın.”

Dr. Erland homurdandı ve hayal kırıklığını bastırmaya çalıştı. “Evet, sayborg yüzdesi oldukça etkileyici bir oranda çıkacaktır. Ama çok da kaliteli malzemeden yapılmış sayılmaz, değil mi?”

“Dışarıdan görünen kısımları öyle olmayabilir ama içindeki kablo ve devreleri görmelisiniz. Otokontrol ve dördüncü sınıf bir sinir sistemine sahip.”

Dr. Erland bir kaşını kaldırdı, sonra aynı hızla indirdi. “Zorluk mu çıkardı?”

“Sağlıkdroidleri onu zapt etmekte zorluk yaşamış. Droidler sistemini şoklamayı başaramadan önce, iki tanesini bir… Bir bant gibi bir şeyle etkisiz hâle getirmiş. Gece boyunca baygın kaldı.”

“Ama kendisi gönüllü olmadı mı?”

“Onu yasal vasisi gönüllü kaydettirmiş. Kızın vebayla çoktan temas ettiğinden şüpheleniyor. Diğer bir kız kardeşi dün karantinaya alınmış.”

Dr. Erland masadaki mikrofonu kendine doğru çekti. Parmağıyla camı tıklatarak “Uyan bakalım uyuyan güzel,” diye şarkı söyledi.

“Onu 200 voltla bayıltmışlar,” dedi Li. “Ama artık her an kendine gelmek üzere olduğunu sanıyorum.”

Dr. Erland başparmaklarını ceketinin ceplerine taktı. “Eh, bilincinin ayık olması gerekmiyor. Haydi bir an önce çalışmaya başlayalım.”

“Ah, güzel,” dedi kapıda beliren Fateen. Laboratuvara girerken ayakkabılarının topukları yerdeki karoları takırdattı. “Zevkinize uygun birini bulduğunuza sevindim.”

Dr. Erland bir parmağını cama bastırdı. “Genç,” dedi, kızın metalik uzuvlarından yansıyan ışığı seyrederek. “Sağlıklı.” Dudaklarını büzüştüren Fateen, sayborg kızın kayıtlarının bulunduğu ekranın karşısına oturdu. “Eğer otuz iki yaşında birine yaşlı’ ve ‘elden ayaktan düşmüş’ diyorsanız, o zaman siz ne oluyorsunuz?”

“Antika pazarı için oldukça değerli bir parça oluyorum.” Dr. Erland dudaklarını mikrofona yaklaştırdı. “Sağlık görevlisi? Sayborg yüzdesi

ölçüm cihazını hazırlayın lütfen."

BÖLÜM
Sekiz

ALEVLER İÇİNDE AHŞAP BİR YATAĞIN ÜZERİNDE uzanıyordu, sırtının hemen altında sıcak kömürler vardı. Ateş. Duman. Cildinde beliren kabarcıklar. Eliyle ayağı gitmişti ve cerrahların protezleri taktıkları yerleri, artık yumru bir et parçası hâlindeydi. İçlerinden işe yaramaz kablolar aşağı sarkıyordu. Sürünmeye çalıştı ama tepetaklak olmuş bir kaplumbağa kadar çaresizdi. Bir eliyle ileri uzandı ve kendisini çekerek alevlerden uzaklaşmaya çalıştı. Ama altındaki ahşap yatak, sanki ufka değecek gibiydi.

Aynı rüyayı daha önce de görmüştü. Yüzlerce defa. Ama bu sefer biraz daha farklıydı.

Normalde olduğu gibi yalnız değildi. Çevresi sarılmıştı. Kömürlerin üstünde kıvranan, inleyen, su için yalvaran başka kurbanlar da vardı. Hepsinin de şu veya bu uzvu eksikti. Bazıları sadece bir baş, göğüs kafesi ve yalvaran, yakaran ağızlardan oluşuyordu. O insanların tenindeki mavimsi lekeleri fark eden Cinder, onlardan kaçınmaya çalıştı. Boyunları, yumruyla sonlanan bacakları, buruşmuş bilekleri hep morluklar içindeydi.

Peony'yi gördü. Çığlık atıyor, Cinder'ı suçluyordu. Ona bunu Cinder yapmıştı. Evlerine vebayı o getirmişti. Her şey onun suçuydu.

Cinder af dilemek için ağzını açtı ama gözleri normal insan eline takılınca durdu. Teni mavi lekelerle dolmuştu.

Ateşler vebalı cildini eritmeye, etinin altında yatan metal plaka ve kabloları gözler önüne çıkarmaya başladı.

Gözleri tekrar Peony'nin bakışlarıyla buluştu. Kız kardeşi ağzını açtı ama konuştuğunda, sesi garip ve fazlasıyla derinden gelmişti. "Sayborg yüzdesi ölçüm cihazını hazırlayın lütfen."

O sözler, Cinder'ın kulağında vızıldayan arılar gibi bir etki yaratmıştı. Vücudu aniden seğirdi, ama hareket edemiyordu. Elleri ve ayakları sanki fazla ağırdı. Burnunda hâlâ dumanın kokusu var gibiydi ama ateşlerin ısısı azalmaya başlamış, onu sızılar içinde, yanık bir sırtla bırakmıştı. Peony gözden kayboldu. Kömürden yatak, toprağın içine karıştı.

Cinder'ın görüşünün altından, yeşil bir yazı geçmeye başladı.

Karanlığın ötesinden gelen sesler duydu, android lastiklerinin o tanıdık sesi. Iko olabilir miydi?

SİSTEM KONTROLÜ TAMAMLANDI. TÜM SİSTEMLER DENGELENDİ. YENİDEN BAŞLATILIYOR 3...2...1...

Başının üstünde bir şeyler takırdadı. Yakınlardan bir elektrik uğultusu sesi geliyordu. Cinder bir parmağının hafifçe seğirdiğini hissetti ki bu, o anda vücudunun yapabildiği en büyük hareketmiş gibi görünüyordu. Karanlık, yerini göz kapaklarının arkasından görünen, sıcak, hafif kızıl bir aydınlığa bıraktı. Göz kapaklarını açılmaya zorladı kendini ve kısık gözlerle parlak floresan ışığına baktı.

"Ah! Juliet nihayet uyanıyor."

Cinder ışığa alışmaları için gözlerini tekrar kapattı. Siper etmek için elini yüzüne getirmeye çalıştı ama hareket etmesini engelleyen bir şey vardı.

İçinde bir panik duygusu yükseldi. Gözlerini tekrar açtı ve başını çevirerek konuşanın kim olduğunu görmeye çalıştı.

Baktığı noktadaki duvar, tamamen aynayla kaplıydı. Gördüğü tek şey, şaşkın gözlerle bakan kendisiydi. Atkuyruğu darmadağın olmuştu;

donuk, karman çorman ve pis görünüyordu. Sanki yediği voltaj şoku, içindeki enerjiyi tüketmekten de fazlasına yol açmış gibi, cildi neredeyse saydam denilebilecek kadar soluktu.

Eldivenlerini ve botlarını çıkarmış, pantolonunu dizlerine kadar kıvırmışlardı. Aynada gördüğü yansıma bir kıza değil, bir makineye aitti.

"Kendinizi nasıl hissediyorsunuz Bayan... Eee... Bayan Linh?" diye sordu, aksanını tam olarak çıkaramadığı, gaipten gelen ses. Avrupalı mıydı? Ya da Amerikalı?

Çatlamış dudaklarını ıslattı ve arkasındaki androide bakabilmek için boynunu büktü. Android, bir masa başında durmuş, bir sürü başka makinenin ortasındaki ufak bir makineyi kurcalamakla meşguldü. Tıbbi makineler. Cerrahi malzemeler. Serum şişeleri. Şırıngalar. Sonra, göğsüne ve alnına iliştirilmiş birtakım kablolarla, makinelerden birine bağlanmış olduğunu fark etti.

Sağındaki duvarda bir ekran asılıydı. Ekranda adı ve kimlik numarası yazıyordu. Oda, bunların dışında boştu.

"İş birliği yapar ve hareket etmeden durursanız, biz de sizin vaktinizi fazla almamış oluruz," dedi ses.

Cinder kaşlarını çattı. "Çok komik," dedi, bileklerini saran metal bantları zorlayarak. "Bunu ben istemedim. Sizin aptal testleriniz için gönüllü olmadım."

Sessizlik oldu. Arkasındaki bir şeyden bir bip sesi yükseldi. Başını geriye yatırarak arkasına bakan Cinder, androidin ince kablolarla bir makineye bağlı iki sivri uçlu aleti çekiştirmekte olduğunu gördü. Baştan ayağa ürperdi.

"O şeyi benden uzak tutun."

"Canınız yanmayacak Bayan Linh."

“Umurumda değil. Aklımdan uzak durun. Ben sizin kobay faresi gönüllülerinizden biri değilim.”

Ses kıkırdadı. “Elimde Bayan Linh Adri’nin imzalı dosyası var. Onu tanıyor olmalısınız?”

“O benim annem değil! O sadece...” Ama burkulan kalbi, devam etmesine izin vermedi.

“Yasal vasiniz mi?”

Cinder başını yumuşak bir şeyle kaplanmış muayene masasına vurdu. Altında gelen hışırtı sesleri, ince bir kâğıda ait gibiydi. “Buna hakkınız yok.”

“Karşı koymayın Bayan Linh. Burada bulunmakla, vatandaşlarınıza büyük bir hizmette bulunuyorsunuz.”

Cinder aynaya doğru dik dik baktı ve diğer taraftaki sersem herife doğru baktığını umdu. “Öyle mi? Peki onlar, bugüne kadar benim için ne yaptılar ki?”

Ses, cevap vermek yerine basitçe, “Sağlık görevlisi, lütfen devam edin,” dedi.

Cinder yeri aşındıran android lastiğinin, kendisine doğru yaklaşan sesini duydu. Kıvrandı ve sivri uçlu soğuk aletlerden kaçınmak için boynunu büktü. Ama android, o mekanik gücüyle Cinder’ı kafatasından kavradı ve başını çevirerek sağ yanağını altındaki kâğıda yasladı. Cinder elleri ve ayaklarını kullanarak çırpınmaya çalıştı ama faydasızdı.

Belki de eğer yeterince karşı koyarsa onu tekrar bayıltırlardı. Böylesinin daha iyi mi yoksa kötü mü olacağından emin değildi ama aklına kor hâlindeki kömürden yatak gelince karşı koymayı bıraktı.

Android, kızın kafasının arkasındaki kilitli paneli açarken kalbi hızla atıyordu. Gözlerini kapattı ve bu steril, soğuk oda dışında herhangi bir

yerde olduğunu hayal etmeye çalıştı. Kontrol paneline -beynine- iliştirilen iki metal uçlu aleti düşünmek istemiyordu. Ama aletlerin yerine yerleştiğini gösteren sesleri işitirken, onları düşünmeden durmak imkânsızdı.

Midesi bulandı. Ağzına kadar gelen kusma isteğini yutkunarak bastırdı.

Metal uçlardan gelen klik sesini işitti. Herhangi bir şey hissetmemişti -aletlerin bağlandığı noktalarda sinir uçları yoktu. Ama buna rağmen içinden bir ürperti geçti ve kollarındaki tüyler diken diken oldu. Retina görüntüsü onu **SAYBORG YÜZDE ÖLÇÜMÜ V** programına bağlandığı konusunda uyardı. **TARANIYOR...,** ***%2...%7...%16...***

Arkasındaki masada duran aletten uğultu sesleri yükseliyordu. Cinder, kablolardan belirsiz bir elektrik akımının geçtiğini tahmin etti. Teninin metalle birleştiği, kanın son bulduğu noktalarda, bu elektrik akımını neredeyse hissedebiliyor gibiydi.

%63...

Cinder dişlerini sıktı. Daha önce bir başkası da aynı şeyi yapmıştı — kafasının içine girmişti. Asla unutmadığı ama her zaman bilmezden geldiği bir gerçekti bu. Bir cerrah, bir yabancı onun kafatasını açmış, o çaresizce yatarken içine kablo ve devrelerden oluşan, insan yapımı sistemler monte etmişti. O kişi, onun beynini değiştirmişti. Onu değiştirmişti.

%78...

Bağrından kopmaya çalışan çığlığı yutkunarak bastırdı. Canı yanmıyordu. Acı yoktu. Ama birisi kafasının içindeydi. Onun içindeydi. Bir saldırıydı bu. Bir tecavüzdü. Kıvranarak kurtulmaya çalıştı ama android onu yerinde tuttu.

"Kafamdan çık." Çığlığı soğuk duvarlarda yankılandı.

TARAMA TAMAMLANDI.

Sağlıkdroidi metal uçları çıkardı. Yattığı yerde tir tir titreyen Cinder'ınkalbi, göğsünden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Sağlıkdroidi onun kafasının arkasındaki paneli kapamaya zahmet etmedi.

Cinder bütün bunlardan nefret ediyordu. Adri'den nefret ediyordu. Aynanın arkasından konuşan o delinin sesinden nefret ediyordu. Onu bu hâle getiren, adını bilmediği insanlardan nefret ediyordu.

"Gösterdiğiniz şahane iş birliği için teşekkürler," dedi ses. "Sibernetik donanımınızı kayıt altına almamız sadece bir dakika sürer, sonra kaldığımız yerden devam edebiliriz. Lütfen rahatınıza bakın."

Cinder sesi duymazdan geldi ve yüzünü aynadan başka yana çevirdi. Gözyaşı torbalarına sahip olmadığına sevindiği o nadir anlardan biriydi. Yoksa şu anda, salya sümüğe karışmış ve kendinden daha da fazla nefret ediyor olurdu.

Hoparlörlerden hâlâ birtakım sesler geliyordu ama kullanılan kelimeler, onun anlamadığı türden bilimsel terimlerdi. Arkasında sağlıkdroidi ise tekrar işe koyulmuş, sayborg yüzde ölçüm cihazını bir kenara kaldırıp bir sonraki işkence aletini hazır hâle getirmekle meşguldü.

Cinder gözlerini açtı. Duvardaki ekranın görüntüsü değişmişti ve artık onun hayatına dair bilgileri göstermiyordu. Kimlik numarası ise hâlâ ekranın üstündeydi, ekranın altında ise holografik bir şekil bulunuyordu.

Bir kız şekli.

İçi kablolarla dolu bir kız şekli.

Sanki biri onu tam ortadan bölmüş, ön ve arka kısım olarak ikiye ayırmış, sonra karikatürümsü resmini bir tıp kitabına ait bir sayfaya yapıştırmış gibiydi. Kalbi, beyni, iç organları, kas yapısı, mavi damarları.

Kontrol paneli, sentetik eli ve bacağı, kafatasından başlayıp omurgasından aşağı uzanan ve protez uzuvlarında son bulan kablolar. Etin metalle buluştuğu noktalardaki yara izleri. Bileğinde kare şeklinde, ufak, koyu bir gölge -kimlik çipi.

Onların hepsini zaten biliyordu. Onları görmeyi bekliyordu.

Ama omurgasındaki metal omurlardan, kaburgalarından dördünün metalden olduğundan, kalbini saran sentetik dokudan veya sağ bacağındaki bir dizi metal çubuktan haberi yoktu.

SAYBORG YUZDESİ: 36.28

Yani %36.28 oranında insan değildi.

“Sabrınız için teşekkürler,” dedi ses, irkilmesine sebep olarak. “Şüphesiz sizin de fark etmiş olduğunuz gibi, modern bilimin oldukça nadide bir örneğisiniz genç bayan.”

“Beni yalnız bırak,” diye fısıldadı Cinder.

“Testin şimdiki aşamasında, sağlıkdroidi sana içinde onda bir oranında letumosis mikrobu bulunan bir solüsyon enjekte edecek. Bu solüsyondaki mikroplar manyetik olarak işaretlendi, böylece onları ekrandaki holografik şekil üstünde gerçek zamanlı olarak izleyebileceğiz. Vücudun hastalığın ilk evresine girdiğinde, bağışıklık sistemin devreye girerek mikropları yok etmeye çalışacak ama başarısız olacaktır. Vücudun daha sonra hastalığın ikinci evresine girecek. Ki bu evre, teninde çürüğümsü lekelerin belirginleştiği aşamadır. Bu noktada, ürettiğimiz en son parti antikorları enjekte edeceğiz. Ve bu antikorlar başarılı olursa, hastalık patojenlerini kalıcı olarak ortadan kaldıracaktır. Abrakadabra! Ve akşam yemeği için evinizde bile olabilirsiniz. Hazır mısınız?” Cinder holografik şekle baktı ve kendisini ölürken izlediğini hayal etti. Gerçek zamanlı olarak.

“Şimdiye kadar kaç farklı parti antikor denediniz?”

“Sağlık görevlisi?”

“Yirmi yedi,” dedi sağlıkdroidi.

“Ama,” dedi, aksanlı ses, “denekler her seferinde daha yavaşça ölüyor.”

Cinder parmaklarının altındaki kâğıdı sıktı.

“Hazır olduğumuzu sanıyorum. Sağlık görevlisi, lütfen A şırıngasını uygulayın.”

Masanın üstünden tıkırtı sesleri duyuldu ve sonra android, Cinder’ın yanında bitti. Göğsündeki bir panel açılmış, tıpkı acil durum droidlerinde olduğu gibi, ucunda bir şırınga tutan üçüncü bir kol belirmişti.

Cinder kaçınmaya çalıştı ama hiçbir hareket alanı yoktu. Aynanın diğer tarafındaki sesin sahibinin onu izlediğini, çırpınmaları karşısında güldüğünü hayal ederek karşı koymayı bıraktı ve becerebildiği kadar hareketsiz durmaya çalıştı. Güçlü olmayı denedi. Ona yapacakları şey üzerine düşünmemeye çabaladı.

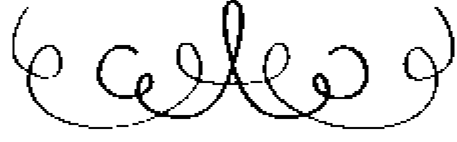
Cinder’ın son on iki saat içinde iki defa şırınga görmekten morarmış hâldeki dirseğini kavrayan androidin kıskaçları oldukça soğuktu. Cinder gerildi ve tüm kasları gerginleşti.

“Kendinizi bırakırsanız damarı bulmak daha kolay olur,” dedi android, boş bir sesle.

Cinder, kolları titremeye başlayana kadar kaslarını sıktı. Onun bu soytarılıkları karşısında eğlenmiş gibi, hoparlörlerden ufak bir gülme sesi geldi.

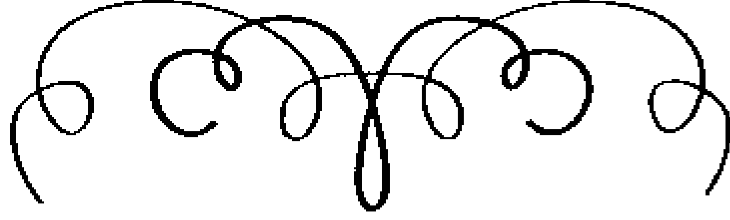
Android oldukça iyi programlanmıştı. Tüm karşı koyma çabalarına karşın, şırınga daha ilk denemede damarı buldu. Cinder keskin bir nefes

aldı. Çimdiklenmekten farklı değildi. Sadece çimdiklenmişti. Şırıngadaki sıvı vücuduna akarken, karşı koyma isteğini de yavaşça kaybetti.

ikinci kitap

Çalışmaktan bitap düştüğü o günün akşamında
yatağını elinden aldılar
ve o da şömine önündeki küllerin içinde uyumak zorunda kaldı.

BÖLÜM

Dokuz

"TAŞIYICILAR BAŞARILI BİR ŞEKİLDE AKTARILDI," dedi Li. "Tüm tepkiler normal görünüyor. Tansiyonu istikrar kazanmaya başladı, ikinci evre belirtilerinin yarın sabah 01:00 civarında ortaya çıkması bekleniyor." Ellerini çırptıktan sonra, Dr. Erland ve Fateen ile yüz yüze konuşmak için sandalyesini döndürdü. "Bu da evimize gidip güzel bir uyku çekebileceğimiz anlamına geliyor, değil mi?"

Dr. Erland burnunu çekti. Parmağını önündeki ekranda gezdirerek, hastanın holografik şeklini yavaşça döndürdü. Kızın kan yollarında yirmi ufak yeşil ışık yanıp sönüyor, yavaşça damarlara dağılıyordu. Ama aynı manzarayı zaten daha önce de onlarca defa görmüştü. Asıl ilgisini çeken şey, kızın geri kalanıydı.

"Daha önce hiç ona benzer bir şey gördünüz mü?" dedi ayakta duran Fateen. "Sadece kontrol panelinin satışından elde edilecek para bile, ailesine verilen bağışı karşılar."

Dr. Erland hiç de etkilenmediğini gösteren bir bakış atmaya çalıştı ama bunun için başını arkaya eğip yukarı bakması gerektiğinden pek de başarılı olamadı. Somurtarak yüzünü çevirdi ve hologramı incelemeye devam etti. Omurga üzerinde iki metal omurun birleştiği parlayan bir kısma tıkladı ve bu bölgeyi ekranda büyüttü. Önceden bir gölge misali görünen ufak bir şekil, artık çok daha somut ve fazlasıyla geometrik bir hâlde göz önüne gelmişti.

Fateen kollarını göğsünde kavuşturdu ve ekrana doğru eğildi. "O da nedir?"

"Emin değilim," dedi Erland, daha iyi bakabilmek için görüntüyü kendi etrafında döndürerek. "Bir çip gibi görünüyor," dedi Li, sandalyesinden kalkıp onlara katılarak.

"Omurgasında mı?" dedi Fateen. "Bunun ona ne faydası olabilir ki?"

“Ben sadece neye benzediğini söylüyorum. Belki de omurlarında çalışırken bocalamış ve onları yerinde tutmak için kaynak yapmak zorunda falan kalmışlardır.”

Fateen parmağıyla işaret etti. “Ama bu, bir kaynaktan fazlasıymış gibi görünüyor. Şuradaki çıkıntıları görüyor musunuz? Sanki bu...” Tereddüt etti.

Her iki asistan da yüzünü Dr. Erland’a çevirdi. Dr. Erland’ın dikkati ise holografik şekilde ilerleyen, ufak, yeşil bir noktaya takılmıştı. “Tıpkı saldırgan, yeşil renkli, ufak bir ateş böceği gibi,” diye homurdandı kendi kendine.

“Doktor,” dedi Fateen, adamın dikkatini tekrar kendi üstüne çekerek, “Bu kızın sinir sistemine neden bir çip takılmış olabilir ki?”

Erland boğazını temizledi. “Belki de,” dedi, cebinden çıkarttığı gözlüğünü burnuna yerleştirerek, “sinir sistemi travmatik bir hasar görmüştür.”

“Bir hava aracı kazasında mı?” dedi Li.

“Bilgisayar kontrollü sürüş sistemleri kullanılmaya başlamadan önce, omurganın sakatlanmasına yol açan kazalar oldukça sık görülürdü.” Dr. Erland tırnağım ekranda gezdirerek, tekrar kızın göğüs kafesinin görünmesini sağladı. Gözlüklerinin arkasındaki gözlerini kısarak parmaklarını holografik şeklin üstünde dolaştırdı.

“Ne arıyorsunuz?” diye sordu Fateen.

Dr. Erland elini indirdi ve camın diğer tarafında hareketsiz bir şekilde yatan kıza baktı. “Eksik bir şeyler var.”

Bileğini saran yara dokusu. Sentetik ayağının matlığı. Parmak uçlarındaki yağ kalıntıları.

“Ne?” dedi Li. “Eksik olan nedir?”

Dr. Erland gözlem camına yaklaştı. Avuçları terlemişti. Elini camın önündeki rafa yerleştirdi. “Küçük, yeşil bir ateş böceği.”

Arkasındaki Li ve Fateen aralarında bakıştıktan sonra gözlerini ekrana çevirdiler. Li, sesli bir şekilde, Fateen ise içinden saymaya başladı. Ama Fateen, on iki sayısına geldiğinde, hayretle nefes vererek durdu.

“Bir tanesi gözümün önünde yok oldu,” dedi, kızın sağ bacağına doğru işaret ederek. “Bir mikrop, tam şuradaydı, o sırada ona bakıyordum ama birden kayboldu.”

Onlar izlemeye devam ederken iki nokta daha, sanki ömrünü doldurmuş ampuller gibi titreşerek gözden kayboldu.

Li bir masanın üstünde duran el ekranım aldı ve parmaklarıyla ekranı dövmeye başladı. “Kızın bağışıklık sistemi çıldırmış hâlde.”

Dr. Erland mikrofona doğru eğildi. “Sağlık görevlisi, lütfen bir başka kan örneği daha alın. Ve çabuk olun.” Onun sesini duyan kız irkildi.

Fateen, gözlem camının önündeki Erland’ın yanına geldi. “Ona henüz bir antidot vermedik.”

“Evet.”

“Peki, o zaman nasıl oluyor da.

Dr. Erland, gülücükler saçma istediğini bastırmak için başparmağını ısırdı. “Aldığımız ilk kan örneğine bakmam gerekiyor,” dedi. Gözlerini sayborg kızdan bir an için bile ayırmaktan çekinircesine camdan geri adım attı. “Bütün mikroplar kaybolduğunda onu dördüncü laboratuvara nakledin.”

“Dördüncü laboratuvar karantinaya uygun olarak hazırlanmamıştır,” dedi Li.

“Evet. Ama kızın da bulaştırma riski olmayacaktır.” Dr. Erland kapıya doğru ilerlerken parmaklarını şaklattı. “Ve belki de sağlıkdroidine el ve ayaklarındaki bağları çözdürebilirsiniz.”

“Bağlarını çözdürmek mi-” Fateen’in yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. “Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misiniz? Sağlıkdroidlerine karşı oldukça saldırgan davranmıştı. Hatırlıyorsunuz, değil mi?”

Li kollarını göğsünde birleştirdi. “Fateen haklı. En azından ben, bu kız öfkeliyken yumruğunun hedeflediği kişi olmak istemezdim açıkçası.”

“Bu durumda korkmanıza bir sebep yok demektir,” dedi Dr. Erland. “Kızla özel olarak ben görüşeceğim.”

BÖLÜM
On

CINDER, GİZEMLİ SES ODANIN İÇİNDE TEKRAR yankılandığında şaşkınlıkla irkildi. Ses, kurbanlık koyundan bir başka kan örneği daha alınmasını buyurmuştu. Cinder dik dik aynaya baktı ve robotlara özgü bir randımanla çoktan yeni bir şırınga hazırlayıp üstüne yaklaşan sağlıkdroidini görmezden geldi.

Yutkunma isteğini bastırdı ve ağzını ıslattı. "Sözüm ona şu antidotu ne zaman alacağım?"

Bekledi ama bir cevap gelmedi. Android metal kıskaçlarıyla onu kolundan kavradı. Tenine değen soğuk metal yüzünden hafifçe irkildi, ardından şırınganın iğnesi artık ağrıyan dirseğine girerken tekrar irkildi.

Kolundaki morluk, sanki günler boyunca geçmeyecek gibi görünüyordu.

Sonra, yarın zaten öleceğini hatırladı. Veya ölmek üzere olacağını...

Tıpkı Peony gibi.

Midesi kasıldı. Belki de Adri haklıydı. Belki de bu en iyisiydi.

Vücudu bir ürpertiyle sarsıldı. Onu kavrayan bantlara çarpan metalden bacağından bir takırtı sesi yükseldi. Belki de korktuğu şeyler olmazdı. Belki antidot işe yarardı.

Ciğerlerini laboratuvarın o steril ve soğuk havasıyla doldurdu. Duvardaki ekranda dönen holografik kopyasını seyretti. Sağ ayağında iki tane yeşil noktacık dolanıyordu.

Sağlıkdroidi şırıngayı kolundan çıkardı ve yaranın üstüne bir parça pamuk koydu. Sonra da onun kanıyla dolan şişeyi, duvara bitiştirilmiş metal bir kutuya yerleştirdi.

Cinder başını, üstünde yattığı masaya çarptırdı. “Sana bir soru sordum. Antidot verecek misiniz? Bugün veya yarın? En azından hayatımı kurtarmaya çalışacaksınız, değil mi?”

“Sağlık görevlisi,” dedi yeni bir ses. Bir kadın sesiydi. Cinder başını tekrar çevirdi ve aynadaki yansımasına baktı. “Hastayı, görüntüleme sistemlerinden ayır ve 4D laboratuvarına kadar ona eşlik et.”

Cinder tırnaklarını altındaki kâğıda gömdü. 4D laboratuvarı. Orası, teste katılanları ölürken izlemek üzere gönderdikleri yer miydi? Android, Cinder’ın kafasındaki paneli kapattı ve göğsüne iliştirilmiş görüntüleme bağlarını çıkardı. Kalp cihazındaki çizgi düzleşti.

“Orada mısınız?” dedi Cinder. “Neler döndüğünü bana da anlatabilir misiniz?”

Cevap gelmedi. Androidin sensörünün yakınında yeşil bir ışık yanıp söndü ve açılan kapı, beyaz karolarla döşenmiş bir koridoru gözler önüne serdi. Sağlıkdroidi, Cinder’ın yattığı masayı tekerlekleri üzerinde ittirerek aynanın yanından geçirdi ve kapıdan çıkardı. Koridor boştu ve çamaşır suyu kokuyordu. Cinder’ın üstünde yattığı masanın tekerleklerinden biri, onu iten androidin lastiği ile eş zamanlı gıcırtılar çıkartıyordu.

Cinder boynunu bükerek kafasını çevirdi ama androidin sensörüyle göz teması kurmayı beceremedi. “O tekerin gıcırtısını halletmemi istersen, sanırım sağ bacağımdaki haznede bir kutu makine yağı olacaktı.”

Android sessizliğini korudu.

Cinder, dudaklarını birbirine bastırdı. Üstünde numaraların bulunduğu beyaz kapıların yanından geçip gidiyorlardı. “4D

laboratuvarında ne var?”

Sessizlik.

Cinder, parmaklarını masaya vurmaya başladı. Altındaki kâğıdın hışırtısı ve tekerleğin gıcırtısı dişlerini kamaştırıyordu. Uzaklarda bir yerlerden, bir başka koridordan gelen sesler işitti. Kapalı kapıların arkasından her an çığlık sesleri duymayı da bekliyordu. Sonra kapılardan biri açıldı ve android onu üstünde siyah harflerle 4D yazılı kapıdan içeri soktu, içerisi, önceden bulunduğu oda ile neredeyse tamamen aynıydı. Ama bu odada aynalı gözlem camı bulunmuyordu.

Cinder’ın masası bir başka laboratuvar masasının yanına ittirildi. Diğer masanın üstünde ise tanıdık bir çift eldiven ve bot duruyordu. Ama sonra, Cinder’ın hiç beklemediği bir şekilde, onu yerinde tutan bantlar eş zamanlı bir fıs fıs sesi ile çözülüverdi.

Cinder, android bir hata yaptığının farkına varıp onu tekrar bağlamadan önce el ve ayak bileklerini hızla metal bantların altından çekti. Ama hiçbir şey söylemeden koridora doğru ilerlemeye başlayan android, herhangi bir tepki vermemişti. Kapı, androidin arkasından çat diye kapandı.

Ürperen Cinder masa üstünde oturur pozisyona geçti ve etrafta bulunabilecek gizli kameralara bakındı ama gözüne şüpheli gelen hiçbir şey yoktu. Bir duvardaki rafların üstünde diğer odadakiyle aynı türden kalpritmi ölçüm cihazı ve sayborg oranı ölçüm aletleri duruyordu. Sağ tarafında ise boş bir ekran vardı. Kapı. İki ayrı laboratuvar masası. Ve kendisi.

Ayaklarını masanın yanından sarkıttı ve diğer masadaki eldiven ve botlarını kapıverdi. Sol botunun bağcıklarını bağlarken, aklına hurdalıktan ayrılmadan önce sağ bacağına tıktığı aletler geldi. Üstünden yüzyıllar geçmiş gibi geliyordu. Bacağındaki hazneyi açtı ve içindeki malzemelerin alınmadığını görerek rahatladı. Hazneyi kapatmadan önce derin bir nefes alarak içerideki en ağır aleti -bir somun anahtarını- eline aldı ve botlarını bağlamaya devam etti.

Artık sentetik uzuvlarını tekrar gizlediğinden ve elinde de bir silah olduğundan kendini daha iyi hissediyordu. Hâlâ gergindi ama önceki kadar savunmasız değildi. Ama kafası her zamankinden daha karışıktı.

Onu zaten öldürecekken, eşyalarını neden geri vermişlerdi ki? Niye onu yeni bir laboratuvara getirmişlerdi?

Soğuk somun anahtarını dirseğindeki morluğun üstüne sürttürdü. Neredeyse vebanın yol açtığı bir morluk gibi duruyordu. Başparmağıyla üstüne bastırdı ve vebayla alakası olmadığını kanıtlayan acıyı hissedince sevindi.

Bir kamera bulabilmek için odada tekrar göz gezdirdi. Bir yandan o daha laboratuvar içindeki donanımları hurda hâline getiremeden önce sağlıkdroidlerinden oluşan bir ordunun odaya dalmasını bekliyordu. Ama kimse gelip gitmedi. Dışarıdaki koridordan herhangi bir ayak sesi de gelmiyordu.

Masadan inen Cinder kapıya gitti. Kapı kolunu kontrol etti. Kilitliydi. Kapının yanına bir kimlik tarayıcısı yerleştirilmişti ama bileğini önünden geçirdiğinde tarayıcının kırmızı ışığı değişmedi. Yani sadece personele göre kodlanmış bir tarayıcı olmalıydı.

Dolapların yanına gitti ve çekmeceleri kontrol etti. Hiçbiri açılmamıştı.

Elindeki somun anahtarını düşünceli bir şekilde baldırına vurarak yüzünü duvardaki ekrana döndü. Ekran o sırada canlandı ve dışarıya holografik bir şekil yansıttı. Daha önceki şekille, kendisinin ortadan ikiye ayrılmış tıbbi hologram ile aynı şekildi bu.

Cinder somun anahtarını şeklin karın bölgesine doğru savurdu. Havadaki hologram titreşti, sonra eski hâline geri döndü. O sırada arkasındaki kapının açıldığını belirten bir ses geldi.

Cinder somun anahtarını kaldırarak hızla geriye döndü.

Karşısında, gri kasketli, yaşlı bir adam duruyordu. Sol elinde bir el ekranı, diğer elinde ise içi kanla dolu iki şişe vardı. Cinder elan daha kısa boyluydu. Beyaz laboratuvar önlüğü, tıpkı bir iskeletin üstüne giydirilmişçesine, üzerinden bol bir şekilde sarkıyordu. Yüzündeki çizgiler, yıllar boyunca oldukça zorlu meseleler üzerine kafa yorduğuna işaret eder gibiydi. Ama gözleri gökyüzünden bile daha açık bir mavi rengindeydi ve o sırada neşeyle parlıyordu.

Adam, Cinder'a elindeki bir parça tatlıya bakarak salyalar akıtan bir çocuğu hatırlatmıştı.

Kapı arkasından kapandı.

"Merhaba Bayan Linh."

Cinder'ın, somun anahtarını tutan parmakları gerildi. O garip aksan. O ses.

Ben Dr. Erland. Kraliyet letumosis araştırma ekibinin başındaki bilim adamıyım."

Cinder, omuzlarını gevşemeye zorladı. "Yüzünüze bir maske takmış olmanız gerekmez miydi?"

Adamın gri kaşları alnında yükseldi. "Neden takayım ki? Hasta mısınız?"

Cinder dişlerini sıktı ve somun anahtarını baldırına bastırdı.

"Neden oturmuyorsunuz? Sizinle konuşmam gereken önemli şeyler var."

"Ah, demek *sonunda* konuşmaya karar verdiniz," dedi Cinder, adama doğru yaklaşarak. "Ben de kobay farelerinin fikirlerini pek de umursamadığınızı düşünmüştüm."

"Siz, çalıştığımız diğer gönüllülerden biraz farklısınız."

Cinder, adama ters bir bakış attı. Elindeki anahtar, avucunun içinde ısınmaya başlamıştı. "Belki de *aslında gönüllü olmadığım* içindir."

Akıcı bir hareketle kolunu havaya kaldırdı. Adamın şakağını hedeflemişti. Hayalinde, adamın yere serilişini canlandırıyordu.

Ama dondu kaldı. Görüşü bulanıklaşmıştı. Kalp atışları yavaşladı ve daha retina görüntüsü bir uyarı bile veremeden önce, birkaç saniye önceki adrenalin seviyesinden geriye bir iz kalmamıştı.

Tüm kafa karışıklığı ve zihin bulanıklığı arasında, aklında açık ve net düşünceler belirdi. Karşısındaki, basit, yaşlı bir adamdı. Zayıf, güçsüz, yaşlı bir adam. O güne kadar gördüğü en masum, en tatlı mavi gözlere sahip bir adam. Onu incitmek istemiyordu.

Kolu titremeye başladı.

Karşısındaki insanın yalan söylediğini belirten o ufak turuncu ışık yanıp söndü ve Cinder, şaşkınlıkla elindeki anahtarı bırakıverdi. Anahtar gürültüyle yere düştü ama Cinder buna aldırmayacak kadar sersemlemiş hâldeydi.

Adam hiçbir şey söylememişti. Nasıl yalan söyleyebilirdi ki?

Doktor ise irkilmemişti bile. Cinder'ın tepkisinden memnun olmuş hâlde, ışık saçan gözlerle ona bakıyordu. "Lütfen," dedi, elini laboratuvar masasına doğru sallayarak. "Oturmaz mısınız?"

BÖLÜM
On Bir

CINDER GÖZLERİNİ KIRPIŞTIRDI. BU ŞEKİLDE zihnini bulandıran sisleri dağıtmaya çalıştı. Görüşünün kenarındaki turuncu ışık kayboldu -zaten neden ortaya çıktığı konusunda Cinder'ın hâlâ bir fikri yoktu.

Belki de kısa süre önce sistemini etkileyen elektrik şoku, bir şekilde programlamasında karışıklığa yol açmıştı.

Doktor yanından geçti ve ekrandan dışarı yansıyan holografik şekle işaret etti. "Şüphesiz ki bunun ne olduğunu anlamışsınızdır," dedi, parmağını ekranın üstünde gezdirip holografik insan şeklinin yavaşça kendi etrafında dönmesini sağlayarak. "Ama isterseniz bu şekildeki tuhaflığın ne olduğunu ben söyleyeyim."

Cinder eldivenini eline geçirdi ve bileğindeki yara izlerini saklayacak kadar yukarı doğru çekiştirdi. Sonra doktorun yanına doğru yürüdü, bu sırada ayağıyla yerdeki somun anahtarına çarparak anahtarı laboratuvar masasının altına doğru gönderdi. "Bence %36.28'i oldukça tuhaf."

Dr. Erland'ın yüzünü ona çevirmediğini gören Cinder eğildi ve anahtarını geri aldı. Metal alet, eline öncekinden daha ağır gelmişti. Hatta sanki her şey daha ağırdı. Eli, bacağı, başı...

Doktor hologramdaki şeklin sağ dirseğine doğru işaret etti. "Burası letumosis taşıyıcı mikroplarını enjekte ettiğimiz yer. Vücudunuzdaki ilerleyişlerini gözlemleyebilmemiz için işaretlenmişlerdi." Parmağını ekrandan çekti ve dudağına götürdü. "Şimdi neyin tuhaf olduğunu görüyor musunuz?"

“Henüz ölmemiş olmam ve benimle aynı odada bulunmaktan çekinmemeniz gerçeği mi?”

“Bir bakıma, evet.” Erland kasketinin üstünden başını kaşıyarak yüzünü Cinder’a döndü. “Senin de görebildiğin gibi, mikroplar artık yok.”

Cinder somun anahtarıyla omzundaki bir noktayı kaşıdı. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Artık yoklar diyorum. Kayboldular. Puff.” Elleriyle, patlayan havai fişekler taklidi yaptı.

“Yani... Vebalı değil miyim?”

“Bu doğru Bayan Linh. Vebalı değilsiniz.”

“Ve ölmek üzere değilim.”

“Doğru.”

“Ve bulaşıcı da değilim?”

“Evet, evet, evet. Çok hoş bir duygu, değil mi?”

Cinder yandaki duvara yaslandı. İçi önce rahatlamış, ardından şüphe ile dolmuştu. Ona veba mikrobu vermişlerdi ama sonra iyileşmiş miydi? Antidot bile almadan?

Bütün bunlar bir tür tuzağa benziyordu ama görüşünde turuncu bir ışık yanmamıştı. Yani kulağa her ne kadar inanılmaz gelse de bu adam doğruyu söylüyor olmalıydı. “Bu daha önce hiç oldu mu?”

Doktorun yıllanmış yüzüne hınzır bir gülücük yayıldı. “Siz ilksiniz. Bunun nasıl mümkün olduğuna dair bazı teorilerim var ama elbette önce bazı testler gerçekleştirmem gerekiyor.”

Doktor holografin yanından ayrıldı ve duvardaki bir masanın yanına giderek kan dolu iki şişeyi masanın üstüne yerleştirdi. “Bunlar sizden alınan kan örnekleri; biri enjeksiyondan önce, diğeri ise sonra alındı. İçlerinde barındırdıkları sırları keşfetmeye *can atıyorum*,.”

Cinder’ın gözleri kapıya kaydı, sonra bakışlarını doktora çevirdi. “Benim vebaya *bağışıklığım* olduğunu mu söylüyorsunuz?” “Evet! Aynen öyle görünüyor. Oldukça ilgi çekici. Son derece özel bir durum.” Ellerini birbirine kavuşturdu. “Bu bağışıklıkla beraber doğmuş olmanız olası. DNAnızdaki bir şey, bağışıklık sisteminizi özellikle bu hastalıkla savaşmaya yönlendirmiş olabilir. Veya belki de geçmişte, belki bebekken, letumosis mikrobunun son derece az bir miktarına maruz bırakılmıştınız ve vücudunuz o zaman bu hastalıkla savaşta galip gelmiş, size bugün sahip olduğunuz bağışıklığı kazandırmış olabilir.”

Cinder, adamın hevesli bakışlarından rahatsız olarak geriye doğru çekildi.

“Çocukluğunuzdan, bu anlattığım durumla ilişkili olabilecek herhangi bir şey hatırlıyor musunuz?” diye devam etti doktor. “Korkunç bir hastalık? Ölümün kıyısından döndüğünüz bir an?” “Hayır. Şey...” Cinder tereddüt etti, bu sırada somun anahtarını da pantolonunun cebine tıktı. “Belki de... Üvey babam letumosisten ölmüştü. Beş yıl önce.”

“Üvey babanız demek. Peki, onun bu hastalığı neredeyken kaptığını biliyor musunuz?”

Cinder omuzlarını silkti. “Bilmiyorum. Üvey... Yasal vasim Adri, onun hastalığı Avrupa’dayken kaptığını düşünüyor. Beni evlat edindiği sıralarda.”

Doktorun elleri titremeye başladı, sanki onu patlamaktan alıkoyan tek şey, sıkılan parmaklarıydı. “O zaman siz, Avrupa’dansınız.”

Cinder başını sallayarak kararsızca onayladı. Hakkında hiçbir şey hatırlamadığı bir yerden olmanın düşüncesi bile garipti aslında.

“Hatırladığınız kadarıyla, Avrupa’da çok sayıda insanda hastalık var mıydı? Sizin yaşadığınız bölgede bir veba olayı görülmüş müydü?”

“Bilmiyorum. Ben... Ameliyattan öncesine dair hiçbir şey hatırlamıyorum.”

“Doktorun kaşları yükseldi, mavi gözleri sanki odadaki tüm ışığı emer gibiydi. “Sibernetik müdahaleden mi bahsediyorsunuz yoksa?”

“Hayır, cinsiyet değişiminden söz ediyorum.”

Doktorun gülümsemesi solar gibi oldu.

“Dalga geçiyorum.”

Dr. Erland kendini topladı. “Hiçbir şey hatırlamadığınızı söylerken ne demek istiyorsunuz?”

Cinder, yüzüne düşen bir parça saçı bir kenara üfledi. “Ne dediysem onu. Beyin ara yüzümü yerleştirdikleri sırada benim... Bilirsiniz işte. Neyse, beynimin bir kısmı zarar görmüş. Hafızayla ilişkili kısmı.”

“Hipokampus.”

“Sanırım.”

“Kaç yakındasınız?”

“On bir.”

“On bir demek.” Erland hızlı bir nefes verdi. Sanki Cinder’ın bağışıklığının sebebi yerde yazıyormuş gibi, bakışları zeminde, bir o nokta bir bu nokta arasında dolandı.

“On bir. Hava aracı kazası yüzünden, değil mi?”

“Evet.”

“Bugünlerde hava araçlarıyla kaza yapmaya imkân yok.”

“Geri zekâlının teki, daha hızlı gitmesini sağlamak için çarpışma sensörünü devreden çıkarmaya karar vermediği sürece öyle.”

“Öyle bile olsa, kazada oluşabilecek birkaç kırık çıkık, sizin üstünüzde yapılan tamiratı gerektirmiyor.”

Cinder ellerini beline koydu. *Tamirat* -ne kadar da sayborgvari bir terimiydi.

“Evet. Eh, anne babam o kazada ölmüş ve ben de ön pencereden dışarı uçmuşum. Çarpışmanın etkisiyle hava aracı manyetik kaldırma raylarından çıkmış, birkaç takla attıktan sonra üstüme düşmüş. O sırada bacağımdaki kemiklerden bazıları un ufak olmuş.” Durdu ve eldivenlerini çekiştirdi. “En azından bana anlatılan bu. Dediğim gibi, ben hiçbirini hatırlamıyorum.”

İlaçların etkisiyle zihninin bulandığını, hayatın bir sis perdesinin arkasında gibi göründüğünü bile zar zor hatırlıyordu. Sonrasında ise acı vardı. Vücudundaki her bir kas yanıyor gibiydi. Her bir eklem yerinden çığlıklar yükseliyordu. Kendisine neler yapıldığını algılayan vücudu isyan bayrağını çekmişti.

“O günden bu yana hiç hafıza sorunu yaşadınız mı? Ya da yeni anılar oluşturmada güçlük?”

“Bildiğim kadarıyla hayır.” Cinder dik dik doktora baktı. “Bunun konumuzla bir alakası var mı?”

“Büyüleyici,” dedi Dr. Erland, soruyu geçiştirerek. El ekranını aldı ve bir şeyler kaydetti. “On bir yaşında,” diye mırıldandı tekrar. Sonra, “Şimdi kullandıklarınıza geçene kadar, büyürken pek çok protez değiştirmiş olmalısınız.”

Cinder dudaklarını büktü. Evet, pek çok protez değiştirmiş *olmalıydı* ama Adri, ucube üvey kızı için yeni parçalara para harcamayı

reddetmişti. Doktora cevap vermek yerine, gözlerini önce kapıya sonra da kanla dolu şişelere çevirdi. "Yani... Gitmekte serbest miyim?"

Dr. Erland'ın gözleri, sanki bu sorudan incinmişçesine parladı. "Gitmek mi? Bayan Linh, bu keşifle birlikte ne büyük bir önem kazandığınızı iyi anlamanız gerekiyor."

Cinder'ın kasları gerildi, parmakları cebindeki anahtarın dış hatları üstünde gezindi. "Yani hâlâ bir mahkûmum. Ama artık değerli bir mahkûmum."

Dr. Erland'ın yüz ifadesi yumuşadı ve el ekranını gözden kaldırdı. "Bu keşif, sizin fark ettiğinizden çok daha büyük bir anlam taşıyor. Ne kadar önemli olduğunuz... Ne kadar değerli olduğunuz konusunda hiçbir fikriniz yok."

"Peki, şimdi ne olacak? Vücudumun nasıl tepki verdiğini görmek için bana başka ölümcül hastalık mikroplarından mı enjekte edeceksiniz?"

"Yıldızlar adına, hayır. Öldürülemeyecek kadar değerlisiniz." "Bir saat önce tam olarak böyle söylemiyordunuz ama."

Dr. Erkindin bakışları holografa kaydı ve Cinder'in sözlerini düşünürken kaşları çatıldı. "İşler bir saat öncekinden oldukça farklı bir halde Bayan Linh. Sizin yardımınızla, yüz binlerce insanın hayatını kurtarabiliriz. Eğer siz benim düşündüğüm gibiyseniz, biz... Eh, mesela başlangıç olarak, sayborgların göreve alimim durdurabiliriz." Elini yumruk yaparak ağzım kapadı. "Ayrıca, size ödeme de yapabiliriz elbette."

Başparmaklarım pantolonunun kemer deliklerine geçiren Cinder, kısa süre öncesine kadar gözüne son derece korkutucu görünen makine ve aletlerle dolu masaya yaslandı.

Vebaya karşı bağışıklığı vardı.

Önemli biriydi.

Elbette ki para da oldukça çekiciydi. Eğer kendine bakabildiğini ispatlayacak hale gelirse, Adri'nin kendi üstündeki yasal vasiliğini hükümsüz kılabilirdi. Özgürlüğünü satın alabilirdi.

Ama bu düşünce bile, aklına Peony geldiğinde, gözüne son derece önemsiz göründü.

"Gerçekten yardımcı olabileceğimi düşünüyor musunuz?" "Evet. Hatta bana kalırsa, kısa süre sonra, dünya üstündeki her insan, kendini size inanılmaz derecede minnettar hissedecektir." Cinder yutkundu ve masaya sıçrayarak üstünde bağdaş kurdu. " Tamam. Ama bir konuda iyice anlaşalım. Bundan sonra burada bir gönüllü olarak bulunuyorum, yani bu da istediğim an çekip gidebileceğim anlamına geliyor. Soru yok, tartışma yok."

Doktorun yüzü aydınlandı, kırışıklar arasındaki gözleri birer fener gibi parladı. "Evet. Elbette."

"Ve söylemiş olduğunuz gibi, sizden bir ödeme bekliyorum. Ama bunun için ayrı bir hesaba ihtiyacım var. Yasal vasimin ulaşamayacağı türden bir hesap olmalı. Sizinle bu anlaşmayı yaptığımı öğrenmesini veya hesabımdaki paraya elini sürmesini istemiyorum."

Cinder hiç beklemese de Dr. Erland tereddüt etmeden cevap verdi. "Elbette."

Cinder son bir istek için derin bir nefes aldı. "Bir şey daha var. Kız kardeşim. Dün karantinaya alınmıştı. Eğer bir antidot veya hatta antidot olabilme ihtimali bulunan herhangi bir çare bulursanız, onu alan ilk kişinin kız kardeşim olmasını istiyorum." Doktorun bakışlarındaki parlaklık soldu. Yüzünü çevirdi ve ellerini üstündeki laboratuvar önlüğüne silerek holografi^ yanına doğru gitti. "İşte *buna*, ne yazık ki söz veremem."

Cinder yumruklarını sıktı. "Nedenmiş o?"

“Çünkü antidotu ilk alan kişi imparator olmalı.” Doktorun göz kapakları sempatiyle kırıştı. “Ama kız kardeşinin ikinci olacağına *söz verebilirim*.”

BÖLÜM
On İki

PRENS KAI, DURDUĞU CAMIN ARKASINDAKİ BİR sağlıkdroid'inin, babasının koluna serum yerleştirmesini izledi. İmparatorun mavi ateşin ilk evresine ilişkin semptomları göstermesinin üstünden sadece beş gün geçmişti. Ama bu beş gün, Prens Kai'yc bir ömür gibi gelmişti. Yıllara bedel endişe ve keder, sadece birkaç gün içine sıkıştırılmıştı.

Dr. Erland bir defasında prense, kötü şeylerin her zaman üçer üçer geldiğine dair eski bir batıl inançtan bahsetmişti. İlk önce, androidi Nainsi, daha araştırma sonuçlarını ona iletemeden önce bozulmuştu. Şimdi de babası hastalanmıştı ve iyileşmesine dair bir umut yoktu.

Sırada ne vardı? Artık bundan daha kötü ne olabilirdi ki? Belki de Aycılar savaş falan açardı.

Prens Kai yüzünü buruşturdu ve daha düşündükten bir saniye sonra, bu düşüncesini geri almayı diledi.

Babasının danışmanı ve onu bu hasta hâliyle görmeye yetkili diğer tek insan, Konn Torin, elini Prens Kai'nin omzuna koydu.

"Her şey yoluna girecek," dedi, karşısındakinin düşüncelerini okurken kullandığı o duygusuz tonla.

Kai'nin babası inildedi ve şişmiş gözlerini araladı. İçinde yattığı, sarayın araştırma kanadının yedinci katındaki bir karantina odasıydı ama imparatorun olabildiğince rahat etmesi için her şey düşünülmüştü. Müzik dinleyebilmesi ve biraz olsun eğlenceli bir şeyler izleyebilmesi için duvarlara çok sayıda ekran asılmıştı. En sevdiği çiçekler bahçeden

bolca getirilmişti -normalde steril olan oda, kasımpatı ve zambakla dolmuştu. Yatak örtüleri, Doğu Ulusları Topluluğu'nda bulunan en kaliteli ipektendi. Ama bunların hiçbiri, herhangi bir şeyi fark ettirmiyordu. Eninde sonunda burası, ölüm döşeğindeki birini, yaşayanlardan ayıran bir odaydı.

Prens Kai ve babası arasında saydam bir cam bulunuyordu. İmparator, kıstığı gözlerini şimdi Kai'ye çevirmişti ama boş boş bakıyordu.

“Majesteleri,” dedi Torin. “Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?”

İmparatorun gözlerinin kenarları kırıştı. Aslında çok yaşlı bir adam değildi ama hastalık onu çökertmişti. Rengi solmuş ve boynu, siyah ve kırmızı noktacıklarla dolmuştu.

Parmakları, yatak örtüsünden hafifçe yukarı doğru kalktı. Yapabildiği, bir el sallamaya en yakın hareketti bu.

“istediğiniz bir şey var mı?” diye sordu Torin. “Bir bardak su? Yemek?”

“Bir eşlikçi, 5.3 modeli?” diye önerdi Kai.

Torin, prense onaylamayan bir bakış fırlattı ama imparator hışırtılı bir sesle hafifçe kıkırdadı.

Kai, gözlerinin buğulandığını hissetti ve bakışlarını cam kenarını sıkıca kavrayan parmaklarına indirmek zorunda kaldı.

“Ne kadar vakti kaldı?” diye sordu, babasının duyamayacağı kadar alçak bir sesle.

Torin başını salladı. “Birkaç gün. O da belki.”

Kai, Torin in anlayışla dolu ama aynı zamanda sertçe bakışını üstünde hissedebiliyordu.

“Onunla zaman geçirebildiğine mutlu olmalısın. Çoğu insan, karantinaya alınan sevdikleriyle daha fazla vakit geçirebilme şansına sahip olmaz.”

“Peki, kim sevdiği birini bu hâlde görmek ister ki?” Kai başını kaldırdı. Uyanık kalmaya çalışan babasının göz kapakları seğiriyordu. “Sağlık görevlisi, ona biraz su ver.”

Android, imparatorun yanına doğru gitti ve yatağın yastık kısmını dikleştirdi. Sonra elindeki bir bardak suyu imparatorun dudaklarına dayadı ve yanlardan sızan damlaları beyaz bir mendille sildi. İmparator çok fazla içememişti ama başını tekrar yastıklara gömdüğünde eskisinden biraz daha canlanmış göründü.

“Kai...”

“Buradayım,” dedi Kai, nefesiyle camı buğulandırarak.

“Güçlü ol. Güven...” İmparatorun sözleri, bir öksürük nöbetiyle bölündü. Sağlıkdroidi onun dudaklarına bir havlu dayadı ve Kai, kumaşın üstünde ufak kan damlaları belirdiğini gördü. Gözlerini kapadı ve sakince nefes almaya çalıştı.

Gözlerini tekrar açtığında, sağlıkdroidi de yatağın yanındaki serum şişesini, ağrı kesici etkisine sahip, berrak bir sıvıyla dolduruyordu. Kai ve Torin, imparatorun durgun bir uykuya dalışını izlediler. Yataktaki adam, sanki bir yabancıydı. Kai babasını severdi. Ama karşısında duran adamı, bir hafta öncesinde son derece hayat dolu olan babası ile bağdaştırmakta zorlanıyordu.

Bir hafta.

Baştan ayağa ürperdi. Torin omzunu sıktı. Kai, adamın elinin hâlâ omzunda olduğunu bile unutmuştu.

“Majesteleri.”

Kai bir cevap vermedi. Sadece babasının göğsünün inip kalkışını izledi.

Omzundaki parmaklar bir anlığına sıkılaştı, sonra ondan uzaklaştı. "İmparator olmak üzeresiniz majesteleri. Hazırlanmanız gerekiyor. Fazlasıyla erteledik bile."

Fazlasıyla... Sadece bir hafta.

Kai onu duymazdan geldi.

"Yüce majestelerinin de söylediği gibi, güçlü olmalısınız. Size elimden geldiğince yardımcı olacağımı biliyorsunuz." Torin durakladı. "İyi bir lider olacaksınız."

"Hayır, olmayacağım." Kai bir elini başına götürdü ve hafifçe saçlarını çekiştirdi.

İmparator olacaktı.

Kulağa ne kadar boş geliyordu.

Gerçek imparator işte orada, yataktaydı. Kendisi sadece bir sahtekâr olabilirdi.

"Dr. Erland'la konuşacağım," dedi, camın önünden çekilerek.

"Doktor son derece meşgul majesteleri. Onun dikkatini dağıtmaktan vazgeçmelisiniz."

"Sadece herhangi bir gelişme olup olmadığım öğrenmek istiyorum."

"Olduğu anda derhâl sizinle paylaşacağına şüphem yok."

Kai dişlerini sıktı ve gözlerini, daha kendisi doğmadan önce bile babasına danışmanlık yapan Torin e dikti, O anda bile.

Torin'le aynı oda içinde bulunmak, kendisini bir çocuk gibi hissetmesine, içinin asilik yapma isteğiyle dolmasına sebep oluyordu. Bir gün böyle hissetmekten vazgeçip vazgeçemeyeceğini merak etti.

"Bir şeyler yapmam gerekiyormuş gibi hissediyorum," dedi. "Burada durup öylesine ölmesini izleyemem."

Torin gözlerini yere indirdi. "Biliyorum majesteleri. Bu hepimiz için çok zor."

Sizin için aynı şey değil, demek istedi Kai. Ama dilini tuttu.

Torin yüzünü gözlem camına çevirerek başım eğdi, "imparatorumuz çok yaşasın."

Boğazında hissettiği kuruluğa rağmen Kai de aynı kelimeleri fısıldadı, "imparatorumuz çok yaşasın."

Ziyaretçi odasını terk edip asansörlere uzanan koridorda ilerlerken, ikisi de ağzını açmadı.

Asansörlerin yanında bir kadın durmuş, onları bekliyordu. Kai kadını gördüğüne şaşırmamıştı -dünya üstünde görmek istediği son insan olmasına rağmen, kadın bugünlerde hep onun yakınlarında dolanıyormuş gibi görünüyordu.

Sybil Mira. Ay Kraliyeti'nin Baş Sihirbazı. Beline kadar uzanan siyah saçları ve bal tonundaki çekici teniyle, sıra dışı bir güzelliğe sahipti. Üstünde rütbe ve unvanına uygun bir üniforma vardı: Yüksek yakalı, kol yeni çan şeklinde kesilmiş, kenarlarına Kai'ye hiçbir şey ifade etmeyen rün ve hiyeroglif desenler işlenmiş, uzun, beyaz bir ceket.

Yanından hiçbir zaman ayrılmayan, ağzından tek kelime çıkmayan muhafızı ise kadının beş adım arkasında duruyordu. Kısa bir atkuyruğu şeklinde toplanmış sarı saçları ve Kai'nin henüz herhangi bir ifade yansıttığını görmediği biçimli yüz hatları ile adam da en az Sybil'in güzelliğine denk bir yakışıklılığa sahipti.

Kai ve Torin'in yaklaşmasıyla beraber Sybil'in dudaklarına bir gülümseme yerleşti ama buz mavisi gözleri hâlâ soğuktu.

"Majesteleri," dedi Sybil, başını zarif bir şekilde eğerek. "Onurlu İmparator Rikan'ın durumu nasıl?"

Kai'nin bir yanıt vermediğini gören Torin laf aldı. "İyi sayılmaz. Sorduğunuz için teşekkürler."

"Bunu duyduğuma fevkalade üzüldüm." Sesine bakılırsa, ancak bir fareyi köşeye sıkıştırmış bir kedi kadar üzgün gibiydi. "Hanımım taziyelerini bildirmemi ve imparatorun en kısa zamanda iyileşmesini dilediğini iletmemi istedi."

Sybil gözlerini prense dikti ve görüntüsü bir an için, bir serap misali, titreşir gibi oldu. Kai'nin zihni bazı fısıltılarla doldu. Saygı, takdir, şefkat ve ilgi...

Kai bakışlarını ondan kaçırarak kafasındaki sesleri susturdu. Hızlanan nabzının yavaşlaması birkaç saniye aldı. "İsteğiniz nedir?" dedi.

Sybil asansörleri işaret etti. "Eğer kader öyle uygun görürse, yakında imparator olacak adamla birkaç kelime paylaşmak."

Kai, Torin'e baktı ama adamın yüzündeki ifade hiç de sempatik durmuyordu. Her zamanki gibi, diplomatik, düz bir ifadesi vardı. Özellikle bu lanet olası Aycılar söz konusu olduğunda, her zaman bu ifadeyi takınırdı.

İç geçiren Kai, asansörün yanındaki androide doğru hafifçe döndü. "Üçüncü kat."

Androidin sensörü titreşti. "Lütfen C asansörüne bininiz majesteleri."

Asansöre bindiler. Sybil sanki hafif bir rüzgârla uçuşan bir rüv misali hareket ediyordu. Muhafızı ise asansöre en son binmiş, yüzü onlara dönük bir şekilde kapının önünde durmuştu. Gören de baş sihirbazın

ölümcül bir tehlike içinde olduğunu sanırdı. Adamın buz gibi bakışları Kafiyi rahatsız ediyordu ama Sybil, muhafızın yanlarında olduğundan bile haberdar değilmişçesine rahattı.

"Yüce majestelerinin hastalanması için oldukça kötü bir zaman," dedi kadın.

Kai asansör kenarındaki tırabzanı kavradı ve nefretini elinin altındaki cilalı ahşaba yönlendirerek yüzünü Sybil'e çevirdi. "Gelecek ay olsa sizin için daha uygun olur muydu?"

Sybil'in ifadesinde veya tavrında bir değişme olmadı. "Elbette ki hanımımın İmparator Rikan ile başlatmış olduğu müttefiklik anlaşmaları açısından konuşuyorum. Hem Doğu Ulusları Topluluğu'na hem de Ay Ülkesine uygun bir anlaşma için sabırsızlanıyoruz."

Kadına bakmak Kafinin başını döndürüyor, kendini dengesini kaybetmiş gibi hissetmesine sebep oluyordu. O yüzden bakışlarını kaçırdı ve geçtikleri katlardaki kapı numaralarını izlemeye odaklandı. "Babam, Kraliçe Levana tahta ilk çıktığı günden beri kendisiyle müttefik olmaya çalıştı. *Kraliçe Levana* ise her seferinde reddetti."

"Bunun için babanızın, kraliçenin son derece mantıklı taleplerini kabul etmesi gerekiyordu."

Kai dişlerini sıktı.

Sybil devam etti. "İmparator olduğunuzda, sizin daha mantıklı bir yaklaşımda bulunacağınızı umuyorum majesteleri."

Asansör altıncı, beşinci, dördüncü katların kapılarından geçip giderken Kai sessiz kaldı. "Babam irfan sahibi bir adamdır. Bu aşamada, onun daha önceden aldığı kararları değiştirmek gibi bir niyetim yok. Bir anlaşmaya varacağımızı umuyorum ama korkarım ki hanımınızın oldukça mantıklı taleplerini biraz daha aşağı çekmesi gerekecek."

Sybil'in gülümsemesi yüzünde dondu.

“Eh,” dedi, asansörün kapısı üçüncü kata açılırken, “henüz çok gençsiniz.”

Kai ise sanki kendisine iltifat edilmiş gibi davranarak başım hafifçe eğdi, sonra da yüzünü Torin’e çevirdi. “Ayırabileceğiniz bir dakikanız varsa, Dr. Erland’ın ofisine kadar bana eşlik edebilir misiniz? Kendisine, benim aklıma gelmeyen bazı sorularınız olabilir.”

“Elbette majesteleri.”

Asansörden ayrılırken ikisi de ne baş sihirbaza ne de muhafızına selam verdi ama Kai, kadının, asansör kapıları kapanmadan hemen önce ballandırılmış bir sesle, “İmparatorumuz çok yaşasın,” dediğini işitti.

Kai kükredi. “Bu kadını hapse atmak lazım.”

“Bir Ay elçisini mi? Bu pek o kadar barış yanlısı bir hareket olmazdı.”

“Ama bize sunduklarından çok daha iyi bir davranış sergilemek olurdu.” Bir eliyle saçlarını taradı. “Peh! *Aycılar*.”

Torin’in yürümeyi bıraktığını fark eden Kai elini indirdi ve arkasına döndü. Torin’in ona bakan gözlerinde, oldukça ciddi, endişeli bir ifade vardı. “Ne oldu?”

“Zor günler geçirdiğini biliyorum.”

Kai’nin içi kendini savunma dürtüsüyle doldu ama dilinin ucuna gelen sözleri bastırmaya çalıştı. “Bugünler herkes için zor.”

“Önünde sonunda majesteleri, Kraliçe Levana ve ona nasıl yaklaşmak istediğiniz hakkında konuşmak zorunda kalacağız. Önceden bir plan yapmak akıllıca bir hareket olacaktır.”

Kai, Torin’e bir adım daha yaklaştı ve çevrelerinden geçmek zorunda kalan bir grup laboratuvar teknisyenini görmezden geldi. “Bir planım var

zaten. Planım, onunla evlenmemek. Diplomasinin canı cehenneme. İşte. Konuştuk ve bitti bile.” Torin’in çene kasları seğirdi.

“Bana öyle bakma. Kraliçe Levana bizi mahvedecektir.” Kai sesini alçalttı. “Bizi kölesi hâline getirecektir.”

“Biliyorum majesteleri.” Torin’in sempatiyle bakan gözleri, Kai’nin yükselen öfkesini dağıttı. “Onunla evlenmenizi istemediğimi söylediğimde, lütfen bana inanın. Babanızdan da asla böyle bir şey istemedim.”

Kai biraz geriledi ve koridor duvarına yaslandı. Beyaz önlüklü bilim adamları yanından geçiyor, androidlerin lastikleri yer döşemelerini aşındırıyordu. Ama yanlarından geçip gidenler, prens ve danışmanının farkında olsalar bile, kimse bunu belli etmiyordu. “Peki, kulağım sende,” dedi Kai. “Planımız nedir?” “Majesteleri, burası bu konuyu konuşmak için uygun bir yer değ…”

“Hayır, hayır. Dikkatimi çekmeyi başardın. Lütfen bana bu aptal hastalık dışında düşünebileceğim bir şeyler ver.”

Torin derince bir nefes aldı. “Dışişleri politikamızı baştan yazmamız gerektiğini düşünmüyorum. Babanızın açtığı yoldan ilerleyelim. Şimdilik, bir barış antlaşmasını kabul ettirmeye odaklanalım.”

“Peki ya kraliçe bu anlaşmayı imzalamazsa? Ya beklemekten sıkılır ve tehditlerini hayata geçirmeye karar verirse? Ekonomi bu hâldeyken ve vebayla uğraşırken, bir de savaşa girdiğimizi düşünebiliyor musun? Bizi rahatlıkla ortadan kaldırır ve kendisi de bunun farkında.”

“Eğer bir savaş başlatmak isteseydi, bunu çoktan yapardı.”

“Tabii eğer tamamen savunmasız olduğumuz, teslim olmaktan başka bir seçeneğimizin kalmadığı bir anın gelmesini beklemiyorsa.” Kai ensesini kaşıdı ve koridordaki yaya trafiğini seyretti. Herkes bir antidot bulma kararlılığı ile son derece meşgul bir şekilde çalışıyordu.

Eğer bir antidot varsa.

Kai iç geçirdi. “Daha önceden evlenmiş olmalıydım. Şu anda zaten evli olsaydım, Kraliçe Levana böyle bir soruna yol açamaz ve barış antlaşmasını imzalamak zorunda kalırdı... Tabii eğer istediği şey barış ise.”

Torin’den bir ses çıkmayınca, Kai kendini tekrar danışmanına bakmaya zorladı ve adamın yüzünde nadir görülen sıcak bir ifadeye rastladığında oldukça şaşırdı.

“Belki de festival sırasında bir kızla tanışırsın,” dedi Torin. “Hızlı bir aşk yaşar, dünya evine girer ve kalan günlerinde kraliçe konusunda endişelenmek zorunda kalmazsın.”

Kai ona dik dik bakmaya yeltendi ama bu bakışını uzun süre koruyamadı. Torin nadiren espri yapardı. “Parlak bir fikir. Ben neden düşünmedim ki?” Vücudunu döndürdü ve omzunu duvara daycıyarak kollarını göğsünde kavuşturdu. “Aslına bakarsan, senin ve babamın hiç düşünmediği bir başka seçeneğimiz daha olabilir. Sadece bir süredir aklımda evirip çevirdiğim bir fikir.” “Lütfen paylaşın majesteleri.”

Kai sesini alçalttı. “Son zamanlarda ufak bir araştırma yaptım.” Devam etmeden önce kısa bir es verdi. “Şu... Ay Ülkesi veliahdı hakkında.”

Torin’in gözleri genişledi. “Majesteleri...”

“Sadece dinle,” dedi Kai, Torin’i susturmak için ellerini havaya kaldırarak. Torin’in ne diyeceğini zaten biliyordu: Prenses Selene, yani Kraliçe Levana’nın yeğeni ölmüştü. On üç yıl önceki o yangın sırasında hayatını kaybetmişti. Ay Ülkesi’nin bir veliahdı yoktu.

“Her gün çoğalan söylentiler var,” diye devam etti Kai. “Onu görenler, ona yardım ettiğini iddia eden insanlar, teoriler...” “Evet, o teorileri hepimiz duyduk. Hiçbir dayanakları olmadığını sen de en az benim kadar iyi biliyorsun.”

“Ama ya gerçeklerse?” Kai kollarını göğsünde kavuşturdu ve yüzünü Torin’inkine yaklaştırarak sesini fısıltıya düşürdü. “Ya oralarda bir yerlerde Levana’yı tahtından indirecek bir kız yaşıyorsa? Belki de Levana’dan daha güçlü bir kız.”

“Ağzından çıkanları kulağın duyuyor mu senin? Levana’dan daha güçlü biri mi? Mesela, oturup ona güzel kıyafetler dikmekten başka bir şey yapamasın diye, en sevdiği terzi kadının ayaklarını kestirten kardeşi gibi bir kadından mı söz ediyorsun bana?”

“Kraliçe Channary’den bahsetmiyorum.”

“Hayır ama onun *kızından* bahsediyorsun. Bu ailenin her ferdi açgözlü, saldırgan ve kendi gücüyle sarhoş olmuş insanlardır. Bu kanlarında var. Eğer Prenses Selene hayatta olsaydı bile, onlardan çok da farklı olmazdı, bana inan.”

Kai göğsünde kavuşturduğu kollarının acımaya başladığını fark etti, bir süredir onları fazlasıyla sıkmış olmalıydı ki parmaklarının altındaki teni beyaza çalmıştı. “Daha kötü olamaz,” dedi. “Ayrıca kim bilir, eğer söylentiler doğruysa ve Prenses Selene bunca zamandır Dünyada yaşıyorsa, belki de onlardan farklı biridir. Belki bize daha anlayışlı yaklaşır.”

“Sadece *söylentiler* üzerine hayaller kuruyorsun.”

“Yangından sonra bir ceset bulamadılar...”

Torin’in dudakları ince bir çizgi hâlinde geldi. “Ama bir cesetten geriye kalanları buldular.”

“Biraz araştırma yapmanın kimseye bir zararı olmaz, değil mi?” dedi Kai, kendini çaresiz hissetmeye başlayarak. Kendini öylesine uzun zamandır bu fikre kaptırmış ve araştırmalarını kalpten bir istekle gerçekleştirmişti ki bütün hepsinin sadece birer hüsnükuruntudan ibaret olduğu olasılığı aklının bir köşesinde her zaman dursa bile, bunu kabul etme düşüncesine katlanamıyordu.

“Evet, zararı olabilir,” dedi Torin. “Eğer Levana böyle bir araştırma yapmaya niyetlendiğini bile duyarsa, bu, bizimle bir anlaşma yapma olasılığını ortadan kaldırır. Bu konuyu burada bile konuşmamamız gerekirdi -güvenli değil.”

“Söylentilere kendini kaptıran kimmiş bakalım?” “Majesteleri, tartışmamız sona ermiştir. Sizin şu andaki hedefiniz bir savaşı önlemek olmalı, hayali Ay prensesleri için endişelenmek değil.”

“Ya elimde *değilse*?”

Torin ellerini açtı, tartışmadan yorgun düşmüş görünüyordu. “O zaman Birlik savaşacaktır.”

“Elbette. Mükemmel bir plan. Bu konuşmayı yaptığımız için içim o kadar rahatladı ki.” Kai sırtını döndü ve boş gözlerle laboratuvarlara doğru ilerledi. Evet, Dünya Birliği gerekirse savaşırdı. Ama Ay Ülkesi’ne karşı, kaybetmekten başka bir şansları yoktu.

BÖLÜM
On Üç

“KONTROL PANELİNİZ FEVKALADE KARMAŞIK. Gördüğüm sayborg teknolojileri arasında en gelişmiş olanlarından biri.” Dr. Erland, holografi bir o yöne bir bu yana döndürdü. “Ve omurganızdaki şu devrelemeye bir bakın lütfen. Merkezi sinir sisteminize neredeyse mükemmel bir şekilde konuşlandırılmış. Kusursuz bir işçilik. Ve ah! İşte şuraya da bakın!” Holografin leğen kemiğine doğru işaret etti.
“Üreme sisteminize neredeyse hiç dokunulmamış. Hemen her dişi sayborg, ameliyattaki saldırgan prosedürler yüzünden kısırdır. Ama görünüşe bakılırsa, bu konuda sizin bir problem yaşayacağınızı sanmıyorum.”

Cinder, laboratuvar masalarından birine oturdu ve yüzünü iki elinin arasına aldı. “Ne şanslıyım.”

Doktor Erland bir parmağını ona salladı. “Cerrahlar bu kadar düşünceli davrandıkları minnettar olmalısın.”

“Bir kızda karmaşık devrelemeyi çekici bulan biriyle karşılaştığım gün, kendimi çok daha minnettar hissedeceğimden eminim." Cinder, topuklarını üstünde oturduğu masanın metal tabanına çarptırdı. “Bunun vebaya bağışıklık durumumla bir alakası var mı?”

“Belki... Ama belki de yoktur.” Doktor bir yandan holografa bakmaya devam ederken, bir yandan da cebinden çıkardığı gözlüklerini yüzüne yerleştirdi.

Cinder başını yana eğdi. “Size gözlerinizi ameliyat ettirmeye yetecek kadar para ödemiyorlar mı?”

“Gözlük takmayı seviyorum.” Dr. Erland holografi aşağı doğru indirdi ve Cinder’ın başının içine bakmaya başladı. “Göz ameliyatından bahsetmişken, gözyaşı torbalarınızın olmadığının farkında mısınız?”

“Ne? Gerçekten mi? Ben de duygusuz kızın teki olduğumu sanıyordum.” Dizlerini göğsüne doğru çekti ve bacaklarına sarıldı. “Aynı zamanda yüzüm de kızarmaz, eğer bir sonraki parlak gözleminiz bu olacaksa.”

Doktor yüzünü ona çevirdi, gözleri gözlüklerin arkasından kocaman görünüyordu. “Yüz kızarmasından yoksun musunuz? Nasıl yani?”

“Beynim vücut sıcaklığımı sürekli kontrol eder ve eğer çok hızlı bir şekilde ısınmaya başlarsam beni sakinleşmeye zorlar. Herhâlde normal insanlar gibi terleme fonksiyonuna sahip olmak, beni tasarlayanlara yeterli gelmemiş olacak.”

Dr. Erland el ekranını çıkardı ve parmaklarıyla bir şeylere bastı. “Oldukça akıllıca,” diye mırıldandı. “Sisteminizin aşırı ısınmasından endişelenmiş olmalılar.”

Cinder başını uzattı ama el ekranında ne yazdığını göremedi. “Bu önemli mi?”

Dr. Erland onu duymazdan geldi. “Ve kalbinize de bir bakın,” dedi, tekrar holografi işaret ederek. “Şu iki odacık silikondan yapılmış ve biyolojik doku ile birleştirilmiş. İnanılmaz.” Cinder elini göğsüne koydu. Kalbi. Beyni. Sinir sistemi. Cerrahların müdahale *etmediği* bir yeri var mıydı?

Elini ensesine götürdü ve çıkıntı yapmış omurlarını yokladı. Gözü de holografta görünen metalden omurlarında, o soğuk, istilacı metal parçalarındaydı. “Bu nedir?” diye sordu, uzanıp diyagramdaki bir gölgeye doğru işaret ederek.

“Ah, evet. Asistanlarım ve ben de kısa süre önce onu tartışıyorduk.” Dr. Erland, kasketinin üstünden başını kaşıdı. “Omurlarınızın yapıldığı

malzemeden farklı bir şeyle yapılmış gibi görünüyor ve merkezi sinir sisteminizin tam üstünde bulunuyor. Belki de bir arızayı düzeltmek için eklenmiştir."

Cinder burnunu kırıştırdı. "Harika. Arızalara bayılırım." "Boynunuz size hiç rahatsızlık verdi mi?"

"Sadece, bir gün boyunca bir hava aracının altına kaldığım o kazada."

Ve bir de rüya görürken. Rüyalarındaki ateş, her zaman, en yoğun olarak ensesinin altında yanıyor, sıcaklık omurgasından aşağı iniyordu. Hiç dinmeyen o acı, tıpkı teninin altında kor kömürler varmış gibi hissettiriyordu. Cinder dün akşamki rüyasında Peony'nin attığı çığlıkları, başına gelenler için onu suçladığı ağlamaklı yakarışlarını hatırlayarak ürperdi.

El ekranını dudaklarına götüren Dr. Erland, onu izliyordu. Cinder olduğu yerde kıvrandı. "Bir sorum var."

"Evet?" dedi doktor, el ekranını cebine sokarak.

"Daha önceden, vücudum bu mikropları yok ettikten sonra bulaşıcılık taşımadığımı söylemiştiniz."

"Doğru."

"Peki... Diyelim ki vebaya birkaç gün önce doğal yollardan temas ettim; bulaşıcılığımın geçmesi için ne kadar süre gerekir?"

Dr. Erland parmaklarıyla dudaklarını çekiştirdi. "Eh. Teorik olarak, vücudunuz hastalık taşıyıcılarıyla her temasında, onlardan kurtulmak için daha kısa bir süreye ihtiyaç duymaya başlar. Yani bizim yaptığımız deneyde bu süre yirmi dakika sürdüyse... Bundan önceki temas hâlinde de yaklaşık bir saat sürmüş olabileceğini tahmin ediyorum. En fazla iki saat. Elbette her vücut farklı çalıştığı ve her hastalık farklı bir yapıya sahip olduğu için tam olarak söylemesi zor."

Cinder ellerini kucağına koydu. Pazardan eve yürümesi, bir saatten biraz fazla sürmüştü. “Peki ya... Mikroplar kıyafetlerde yaşayabilir mi?”

“Sadece kısa bir süre. Patojenler vücut dışında uzun süre sağ kalamazlar.” Kaşlarını çattı. “Siz iyi misiniz?”

Cinder eldivenlerinin parmak uçlarını çekiştirdi ve başını evet anlamında salladı. “İnsanların hayatını kurtarmaya ne zaman başlıyoruz?”

Dr. Erland kasketini düzeltti. “Korkarım ki kan örneklerini analiz edip DNA diziliminin bir haritasını çıkarmadan önce yapabileceğimiz çok fazla bir şey yok. Ama bundan önce, sonuçları etkileyebileceği için vücudunuzun sayborg yapısını daha iyi kavramak istedim.”

“Sayborg hâline getirilmek, insanın DNAsını değiştirmiyordur, değil mi?”

“Hayır ama sayborg ameliyatları sonucunda, insan vücudunun daha farklı hormonlar, kimyasal dengesizlikler ve antikorlar geliştirdiğini ortaya koyan çalışmalar var. Tabii ki ameliyat prosedürü ne kadar iddialı olursa, sonuçlar da..

“Vebaya karşı bağışıklığımın bununla alakalı olduğunu mu düşünüyorsunuz? Yani sayborg olmamla?”

Doktorun garip bir neşeyle parlayan gözleri Cinder’ı rahatsız etti. “Tam olarak değil,” dedi adam. “Ama daha önce de söylediğim gibi... Bu konuda bir iki teorim var.”

“Bu teorileri benimle de paylaşmayı düşünüyor musunuz?” “Evet. Haklı olduğuma kanaat getirdiğim anda, bu keşfi tüm dünya ile paylaşmayı planlıyorum. Hatta omurganızdaki o gölge hakkında da bir fikrim var. Bir şeyi denememe izin verir misiniz?” Gözlüklerini çıkardı ve cebindeki el ekranının yanına yerleştirdi. “Ne yapacaksınız?”

“Sadece ufak bir deney. Endişelenecek bir şey değil.”

Cinder onu izlerken, Dr. Erland da masanın çevresinden dolaşıp parmaklarını kızın ensesine koydu ve omuzlarının hemen arasındaki omuru çimdikledi. Cinder, adamın dokunuşuyla beraber gerildi. Doktorun elleri sıcaktı ama yine de Cinder'ı ürpertmişti. "Sıra dışı bir şey hissederseniz bana söyleyin."

Cinder, herhangi bir insan dokunuşunun bile sıra dışı olduğunu söylemeye davrandı ama onun yerine, ağzından bir hıçkırık çıkıverdi.

Omurgası acı içinde yanıyor, alevler sanki tüm damarlarına yayılıyordu.

Bir çığlık atarak masadan düştü ve iki büklüm bir hâlde yere yığıldı.

BÖLÜM
On Dört

KIRMIZI BİR IŞIK, CINDER'IN GÖZ KAPAKLARINI delip geçti. Kısa devre yapan retina görüntüsü ise göz kapaklarının arkasından, yeşil renkte, anlamsız yazılar geçiriyordu.

Devrelerinde bir sorun vardı sanki -sol elinin parmakları durmadan seğiriyor, sanki ondan bağımsız bir şekilde hareket ediyordu.

"Sakin olun Bayan Linh. Hiçbir şeyiniz yok." Sakin ve sempatiden yoksun, garip aksanlı sesin ardından, çok daha panik içindeki bir başka ses konuştu.

"Hiçbir şeyi yok mu? Siz deli misiniz? Ona *ne* oldu?"

Cinder inledi.

"Sadece ufak bir deney. Bir şeyi kalmayacaktır majesteleri. Bakın, kendine gelmeye başladı bile."

Cinder'ın göz kapakları son bir protestoyla karşı koyduktan sonra nihayet açıldı. Üstüne eğilmiş iki kişi tarafından gölgelenmese, laboratuvarın beyaz ışıkları, büyük ihtimalle gözünü alırdı. Cinder'ın bakışları önce Dr. Erland'ın yün kasketi ve gök mavisi gözlerine, sonra Prens Kai'nin alnından aşağı sarkmış siyah saçlarına odaklandı.

Retina görüntüsü o gün içinde ikinci defa temel hata bulma testlerini işleme soktuğunda, Prens Kai'nin göz bebeklerindeki hafif yeşil ışığı fark etmesinden endişelenerek gözlerini tekrar kapadı.

En azından eldivenleri elindeydi.

“Yaşıyor musun?” dedi Kai, Cinder’ın alnına düşen dağınık saçlarını geriye doğru atarak. Cinder, tenine değen prensin parmaklarının sıcak ve nemli olduğunu düşündü. Ama sonra, asıl ateşler içinde olanın kendisi olduğunu fark etti.

Ama bu mümkün değildi. Ateşi çıkmak bir yana, kızaramazdı bile.

Aşırı ısınamazdı.

Doktor ona ne yapmıştı?

“Kafasını mı çarptı?” diye sordu Kai.

Cinder nihayet seğirmeyi bırakan parmaklarını gözden saklamak için içgüdüsel bir çabayla ellerini vücuduna bastırdı.

“Ah, *bir şeyi yok?* dedi Dr. Erland tekrar. “Biraz korktu sadece -ama bir yerine bir şey olmadı. Özür dilerim Bayan Linh, bu kadar hassas olabileceğinizi düşünemedim.”

“Bana ne yaptınız?” dedi Cinder, kelimeleri doğru telaffuz etmeye özen göstererek.

Kai, bir kolunu Cinder’ın omzunun altından geçirdi ve kalkmasına yardımcı oldu. Cinder adamın dokunuşuyla beraber irkildi ve bacağındaki metal kısımların görünür olmadığından emin olmak için pantolonunun paçalarını aşağı çekiştirdi.

“Sadece omurganızı düzeltiyordum.”

Cinder gözlerini kıstı, doktorun yalan söylediğini anlaması için retinasındaki ufak turuncu ışığın yanıp sönmesine gerek yoktu. Ama ışık yine de yanıp söndü.

“Omurgasının nesi var ki?” Kai’nin elleri, Cinder’ın sırtından beline doğru kaydı.

Cinder nefesini tuttu, sırtı baştan aşağı ürperdi. Acının tekrar geleceğinden, prensin dokunuşunun da tıpkı Dr. Erland'ınki gibi sistemine kısa devre yaptıracağından korktu —ama herhangi bir şey olmadı ve zaten Kai de kısa süre içinde dokunuşunu hafifletti.

"Bir şeyi yok," dedi Dr. Erland. "Ama omurga bölgesi, beynimize mesajlar gönderen sinirlerin yoğun olarak toplandığı bir yerdir."

Cinder kocaman açılmış gözlerle doktora bakıyordu. Doktor prense aslında bir sayborgu tuttuğunu söylediğinde, Kai'nin, ellerini ne kadar da büyük bir hızla geri çekeceğini daha şimdiden gözünde canlandırabiliyordu.

"Bayan Linh, ense kökünde ona rahatsızlık veren bir ağrıdan şikâyetçiydi..."

Cinder ellerini yumruk yaptı, parmaklarını acıtacak kadar sıkmaya başladı.

"... O yüzden ben de omurgasını hafifçe düzeltiyordum. Buna *kiropraktik* adı verilir; oldukça eski bir tekniktir ama yine de inanılmaz derecede etkilidir. Omurgası yerinden, benim sandığımdan da daha fazla kaymış olmalı. Omurlarım aniden ait oldukları yerlere geri kaydırmak, sinir sisteminde geçici bir şok etkisi yarattı." Gözlerinde hiçbir endişe taşımayan bir ifadeyle prense bakarak sırıttı. Cinder'ın turuncu ışığı ise yanıp sönmeye devam ediyordu.

Cinder ağzı açık bir şekilde doktorun devam etmesini, başta söylediği yalanların ötesine geçerek prense onun bütün sırlarını açık etmesini bekledi. O bir sayborgdu, vebaya bağışıklığı vardı ve doktorun yeni kobay faresiydi.

Ama Dr. Erland başka hiçbir şey söylemedi. Sadece Cinder'ın içini şüpheyle dolduran hınzır bir şekilde bakarak ona gülümsedi.

Kai'nin gözlerini üstünde hisseden Cinder yüzünü ona çevirdi. O sırada Dr. Erland'ın yaptığı açıklamayı kendisinin de pek anlamadığını

belirtecek şekilde omuz silkmeyi planlamıştı ama Prens Kai'nin bakışlarındaki yoğun ifade hiçbir şey söylemeden kalakalmasına sebep oldu.

"Umarım doktor bana doğruyu söylüyordur, çünkü seninle tanışma zevkine henüz yeni varmışken, ölmen gerçekten büyük bir talihsizlik olurdu." Prensin gözleri sanki sadece ikisinin paylaştığı bir şakaya gülüyormuş gibi parlıyordu ve Cinder da kendini ağzından o güne kadar çıkan en sahte kahkahayı atmaya zorladı.

"Şimdi daha iyi misin?" diye sordu prens, Cinder'ın elini avucunun içine alarak. Diğer kolu ise hâlâ ona sarılmış hâldeydi. "Ayakta durabilir misin?"

"Sanırım."

Prens onun ayağa kalkmasına yardımcı oldu. Az önceki şiddetli acıdan hiçbir iz kalmamıştı.

"Teşekkürler." Cinder ondan bir adım uzaklaştı ve laboratuvar zemini tertemiz olmasına rağmen üstünü başını silkeledi. Bu sırada baldırını laboratuvar masasına çarptı.

"Burada ne işin var?" diye sordu prens, iki yanına düşürdüğü ellerini bir an için nereye koyacağını bilemedikten sonra nihayet ceplerine sokarak. Cinder konuşmak için ağzını açtı ama boğazını temizleyen Dr. Erland tarafından susturuldu.

"Siz ikiniz önceden tanışıyor musunuz?" diye sordu doktor. Havaya kalkan kaşları kasketinin altında kaybolmuştu.

Kai cevap verdi. "Dün tanıştık. Pazar yerinde."

Cinder da Kai'yi taklit ederek ellerini ceplerine soktu ve bu sırada somun anahtarının hâlâ cebinde olduğunu keşfetti. "Ben, eee... Buradayım, çünkü... Eee..."

“Sağlıkdroidlerinden biri arızalanmıştı majesteleri,” diyerek lafa girdi Dr. Erland. “Küçük hanımdan gelip bir bakmasını talep ettim. Kendisi, bir mekanik ustası olarak sıra dışı bir başarıya sahip.”

Kai başını sallayarak anladığını belirtmeye başladı ama sonra durdu ve odanın içinde göz gezdirdi. “Hangi sağlıkdroidi?” “Artık burada değil elbette,” dedi Dr. Erland, sanki yalan söylemek eğlenceli bir oyunmuş gibi neşeli bir sesle. “Herhâlde çoktan işine koyulmuştur ve şu anda birilerinden kan alıyordun” “Dodoğru,” dedi Cinder, bir zevzek misali açık kalmış ağzını kapanmaya zorlayarak. “Onu tamir ettim bile. Eskisinden bile iyi oldu.” Bir kanıt sunuyormuşçasına cebinden somun anahtarını çıkardı ve parmakları arasında çevirdi.

Kai kafası karışmış gibi görünmesine rağmen, sanki anlatılan hikâyeyi sorgulamaya değmezmiş gibi başını salladı. Cinder doktorun bu kadar kolayca bir hikâye uydurmuş olmasına minnettardı ama aynı zamanda içine bir huzursuzluk çökmüştü. Veliaht Prensten gerçekleri saklamak için doktorun ne gibi bir sebebi olabilirdi ki? Özellikle de veba araştırmasında müthiş bir aşama kaydetmeye bu kadar yakınken? Kai’nin bunu bilmeye hakkı yok muydu? Hatta herkesin bilmeye hakkı yok muydu?

“Nainsi’ye de göz atma fırsatını bulabildin mi?” diye sordu Kai.

Cinder, elindeki somun anahtarını çevirip durmayı bıraktı ye huzursuzluğunu gizlemek için anahtarı her iki eliyle kavradı. “Hayır, henüz bakamadım. Üzgünüm. Son yirmi dört saat... Biraz...”

Kai omzunu silkeleyerek Cinder’ın sözlerini bir kenara savuşturdu ama omuz silkme hareketi, sanki pek sık yapmıyormuşçasına beceriksizceydi. “Büyük ihtimalle bekleyen müşterilerinin listesi bir kilometre uzunluğunda falandır. Senden kraliyete özel bir muamele beklemem doğru olmazdı.” Dudaklarının kenarı seğirdi. “Ama sanırım yine de bekliyordum.”

Kai’nin yüzündeki sırıtış karşısında şaşıran Cinder’ın kalbi tekler gibi oldu. Prensin gülüşü en az pazar yerinde son görüştükleri zamanki kadar

beklenmedik ve etkileyiciydi. Sonra, Cinder'ın gözü prensin arkasındaki holografa takıldı; hâlâ açık olan holograf, mükemmel bir şekilde yerinde olan yumurtalıklarından metal omurlarına ve tüm devrelerine kadar onun bütün içini gözler önüne seriyordu. Nabzı hızlanan Cinder, gözlerini hızla Kai'ye çevirdi.

"Onunla en kısa zamanda ilgileneceğime söz veriyorum. Festivalden önce. Mutlaka."

Kai, Cinder'ın bakışlarını takip ederek yüzünü geriye, holografa çevirdi. Cinder yumruklarını sıktı, gerginlikten dolayı midesi kasılmıştı. Kai ise karşılaştığı görüntüden irkilerek geriledi.

Bir kız. Bir makine. Bir ucube.

Cinder dudağını ısırdı ve prensin o yürek hoplatan gülümsemesini bir daha asla göremeyeceğini kabullenmeye hazırlandı. O sırada Dr. Erland holografin önüne geçti ve parmağının bir hareketiyle ekranı kapattı. "Özürlerimi sunarım majesteleri ama doktor hasta gizliliği. O görüntü, bugünkü sayborga aitti."

Bir yalan daha.

Cinder hem minnettarlık hem de şüphe duyguları kabarmış bir hâlde, elindeki somun anahtarını sıktı.

Kai ise şaşkınlığını üstünden atmıştı. "Aslında ben de bu yüzden gelmiştim. Herhangi bir ilerleme kaydedip kaydetmediğinizi merak ediyordum."

"Bu noktada kesin bir şey söylemek zor majesteleri ama iyi bir çıkış yolu yakalamış olabiliriz. Elbette gelişmelerden sizi mutlaka haberdar ederim." Önce Kai, sonra Cinder'a bakarak masumca gülümsedi. Doktorun Cinder'a attığı bakıştaki mesaj açıktı; Kai'ye hiçbir şey söylemeyecekti.

Ama bunun sebebini anlayamıyordu.

Cinder boğazını temizleyerek çıkış kapısına doğru ilerledi. “O zaman artık gitsem iyi olur, sizin de işinize engel olmaycıyım,” dedi, elindeki anahtarı diğer avucuna vurarak. “Sanırım... Eee... Sağlıkdroidinin düzgün çalışıp Çalışmadığını kontrol etmek için tekrar gelsem iyi olur. Mesela... Yarın?”

“Mükemmel,” dedi doktor. “Eğer sizi bulmam gerekirse, kimlik numaranız bende var.” Doktorun gülümsemesi bir an için kararır gibi oldu. Sanki Cinder’a içinde bulunduğu “gönüllü” statüsünün sadece gönüllü bir şekilde geri gelmeye devam ettiği sürece devam edeceğini söyler gibiydi. O artık değerli biriydi ve sonsuza kadar ortadan kaybolmasına izin vermeye niyeti yoktu.

“Sana dışarıya kadar eşlik edeyim,” dedi prens, bileğini kimlik tarayıcıya okutarak. Kapı seri bir hareketle açıldı.

Cinder eldivenli ellerini havaya kaldırdı. Somun anahtarı ise hâlâ bir elinde duruyordu. “Hayır, hayır. Sorun değil. Yolumu bulabilirim.”

“Emin misin? Benim için sorun olmaz.”

“Evet, evet. Eminim ki ilgilenmeniz gereken oldukça önemli... Kraliyet... Devlet... Araştırma işleriniz vardır. Ama teşekkürler. Majesteleri.” Eğilerek selam vermeye çalıştı, en azından bu sefer her iki ayağının da yere basmasına memnundu.

“Peki. Eh, seni tekrar görmek güzeldi. Hoş bir sürpriz oldu.” Cinder, prens sanki ironik bir şey söylemiş gibi güldü ama Kai’nin yüzünde ciddi bir ifade olduğunu görünce şaşırdı. Ona bakan gözleri bir sıcaklık yayıyor, bir parça da merak duygusuyla parlıyordu.

“Sisizi de öyle.” Geri geri yürüyerek kapıdan dışarı yöneldi. Gülümsüyordu. Titriyordu. Yüzünde yağ lekeleri olmadığını diliyordu. “O zaman size bir mesaj atarım. Androidiniz hazır olduğunda.”

“Teşekkürler Lihnmei.”

“Bana Cin...” derken, aralarındaki kapı kapanıverdi. “.. .der. Cinder... diyebilirsiniz majesteleri.” Koridor duvarına yaslandı ve elini yumruk alnına vurdu. *“Size mesaj atarım. Bana Cinder diyebilirsiniz?”* diyerek, kendi taklidini yaptı ve sonra dudağını ısırdı. “Geveleyen bu kızı dikkate bile almayın bence.”

Prens Kai ülkedeki her kızın fantezilerinde başrol oynayan biriydi. Cinder’ın kendi gerçekliğinden, kendi *dünyasından* o kadar uzak bir noktadaydı ki kapı kapandığı anda prenside aklından çıkarmış olması gerekirdi. Hatta onu düşünmeyi derhâl bırakmalıydı. Bir daha asla aklına bile getirmemeliydi, tabii belki sadece bir müşterisi olarak -ve bir de ülkesinin prensi.

Ama buna rağmen, prensin parmaklarının teninde bıraktığı o his, silinip gitmeyi reddediyordu.

BÖLÜM
On Beş

ÇIKIŞI BULABİLMEK İÇİN, İNTERNETTEN SARAYIN araştırma kanadına ait bir haritayı indirmesi gerekmişti Cinder'ın. Prensle karşılaşması, Peony ve *tüm yaşadıkları* yüzünden son derece gergindi. Beyaz kaplamalı androidler ve bilim adamlarıyla göz temasından kaçınmak için başını eğmiş bir şekilde beyaz koridorlarda dolanırken kendini bir sahtekâr gibi hissediyordu. Artık bir gönüllü olması hiçbir şeyi değiştirmemişti. Üstelik değerli bir gönüllü bile olsa.

Bekleme odasının yanından geçti -içinde iki ekranı ve üç koltuğu bulunan bir odaydı- ve gözleri pencereye takılınca olduğu yerde donakaldı.

Manzara.

Şehir.

Şehrin içindeyken, Yeni Pekin tam bir kargaşa manzarası sunardı -çok dar bir alana sıkıştırılmış çok sayıda bina, bakımsız sokaklar, her iki sokak arasına asılmış çamaşır ipleri ve kablolar, her beton duvarı kaplamaya gönül vermiş sarmaşıklar...

Ama buradan, yani yüksekteki bir tepede yer alan sarayın üçüncü katından bakıldığında, şehir son derece güzel bir manzara sunuyordu. Tepedeki güneşin ışıkları camdan yapılmış gökdelenlere vuruyor, binaların çatılarını altın renginde aydınlatıyordu. Cinder dev ekranlarda sürekli değişen görüntüleri ve binalar arasında dolaşan hava araçlarını görebiliyordu. Buradan bakıldığında, şehir hayat dolu görünüyordu -üstelik tüm o teknoloji karmaşıklığı olmadan.

Cinder gözleriyle pazar yerinin yakınlarında bulunan mavi cam ve kromdan ince binalar kümesini aradı, sonra yolları takip ederek Zümrüdü Anka apartmanını bulmaya çalıştı. Ama şehrin oldukça gerisinde ve gölge içinde yer alıyorlardı.

Huşu duygusu geçiverdi.

Geri dönmeliydi. Eve gitmeliydi. Hücresine dönmeliydi.

Kai'nin androidini onarması gerekiyordu. Iko'yu koruması gerekiyordu. Eğer Adri onu geri dönüşüm metali olarak satmayı ve daha kötüsü, "bozuk" karakter çipini değiştirmeyi kafaya takarsa, Iko bir hafta bile sağ kalamazdı. Adri zaten Cinder kendileriyle yaşamaya geldiğinden beri, Iko'nun fazlasıyla fikir sahibi olduğundan yakınıp dururdu.

Ayrıca gidebileceği başka bir yer de yoktu. Dr. Erland, söz verdiği ödemeyi Adri'nin haberi olmadan Cinder'ın hesabına aktarmanın bir yolunu bulana kadar meteliksizdi, bir hava aracı yoktu ve tek insan arkadaşı da karantina odalarına hapsedilmişti.

Cinder ellerini yumruk yaptı.

Geri dönmeliydi. Ama fazla uzun kalmayacaktı. Adri, Cinder'ı değersiz bir yük olarak gördüğünü açıkça ifade etmişti. Geçerli bir sebep bulur bulmaz ondan kurtulmakta bir an bile tereddüt etmemişti; sonuçta bir antidot bulunması gerekiyordu, vicdanı sızlamayacaktı. Peony'nin antidota ihtiyacı vardı.

Belki de Adri o şekilde davranmakta haklıydı. Belki normal insanların iyileşebilmesi için kendini feda etmek, bir sayborg olarak Cinder'ın göreviydi. Belki testlerde zaten kendisine daha önce ikinci bir şans tanınmış, vücuduyla oynanmış olanların kullanılması gerçekten de mantıklıydı. Ama Cinder yine de bu davranışı için Adri'yi asla affetmeyeceğini iyi biliyordu. Sözüm ona, Adri'nin *onu* koruyan, *ona* yardımcı olan kişi olması gerekiyordu. Eğer Adri ve Pearl artık sahip olduğu tek aileyse, Cinder yalnız başına kalmakla çok daha iyi ederdi.

Onlardan uzaklaşmalıydı. Ve bunu nasıl yapacağını da çok iyi biliyordu.

CINDER'IN EVE GİRDİĞİNİ GÖRDÜĞÜNDE ADRI'NİN yüzündeki beliren ifade, neredeyse olan biten her şeye değerdi.

Adri o sırada koltukta oturmuş, el ekranında bir şeyler okuyordu. Pearl ise odanın diğer köşesinde, piyonlarının genç kızların en sevdiği ünlülere benzeyecek şekilde tasarlandığı -bunlara üç farklı Prens Kai benzeri de dâhildi- holografik bir oyun oynuyordu. Bu oyun uzun zamandır Pearl ve Peony'nin oynamayı en sevdiği oyundu. Ama Pearl şimdi kendisine rakip olarak internetteki yabancıları almıştı ve yüzünde sıkkın, hatta acınası bir ifade vardı. Cinder içeri girdiğinde her ikisi de ağzı açık bir şekilde bakakaldı ve prensin minyatür versiyonu, Pearl'ün rakibinin kılıcı ile can verdi. Pearl oyunu duraklatmakta geç kalmıştı.

"Cinder," dedi Adri, el ekranını yandaki sehpaya koyarak.

Sen nasıl oluyor da.

"Birtakım testler yaptılar ve işlerini görmeyeceğime karar verdiler. O yüzden beni geri yolladılar." Cinder onlara gergince bir gülümseme sundu. "Meraklanma, eminim ki senin onurlu fedakârlığını unutmayacaklardır. Belki de sana bir teşekkür mesajı falan gönderirler."

İnanmaz gözlerle Cinder'a bakan, Adri ayağa kalktı. "Seni geri göndermiş olamazlar!"

Cinder elinden çıkardığı eldivenlerini cebine tıktı. "O zaman bir şikâyet formu doldurmak zorunda kalacaksın sanırım. Böyle aniden içeri daldığım için çok üzgünüm. Ev işleriyle meşgul olduğunuzu görebiliyorum. Şimdi bana izin verirsen, gidip çalışmaya başlasam iyi olacak. Böylece benden kurtulmak için önüne çıkan bir sonraki fırsatı değerlendiririrken belki en azından gözünü falan kırparsın."

Böyle dedikten sonra ilerideki koridora daldı. Iko o parlak kafasını mutfaktan dışarı çıkarmıştı. Mavi sensör ışığı hayretle parlıyordu.

Cinder, içindeki öfkenin bu kadar hızlı bir şekilde iç rahatlamasına dönüştüğüne şaşırdı. Geçen son yirmi dört saat içinde, bir daha Iko'yu asla göremeyeceğini düşünmüştü.

Adri arkasından koridora daldığında, Cinder'ın bir anlık neşesi de sönüverdi. "Cinder, dur."

Onu duymazdan gelmeye istekli olmasına karşın, Cinder durdu ve geriye dönerek yasal vasisi ile yüzleşti.

Öylece bakıştılar. Adri'nin ağzı, hâlâ şaşkınlığını üstünden atmaya çalışıyormuşçasına bir açılıp bir kapanıyordu. Yaşlanmış görünüyordu. Birkaç gün önce olduğundan çok daha yaşlı...

"Yalan söylemediğinden emin olmak ve hikâyeni doğrulamak için araştırma tesisi ile iletişime geçeceğim," dedi. "Eğer bir şeyler yaptıysan... Kızıma yardımcı olabilecek bu tek fırsatı rezil ettiysen-" Adri'nin sesi öfkeyle yükseldi ve tiz bir çığlığa dönüştü. Cinder onun sarf ettiği kelimelerin arkasına gömdüğü gözyaşlarının sesini duyabiliyordu. "O kadar da işe yaramaz olamazsın!" Omuzlarını geri attı ve kapı kolunu kavradı.

"Benden daha ne yapmamı istiyorsun?" diye bağırdı Cinder, ellerini sallayarak. "İyi, araştırmacılarla konuş! Yanlış bir şey yapmadım. Oraya gittim, bazı testler yaptılar ve beni istemediklerine karar verdiler. Beni eve bir kutu içinde göndermedikleri için üzgünüm. Herhalde öyle olmasını umuyordun."

Adri'nin dudakları gerildi. "Bu evdeki konumun değişmedi. Ve evime kabul ettiğim bir *yetimin* benimle böyle saygısız bir şekilde konuşmasını hoş göremem."

"Gerçekten mi?" dedi Cinder. "Bugün içinde bana yapılan ve hiç de hoşuma gitmeyen şeylerin bir listesini yapmamı ister misin? Şırıngalarla delik deşik edildim, başıma sivri uçlu aletler takıldı ve zehirli mikroplarla..." Cinder son anda kendini topladı, Adri'nin gerçeklerden haberdar olmasını, veba araştırmaları için değerli biri olduğunu

öğrenmesini istemiyordu. “Her neyse, şu anda senin nelerden hoşlandığın veya hoşlanmadığına pek de önem vermiyorum. Benim sana hiçbir kötülüğüm olmamışken, bana ihanet eden kişi sensin.”

“Yeter. Bana yaptıklarını sen de çok iyi biliyorsun. Bu aileye yaptıklarını...”

“Garan’ın ölümü benim suçum değildi.” Cinder başını çevirdi, sinirden gözünün önünde beyaz noktacıklar belirmişti.

“İyi o zaman,” dedi Adri, sesindeki üstünlük tonunu bir parça bile kaybetmeyerek. “Geri döndün demek. Evine hoş geldin

Cinder. Ama benim çatım altında yaşamaya devam ettiğin sürece, emirlerime uymaya da devam edeceksin. Anladın mı?” Cinder sayborg elini parmakları açık bir şekilde duvara koyarak duvardan güç aldı. “Emirlerine uymak mı? Elbette. Mesela, ‘Ev işlerini yap Cinder. Bir işe gir de *faturalarımı* öde Cinder. Şu dengesiz araştırmacılar için kobay fareliği yap Cinder.’ Evet, seni son derece iyi anlıyorum.” Omzundan geriye baktı, ama Iko başını mutfağa geri çekmişti. “Eminim ki sen de bir çalışma gününün yarısını kaybettiğimi ve işlere yetişmem için senin Serv 9.2’ni ödünç almam gerektiğini iyi *anlıyorsundur.* Sakıncası olmaz, değil mi?” Adri’nin cevabını beklemeden, bir hışımla ufacık bir kutuyu andıran yatak odasına daldı ve kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Ellerinin titremesi durana ve retina görüntüsündeki uyarı işaretleri kaybolana kadar, sırtını kapıya dayamış şekilde durdu. Gözlerini tekrar açtığında, Adri’nin duvardan düşmesine sebep olduğu eski ekranın, bir sürü battaniye yığınından oluşan yatağının üstünde durduğunu gördü. Yastığının üstü de plastik parçaları ile dolmuştu.

Adri’nin yeni bir ekran alıp almadığına, oturma odasındaki duvarın boş olup olmadığına dikkat etmemişti.

İç geçirdi ve üstüne sinmiş antiseptik kokusundan kurtulmaya can atarak hızla kıyafetlerini değiştirdi. Yatağın üstünde bulduğu plastik parçalarını alet çantasına tıktı ve ekranı da kolunun altına sıkıştırarak

odadan çıktı. Iko hiç kıpırdamamıştı, hâlâ yarı gizlenir hâlde mutfak kapısının orada duruyordu. Cinder başıyla sokak kapısına doğru işaret etti ve android de onu izlemeye başladı.

Önünden geçerken oturma odasının içine bakmadı ama Pearl'ün oyunundan, Prens Kai'nin ölüm seslerinin geldiğini işitti.

Apartman koridoruna -komşu çocukları okulda olduğu için, koridor bir kez olsun oldukça sessizdi- adım attıkları anda Iko o ince kollarıyla Cinder'ın bacaklarına sarıldı. "Bu nasıl mümkün olabilir ki? Öldürüleceğinden emindim. Neler oldu?"

Cinder alet çantasını Iko'ya uzattı ve asansörlere yöneldi. "Her şeyi anlatacağım ama önce yapmamız gereken işler var." Bodruma doğru ilerlerken tamamen yalnız kaldıklarından emin olduğunda, Cinder olan biten her şeyi Iko'ya anlatmaya başladı. Sadece Prens Kai'nin laboratuvar odasına girerek onu yerde bulduğu kısmı atladı.

"Geri dönmen mi gerekiyor yani?" dedi Iko, bodruma adım attıkları sırada.

"Evet ama sorun değil. Doktor benim için herhangi bir tehlike bulunmadığını söyledi. Üstelik bana ödeme de yapacaklar ve Adri'nin bundan haber olmayacak."

"Ne kadar?"

"Emin değilim ama yüklü bir miktar olması lazım."

Cinder çalışma odasının telli kapısını açarken, Iko onun bileğini kavradı. "Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısın?" Cinder kapıyı ayağıyla açık tuttu. "Neyin?"

"Bu artık bir elbise alabileceğin anlamına geliyor -Pearl'ünkinden bile *daha güzel* bir tane! Baloya gidebilirsin ve Adri'de gitmeni engelleyecek hiçbir şey söyleyemez!"

Cinder sanki ekşi bir limon ısırmışçasına dudaklarını büzüştürdü ve bileğini Iko'nun elinden kurtardı. "Gerçekten mi Iko? ' dedi, bir yandan aletlerini ve yedek parçalarını gözden geçirirken. "Kendi elbisemi alabildiğim için Adri'nin gerçekten de baloya gitmeme izin vereceğini mi düşünüyorsun? Büyük ihtimalle elbiseyi üstümden yırtarak almaya ve düğmelerini pazarda satmaya kalkışır."

"Eh, peki o zaman, ona elbiseden veya baloya gidecek olmandan bahsetmeyiz. Onlarla beraber gitmek zorunda değilsin. Sen onlardan daha iyisin. *Sen önemli birisim* Iko'nun fanları sanki bütün olasılıkları hesaplarken zorlanıyormuş gibi delicesine dönüyordu. "Letumosise bağışıklığın var. Yıldızlar aşkına, sırf bu özelliğinle bile son derece ünlü biri olabilirsin!"

Cinder onu duymazdan geldi ve ekranı yandaki bir rafın üstüne yerleştirdi. O sırada gözleri uzak bir köşede duran gümüş renginde, loş ışık altında hayal meyal parıldayan bir kumaş yığınına takıldı. "O da ne?"

Iko'nun fanı yavaşladı. "Peony'nin balo elbisesi. Onu atmaya kıyamadım. Sen de gittiğin için... Bir daha kimsenin buraya ineceğini düşünmedim... Ben de elbiseyi sakladım. Kendini için."

"Yanlış yapmışsın Iko. Elbiseye veba mikropları bulaşmış olabilirdi." Cinder bir anlık tereddütten sonra elbisenin yanına gitti ve incilerle süslenmiş kollarından tutarak kaldırdı. Kirlenmiş ve kırış kırış olmuştu, ayrıca üstüne vebanın bulaşması *ihtimali* de vardı ama doktor letumosis mikroplarının kıyafetler üzerinde uzun süre sağ kalamayacağını söylemişti.

Ayrıca bu elbiseyi artık kimse giymeyecekti.

Elbiseyi kaynak makinesinin üstüne bıraktı ve sırtını döndü. "Kazanacağımız parayı bir elbiseye harcamayacağız," dedi. "Baloya da gitmiyoruz."

"Neden?" dedi Iko, o robotik sesinde belli belirsiz ağlamaklı bir tınıyla.

Çalışma masasının yanına giden Cinder bacağını yukarı kaldırdı ve baldırındaki haznede sakladığı aletleri dışarı çıkarmaya başladı. “Hurdalıkta gördüğümüz o arabayı hatırlıyor musun? Benzinle çalışan o eski aracı?”

Iko’nun hoparlörlerinden kaba bir homurtu sesi yükseldi; bu, onun çıkarabildiği inlemeye en yakın sesti. “Ne olmuş ona?” “Onu onarmak, bütün zamanımızı ve paramızı alacaktır.” “Hayır Cinder! Şaka yapıyor olmalısın.”

Baldırındaki hazneyi kapatıp pantolonunun paçalarını indirirken Cinder, bir yandan aklından hazırladığı bir listeyi kaydediyordu. Kelimeler görüşünün altından yuvarlanarak geçti.

ARABAYA ULAŞ. DURUMUNU KONTROL ET. EKSİK PARÇALARINI BUL. KABLO BAĞLANTILARINI GÖSTEREN ŞEMAYI İNDİR. BENZİN SİPARİŞİ VER.

Cinder’ın gözü, çalışma masasının üstünde duran Kai’nin androidine takıldı**. ANDROİDİ TAMİR ET.** “Ben ciddiyim.”

Saçını tekrar sıkı bir atkuyruğu şeklinde topladı. İçinde garip bir heyecan duygusu vardı. Bir köşedeki alet kutusunun yanına giderek işine yarayabilecek bir şeyler bulabilmek için karıştırmaya başladı. Elastik kordonlar, zincirler, kumaş parçaları, jeneratörler... Arabayı temizlemeye ve onarmaya yardımcı olabilecek her şeyi aldı.

“Bu akşam oraya geri gidiyoruz. Becerebilirsek arabayı park yerine nakleder, olmazsa olduğu yerde tamir ederiz. Şimdi, yarın sabah saraya geri dönmem gerekiyor ve öğleden sonra da prensin androidine bir göz atacağım ama eğer sıkı çalışırsak sanırım arabayı birkaç haftada onarabiliriz. Belki daha bile kısa sürede. Tabii tamir için nelere ihtiyacı olduğuna göre de değişir.”

“Ama *neden?* Arabayı niçin tamir ediyoruz?”

Cinder, topladığı aletleri sırt çantasına tıkıştırdı. "Çünkü o araba bizim buradan uzaklaşmamızı sağlayacak."

BÖLÜM
On Altı

PRENS KAI KORİDOR BOYUNCA KOŞTURURKEN gece vardiyası hemşireleri ve androidler de ona çarpmaktan kaçınmak için sırtlarını duvara yapıştırdı. Prens, sarayın kraliyete ait kanadının on altıncı katındaki yatak odasından buraya kadar koşturmuş, sadece asansör beklerken durmuş ve biraz nefeslenmişti. Kai ziyaretçi odasına daldı ve eli hâlâ kapı tokmağındayken aniden durdu.

Ortalığı deli gibi tarayan gözleri, odanın diğer tarafında duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş Torin'i buldu. Pencereden dışarıyı seyreden danışman, bakışlarını Kai'ye çevirdi ve prensin yüzündeki panik dolu ifade, Torin'in yüzündeki teslimiyet dolu ifadeyle buluştu.

"Duydum ki..." diye başladı Kai, omuzlarını dikleştirerek. Yutkunarak kurumuş ağzını ıslattı ve içeri girdi. Kapı, arkasından bir klik sesiyle kapandı. Bütün ışıklar sönüktü, bu yüzden ufak oda sadece yan taraftaki karantina odasının parlak floresan ışığı ile aydınlanmıştı.

Kai hasta odasına göz attı. Küt küt atan kalbi tekledi. "Çok geç kaldım."

Torin kıpırdandı ve yaslandığı duvardan ayrıldı. "Ben de geç kaldım."

"Ne kadar oldu?"

Torin arkalarındaki ekrana bir göz attı. "Yedi dakika."

Kai'nin üstüne birden bitkinlik çöktü. Destek almak için pencere kenarına tutundu ve sağlıkdroidinin, babasının kapalı gözleri üstüne

beyaz bir örtü çekmesini izledi. Alevler içindeki alnını serin cama dayadı.

"Bir basın toplantısı düzenleyeceğim." Torin'in sesi bitkin geliyordu.

"Basın toplantısı mı?"

"Ülkenin bilmesi gerekiyor. Hep beraber yas tutacağız." Torin bir anlığına sarsılmış göründü, sonra ölçülü bir nefesle kendini topladı.

Kai gözlerini sımsıkı kapadı ve parmaklarıyla göz kapaklarını ovuşturdu. O anın geleceğini zaten bilmesine rağmen, babası çaresi olmayan bir hastalığın pençesinde olmasına rağmen, yine de bütün bunlar çok mantıksız geliyordu. Sahip olduğu her şeyi bir anda kaybetmişti. Sadece babasını değil. Sadece imparatoru da değil.

Gençliğini. Özgürlüğünü.

"Çok iyi bir imparator olacaksın," dedi Torin. "Tıpkı onun gibi."

Kai ondan uzaklaştı. O konuyu düşünmek istemiyordu. Yetersizliğini aklına getirmek istemiyordu. Çok gençti, çok aptaldı, çok iyimserdi, çok saftı. Böyle bir şeyi beceremezdi.

Arkalarındaki ekrandan bir bip sesi geldi, ardından tatlı bir bayan sesi duyuldu: "Ay Ülkesi Kraliçesi Levanadan, Doğu Ulusları Topluluğu Veliaht Prensi Kaito'ya bir arama var."

Kai yüzünü hızla ekrana döndü. Ekran, köşesinde dönüp duran ve bağlantının kurulduğunu gösteren yuvarlak bir imge dışında, henüz boştu. Gözünden akmaya hazırlanan yaşlar, yerini hafifçe başlayan bir baş ağrısına bıraktı. Sanki etraflarındaki hava ağırlaşmış gibiydi ama ikisi de kıpırdamadı.

"Nasıl öğrenmiş olabilir? Hem de bu kadar çabuk?" dedi Kai. "Sarayda casusları olmalı."

Gözünün ucuyla baktığında, Torin'in ona dik bir bakış fırlattığını gördü. Henüz komplo teorileri oluşturmaya başlamaması için onu uyarıyordu. "Belki de baş sihirbazı veya koruması seni koşarken görmüştür," dedi. "Gecenin bir yarısı sarayın içinde koşturman başka ne anlama gelebilirdi ki?"

Dişlerini sıkan Kai vücudunu dikleştirdi ve sanki bir düşmanla yüzleşir gibi ekranla yüzleşti. "Sanırım yas dönemimiz buraya kadarmış," diye mırıldandı. "Ekran, iletişimi başlat." Ekran parladı. Başı ve omuzları, tıpkı bir gelin misali krem renginde bir duvakla kapanmış Ay Kraliçesi'nin görüntüsü karşısında gözlerini kıstı. Duvağın üstünden görünen tek şey, uzun siyah saçlara işaret eden bir gölge ve belli belirsiz yüz hatlarıydı. Aycılar tarafından bu konuda yapılan açıklama, kraliçenin onu görmeyi hak etmeyen dünyalılarla paylaşılmayacak kadar güzel olmasıydı.

Ama Kai'nin işittiğine göre, aslında kraliçenin göz boyama sihri - insanların beyin dalgalarını etkileyerek kendini ilahi bir güzellikte görmelerini sağlama yeteneği- ekranlarla yapılan iletişimde bir işe yaramıyordu. Ve işte kraliçe de bu yüzden ekranda yüzünü asla göstermiyordu.

Sebebi ne olursa olsun, bu beyazlar içindeki figüre uzun süre bakmak, hep Kai'nin gözlerinin yanmasına sebep oluyordu.

"Sevgili Veliaht Prensim," dedi Levana, şeker gibi bir sesle, "Babanız, yüce imparator Rikan'ın kaybı için ilk baş sağlığı dileyen kişi olmama izin verin. Huzur içinde yatsın."

Kai çaktırmadan Torin'e bir bakış fırlattı. *Casuslar?*

Torin ise onun bakışlarına karşılık vermedi.

"Son derece trajik bir zaman olmasına rağmen, Dünyadaki Doğu Ulusları Topluluğunun yeni lideri olarak sizinle müttefiklik görüşmelerine devam etmeyi dört gözle bekliyorum. Bu görüşmeleri sizin taç giyme gününüze kadar, bu ne kadar zaman sonra olursa olsun,

ertelemek için bir sebep göremiyorum ve matemde geçireceğiniz bu günler içinde, uygun gördüğünüz bir zamanda bir buluşma planlamamız iyi olacaktır diye düşünüyorum. Sizin bir sonraki gün doğumunuzda yola çıkabilir ve hem üzüntülerimi hem de tebriklerimi size yüz yüze iletebilirim. Baş sihirbazımı, ziyaretim konusunda bilgilendireceğim. Kalacağım yerin gerektiği gibi hazırlandığından emin olacaktır. Sizden benim rahatım konusunda endişelenmemenizi rica ediyorum. Eminim ki bu trajik günlerde aklınızda pek çok başka konu vardır. Kalbim sizinle ve Doğu Ulusları Topluluğuyla." Başını hafifçe eğerek mesajını sonlandırdı ve ekran siyaha düştü.

Ağzı açık kalan Kai, yüzünü Torin'e çevirdi. Titremeye başlamalarına engel olmak için, yumruk yaptığı ellerini beline koydu. "Buraya mı gelmek istiyor? Hem de şimdi? Daha on beş dakika bile olmadı!"

Torin boğazını temizledi. "Bunu sabah tartışırız. Basın toplantısından önce olabilir mesela."

Kai yüzünü çevirdi ve başını cama vurdu. Pencerenin diğer tarafında, babasının beyaz çarşaflar altındaki bedeni, belli belirsiz bir şekil oluşturuyordu; tıpkı kraliçenin duvak altındaki yüzü gibi, imparator son haftalarda o kadar çok kilo kaybetmişti ki çarşaflar altındaki formu, normal bir insandan ziyade, bir vitrin mankenini andırıyordu.

Babası artık yoktu. Kai'yi koruyamazdı. Tavsiye veremezdi. Ülkeyi yönetemezdi.

"Kraliçe benim zayıf biri olduğunu düşünüyor," dedi Kai. "Her şey karışmış hâldeyken, beni bir ittifak evliliğine ikna etmeyi deneyecek." Duvara bir tekme savurdu ve ayakkabı giymediğini hatırladığı anda boğazından kaçmaya çabalayan haykırışı bastırdı. "Onu reddedemez miyiz? Burada istenmediğini söylesek?"

"Bunu yapmanın, babanın sağlamaya çalıştığı barış adına iyi bir izlenim bırakacağından şüpheliyim."

"Son on iki yıldır bizi savaşla tehdit eden kişi kraliçenin *kendisi!"*

Torin ağzını büzdü. Bakışlarındaki derin endişe, Kai'nin öfkesini yatıştırdı. "Görüşme denilen şey, iki yönlü olur majesteleri. Kraliçenin taleplerine kulak vereceğiz. Ama o da bizim taleplerimizi dinlemek zorunda."

Kai omuzlarını düşürdü. Arkasını döndü ve başını geriye atarak, gölgeler içindeki tavana baktı. "'Baş sihirbazım kalacağım yerin gerektiği gibi hazırlandığından emin olacaktır,' derken ne demek istedi?"

"Sanırım, aynaların kaldırılmasından bahsediyor olmalı."

Kai gözlerini kapattı. "Aynalar. Doğru. Unutmuşum." Alnına masaj yaptı. Şu Aycılar nasıl varlıklardı böyle? Üstelik herhangi bir Aycı da değil. Kraliçe Levana. Dünyada. Bu ülkede, *kendi* evinde. Kai baştan ayağa ürperdi. "Bu kimsenin hoşuna gitmeyecek."

"Evet." Torin iç geçirdi. "Yarın Doğu Ulusları Topluluğu için karanlık bir gün olacak."

BÖLÜM
On Yedi

CINDER'IN KAFASININ İÇİNDE BİR BİP SESİ ÇINLADI ve uykunun sunduğu karanlığın önünde akan bir yazı belirdi.

YENİ PEKİN 29. BÖLGE, LETUMOSİS KARANTİNA BİNASINDAN BİR MESAJ İLETİSİ ALINDI. LİNK PEONY 22 AĞUSTOS 126 T.E. TARİHİ, SAAT 04.57'DE, LETUMOSİSİN ÜÇÜNCÜ EVRESİNE GİRDİ.

Uyku hâlinden çıkıp bu mesaja bir anlam vermesi birkaç saniye sürdü. Gözlerini penceresiz odasına açtı ve hızla doğruldu. Gece yarısı hurdalığa yaptığı ziyaretin ardından tüm kasları ağrıyordu. Sırtı öylesine tutulmuştu ki sanki Iko'yla beraber o eski arabayı arka yollardan ittire ittire ilerletmiş gibi değil de araba kendisinin üstünden geçmiş gibi hissediyordu. Ama başarmışlardı. Yer altındaki park yerinin karanlık bir köşesine naklettikleri araba artık onlarındı ve Cinder, sahip olduğu tüm boş zamanı onu tamir etmek için harcamakta özgürdü. Kimse kokudan şikâyetçi olmadığı sürece, araba Iko'yla paylaştığı ufak bir sır olarak kalacaktı.

Sonunda eve döndüklerinde, Cinder tıpkı kapama düğmesine basılmış bir robot gibi yatağa yığılıvermiş ve kâbus görmeden uyumuştu; en azından bu mesaj onu uyandırana kadar.

Peony'nin karantina odasında yapayalnız olduğunu düşününce, inleyerek örtülerin altından çıktı. Bir çift eldiven giydi, koridordaki bir dolaptan yeşil, brokar bir battaniye aşırdı ve Iko'nun yanından geçip yürümeye devam etti -Iko bekleme moduna alınmış ve oturma odasındaki şarj istasyonuna bağlanmış hâldeydi. Yanında o olmadan

evden çıkmak garip bir histi ama zaten Cinder daha sonra doğrudan saraya gitmeyi planlıyordu.

Apartman koridoruna vardığında, birilerinin üst katta volta attığını duydu ve bir ekrandan gelen sabah haberlerinin sesini işitti. Cinder hayatında ilk defa bir hava aracı çağırdı. Sokağa çıktığında araç da çoktan onu almaya hazır hâlde bekliyordu. Bileğindeki kimlik çipini okuttu ve en arkadaki koltuğa oturmadan önce karantina binasının koordinatlarını verdi. Hava aracının karantina binasına doğru gidişini gözlemlemek için netlink bağlantısını kullandı. Görüşünün önünde beliren haritaya göre, karantina binası sanayi bölgesi civarında, yani şehir sınırlarının yirmi kilometre kadar dışında bulunuyordu.

Şehir, gölgeler, boş kaldırımlar, uyuyan apartmanlardan oluşan bulanık bir manzara sunuyordu. Şehrin merkezi geride kaldıkça, binalar da kısalmaya ve aralarındaki boşluk artmaya başladı. Sokakları aydınlatan soluk güneş ışığı asfalt üstünde uzun gölgeler oluşturuyordu.

Cinder haritaya bakmaya bile gerek duymadan, sanayi bölgesine ulaştıklarını anladı. Gözlerini kırpıştırarak haritayı yok etti ve en büyük hava araçlarını, hatta belki kargo uçaklarını bile içine alabilecek devasa kapılara sahip betondan depolarla fabrikaların geçip gitmesini seyretti.

Dışarı adım atarken, hava aracının zaten neredeyse boşalmış hesabından para çekebilmesi için kimlik çipini okuttu. Sonra araca onu beklemesi talimatını verdi. Kapısında bir grup androidin durduğu en yakındaki depoya doğru yöneldi. Kapının üstündeki yepyeni bir ekranda şöyle yazıyordu;

LETUMOSİS KARANTİNA BİNASI. BU NOKTADAN ÖTEYE SADECE HASTALAR VE ANDROİDLER GEÇEBİLİR.

Yeşil battaniyeyi omuzlarına geçirdi ve eğer androidler onu sorgulamaya karar verirse ne diyebileceğini düşünerek kendinden emin bir yürüyüş tutturmaya çalıştı. Fakat sağlıkdroidleri karantina bölgesine gelen *sağlıklı* insanlarla uğraşmak üzere programlanmamış olmalıydı ki o yanlarından geçip giderken neredeyse onun farkına bile varmadılar.

Cinder buradan ayrılmanın da bu kadar kolay olmasını umdu. Belki de Dr. Erland'dan bir geçiş izni talep etmiş olmalıydı.

Depoya adım atar atmaz, içerideki çürümüşlük ve insan pisliği kokuları burnuna doldu. Bir adım geriledi ve midesi bulanmaya başlarken eliyle burnunu kapattı. Bir an için, beyin ara yüzünün tıpkı seslere yaptığı gibi kokuları da azaltabilme yeteneğine sahip olmasını diledi.

Eldiveninin altından derin bir nefes alıp tutarak, kendini deponun içine ilerlemeye zorladı.

Güneş görmeyen beton zemin yüzünden, içerisi dışarıdan oldukça daha serindi. Yüksek tavanın çevresindeki bir dizi ufak pencerenin üstü şeffaf yeşil brandayla kaplanmış olduğundan, içerisi hafif puslu bir ortama sahipti. Tavanda gri ampuller vardı belki, ama gölgeleri dağıtmak adına pek etkili oldukları söylenemezdi.

Duvar kenarlarında çarşaf ve battaniyeleri birbiriyle uyumsuz -bağışlanılmış veya sağdan soldan bulunmuş- yüzlerce yatak dizilmişti. Peony için güzel bir battaniye getirdiğine sevindi. Yatakların çoğu boştu. Karantina binası hastalığın şehre yayılmaya başladığı birkaç hafta öncesinde alelacele oluşturulmuştu. Ama buna rağmen sinekler daha şimdiden içeriyi istila etmişti ve içeride sürekli bir vızıltı sesi hâkimdi.

Cinder'ın yanından geçip gittiği birkaç hasta ya uyuyor ya da boş gözlerle tavanı seyrediyordu. Vücutları mavisiyah lekelerle doluydu. Hâlâ kendinde olan bazıları ise başlarını el ekranlarına gömmüştü —bu, artık dış dünyayla olan tek bağlantılarıydı. Cinder adımlarını hızlandırırken, hastalıkla parlayan gözler de ona çevrildi.

Yatakların arasında sağlıkdroidleri dolaşıp duruyor ve su ve yiyecek dağıtıyorlardı. Ama hiçbiri Cinder'ı durdurmaya çalışmadı.

Peony'yi bebek mavisi bir battaniyenin arasına kıvrılmış uyurken buldu. Eğer yastığa dağılmış kestane rengi bukleleri olmasaydı, Cinder onu tanıyabileceğinden şüpheliydi. Morumsu lekeler, kızın dirseklerinin

üstüne kadar yayılmıştı. Titriyordu ama alnı terle parıl parıldı. Ölümün eşiğindeki yaşlı bir kadın gibi görünüyordu.

Cinder eldivenini çıkardı ve elinin tersiyle Peony'nin alnına dokundu. Sıcak ve nemliydi. Letumosisin üçüncü evresi.

Yeşil battaniyeyi Peony'nin üstüne serdi, sonra ayağa kalktı ve onu uyandırmanın mı yoksa dinlenmesine izin vermenin mi daha iyi olacağını düşündü.

Topukları üstünde geriye dönerek arkasına baktı. Arkasında duran yatak boştaydı. Peony'nin tam karşısındaki yatakta ise cenin pozisyonunda yatmış, ufacık bir figür vardı. Ona baktığını görünce, ufak yüzünü ondan başka yana çevirdi. Bir çocuk.

Sol bileğinin çekiştirildiğini hisseden Cinder irkildi. Peony onun metal parmaklarını kavramış, geriye kalan azıcık gücüyle hafifçe sıkıyordu. Cinder'a bakan gözleri bir yakarışla dolu gibiydi. Korkuyla dolu. Sanki bir hayalet görmüş gibi huşuyla dolu.

Cinder yutkundu ve yatağın ucuna oturdu. Yatak, en azından kendi odasındaki yer yatağı kadar sertti.

"Beni eve götürmeye mi geldin?" dedi Peony, çatlak bir sesle.

Cinder irkildi. Peony'nin elini kavradı. "Sana battaniye getirdim," dedi, burada bulunmasının sebebini açıklamasına.

Peony'nin bakışları, Cinder'ın yüzünden ayrıldı. Boştaki eliyle brokar battaniyeyi okşadı. Uzun bir süre konuşmadılar, sonra tiz bir çığlık sesi duyuldu.

Cinder birilerinin cinayete kurban gittiğinden emin bir hâlde etrafa bakınırken, Peony'nin onu kavrayan eli iyice gerildi.

Dört yatak kadar uzaklarındaki bir kadın, yatağı üstünde debeleniyor, çığlıklar atıyor, kendisine şırınga yapmak için bekleyen

sağlıkdroidine kendisini yalnız bırakması için yalvarıyordu. Birkaç dakika içinde iki sağlıkdroidi daha geldi ve kadını zorla yatağına yatırıp hareketsiz hâle getirerek kolunu iğne olmaya hazır bir şekilde tuttu.

Peony'nin iyice ona doğru sokulduğunu hisseden Cinder yüzünü kıza çevirdi. Peony tir tir titriyordu. "Bu bana verilen bir ceza," dedi Peony, gözlerini kapatarak.

"Saçmalama," dedi Cinder. "Bu veba sadece... Adil değil, biliyorum. Ama sen yanlış bir şey yapmadın." Peony'nin elini okşadı. "Annem ve Pearl?"

"Üzüntüden perişan hâldeler," dedi Cinder. "Hepimiz seni çok özlüyoruz. Ama vebaya yakalanmadılar."

Peony'nin gözleri açılıverdi. Cinder'ın yüzünü inceledi, sonra boynuna doğru baktı. "Senin lekelerin nerede?"

Dudaklarını aralayan Cinder'ın eli, farkında olmadan boynuna gitti ama Peony, bir cevap almak için beklemedi. "Şurada uyuyabilirsin, değil mi?" dedi, yandaki boş yatağa işaret ederek. "Seni uzakta bir yatağa yerleştirmeyecekler, değil mi?"

Cinder, Peony'nin elini sıktı. "Hayır Peony. Ben..." Kimsenin onları dinlemediğinden emin olmak için etrafa bakındı. İki yatak ötede bir sağlıkdroidi, bir hastanın su içmesine yardımcı oluyordu. "Ben hasta değilim."

Peony başını yana eğdi. "Ama buradasın."

"Biliyorum. Açıklaması karışık. Dün letumosis araştırma merkezine gittim, beni test ettiler ve... Peony, benim bağışıklığım var. Letumosis beni etkilemiyor."

Peony'nin çatık kaşları yumuşadı. Sanki bağışıklık gözler görülebilir, son derece belirgin olması gereken bir şeymiş gibi tekrar Cinder'ın yüzünü, boynunu, kollarını inceledi. "Bağışıklığın mı var?"

Cinder sonunda birilerine sırrını açıklamış olmanın tedirginliğiyle, Peony'nin ellerini daha hızla ovuşturmaya başladı.

"Bugün tekrar oraya gitmemi istediler. Başhekim benden faydalanarak bir antidot bulunmasının mümkün olabileceğini söyledi. Ona, eğer bu hastalığa bir ilaç, herhangi bir çare bulunabilirse, onu ilk alanın sen olması gerektiğini söyledim. Bana söz vermesini sağladım."

Cinder hayretle, Peony'nin gözlerine yaşların dolmaya başladığını fark etti. "Gerçekten mi?" dedi Peony.

"Kesinlikle. Bir antidot bulacağımızdan şüphen olmasın."

"Bulmanız ne kadar sürer?"

"E-emin değilim."

Peony'nin diğer eli Cinder'ın bileğini kavradı ve sıktı. Uzun tırnaklar Cinder'ın etine gömüldü. Ama acının farkına varması birkaç saniye aldı. Peony'nin nefes alışı hızlandı. Gözleri iyice yaşla dolmuştu ama az önce aniden beliren umut ışığı, geldiği kadar büyük bir hızla sönüvermiş, yerini kontrolsüz bir çaresizlik ifadesine bırakmıştı. "Ölmeme izin verme Cinder. Baloya gitmek istiyorum. Hatırlıyor musun? Beni prensle tanıştıracaktın..." Gözyaşlarını tutmak, saklamak veya hızla akıp gitmelerini sağlamak için beyhude bir çabayla başını yana çevirdi ve yüzünü buruşturdu. Sonra dudaklarının arasından sert bir öksürük sesi yükseldi ve birkaç damla kan, ince bir çizgi hâlinde çenesinden aşağı aktı.

Cinder yüzünü buruşturdu ve brokar battaniyenin bir köşesiyle Peony'nin çenesindeki kanı sildi. "Pes etme Peony. Benim bağışıklığım olduğuna göre, bu hastalığı yenmenin bir yolu da var demektir. Ve onun ne olduğunu bulacaklar. Baloya hâlâ gidebilirsin." Ona Iko'nun, balo elbisesini kurtarmayı başardığını söylemeyi düşündü. Ama sonra, bunu söylemenin, daha önceden temas ettiği her şeyin yok edildiğini söylemeyi de gerektireceğini fark etti. Boğazını temizledi ve Peony'nin

şakaklarına yapışmış saçlarını geriye doğru ittirdi. "Rahat etmeni sağlamak için yapabileceğim bir şey var mı?"

Peony eskimiş yastıktaki başını salladı ve battaniyeyi ağzının üstüne doğru çekti. Ama sonra tekrar Cinder'a baktı. "El ekranımı getirebilir misin?"

Cinder, vicdan azabıyla suratını buruşturdu. "Üzgünüm. Hâlâ çalışmıyor. Ama bu akşam tamir etmeye çalışırım." "Sadece Pearl'e mesaj atabilmek istiyorum. Ve anneme." "Elbette. Ekranını en kısa zamanda getiririm." *Peony'nin el ekranı. Prensin androidi. Araba.* "Kusura bakma Peony ama artık gitmem gerekiyor."

Bileğini tutan ufak parmaklar kasıldı.

"En kısa zamanda yine gelmeye çalışırım. Söz veriyorum." Peony titrek bir nefes aldı, burnunu çekti ve sonra Cinder'ı bıraktı. O narin ellerini battaniyenin altına soktu. Artık çenesinden aşağısı tamamen battaniye altındaydı.

Cinder ayağa kalktı ve Peony'nin birbirine karışmış saçlarını parmaklarıyla taradı. "Biraz uyumaya çalış. Gücünü topla." Peony sulu gözlerle Cinder'a baktı. "Seni seviyorum Cinder. Hasta olmadığın için mutluyum."

Cinder'ın kalbi sıkıştı. Dudaklarını ıslattıktan sonra eğildi ve Peony'nin terli alnına bir öpücük kondurdu. "Ben de seni seviyorum."

Peony'den ayrılmak için kendini yürümeye zorlarken, nefes almakta güçlük çekiyordu. Geleceğe umutla bakmak için kendini kandırmaya çalıştı. Hâlâ bir şans vardı. Bir şans.

Karantina çıkışına doğru yürürken diğer hastaların yüzlerine bakmadı ama sonra birinin adını seslendiğini duydu. Durakladı ama ortamdaki bir sürü histerik çığlık arasında duyduğu bu çatlak ses, herhâlde kendi hayal gücünün bir ürünü olmalıydı.

“Cinder?”

Cinder yüzünü çevirdi ve eskilikten solmuş bir yorganın altına yarım yamalak gizlenmiş, tanıdık bir yüzle karşılaştı.

“Changji?” Cinder kadının yatağından yükselen sert kokular yüzünden burnunu kırıştırarak yatağın ucuna doğru yaklaştı. Şişmiş göz kapakları ve beti benzi atmış teniyle, pazar pastacısı Chang Sacha neredeyse tanınmayacak hâldeydi.

Cinder yatağın yanına geçti.

Sacha’nın ağzı ve burnunun üstündeki yorgan, her zorlu nefes alışıyla beraber, hafifçe inip kalkıyordu. Gözleri Cinder’ın o güne kadar gördüğü en iri hâliyle açılmıştı ve hastalıkla parlıyordu. Sacha’nın ona aşağılar gibi bakmadığı ilk sefer olmalıydı bu. “Sen de mi Cinder?”

Cinder cevap vermek yerine, tereddütle, “Senin için yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu.

O güne kadar ikisi arasında geçen en nazik sözlerdi. Yorgan aşağıya doğru indi ve Sacha’nın yüzü açığa çıktı. Cinder, kadının çenesini ve boynunu kaplayan mavi halkalı lekeleri gördüğünde, kendini irkilmekten zor alıkoydu.

“Oğlum,” dedi kadın, hırıltılı bir sesle. “Sunto’yu getirebilir misin? Onu görmek istiyorum.”

Cinder hareketsiz kaldı. Sacha’nın, birkaç gün öncesinde Sunto’ya onun tezgâhından uzak durmayı tembihlediği an gözlerinin önüne geldi. “Onu getirmek mi?”

Sacha yorganın altından çıkardığı bir koluyla Cinder’a uzandı. Kızı, bileğindeki et ve metalin birleştiği noktadan kavradı. Cinder kıvrandı ve elini geri çekmeye çalıştı ama Sacha onu sıkıca tutmuştu. Sararmış tırnaklarının çevresi, mavimsi lekelerle doluydu. Mavi ateşin dördüncü ve son evresi.

“Getirmeye çalışırım,” dedi Cinder. Diğer eliyle uzandı ve bir anlık tereddütten sonra, Sacha’nın kavrayan elini okşadı. Mavi parmaklar gevşedi ve geri çekilen el, tekrar yatağın üstüne indi.

“Sunto,” diye mırıldandı Sacha. Gözleri hâlâ Cinder’ın yüzündeydi ama bakışlarındaki tanımışlık ifadesi gitmişti. “Sunto.”

Cinder bir adım geriledi. Oğlunun adını mırıldanan dudakların hareketsizleşmesini, Sacha’nın siyah gözlerindeki hayat ışığının sönmesini izledi.

Midesi bulantıyla kasılan Cinder, ellerini karnına bastırdı. Etrafına bakındı. Diğer hastalardan hiçbiri, ona veya yanındaki kadına -cesede- dikkat etmiyordu. Ama sonra, bir androidin onlara doğru yaklaştığını gördü. *Sağlıkdroidleri bir şekilde hastalarla bağlantılandırılmış olmalı*, diye düşündü; *böylece birinin öldüğünü hemen algılayabiliyorlar.*

Hayatını kaybedenlerin ailelerine bir bilgi mesajı gönderilmesi ne kadar sürüyordu acaba? Sunto artık bir annesi olmadığını ne zaman öğrenecekti?

Oradan ayrılmak, hemen, arkasına bakmadan uzaklaşmak istiyordu ama olduğu yerde çivilenip kaldı ve androidin, yatağın yanına gelerek Sacha’nın cansız elini kıskaçları arasına almasını izledi. Çenesindeki çürüğümsü lekeler dışında, Sacha’nın yüzü cansız bir solgunluktaydı. Hâlâ açık gözleri ise yukarıya, cennete doğru bakar gibiydi.

Belki sağlıkdroidi, Cinder’a birtakım sorular sormak isterdi. Belki birileri Sacha’nın son sözlerini öğrenmek isterdi. Oğlu mesela. Cinder birilerine söylemeliydi.

Ama sağlıkdroidinin sensörü Cinder’ın üstüne çevrilmedi.

Cinder dudaklarını yaladı. Ağzını açtı ama aklına söyleyebileceği hiçbir şey gelmedi.

Sağlıkdroidinin göğsündeki bir panel kapağı açıldı. Kıskaçlı elleriyle uzanan droid, panelin içinden ufak bir neşter çıkardı. Android neşteri Sacha'nın bileğine bastırırken, Cinder da midesi bulanarak ama hipnotize olmuş gibi kendine engel olamayarak onu izledi. Akan kanlar, Sacha'nın avucuna dolmaya başladı.

Cinder kendini topladı ve ileri doğru atıldı. Yatağın ayak ucu tahtası, bacaklarının içine gömüldü. "Ne yapıyorsun sen?" diye sordu, niyetlendiğinden daha yüksek bir sesle.

Neşter hâlâ Sacha'nın etine gömülü hâldeyken, sağlıkdroidi durakladı. Cinder'a çevrilen sarı sensör ışığı, bir an için parladıktan sonra soldu. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi, programlanmış bir nezaketle.

"Ona ne yapıyorsun?" diye sordu Cinder tekrar. Uzanıp neşteri androidin elinden kapmak istiyordu ama belki de kendisinin yanlış anladığı bir şey vardır diye çekinmişti. Bir sebebi, mantıklı bir açıklaması olmalıydı bunun. Zaten sağlıkdroidleri tamamen mantık üzerine kuruluydu.

"Kimlik çipini çıkartıyorum," dedi android.

"Neden?"

Androidin sensörü tekrar parıldadı, sonra tekrar Sacha'nın bileğine çevrildi. "Artık ona ihtiyacı yok." Sağlıkdroidi neşteri bırakıp bir cımbız aldı ve Cinder, metale değen metal sesi duydu. Yüzünü buruşturarak androidin ufak çipi çıkarmasını seyretti. Çipin üstündeki koruyucu plastik kılıf, kızılpembe bir tonda parlıyordu.

"Ama... Cesedin kime ait olduğunu bilmek için ona ihtiyacınız yok mu?"

Android kimlik çipini plastik göğüs zırhından dışarı çıkan bir tepsinin üstüne yerleştirdi. Cinder tepside düzinelerce başka kanlı çipin daha olduğunu gördü.

Android yırtık pırtık yorganı Sacha'nın donuk gözlerinin üstüne çekti. Cinder'ın sorusuna cevap vermek yerine, basitçe, "Talimatları yerine getirmek üzere programlandım," dedi.

BÖLÜM

On Sekiz

DEPODAN ÇIKTIĞI ANDA, BİR SAĞLIK-DROİDİ Cinder'ın yoluna çıktı ve ileri doğru uzattığı çırpı gibi kollarıyla kızın önünü kesti. "Hastaların karantina bölgesinden ayrılması kesinlikle yasaktır," dedi, Cinder'ı tekrar kapının arkasındaki gölgeler arasına doğru hafifçe ittirerek.

Cinder panik duygusunu bastırdı ve bir elini robotun pürüzsüz kafasına koyarak onu durdurdu. "Ben hasta değilim," dedi. "Vebalı bile değilim. İşte, bak." Dirseğini uzattı ve iki gündür haddinden fazla şırınga yemekten oluşan morluğu gösterdi.

Cinder'ın bu ifadesini değerlendirmeye çalışan ve mantıklı bir yanıt arayışı için veri tabanını araştıran androidin içinden yoğun bir uğultu sesi yükseldi. Sonra göğsündeki bir panel açıldı ve şırınga tutan üçüncü bir kol Cinder'a doğru uzandı. Dirseğinin içi hâlâ son derece hassas olan Cinder hafifçe irkildi ama android bir kan örneği alırken, rahat durmaya çalıştı. Sonrasında kan dolu Şırınga androidin göğsüne geri girdi ve kol yenini eldivenlerine kadar geri indiren Cinder da beklemeye başladı.

Sanki bu seferki test, hurdalıkta yapılandan daha uzun sürmüştü ve Cinder'ın içinde bir panik duygusu yükselmeye başladı -ya Dr. Erland hata yapmışsa?- sonra hafif bir bip sesi geldi ve android gerileyerek kızın yolundan çekildi.

Cinder tuttuğu nefesini bıraktı ve sıcak asfalt üstünde ilerlerken androidede de diğerlerine de bakmamaya çalıştı. Hava aracı hâlâ onu bekliyordu. Cinder arka koltuğa yerleşti ve araca onu Yeni Pekin Sarayı'na götürmesini söyledi.

Saraya getirildiği ilk seferde bilinçsiz olduğu için, hava aracı sarayın bulunduğu tepenin şehir tarafındaki yamacından yukarı uzanan dik yolda ilerlerken, Cinder da yüzünü camdan ayırmadı. Otomatik olarak araştırmada bulunan netlink bağlantısının sunduğu bilgilere göre, saray

Beşinci Dünya Savaşı'ndan hemen sonra, şehir hâlâ bir harabe hâlindeyken inşa edilmişti. Modern mühendislik bilimi ile nostaljik çizgilerin güzel bir birleşimiyle, eski dünya stilini yansıtacak şekilde tasarlanmıştı. Pagoda' tarzındaki çatıları, rengi altına çalan kiremitlerle kaplanmıştı. Quilin" tarzındaki gargoyl heykelleri ile süslülerdi. Ama bu kiremitler, aslında araştırma kanadı dâhil olmak üzere, bütün bir sarayın enerji ihtiyacını karşılayan minik güneş kapsülleri ile kaplı çelik döşemelerdi. Ve gargoyl heykelleri de sensörler, kimlik tarayıcılar, 360 derece hareket edebilen kameralar ve doksan kilometre çapında saraya yaklaşan her türlü hava aracı ve uçağı algılayan radarlarla donatılmıştı. Fakat bütün bu teknoloji, güzelce oyulmuş sütunların ve saray katlarının arasına ustaca gizlenmiş, gözle görünmeyen bir şekilde yerleştirilmişti.

Cinder'ın gözüne takılan şey de bu modern teknoloji değil, fakat sakura ağaçlarıyla süslenmiş, taş döşeli bir yol oldu. Girişleri bambudan kapılarla süslenmiş bahçeler, saray duvarındaki ufak deliklerden sürekli akan suyla besleniyordu.

Hava aracı, kırmızı kameriyelerin bulunduğu ana girişte durmadı. Onun yerine, sarayın kuzey kısmına, en yakın araştırma kanadına doğru yöneldi. Sarayın bu kısmı daha az nostaljik, daha fazla modern tasarlanmış olmasına rağmen, Cinder yine de yol kenarında bir dizi gülümser suratlı, çömelmiş Buda heykeli olduğunu gördü.

Hava aracına ödemesini yaptıktan sonra otomatik cam kapılara doğru yürürken, ayak bileğinde belli belirsiz bir titreşim hissetti -Buda heykelleri, gelen ziyaretçilerin üstünde silah araması yapıyordu. Çelikten ayağının herhangi bir alarını tetiklemediğine sevindi.

İçeri girdiğinde, ona adını soran ve asansörlerin orada beklemesini söyleyen bir android tarafından karşılandı. Araştırma merkezinin içi son derece faaldi -diplomatlar, doktorlar, elçiler ve androidler, herkes kendi işiyle ilgili olarak koridorları arşınlayıp duruyordu.

Asansörlerden birinin kapısı açıldı ve Cinder, kalabalıktan uzaklaşma fırsatına sevinerek içeri adım attı. Kapılar kapanmaya başladı ama sonra

yarısında durdu ve ardından tekrar açıldı. “Lütfen bekleyin,” dedi, asansör operatörünün mekanik sesi.

Bir an sonra, yarım yamalak açık kapılardan içeri Prens Kai daldı. “Üzgünüm. Beklediğiniz için teşekkürler.”

Ama Cinder’i gördüğünde donakaldı. “Linhmei?”

Cinder yaslandığı asansör duvarından ayrıldı ve becerebildiği kadar doğal bir şekilde eğilerek selam verdi. Aynı sırada, sol eldiveninin de bileğine kadar çekilmiş hâlde olduğundan emin oldu. “Majesteleri.” Ağzından çıkan bu kelime biraz fazla hızla söylenmiş, içi boş kalmış gibiydi ve Cinder bir şeyler daha söylemeye, aradaki boşluğu doldurmaya niyetlendi. Ama başka hiçbir şey söyleyemedi.

Kapılar kapandı ve asansör yukarı çıkmaya başladı.

Cinder boğazını temizledi. “Bana... Cinder demelisiniz. Bu kadar şey olmanıza gerek yok...” *Resmi.*

Prens dudağını kıvırdı ama bu yarım gülücük, gözlerinde bir karşılık bulmamıştı. “Cinder, beni takip mi ediyorsun?”

Cinder kaşlarını çattı, prensin ona takıldığını anlamadan önce, çoktan öfkelenmişti bile. “Sadece dün tamir ettiğim sağlıkdroidini kontrol etmeye geldim. Herhangi bir sorun çıkarmadığından emin olmak için.”

Prens başını salladı ama Cinder onun gözlerinde yeni gölgelerin oynaştığını, omuzlarında bir gerginlik yattığını fark etti. “Ben de çalışmalarıyla ilgili görüşmek için Dr. Erland’ın yanına gidiyordum. Ortalarda dolaşan dedikodulardan duyduğum kadarıyla, son günlerde kullandığı sayborg gönüllülerinden biriyle yaptığı çalışma sırasında aşama kaydetmiş olabilirmiş. Sana bu konuyla ilgili bir şeyler söylemiş olamaz, değil mi?”

Cinder parmaklarını kemerine taktı. “Hayır, herhangi bir şey söylemedi. Ama ben sadece bir mekanik ustasıyım.”

Asansör durdu. Kai önden Cinder’ın geçmesi için işaret etti, ardından ona katıldı ve birlikte laboratuvarlara doğru yürümeye başladılar. Cinder bakışlarını ayaklarının dibinden geçip giden beyaz karolardan ayırmadı.

“Majesteleri?” Genç bir kadın yollarını kesti. Sıkı bir atkuyruğu şeklinde ördüğü siyah saçları vardı. Prens Kai’nin, üstüne kenetlenmiş bakışları sempatiyle doluydu. “Çok üzgünüm.”

Cinder’ın bakışları, kadına başını sallayan Prens Kai’ye kaydı. “Teşekkürler Fateen.” Ve sonra prens yürümeye devam etti. Cinder’ın kaşları çatıldı.

Daha birkaç adım atmamışken, bu sefer elinde bir sürü laboratuvar tüpü taşıyan bir adam tarafından durduruldular. “Başınız sağ olsun majesteleri.”

Cinder attığı adımın ortasında duruverdi, ürpermişti.

Kai de durdu ve başını geri çevirerek ona baktı. “Bu sabah haberleri izlemedin sanırım.”

Bir kalp atımı sonrasında, Cinder netlink bağlantısını kurmuş ve gözünün önünde sayfalar uçuşmaya başlamıştı. DUT haberleri sayfası, İmparator Rikan’a ait yarım düzine fotoğraf, Kai’nin -veliaht prensin- iki fotoğrafı.

Cinder bir elini ağzına götürdü.

Kai onun bu tepkisine şaşırmış göründü ama sonra kendini hemen topladı. Başını eğdi, siyah kâkülleri gözlerinin üstüne düştü. “İyi tahmin.”

“Üzgünüm. Bilmiyordum.”

Kai ellerini cebine soktu ve koridorun ilerisine doğru baktı. Cinder, prensin gözlerinin etrafındaki hafif kızarıklığın daha yeni farkına varıyordu.

“Kötü haberler babamın ölümüyle kalsaydı keşke.” “Majesteleri?” Netlink bağlantısı hâlâ haber taraması yapmaya devam ediyordu ama dün akşam hayatını kaybeden imparator Rikan’dan daha kötü bir haber yok gibiydi.

Dikkate değer tek bilgi, Prens Kai’nin taç giyme töreninin Barış Festivali ile aynı akşama alındığı ve balodan hemen önce gerçekleştirileceği haberiydi.

Prens’in gözleri Cinder’ınkilerle buluştu, bir anlığına sanki kimle konuştuğunu unutmuşçasına şaşırdı, sonra, “Bana Kai diyebilirsin,” dedi.

Cinder gözlerini kırpıştırdı. “Efendim?”

“Bu ‘majesteleri’ lafını daha fazla duymak istemiyorum. Diğer herkes yeteri kadar kullanıyor zaten. Bana sadece Kai diyebilirsin.” “Hayır. Bu hiç de uygun.

“Bu isteğimi bir kraliyet emri hâline getirttirme bana.” Hafifçe gülümsedi.

Cinder aniden utandı ve omuzlarını kulaklarına doğru kaldırdı. “Peki, tamam. Sanırım.”

“Teşekkürler.” Prens, başını koridora doğru salladı. “O zaman, artık devam etsek iyi olacak.”

Cinder araştırma laboratuvarı koridorlarında olduklarını, çevrelerinden dolaşırken kibarca onları yok sayan onlarca insanın arasında durduklarını unutmuştu.

Koridor boyunca ilerlemeye devam etti. Bir yandan da az önce haddini aşan bir şey söyleyip söylemediğini düşünüyor ve beş dakika

önce *Majesteleri Prens* iken şimdi *sadece Kai* olan prensin yanında kendini tuhaf hissediyordu. Ona Kai diye seslenmek hiç de doğru değildi.

"Androidin sorunu neydi?"

Cinder, eldivenindeki bir yaş lekesini kazıdı. 'Ah, üzgünüm. Henüz tamir edemedim. Ama üstünde çalışıyorum. Gerçekten."

"Ben sağlıkdroidi kastetmiştim. Dr. Erland için onardığını."

"Ah. Doğru. Eee. Bir... Kablo sorunu vardı. Otosensörü ve... kontrol paneli arasında." Kai bir kaşını kaldırdı. Cinder onu kandırabildiğinden hiç de emin değildi. Boğazını temizledi. "Sen, eee, daha kötü bir şeyler olduğundan bahsettin, değil mi? Biraz önce."

Sessiz geçen tuhaf bir an boyunca Kai'nin ağzından bir söz çıkmayınca, Cinder omuzlarını silkti. "Boş ver. Burnumu sokmak istememiştim."

"Hayır, sorun değil. Zaten haberini alınan çok uzun sürmezdi." Sesini alçalttı ve yürümeye devam ederlerken başını ona doğru eğdi. "Ay Kraliçesi, Doğu Uluslarına diplomatik bir ziyarette bulunacağını bildirdi. Sözüm ona diplomatik."

Ayakları dolanan Cinder neredeyse düşüyordu ama Kai yürümeye devam etti. Cinder da arkasından yetişti. "Ay Kraliçesi buraya mı geliyor? Şaka yapıyor olmalısın."

"Keşke öyle olsaydı. Saraydaki her android tüm bir sabahı misafir kanadındaki yüzeyi yansımalı her eşyayı ortadan kaldırmakla geçirdi. Sanki yapacak daha iyi bir işimiz yokmuş gibi -tam bir saçmalık."

"Yansımalı yüzeyler mi? Bunun tamamen batıl inançtan ibaret olduğunu sanıyordum."

“Görünüşe göre öyle değilmiş. Göz boyama sihirleri ile ilgili bir şey...” Yüzünün önüne getirdiği bir parmağını çevirerek girdap hareketi yaptı, sonra durdu. “Neyse, bir önemi yok.”

‘‘Kraliçe ne zaman geliyor?”

“Bugün.”

Cinder’ın midesi kasıldı. Ay Kraliçesi? Yeni Pekine mi geliyordu? Kollarındaki tüyler diken diken oldu.

“Yarım saat içinde bir bildiri yayınlayacağım.”

“Ama neden şimdi geliyor? Tüm ulusça yas tutarken?”

Prens tatsızca gülümsedi. *“Çünkü* yas tutuyoruz.”

Kai durdu. Koridorda hızlıca göz gezdirdikten sonra başını Cinder’a yaklaştırdı ve sesini alçalttı. “Bak, sağlıkdroidleri ile ilgilenmeni gerçekten takdirle karşılıyorum ve şehirdeki en iyi mekanik ustası olarak öncelik vermen gereken milyonlarca işin olduğuna eminim. Ama şımarık bir prens gibi konuşmaktan nefret etsem de Nainsi’yi listenin en tepesine alınan mümkün mü acaba? Ona kavuşmak için gerçekten sabırsızlanmaya başladım. Ben...” Tereddüt etti. “Şu anda çocukluk eğitmenimin sunacağı moral desteğine gerçekten ihtiyacım var sanırım. Anlıyorsun, değil mi?” Ama gözlerindeki yoğun ifade, aslında başka bir şey söylemeye çalıştığını ortaya koyuyordu. Yalan söylediğini anlamasını istemişti. Moral desteği veya çocukluk alışkanlıkları ile bir alakası yoktu.

Prensin gözlerinde yatan panik duygusu, haddinden fazla şey anlatır gibiydi. Şu androidin sahip olduğu nasıl bir bilgi bu kadar önemli olabilirdi ki? Ve bütün bunların Ay Kraliçesi ile ne alakası vardı?

“Elbette, majesteleri. Özür dilerim. Prens Kai. Eve döner dönmez ona bir göz atacağım.”

Cinder, prensin yüzündeki tüm o endişeli ifadenin arkasında bir miktar minnettarlık duygusu gördüğünü düşündü.

Kai, yanında durdukları kapıya doğru işaret etti. Kapıda, DR. DMITRI ERLAND, yazıyordu. Kapıyı açtı ve Cinder'ı içeri girmeye davet etti.

Dr. Erland, cilalı bir çalışma masasından oturmuş, masasının yüzeyine yerleştirilmiş bir ekranı inceliyordu. Kai'nin içeri girdiğini gördüğünde ayağa sıçradı, yün kasketini kaptığı gibi masanın çevresinden dolaşarak onlara doğru yaklaştı.

"Majesteleri -üzüntülerimi sunarım. Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır, teşekkürler," dedi Kai, artık refleks hâline geldiği belli bir yanıtla. Sonra omuzlarını geriye attı ve düşündü. "Vebaya bir çare bulun."

"Bulacağım majesteleri." Kasketini başına geçirdi. "Tabii ki bulacağım." Doktorun yüzündeki azimli ifade biraz şaşırtıcı ama yanı zamanda iç rahatlatıcıydı. Cinder onu son gördüğünden beri, doktorun yeni bir şeyler bulup bulmadığını merak etti.

Karantinada yapayalnız hâldeki Peony'yi düşündü. Ayrıca böyle bir şeyi aklına getirmesi yakışıksız olmasına ve kendini anında kınamasına rağmen elinde değildi. İmparator Rikan'ın ölümüyle beraber antidotu ilk alacak kişi artık Peony'ydi.

Kai boğazını temizledi. "Lobide sizin yeni ve güzel mekanik ustanıza rastladım. Bana sağlıkdroidini kontrol etmeye geldiğini söyledi. Bu arada, eğer ihtiyacınız varsa daha yeni modeller için size kaynak sağlayabileceğimi de biliyorsunuz, değil mi?"

Cinder, prensin kullandığı basit bir kelime *-güzel-* karşısında şaşkın bir bakış fırlattı ama ne Kai ne de Dr. Erland ona bakıyordu. O da olduğu yerde sallanarak odayı inceledi. Yerden tavana uzanan bir pencere,

bakımlı saray bahçeleri ve uzaklardaki şehrin mükemmel bir manzarasını sunuyordu. Duvarlardaki rafların üstü hem tanıdık hem de sıra dışı, yeni ve eski nesnelerle doluydu: Bir dizi kitap -el ekranı değil, hakiki kâğıttan kitaplar-, yapraklar, kuru çiçekler hayvan örnekleri ve formaldehitle dolu, üstleri güzelce etiketlenmiş kavanozlar, hepsi de düzgünce etiketlenmiş taş ve metal örnekleri...

Burası bir kraliyet bilim adamının olduğu kadar, aynı zamanda bir büyücü doktorun ofisi gibiydi.

"Hayır, hayır. Sadece ufak bir bakıma ihtiyaçları vardı," diyordu Dr. Erland, en az önceki günkü kadar rahat bir şekilde yalanlar atarak. "Endişelenecek bir şey yok ve yeni bir modeli programlamak zorunda kalmak istemem. Hem ayrıca, eğer bazı androidlerimiz sorun çıkarmasaydı, Bayan Linh'i ara sıra saraya geri çağırmak için başka nasıl bir bahane bulabilirdik ki?"

Cinder yarı dehşet içinde doktora baktı ama Kai'nin yüzünde bir gülücük belirmeye başlamıştı.

"Doktor," dedi Kai, "Son günlerde yaptığınız çalışmalarda bir tür aşama kaydettiğinizi duydum. Bu doğru mu?"

Dr. Erland cebinden gözlüklerini çıkardı ve laboratuvar önlüğü ile camlarını temizlemeye başladı. "Sevgili prensim, bu tür dedikodulara kulak asmamanız gerektiğini iyi biliyor olmalısınız. Elimde somut sonuçlar olmadan size herhangi bir umut vermek istemem. Ama somut sonuçlara sahip olduğum zaman, raporumu gören ilk kişi mutlaka siz olacaksınız." Gözlüklerini taktı.

Kai cevaptan tatmin olmuş görünerek parmaklarını ceplerine taktı. "Peki. Bu durumda sizi çalışmalarınızla baş başa bırakıyorum ve en kısa zamanda raporunuzu masamda görmeyi umuyorum."

"Bu o kadar da kolay olmayabilir majesteleri. Özellikle de bir masanız olmadığım göz önüne alırsak."

Kai omuzlarını silkti ve yüzünü Cinder'a çevirdi. Başını kibarca eğerken, gözlerindeki ifade de yumuşamıştı. “Yollarımızın yakında tekrar kesişeceğini umarım.”

“Gerçekten mi? Bu durumda, sizi takip etmeye devam etsem iyi olacak sanırım.” Cinder bir an için, yaptığı şakadan pişmanlık duyar gibi oldu ama sonra Kai bir kahkaha patlattı, içten gelen bir şekilde sunduğu bu gülücük, Cinder'ın içini ısıttı.

Sonra prens, onun eline uzandı, sayborg eline.

Cinder gerildi ve eldivenlerine rağmen, prensin, çeliğin o kaba sertliğini hissedeceğinden korktu. Ama şüpheli bir hareket olarak algılanacağı için, elini geri çekmeye de cesaret edemedi. Kai kızın elini alıp dudaklarına götürerek üstüne bir öpücük kondururken, Cinder da iradesiyle, robotik elini daha yumuşak, daha esnek, daha *insansı* bir hâle getirmeye çalıştı. Nefesini tuttu; utanmış ve aklı başından gitmişti.

Prens, Cinder'ın elini bıraktı, eğilerek selam verdi -saçları yine gözlerinin önüne düşmüştü- ve odadan ayrıldı.

Cinder donmuş hâlde kaldı. Kablolardan oluşan sinirleri aşırı ısınmıştı.

Dr. Erland'ın meraklı bir tonlamayla boğazını temizlediğini duydu. Ama kapı, daha kapandıktan bir saniye sonra tekrar açıldı. “Majesteleri,” diye mırıldandı Dr. Erland, Kai tekrar içeri adım attığında.

“Kusura bakmayın, fakat Linhmei ile birkaç kelime daha paylaşabilir miyim?”

Dr. Erland elini Cinder'a doğru salladı. “Lütfen buyurun.”

Hâlâ kapıda duran Kai, yüzünü Cinder'a döndü. “Zamanlamamın kötü olduğunu biliyorum, ama gerekçelerimin tamamen kendimi koruma güdüsüne dayandığını söylediğimde bana inan.” Derin bir nefes aldı. “Baloda bana eşlik etmeyi düşünür müsün?”

Yer, Cinder'ın ayaklarının altından kaymaya başladı. Beyni durmuştu. Doğru duymuş olamazdı.

"E-efendim?"

Kai boğazını temizledi. Sonra vücudunu dikleştirdi. "Baloya gideceğini varsayıyorum."

"E-emin değilim. Yani demek istiyorum ki... Hayır. Hayır, üzgünüm, baloya gitmiyorum."

Kafası karışmış görünen Kai'nin omuzları çöktü. "Ah. Eee... Ama... Belki fikrini değiştirmek istersin? Çünkü biliyorsun ki ben..."

"Prenssin."

"Övünmek için söylemiyorum," dedi Kai hızla. "Ama bu bir gerçek."

"Biliyorum." Cinder yutkundu. Balo. Prens Kai onu baloya davet ediyordu. Ama balonun yapılacağı gün, eğer arabayı tamir etmiş olursa, Iko ile birlikte buralardan uzaklaşmayı planladığı akşamdı. Bu hayattan kaçacağı akşam.

Ayrıca Prens Kai'nin bu soruyu aslında kime, neye sorduğundan haberi yoktu.

Eğer gerçeği bilseydi... Eğer birileri gerçeği öğrenirse, ne kadar büyük bir dehşet içine düşerdi ki?

Kai arada doktora gergin bir bakış fırlatarak vücudunun ağırlığını bir ayağından diğerine verdi.

"Ben... Ben üzgünüm," diye kekeledi Cinder. "Teşekkürler. Ben... Teşekkürler majesteleri. Ama takdirinize sığınarak reddetmek zorundayım."

Kai gözlerini kırpıştırdı. Cinder'ın cevabını içine sindirirken bakışları da yere düştü. Sonra çenesini kaldırdı ve sırıtmaya çalıştı ama

gülümseyişi, insanın kalbini burkacak kadar hüzünlü gibiydi. “Hayır. Sorun değil. Anlıyorum.”

Dr. Erland sırtını çalışma masasına yasladı. “Yürekten üzüntülerimi sunarım majesteleri. Görünüşe göre, birden fazla şey için.”

Cinder adama buz gibi bir bakış fırlattı ama Dr. Erland dikkatini tekrar gözlüklerini temizlemeye vermişti.

Kai ensesini kaşıdı. “Sizi tekrar görmek güzeldi Linhmei.”

Cinder geri gelen resmiyet karşısında irkildi ve konuşmaya davrandı. Özür dilemek, açıklama yapmak istedi ama prens, söyleyeceklerini duymak için beklemedi.

Kapı, arkasından kapanmıştı bile.

Cinder açık kalmış ağzını kapattı. Aklında çeşitli düşünceler uçuşmaya başlamıştı. Dr. Erland dilini şaklattığında, Cinder söylemek istediği ve içinde kalan her şeyi ona sıralamak üzereydi ki adam sırtını dönerek çalışma masasının arkasına yöneldi.

“Kızaramamanız ne kadar da yazık Bayan Linh.”

BÖLÜM
On Dokuz

DR. ERLAND İKİ ELİNİ BİRDEN UZATARAK MASANIN diğer tarafındaki bir sandalyeye doğru işaret etti. "Lütfen oturun. Sadece birkaç not daha almam gerekiyor, sonra dün öğlenden beri bulduklarımı sizinle paylaşacağım."

Cinder dermanı kesilmiş ayaklarını rahatlatmaktan memnun bir şekilde oturdu.

"Prens az önce..."

"Evet. Ben de buradaydım."

Dr. Erland kendi koltuğuna geri yerleşti ve masasındaki ekrana dokundu.

Cinder sandalyesine yaslandı. Ellerinin titremesini bastırmak için sandalyenin kollarını sıkıca kavradı. Retina ekranı, yüksek oranda endorfin salgıladığını ve sakinleşmesi gerektiğini belirten uyarılar yayınlarken, Cinder da az önceki konuşmayı aklında sürekli baştan oynatıp duruyordu.

"Gerekçelerinin tamamen kendimi koruma güdüsüne dayandığını söylerken ne demek istiyordu sizce?"

"Büyük ihtimalle, bu yılki baloda bütün o genç kızlar tarafından bir köşeye sıkıştırılmak istemiyordun Biliyorsunuz, birkaç yıl önce neredeyse bir izdiham yaşanmıştı."

Cinder dudağını ısırdı. Şehirdeki tüm kızlar arasında o...

En kolay ulaşılabileniydi.

Cinder bu kelimenin kafasında yankılanmasına, kendisi dayatmasına izin verdi. O buradaydı, aklı başında gibi görünen bir kızdı, baloya davet edilmek için uygundu ve hepsi buydu.

Üstelik prens matemdeydi. Sağlıklı düşünemiyordu. "İmparator Rikan artık yaşamıyor," dedi, düşünecek herhangi başka bir şey bulmaya çabalayarak.

"Evet. Prens Kai, babasıyla oldukça yakındı."

Cinder gözlerini Dr. Erland'ın üstüne çöreklendiği ekrana kaydırdı. Yanlarında kutular içinde açıklamalar bulunan bir insan bedeni diyagramına baktığını görebiliyordu. Ama diyagram ona ait değilmiş gibiydi.

"Teşhis konulduğu andan itibaren, aslında mümkün olamayacağını bilsem bile," diye devam etti Dr. Erland, "Yüce Majestelerini kurtarabilmek için kısa sürede bir antidot bulmayı gizlice umut etmediğimi söylersem yalan olur. Buna rağmen, çalışmamıza devam etmeliyiz."

Peony'nin onu kavrayan ufak ellerini aklına getiren Cinder, başını sallayarak ona katıldı. "Doktor, neden prense benden bahsetmediniz? Vebaya bağışıklığı olan birini bulduğunuzu bilmesini istemiyor musunuz? Bu önemli bir şey değil mi?"

Doktor dudaklarını birbirine bastırdı ama yüzünü kaldırıp Cinder'a bakmadı. "Belki de söylemeliyim. Ama sorumlulukları gereği bu haberi tüm ülkeye yaymak zorunda kalacaktır ve henüz üstümüze dikkat çekmeye hazır değiliz. Sizin... Sandığım kadar değerli olduğunuza dair elimizde somut bir kanıt olduğunda, bu haberi prensle ve tüm dünyayla paylaşmaya da hazır olacağız."

Cinder masanın üstünde başıboş bir şekilde duran el ekranı kalemini aldı ve sanki bilimsel bir gizemi araştırıyormuş gibi incelemeye başladı.

Kalemi bir fırıldak gibi parmakları arasında çevirirken mırıldandı. “Ona bir sayborg olduğumdan da bahsetmediniz.”

Doktor bakışlarını ekrandan kaldırdı ve Cinder’a baktı. Gözlerinin yanındaki çizgiler, bir gülümsemeyle derinleşti. “Ah. En çok endişelendiğiniz konu bu mu?”

Cinder daha herhangi bir onay veya ret cevabı veremeden, Dr. Erland onun söyleyeceklerini savuştururcasına elini salladı. “Ona sizin bir sayborg olduğunu söylemeli miyim dersiniz? Eğer isterseniz söyleyebilirim. Ama dürüst olmak gerekirse, bunun onu ilgilendiren bir konu olduğunu hiç düşünmedim.”

Cinder ekran kalemini kucağına düşürdü. “Hayır, öyle değil. Ben sadece...”

Dr. Erland burnundan nefes verdi. Cinder’ın hâline gülmeden edememişti.

Cinder sinirle homurdandı ve pencereden dışarı bakmaya başladı. Sabah güneşi altındaki şehir, neredeyse gözleri kör edercesine parlıyordu. “Bir önemi olduğundan değil. Zaten önünde sonunda öğrenecektir.”

“Evet. Herhâlde öğrenir. Özellikle de... Sana duyduğu bu *ilgi* devam ederse.” Dr. Erland sandalyesini masadan geriye ittirdi. “İşte oldu. DNA diziliminiz tamamlandı. Laboratuvara geçelim mi?”

Cinder steril koridorda ilerleyen doktoru takip etti. Laboratuvarlara varmaları uzun sürmedi ve bu sefer 11D’ye girdiler. Burası da tıpkı 4D laboratuvarı gibiydi. Bir ekran, duvara monte dolaplar, tek bir laboratuvar masası. Aynalı cam yoktu.

Cinder daha doktor bir şey söylemeden laboratuvar masasına oturdu. “Bugün karantina binasına gittim... Kız kardeşimi ziyarete.”

Doktor, bir eli ekranın güç düğmesindeyken durakladı. “Biraz riskli bir hareket olmuş. İçeri giren insanların bir daha dışarı çıkmalarına izin verilmediği biliyorsun, değil mi?”

“Evet. Ama onu görmem gerekiyordu.” Cinder bacaklarını salladı ve ayaklarını masasının ayaklarına çaptırdı. “Ayrılmadan önce sağlıkdroidlerinden biri benden kan alarak test yaptı ve temiz çıktım.”

Doktor, ekranın kontrolleriyle uğraşıyordu. “Öyle mi?”

“Sadece bilmeniz gerektiğini düşündüm. Belki çalışmalarınızı etkileyen bir durumdur diye.”

“Etkilemiyor.” Doktor ekranla uğraşırken, ağzının bir köşesinden dilini çıkardı. Birkaç saniye sonra ekran açıldı. Doktorun elleri ekranda dans etti ve Cinder’ın dosyasını açtı. Dosya artık dünkünden çok daha doluydu ve Cinder’ın bile kendi hakkında bilmediği bilgiler içeriyordu.

“Ve oradayken bir şeye şahit oldum,” dedi.

Doktor onu dinlemekten çok, önündeki ekrana odaklanmış hâlde homurdandı.

“Sağlıkdroidlerinden biri, hastalıktan ölen birinin kimlik çipini çıkardı. Bunun için programlandığını belirtti. İçindeki haznede *düzinelerce* çip birikmişti.”

Dr. Erland, yüzünde hafifçe ilgilenmiş bir ifadeyle Cinder’a döndü. Bir an için dediklerini düşünür gibi göründü, sonra yüz hatları yavaşça yumuşadı. “Eh.”

“Eh, ne? Sağlıkdroidi neden öyle yaptı ki?”

Doktor, üstünde hafif bir sakal belirmeye başladığı, artık kösele hâline gelmiş yanağını kaşıdı. “Bu uygulama, daha çok, letumosisin şehirlere kıyasla çok daha uzun süredir can kaybına yol açtığı kırsal kesimlerde sıkça görülür. Ölenlerin çipleri çıkartılır ve tekrar satılır. Bu

satış elbette ki yasal değil, ama duyduğum kadarıyla iyi para getiriyorlarmış."

"Kim ve aslında neden bir diğerinin kimlik çipini satın almak istesin ki?"

"Çünkü kimlik çipi, yaşamak için elzem bir ihtiyaç. Para hesapları, sağlık sigortası, çeşitli lisanslar gibi pek çok şey, bir kimliğe sahip olmanı gerektirir." Kaşlarını kaldırdı. "Gerçi yine de ilginç olan şu ki, son yıllarda letumosisten hayatını kaybedenlerin sayısı düşünülürse, pazarın kullanılmayan çiplerle dolup taşmasını beklerdim. Hâlâ talep görmeleri ilgi uyandırıcı." "Çipin ne işe yaradığını biliyorum. Ama zaten bir kimlik çipin *varsa*..." Cinder, doktorun dediklerini iyice anladığında durakladı. Bir başkasının kimliğini çalmak, gerçekten bu kadar kolay olabilir miydi?

"Eğer başka birisi olmak istiyorsan, yeni bir çip ilgini çekebilir," dedi doktor, onun düşüncelerini okuyarak. "Hırsızlar, kanun kaçakları." Kasketinin üstünden başını kaşıdı. "Az sayıdaki Aycı. Elbette onların kendi çipleri bile yok."

"Dünya'da yaşayan bir Aycı falan yok. Yani, elçiler dışında tabii."

Dr. Erland, sanki karşısında saf bir çocuk varmışçasına, acır gibi kıza baktı. "Ah, evet. Kraliçe Levana'nın pek hoşuna gitmese de *tüm* Aycılar beyinlerinin yıkanmasından ve anlamsız bir hayat sürmekten keyif almıyor. Bu yüzden bazıları dünyaya kaçmak için hayatlarını riske atmayı göze alıyor. Aydan ayrılmak kolay değil, özellikle de Ay Limanlarında her geçen gün sıkılaşan denetim yüzünden. Bunu deneyip başarılı olanlardan çok daha fazlasının hayatını kaybettiğine eminim. Ama yine de arada kaçmayı başaranlar olduğuna da eminim."

"Ama... Bu yasal değil. Burada olmamaları gerekiyor. Onları neden engellemedik ki?"

Dr. Erland bir an için gülecekmiş gibi durdu. "Zor olan şey, Ay ülkesinden kaçmak. Dünyaya gelmek ise işin kolay kısmı. Aycılar uzay

araçlarını gizleme ve Dünya atmosferine fark edilmeden girebilme kapasitesine sahiptir."

Büyü. Cinder yüzünü buruşturdu. "Sanki bir hapishaneden kaçıyorlarmış gibi konuşuyorsunuz."

Dr. Erland iki kaşını da havaya kaldırdı. "Evet. Tam olarak öyle diyorum."

Cinder yine altındaki masayı tekmeledi. Kraliçe Levana nın Yeni Pekine gelmesi düşüncesi, midesinin kasılmasına yol açıyordu. Onlarca, belki de yüzlerce Aycı'nın tıpkı birer Dünyalı gibi davranarak aralarında yaşadığı fikri ise midesini tutarak lavaboya doğru koşmayı istemesine sebep oluyordu. Beyin yıkanla yeteneğine sahip bu vahşiler, bir de ellerine önceden programlanmış bir kimlik çipi ele geçirdiğinde, istedikleri herkesin yerine geçebilirdi.

Ve Dünyalılar, beyinlerinin yıkandığını asla anlayamazlardı.

"Bu kadar korkmuş görünmeyin Bayan Linh. Çoğunlukla, kimsenin onların farkına varmayacağı kırsal kesimlerde yaşamayı tercih ederler. Herhangi bir Aycı ile karşılaşmış olmanız ihtimali, inanılmaz derecede düşüktür." Hafifçe, dalga geçen bir şekilde gülümsedi.

Cinder omuzlarını dikleştirdi. "Onlar hakkında çok şey biliyor gibisiniz."

"Ben yaşlı bir adamım Bayan Linh. Çok şey hakkında bilgim vardır."

"Peki o zaman, işte size bir soru. Aycılar ve aynalar arasındaki şu olay nedir? Ben onların aynalardan korktuğunun boş bir söylenti olduğunu düşünürdüm... Ama aslı var mı?"

Doktorun kaşları çatıldı. "Bu söylentide doğruluk payı var. Ayaların göz boyama sihrinin aslında ne olduğunu biliyor musun?"

"Pek sayılmaz."

“Ah, anlaşıldı,” dedi doktor, topukları üstünde sallanarak. “Eh... Ayaların yeteneği, aslında her yaşayan canlının yaydığı biyoelektrik enerjisini kontrol edebilme gücüdür. Mesela köpek balıkları da avlarını seçerken bu enerjiyi kullanır.”

“Ayalara yakışır bir şey gibi duruyor.”

Doktorun dudaklarının çevresindeki kırışıklıklar derinleşti. “Aycılar, diğer canlılardaki biyoelektriği hissedebilmekle kalmaz, aynı zamanda onu kontrol edebilir. Onu öyle bir şekilde yönlendirirler ki enerji sahibinin kendi istedikleri gibi görmesini, hatta o şekilde hissetmesini sağlayabilirler. Göz boyaması ise, Ayaların diğerlerine görünmek istedikleri şekli, bir illüzyon olarak diğerlerinin zihnine yansıtmalarına verilen isimdir.”

“Mesela insanların seni aslında olduğundan daha güzel görmelerini sağlamak gibi mi?”

“Kesinlikle. Veya...” Cinder’ın ellerine işaret etti. “Metalin olduğu yerde, aslında normal insan teni varmış gibi görmelerini sağlamak.”

Cinder utanarak sayborg elini gizlemek için eldivenini iyice çekiştirdi.

“Kraliçe Levana’nın bu kadar güzel görünmesinin sebebi de budur. Ayalardan yetenekli olanları, özellikle de Kraliçe Levana, göz boyamasını sürekli etkin hâlde tutabilir. Ama ekran üzerinden işe yaramayan göz boyaması, aynalarda da etkisizdir.

“Yani aynaları sevmiyorlar, çünkü gerçek yüzlerini görmekten hoşlanmıyorlar?”

“Bu konudaki gururları bir derece önemli. Ama bunun asıl sebebi, kontrolü elinde tutmakla alakalı. Güzel olduğuna, önce *kendini* inandırırsan, diğerlerini de güzel olduğuna inandırmak daha kolaydır. Ama aynalar, gerçekleri göstermek gibi benzersiz bir özelliğe sahiptir.”

Dr. Erland ona eğleniyormuş gibi bir bakış attı. “Ve şimdi de size bir soru Bayan Linh. Aycılara bu ani ilginizin sebebi nedir?”

Cinder bakışlarını ellerine indirdi ve doktorun ofisinden aldığı ekran kaleminin hâlâ elinde olduğunu fark etti. “Kai’nin söylediği bir şey yüzünden.”

“Majestelerinin mi?”

Cinder başıyla onayladı. “Bana Kraliçe Levana’nın Yeni Pekine geleceğini söyledi.”

Doktor irkilerek geriledi. Ağzı açık, kaşları kasketinin altında kaybolmuş şekilde Cinder a baktı ve sonra, arkasındaki dolaplara doğru bir adım geriledi. Sonunda, o gün içinde ilk defa tüm dikkatini Cinder a vermişti. “Ne zaman?”

“Bugün içinde gelecekmiş.”

“Bugün mü?”

Cinder yerinden sıçradı. Doktorun, sesini bu kadar yükseltebileceğini hiç tahmin etmemişti. Dr. Erland ona sırtını döndü ve kasketinin üstünden başını kaşıyarak düşüncelere daldı.

“Siz iyi misiniz?”

Doktor elini sallayarak soruyu geçiştirdi. “Sanırım bunu tahmin etmiş olmalıydım.” Kasketini çıkardı ve dağınık, ince saçlarla kuşatılmış kelini gözler önüne serdi. Gözlerini yere dikmiş bir hâlde, ellerini olan saçlarının arasından geçirip durdu. “Kai elen istifade etmeyi planlıyor. Gençliğinden ve deneyimsizliğinden faydalanmak istiyor.” Öfkeli bir şekilde nefes verdi ve kasketini geri taktı.

Cinder, elini parmakları açık bir şekilde dizlerine koydu. “Ondan istifade etmek derken ne demek istiyorsun?”

Dr. Erland kıza döndü. Yüz hatları gerilmiş, gözleri kararmıştı. Adamın attığı bakış, Cinder'ın sinmesine sebep oldu. "Prens için endişelenmenize gerek yok Bayan Linh."

"Gerek yok mu?"

"Bugün mü geliyor? Size öyle mi söyledi?"

Cinder başıyla onayladı.

"O zaman gitmelisiniz. Hem de bir an önce. Kraliçe geldiği sırada burada olmamalısınız."

Doktor, kızı masanın üstünden kışkışladı. Cinder aşağı atladı ama kapıya gitmeye davranmadı. "Bunun benimle ne alakası var?"

"Kan örneğiniz ve DNA'nız bende var. Şimdilik size ihtiyacım yok. Kraliçe gidene kadar saraydan uzak durun, anlıyor musunuz?"

Cinder ayağını yere vurdu. "Hayır, anlamıyorum.

Doktor hâlâ Cinder'ın bilgilerinin yer aldığı ekrana baktı. Kafası karışmış gibi görünüyordu. Yaşlı. Yorgun. "Ekran; yeni haberleri göster."

Cinder'ın bilgileri silindi, yerine bir haber spikerinin görüntü belirdi. Spikerin üstündeki başlıkta, imparatorun öldüğü yazıyordu. "... Majesteleri birkaç dakika içinde Yüce imparatorumuzun ölümü ve yaklaşan taç giyme töreni hakkında bir konuşma yapmaya hazırlanıyor. Konuşmasını canlı olarak yayınlayacağız-"

"Sessize al."

Cinder kollarını göğsünde kavuşturdu. "Doktor?"

Doktorun Cinder'a çevrilen gözleri, yalvarır gibi bakıyordu. "Bayan Linh, beni oldukça dikkatli dinleyin."

“İşitme ara yüzümü en yüksek seviyesine getirin.” Cinder sırtını arkadaki dolaba yasladı ve iğneli konuşması karşısında doktorun gözünü bile kırpmadığını görünce hayal kırıklığına uğradı.

Doktor iç geçirerek homurdandı. “Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Daha fazla zamanım olduğunu sanıyordum.” Ellerini ovuşturdu, kapıya doğru volta attı sonra tekrar Cinder’la yüzleşti. “Operasyonunuzu geçirdiğinizde on bir yaşındaydınız, değil mi?”

Cinder bu soruyu beklemiyordu. “Evet...”

“Peki, ondan öncesine dair bir şey hatırlıyor musunuz?”

“Hayır. Bunun bütün bunlarla ne alaka...”

“Peki ya sizi evlat edinen ebeveynleriniz? Size çocukluğunuz hakkında bir şeyler anlatmış olmalılar. Nereden geldiğiniz hakkında.”

Cinder’ın sağ avucu terlemeye başladı. “Üvey babam kazadan kısa süre sonra öldü ve Adri de bir şeyler biliyorsa bile, bu konuda konuşmayı sevmez. Beni evlat edinmek onun fikri değildi.”

“Şey... Biyolojik anne babanız hakkında... Bir şeyler biliyor musunuz?”

Cinder başını salladı. “Sadece isimlerini ve doğum tarihlerini biliyorum... Dosyamda yazıyordu.”

“Kimlik çipinizdeki dosyanızda mı?”

“Eh...” Cinder'ınsinirleri gerilmeye başlamıştı. “Nereye varmaya çalışıyorsunuz?”

Dr. Erland’ın yumuşayan bakışları ona teselli sunar gibiydi. Ama aksine, Cinder’in sinirlerinin daha da gerilmesine sebep oldu.

“Bayan Linh, sizden aldığım kan örneklerinden çıkarabildiğim kadarıyla, siz aslında bir Ayasınız.”

Cinder, sanki doktor başka bir dilden konuşuyormuşçasına, ona bakakaldı. Beynindeki devreler, sanki imkânsız bir denklemi çözmeye uğraşırcasına, *tik tik tik* sesleriyle çalışıyordu.

"Aycı mı?" Kelimeyi öylesine alçak bir fısıltıyla söylemişti ki, sanki ağzından çıkar çıkmaz buharlaşıp yok olmuştu.

"Evet."

"Aycı?"

"Doğru."

Cinder bir adım geriledi. Duvarlara, laboratuvar masasına, sesi kısılmış haber spikerine baktı. "Ben sihir yapamam," dedi, kollarını inkâr edercesine göğsünde birleştirerek.

"Evet. Eh, *her* Aycı bu yetenekle doğmaz. Bu yetenekten yoksun doğanlara *içi boş* adı verilir ki bu ifade Ay Ülkesinde biraz aşağılayıcı bir tanımdır. Eh, biyoelektrik özürlü tanımı da kulağa daha hoş gelmiyor, değil mi?" Doktor, tuhaf bir kıkırtı koyuverdi.

Cinder'ın metal eli gerildi. Bir an için, gerçekten de biraz olsun sihir yapabilmeyi, böylece doktorun kafasına bir şimşek düşürebilmeyi diledi. "Ben bir Aycı değilim." Eldivenini çıkardı ve metal elini adama doğru salladı. "Bir *sayborgum.* Bunun yeteri kadar kötü olmadığını mı sanıyorsunuz?"

"Aycılar da en az insanlar kadar basit bir şekilde sayborg hâline getirilebilir. Ayaların sibernetik teknolojileri ve beyin devresi cihazlarına karşı duruşları düşünülürse, buna nadiren rastlanır elbette."

Cinder şaşırmış gibi yaptı. "Ah, *hayır. Bunlara* kim neden karşı durur ki?"

"Ama bir Aycı ve sayborg olmak imkânsız değildir. Ve sizin Dünya ya getirilmeniz de şaşırtıcı değil. Kraliçe Channary döneminde kabul

edilen 'yeteneksiz doğan bebeklerin imha edilmesi' yasasından bu yana, pek çok Aycı aile, içi boş çocuklarının hayatını kurtarmak için onları Dünya ya kaçırmaya çalışıyor. Elbette Çoğunluk bunu başaramadan yakalanıp idam ediliyor ama yine de-.. Sizin de burada bulunmanızın arkasında da benzer bir hikâye yattığını sanıyorum. Yani kurtarılma olayınızdan bahsediyorum, idamdan değil."

Cinder'ın görüşünün kenarında turuncu bir ışık yanıp söndü. Kız gözlerini kısarak doktora baktı. "Yalan söylüyorsun." "Yalan söylemiyorum Bayan Linh."

Cinder tartışmak için ağzını açtı -ama hangi kısmı tartışacaktı? Yalan detektörünü alarma geçiren şey, doktorun söylediklerinden hangisiydi?

Doktor konuşmaya devam ederken, turuncu ışık da kayboldu. "Bu sizin bağışıklığınızı da açıklıyor. Hatta vücudunuz dün o patojenleri imha ettiği sırada, aklıma gelen ilk ihtimal, bir Aycı olmanızdı. Ama emin olmadan bir şey söylemek istememiştim." Cinder avuç içlerini gözlerine bastırdı. "Bunun bağışıklığımla ne alakası var?"

"Aycılar bu hastalığa karşı bağışıklık sahibidir tabii ki." "Hayır! *'Tabii ki'* falan değil. Bu herkesin bildiği bir şeymiş gibi konuşmayın." Elleriyle atkuyruğunu çekiştirdi.

"Eh, tarih bilgisine sahip olanlar için bunu anlaması zor değil." Ellerini salladı. "Ki sanırım pek çok insan tarihi bilmiyor." Cinder yüzünü başka bir yana çevirdi ve nefes almaya çalıştı. Belki de doktorun deli olduğunu kabullenmeli ve söylediği hiçbir şeye inanmamayı tercih etmeliydi.

"Görüyorsunuz ya," dedi Dr. Erland. "Aycılar letumosis hastalığını ilk taşıyanlardır. Özellikle Kraliçe Channary döneminde başlayan Dünya'nın kırsal kesimine göçleri sayesinde, insanlar da bu hastalıkla ilk defa tanıştı. Tarihsel açıdan, bu benzerlerine oldukça sık rastlanılan bir durumdur. Avrupa'ya hıyarcıklı vebayı fareler getirmişti. Kızılderililere çiçek hastalığını İspanyol istilacılar bulaştırmıştı. İkinci çağ sırasında Dünyalı insan kendi bağışıklık sisteminin artık aşılamaz

olduğunu düşünüyordu ama Ayaların göçü ile beraber... Eh, Dünyalı insanın bağışıklık sistemi buna hazır değildi. Bir avuç dolusu Aycı Dünyaya indiğinde, hastalık kontrolsüz bir orman yangını gibi yayıldı."

"Benim hastalık taşımadığımı söylüyordun."

"Artık taşımıyorsunuz, çünkü vücudunuz kendini hastalık mikroplarından arındıracak yöntemler geliştirmiş. Ama büyük ihtimalle, bir zamanlar bir taşıyıcıydınız. Ayrıca, Ayaların farklı bağışıklık seviyelerine sahip olduğundan şüpheleniyorum. Bazıları kendini bu hastalıktan tamamen arındırabiliyor, diğerleri ise belirli semptomlara sahip olmadıkları hâlde, bu hastalığı gittikleri her yere taşıyor ve yol açtıkları zararın farkına bile varmıyor."

Cinder ellerini salladı. "Hayır. Yanılıyorsunuz. Başka bir açıklaması olmalı. Ben bir Aycı olamam."

"Bunları içinize sindirmenizin zor olduğunu biliyorum. Ama Ay Kraliçesi geldiğinde niçin burada olmamanız gerektiğini anlatmaya çalışıyorum. Tehlikedesiniz."

"Hayır, siz *anlamıyorsunuz.* Ben *onlardan* biri değilim!"

Hem bir sayborg hem de bir Aycı olmak. Sadece biri bile onu toplum dışı bir ucube yapmaya yeterken, *ikisi birden* olmak mı? Ürperdi. Aycılar zalim ve saldırgandı, içi boş bebeklerini katlediyorlardı. Yalan söylüyor, dalavereler çeviriyor ve sadece yapabildikleri için, diğerlerinin beynini yıkıyorlardı. Kendi çıkarlarına olduğu sürece, kimi incittikleri asla önemli değildi. Cinder onlardan biri değildi.

"Bayan Linh, beni dinlemelisiniz. Siz Dünyaya belirli bir sebepten ötürü getirildiniz."

"Ne gibi? Bir ilaç bulmanıza yardımcı olmak için mi? Bunun, kaderin garip bir cilvesi olduğunu falan mı düşünüyorsunuz?"

“Ben kader veya yazgıdan bahsetmiyorum. Sağ kalmaktan bahsediyorum. Kraliçenin sizi görmesine *izin veremezsiniz*.”

Cinder arkasındaki dolaba doğru sindi, her geçen saniye kendini daha da aptallaşmış hissediyordu. “Neden? Kraliçe beni neden önemsesin ki?”

“Sizi fazlasıyla önemseyecektir.” Doktor bir an tereddüt etti, deniz mavisi gözlerinde bir panik duygusu vardı. “O... İçi boş Ayalardan nefret eder. Ayaların göz boyaması, içi boşlara karşı etkisizdir.” Devam edeceği kelimeleri ararken, parmağını havada çevirdi. “Yani *beyin yıkamalarından* bahsediyorum. Kraliçe Levana içi boşları bu şekilde kontrol edemez, o yüzden onların kökünü kazıtmaya devam ediyor.” Dudakları gerildi. “Kraliçe Levana her şeyin kendi kontrolü altında olduğundan emin olmak, herhangi bir direnişi bastırmak için elinden gelen hiçbir şeyi ardına koymayacaktır. Bu da kendisine karşı çıkabilecek insanları öldürmekten çekinmeyeceği anlamına geliyor -sizin gibi insanları. Beni anlıyor musunuz Bayan Linh? Eğer sizi görecek olursa, öldürecektir.”

Cinder yutkundu ve başparmağını sol bileğinin içine bastırdı. Kimlik çipini hissedemiyordu ama orada olduğunu biliyordu. Daha önceden ölmüş birinden çıkarılmış bir kimlik çipi.

Eğer Dr. Erland’ın dedikleri doğruysa, o zaman çocukluğu, ebeveynleri ve kendi hakkında bildiği her şey bir yalandı. Uydurma bir geçmiş, uydurma bir kız. Dünyada mülteci Ayaların bulunduğu fikri, birden kulağına garip gelmemeye başlamıştı.

Yüzünü ekrana çevirdi. Kai basın odasına girmiş ve kürsüde yerini alarak konuşmasına başlamıştı.

“Bayan Linh, birileri sizi Dünya’ya getirmek için büyük bir zahmete girmiş ve şu anda büyük bir tehlike içindesiniz. Kendinizi riske atamazsınız.”

Gözü ekranın altından akan yazıya kayan Cinder, onu duymadı bile.

AZ ÖNCE YAPILAN AÇIKLAMAA GÖRE, AY KRALİÇESİ LEVANA BARIŞ VE MÜTTEFİKLİK GÖRÜŞMELERİ İÇİN DOĞU ULUSLARI TOPLULUĞUNU ZİYARET EDECEK.

AZ ÖNCE YAPILAN AÇIKLAMAYA GÖRE…

"Bayan Linh? Beni dinliyor musunuz?"

"Evet. Büyük bir tehlike içindeyim. Sizi duydum."

BÖLÜM
Yirmi

AYCILARIN UZAY GEMİSİ, DÜNYALILARINKİNDEN pek de farklı değil gibiydi ama sanki üstüne elmaslar işlenmiş gibi pırıltılar saçıyordu ve gövdesine aralıksız bir çizgi şeklinde devam eden bir dizi altından rün işlenmişti. Uzay gemisi öğle güneşi altında fazlasıyla parlak görünüyordu ve Kai, yansımaya karşı gözlerini kısmak zorunda kaldı. O rünlerin gerçekten de sihirli mi olduğu, yoksa sadece öyle olduğunun düşünülmesi için mi tasarlandığını bilmiyordu. Geminin gerçekten de parıltılı, ışıklar saçan bir metalden mi yapılmış olduğunu, yoksa sadece öyle görünmek üzere boyanmış mı olduğunu da bilmiyordu. Ama gemiye bakmanın gözlerini acıttığını çok iyi biliyordu.

Kraliçenin aracı, baş sihirbazı Sybil'in şahsi uzay gemisinden çok daha büyüktü ama taşıdığı önemli isimlerin yanında ufacık kalıyordu. Kai'nin o güne kadar gördüğü pek çok yolcu uçağından ve herhangi bir kargo uçağından çok daha küçüktü. Sadece Kraliçe ve grubunu taşımak için tasarlanmış özel bir araçtı.

Gemi pürüzsüz bir hareketle yere indi. Asfalttan yayılan sıcak havada buğulu dalgalar yaratıyordu. Kai'nin ipekten gömleği sırtına yapışmıştı ve ensesinden aşağı bir damla ter akıyordu -akşamları gemi pisti, sarayın duvarları sayesinde gölgeler altında olurdu ama şu anda ağustos güneşi tüm gücüyle piste vuruyordu.

Beklediler.

Kai'nin yanında duran Torin, parmağını bile kıpırdatmadı. Yüzünde duygusuz bir ifadeyle bekleyiş içindeydi. Onun bu sakinliği, Kai'nin sinirlerinin daha da gerilmesine sebep oluyordu.

Kai'nin diğer tarafında ise, üstünde resmi beyaz ceketi olan Sybil Mira duruyordu. Ceketin üstü, tıpkı gemidekilere benzer rünlerle bezenmişti. Oldukça hafif bir kumaştan yapılmış gibiydi ama kadının üstünü çenesinin altından el parmaklarına kadar kapıyor, kuyruğu ise dizinin altına kadar iniyordu. Sybil o kıyafetin içinde pişiyor olmalıydı ama bunu hiç belli etmiyordu.

Baş sihirbazın birkaç adım arkasında, ellerini arkasında kavuşturmuş, sarışın koruması duruyordu. Platformun iki yanında ise Kai'nin kendi kraliyet muhafızlarından ikisi vardı.

Hepsi buydu. Levana başka kimsenin onu karşılamaya gelmemesi konusunda ısrarcı davranmıştı.

Kai, alaycı bir ifadeyi yüzünden uzak tutmak için tırnaklarını avuçlarına gömmek zorunda kaldı ve sıcak saçlarını alnına yapıştırırken beklemeye devam etti. Sonunda, kraliçe onlara çile çektirmekten sıkıldığında, geminin rampası aşağı indi ve gümüş rengindeki merdivenlerini açığa çıkardı.

Önden iki adam göründü -ikisi de uzun boylu ve kaslıydı- Birinin darmadağın turuncu saçları, soluk bir teni vardı ve

Sybil in korumasına benzer şekilde vücut zırhı giymiş ve silahlar kuşanmıştı. Diğer adam ise gece karanlığı kadar esmerdi, hiç saçı yoktu ve Sybil'inkine benzer, üstünde işlemeler bulunan, kol yenleri çan şeklinde tasarlanmış uzun bir ceket giymişti. Fakat Sybil'inkinden farklı olarak, bu adamın ceketi kırmızı renkteydi. Böylesi de adamın Sybil'in altında ve ikinci derece bir sihirbaz olduğunu gösteriyordu. Kai, Ayaların hiyerarşik düzenine en azından bu kadarını anlayabilecek kadar hâkimdi.

Sybil ilerlemeye başladı. Kai boğucu havadan güzel bir nefes alarak yutkundu.

Kraliçe Levana merdivenlerin tepesinde belirdi. Yüzünde hâlâ o uzun duvağı vardı ve acımasız güneş altında göz alacak kadar parlıyordu.

Kraliçe merdivenleri inip Sybil'in uzattığı eli kabul ederken, kalçalarına sürtünen beyaz elbisesi sanki bir şeyler fısıldar gibiydi.

Sybil bir dizi üstüne çöktü ve kraliçesinin elini alnına bastırdı. "Sizden ayrı olmak çekilmezdi. Bir kez daha hizmetinizde olmaktan mutluyum sevgili kraliçem." Sonra ayağa kalktı ve tek bir zarif hareketle duvağını kraliçenin yüzünden yukarı kaldırdı.

Aldığı sıcak nefes Kai'nin boğazına takıldı ve boğulur gibi oldu. Kraliçe, sanki gözlerinin Dünyanın parlak gün ışığına alışmasını beklermiş gibi bir anlığına durakladı —ama Kai, sadece kendisinin ona iyice baktığından emin olmak istediğinden şüphelenmişti.

Kraliçe gerçekten de çok güzeldi. Sanki birileri mükemmelliğin ölçütlerini belirlemiş ve bunları tek bir ideal varlık yaratmak için kullanmıştı. Yüksek elmacık kemikleri hafifçe pembeydi ve yüzü sanki kalp şeklini andırıyordu. Beline kadar uzanan kestane rengi saçları kıvrım kıvrım ipekler gibi dökülüyor ve pürüzsüz teni güneşin altında sanki sedeftenmiş gibi parlıyordu. Dudakları, sanki henüz bir bardak kan içmişçesine kırmızı, kıpkırmızıydı.

Kai baştan ayağa ürperdi. Kraliçe doğadışıydı.

Kai, Torin'e bir bakış atma riskine girdi ve Levana'nın bakışlarına ifadesiz bir şekilde karşılık verdiğini gördü. Danışmanının bu tutumu, Kai'yi de kararlılığını bir an olsun yitirmemeye teşvik etti. Gördüklerinin sadece bir illüzyon olduğunu hatırlatarak, kendini kraliçeye tekrar bakmaya zorladı.

Kraliçenin simsiyah gözleri, Kai'yi süzerken parlıyordu. "Majesteleri," dedi Kai, yumruk yaptığı elini kalbinin üstüne yerleştirerek, "Ülkemiz ve gezegenimiz adına size hoş geldiniz demek benim için büyük bir onur."

Kraliçenin dudakları kıvrıldı. Yüzü bir tatlılıkla aydınlandı -bir çocuğun masumiyeti ile boy ölçüşebilirdi. Kai bu ifadeden rahatsızlık

duydu. Kraliçe başını eğmedi, herhangi bir selam vermedi ama sadece elini uzattı.

Kai o soluk, neredeyse şeffaf tene bakarak tereddüt etti; sadece ona dokunmakla bile bir adamın aklını yitirip yitiremeyeceğini sorguluyordu. Dişini sıkarak kraliçenin elini tuttu ve parmaklarına hızlı bir öpücük kondurdu. Herhangi bir şey olmamıştı.

“Majesteleri,” dedi kraliçe, Kai’nin omurgasını titretecek kadar canlı bir sesle. “Bu şekilde karşılanmak benim için büyük bir onur. Babanız ve büyük İmparator Rikan’ın kaybı için en samimi başsağlığı dileklerimi tekrar sunmama izin verin.”

Kai onun aslında babasının ölümüne üzülmüş olmadığını iyi biliyordu ama kraliçenin ne ses tonu ne de yüz ifadesi herhangi bir ipucu taşıyordu.

Teşekkür ederim,’ diye cevapladı. “Ziyaretiniz sırasında, her şeyi beklediğiniz gibi bulacağınızı umuyorum.”

“Doğu Ulusları Topluluğunun ünlü misafirperverliğini deneyimlemek için sabırsızlanıyorum.”

Sybil bir adım öne çıktı, gözleri saygıyla, Kraliçe Levana’dan başka tarafa çevrilmişti. “Kalacağınız yeri bizzat kendini kontrol ettim sevgili kraliçem. Ay Ülkesi’nde alıştığımız kadar konforlu olmasa da ihtiyacınızı karşılayacaktır.”

Levana baş sihirbazına bakmadı ama bakışları yumuşar gibi oldu ve bir anda tüm dünya değişiverdi. Kai ayakları altındaki yerin oynadığını hissetti. Dünya atmosferinden tüm oksijen çekilmişti. Güneş siyaha çalmış, semavi kraliçe tüm galaksideki tek ışık kaynağı hâline gelmişti.

Kai’nin gözlerinin arkasında yaşlar belirdi.

Onu seviyordu. Ona ihtiyacı vardı. Onu memnun etmek için her şeyi yapabilirdi.

Tırnaklarını becerebildiği kadar güçle avuçlarına gömdü ve acıdan dolayı neredeyse bağıracaktı ama işe yaramıştı. Kraliçenin, üstündeki kontrolü dağılmış, ümitsiz bir tapınma duygusunun yerine tekrar güzel bir kadın gelmişti.

Kai titreyen nefesini kontrol altına almaya çalışırken, kraliçenin de onun üstündeki bu etkisinden haberdar olduğunun farkındaydı ve kadının o siyah gözlerinde soğuk bir kibir parıltısı görmeye çabalamasına rağmen, herhangi bir şey göremedi.

"Eğer benimle gelirseniz," dedi, hafifçe boğuk bir sesle, "size kalacağınız yeri göstereyim."

"Buna gerek yok," dedi Sybil. "Misafir kanadını oldukça iyi bilirim ve majestelerine kendini eşlik edebilirim. Kendisiyle özel olarak konuşmamız için bize biraz izin vermenizi rica ediyorum sizden."

"Elbette, dedi Kai, içinin rahatladığının yüzünden okunmadığını umarak.

Sybil önden yürümeye başladı, diğer sihirbaz ve iki koruma ise onu takip ettiler. Yanlarından geçerken Kai ve Torin e bakmadılar bile. Ama herhangi bir şüpheli harekette bulunurlarsa, Kai, korumaların onların boynunu çat diye kıracağından bir an bile şüphe duymadı.

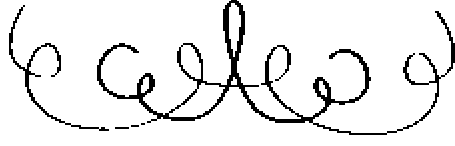
Gittikleri zaman Kai, titrek bir nefes verdi. "Onu hissettin mi?" diye sordu, fısıltıdan biraz yüksek bir sesle.

"Elbette," dedi Torin. Gözleri hâlâ geminin üstündeydi ama bakışlarındaki ifadeye bakılırsa Mars'a bile bakıyor olabilirdi. "Ona iyi direndiniz majesteleri. Kolay olmadığını biliyorum."

Kai alnındaki saçları ittirdi ve ufak bir esinti diledi. Ama dileği gerçekleşmedi. "O kadar zor değildi. Sadece kısa bir an sürdü."

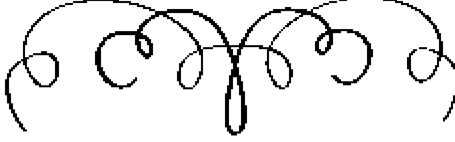
Torin in gözleri onunkilerle buluştu. Kai'nin, onun sempatiyle baktığını gördüğü nadir bakışlarından birini sundu. Daha da

zorlaşacaktır.”

üçüncü kitap

"Bizimle gelmene izin veremem,
çünkü giyecek hiçbir elbisen yok ve dans etmeyi bilmiyorsun.
Sadece bizi utandırırsın!"

BÖLÜM

Yirmi Bir

CINDER O BOĞUCU EVDEN KURTULDUĞU İÇİN rahatlayarak çalışma masasına çöktü. Havalandırmalarının çalışmaması -yine- ve tamir ekibinin bir türlü gelmek bilmemesi bir yana, Adri ile arasındaki tuhaf gerginlik katlanılmaz bir hâl almaya başlamıştı. İki gün önce laboratuvardan döndüğünden beri birbirlerinin yanında sürekli diken üstündeydiler. Adri, Cinder'a evlerinin tüm veri tabanını gözden geçirmesi ve çoğunu artık kullanmadıkları tüm programları güncellemesi talimatını vererek kendi üstünlüğünü hatırlatma çabasına girişmiş ama aynı zamanda sanki -belki sadece azıcık da olsa- Cinder'a yaptıklarından utanmış gibi onun etrafında dolanıp durmuştu.

Bu son kısım, herhâlde Cinder'ın hayal gücünden ibaretti.

En azından Pearl tüm gün boyunca evde yoktu ve ancak Cinder ve Iko arabayı tamir etmek üzere evden ayrılırken gelmişti.

Bir başka uzun gün, bir başka uzun gece. Arabayı tamir etmek Cinder'ın tahmin ettiğinden de uzun sürecek gibi görünüyordu -tüm bir egzoz sisteminin yenilenmesi gerekiyordu ki buda gerekli parçaları Cinder'ın kendisinin imal etmesi anlamına geliyordu ve bu oldukça baş ağrıtan bir işti. İçinden bir ses, arabayı balo gecesinde yola çıkabilecek hâle getirmek istiyorlarsa, o güne kadar pek fazla uyku çekemeyeceğini söylüyordu.

İç geçirdi. *Balo.*

Prensin teklifini geri çevirdiğine pişman değildi, çünkü o randevunun kötü sonuçlanacağını iyi biliyordu. Yanlış gidebilecek o kadar çok şey vardı ki -mesela merdivenlerde ayağı takılabilir ve prense metalden seksi baldırlarını açık edebilirdi. Ardından, prensin kendi taç giyme törenine bir sayborgla geldiği haberi birkaç dakika içinde tüm dünyaya yayılırdı. Prens dehşet içinde kalırdı. Cinder da dehşet içinde kalırdı.

Ama ya eğer yanılıyorsa? Böyle düşünmek de işleri daha kolaylaştırmıyordu. Ya Prens Kai onun sayborg olmasını önemsemezse? Ya dünya sandığından farklıysa ve kimse onun bir sayborg olduğunu önemsemiyorsa? Ve bir de Aycı olduğunu?

Tabii tabii. Hayal etmenin bir sakıncası yok.

Gözü halının üstündeki kırık ekrana takılan Cinder, sandalyesinden kalktı ve ekranın yanına çömeldi. Karanlık ekranın camı, yüzüyle vücut hatlarını yansıtacak kadar parlaktı ve güneşten yanmış kolu, elinin çeliği ile zıt bir kontrast içindeydi.

Son noktaya kadar inkâr etmeye çalışmıştı ama artık faydasızdı. O bir *Ayaydı.*

Ama aynalı yüzeylerden ve kendi yansımasını görmekten korkmuyordu. Levana ve onun ırkının, yani kendi ırkının, bunu neden bu kadar rahatsız edici bulduğunu anlamıyordu. Cinder'ın yansımasındaki tek rahatsız edici şey, sayborg kısımlarıydı. Ve bu kısımlar da burada, Dünyada yapılmıştı.

Bir Aycı. Ve sayborg. Ve bir kaçak.

Adri biliyor muydu? Hayır, Adri bir Aycıyı asla evine almazdı. Eğer haberi olsaydı, şimdiye kadar çoktan, bir ödeme beklentisiyle beraber, Cinder'ı yetkililere teslim etmiş olurdu.

Adri'nin kocası biliyor muydu peki?

Cinder herhâlde bu sorunun cevabını asla öğrenemeyecekti.

Her şeye rağmen, Dr. Erland başkalarına bir şey söylemedikçe, sırrının güvende olduğuna emindi. Sadece hayatına hiçbir şey değişmemiş gibi devam etmesi gerekiyordu.

Zaten pek çok anlamda, hiçbir şey değişmemişti. Sadece her zamanki kadar toplum dışıydı.

Ekran yüzeyindeki yansımada, gözüne beyaz bir yumru takıldı - masanın üstünde duran, cansız sensörüyle onu seyreder gibi görünen Kai'nin androidi. Armut şeklindeki bedeni, büyük ihtimalle odadaki en parlak ve en temiz şeydi. Cinder'a laboratuvar ve karantina binasında gördüğü sağlıkdroidlerini hatırlatıyordu ama bu androidin göğsünde gizlenmiş neşterler ve şırıngalar yoktu.

Çalışması lazımdı. Mekanik marifetlerini konuşturmalıydı. Kafasını dağıtmaya ihtiyacı vardı.

Çalışma masasına döndü ve işitme ara yüzünde dingin bir arka plan müziği ayarladı. Ayağındaki çizmeleri tekmeleyerek bir kenara fırlattı ve androidin her iki yanından tutarak onu kendine doğru çekti. Dış kaplamasını hızlıca bir inceledikten sonra, androidi yana doğru yatırdı.

Robotun arka panelini açtı ve silindirimsi bedeni içindeki kabloları inceledi. Çok karmaşık bir teknoloji sayılmazdı, içi çoğunlukla boştu; sadece az sayıda hard disk, kablolar ve çiplerle doluydu. Zaten eğitmen androidleri genelde bir işlemciden fazlasına ihtiyaç duymazdı. Cinder bu androidi çalışır hâle getirmek için onu formatlayıp yeniden programlaması gerektiğinden şüpheleniyordu ama içinden bir ses, bunun geçerli bir seçenek olmadığını söyledi. Kai'nin tüm o umarsız tavırlarına rağmen, androidin içinde önemli birtakım bilgiler olduğu belliydi ve araştırma laboratuvarı koridorlarında yaptıkları konuşmadan sonra, Cinder bu bilgilerin bir şekilde Ayalarla alakalı olduğuna dair rahatsız edici bir izlenim içindeydi.

Savaş taktikleri olabilir mi? Gizli iletişim dökümleri? Şantaj malzemeleri? Bilgiler her neyse, Kai açıkça işlerine yarayacağını düşünüyordu. Bu bilgileri kurtarması için de Cinder'a güvenmişti işte.

"Baskı yapmış gibi olmasınmış," diye homurdandı Cinder, androidin içini görebilmek için dişlerinin arasına bir fener sıkıştırarak. Eline bir pense aldı ve androidin kafasının içindeki kabloları bir taraftan diğer yöne ittirdi. Robotun iç konfigürasyonu Iko'nunkini andırdığı için, Cinder işine oldukça aşina bir şekilde, tüm önemli bağlantı noktalarının

nerede olduğunu zaten bilerek devam etti. Kablo bağlantılarının doğru olup olmadığını kontrol etti, pilinin tükenmediğinden emin oldu, önemli bir parçasının eksik olup olmadığını kontrol etti. Her şey yerli yerinde ve çalışır hâlde gibiydi. Son olarak hoparlörlerini temizledi ve iç fanlarını ayarladı. Ama android Nainsi, plastik ve alüminyumdan cansız bir heykel hâlinde durmaya devam etti.

"Bunca şıklık ama gidecek bir yer yok," dedi Iko, kapının oradan.

Cinder ufak bir kahkahayla ağzındaki feneri çıkardı ve yağ lekeleriyle dolu pantolonuna baktı. "Evet, tabii. Tek ihtiyacım bir taç."

"Ben kendimden bahsediyordum."

Cinder sandalyesini geriye çevirdi. Iko, Adri'nin inci kolyelerinden birkaç tanesini o ampul gibi kafasına geçirmiş ve sensörlerinin hemen altına sürdüğü kırmızı rujla korkunç bir dudak resmi çizmişti.

Cinder güldü. "Vay canına. O renk seni çok açmış."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Iko, lastiği üstünde ilerleyerek odaya girdi ve Cinder'ın masasının yanında durdu. Ekrandaki yansımasına bakmaya çalıştı. "Baloya gidip prensle dans etmeyi hayal ediyordum."

Cinder bir eliyle çenesini ovuştururken diğerini de masaya vurmaya başladı. "Komik. Ben de son zamanlarda kendimi tam olarak aynı şeyi hayal ederken buluyorum."

"Ondan hoşlandığını biliyordum. Karizmasından etkilenmemiş gibi yapıyorsun ama pazardayken ona nasıl baktığını görmüştüm." Iko eliyle ruj izine dokundu ve rujun bembeyaz çenesine dağılmasına sebep oldu.

"Evet. Eh..." Cinder pensesiyle metal parmaklarının ucunu çimdikledi. "Hepimizin bir zaafı var."

"Biliyorum," dedi Iko. "Benimki ayakkabılar."

Cinder penseyi masanın üstüne attı. Son zamanlarda, Iko yanındayken içi bir tür suçluluk duygusuyla dolmaya başlamıştı. Iko'ya kendisinin aslında bir Aycı olduğunu söylemesi gerektiğini biliyordu. Iko, farklı olmanın ve dışlanmanın ne demek olduğunu herkesten iyi anlardı. Ama nedense bunu yüksek sesle söylemeye bir türlü dili varmıyordu. *Iko, bu arada, benim bir Ayet olduğum ortaya çıktı. Senin için fark etmez, değil mi?*

"Aşağı neden indin?" diye sordu, bunun yerine.

"Yardıma ihtiyacın var mı diye bakmaya geldim. Aslında havalandırma kanallarının tozunu almam gerekiyordu, ama Adri banyoya girmişti."

"Yani?"

"Ağladığını duydum."

Cinder gözlerini kırpıştırdı. "Ah."

"Kendimi işe yaramaz hissetmeme sebep oldu."

"Anlıyorum."

Iko normal bir hizmetçi android değildi. Ama en azından, bu android türüne önemli bir özelliği içinde barındırıyordu -bu, androidlerin bildikleri en kötü duygu, işe yaramamazlık duygusuydu.

"Eh, bana yardımcı olabilirsin," dedi Cinder, ellerini ovuşturarak. "Ama dikkat et de Adri seni o incilerle yakalamasın."

Iko kıskaçlarını kullanarak inci kolyeyi çıkardı. O sırada Cinder, Peony'nin ona taktığı kurdelenin hâlâ bileğinde olduğunu fark etti. Çarpılmışçasına irkildi. "Biraz ışığa ne dersin?"

Iko'nun mavi sensörü iyice parıldadı ve Nainsi'nin gövde içini aydınlattı.

Cinder dudaklarını büzüştürdü. “Sence bir virüs yüzünden bu hâlde olabilir mi dersin?”

“Belki de devreleri Kai’nin amansız çekiciliği yüzünden aşırı yüklenmiştir.”

Cinder yüzünü buruşturdu. “Prensten bahsetmesek olur mu lütfen?”

“Bunun mümkün olabileceğini sanmıyorum. Sonuçta onun androidini tamir etmeye çalışıyorsun. Bu androidin bildiği, gördüğü şeyleri bir düşün ve...” Iko’nun sesi boğuklaştı. “Onu çıplak görmüş müdür dersin?”

“Ah, yıldızlar aşkına.” Cinder eldivenlerini çıkardı ve masanın üstüne fırlattı. “Hiç de yardımcı olmuyorsun.”

“Sadece muhabbet ediyorum.”

“Eh, etme o zaman.” Ellerini göğsünde kavuşturan Cinder, sandalyesini geri ittirdi ve iki ayağını da masanın üstüne doğru uzattı. “Bir yazılım sorunu olmalı.”

Kendi kendine dudağını büktü. Yazılım sorunları genellikle yazılımın yeniden yüklenmesiyle halledilirdi ama bu da androidi sıfırlamak anlamına geliyordu. Kai’nin, androidinin muhtemelen yirmi yıllık hizmetin arkasından oldukça karmaşık bir hâle gelmiş olan kişilik çipi için endişelenip endişelenmediğini bilmiyordu Cinder. Ama en azından, androidin hard diskinde bulunan bir şeyler için endişelendiğini iyi biliyordu ve o şey her ne ise, Cinder onu silme riskine girmek istemiyordu.

Sorunun ne olduğunu ve androidi sıfırlamanın gerekli olup olmadığını anlamanın tek yolu, robotun iç sistemlerini kontrol etmekten geçiyordu ve bunun için de Cinder’ın ona bağlanması gerekiyordu. Cinder bundan nefret ederdi. Kendi kablolarını yabancı bir nesneye bağlamak her zaman için riskliydi ve eğer dikkatli olmazsa, kendi yazılımları da çökebilirdi.

Cinder fazla detaycı düşündüğü için kendini azarladı ve elini kafasının arkasındaki panele uzattı. Parmaklarıyla ufak kilidi buldu ve tırnağının ucuyla kapağı açıverdi.

“O nedir?”

Cinder, Iko’nun ileri uzattığı kıskaçlarıyla işaret ettiği noktaya doğru baktı. “Ne nedir?”

“O çip

Cinder ayaklarını masadan indirdi ve ileri doğru uzandı. Gözlerinin kısarak androidin gövdesinden içeri baktığında, kontrol panelinin en dibinde ufak askerler gibi dizili duran, bir dizi çip olduğunu gördü. Toplamda yirmi adet yuva vardı, fakat sadece on üçü doluydu; üreticiler yeni eklentiler ve güncellemeler için her zaman fazlaca yer bırakırdı.

Iko on üçüncü çipe işaret etmişti ve haklıydı; bu çipte farklı bir şey vardı. Diğer çiplerin oldukça arkasına yerleştirilmiş olduğu için, ilk bakışta göze çarpmıyordu ama Cinder fener ışığını üstüne tuttuğunda gümüş renginde parladı.

Cinder kafasının arkasındaki panelin kapağını kapadı ve retina görüntüsüne androidin dijital montaj şemalarını çağırdı. Üreticinin orijinal planlarına bakılırsa, bu model sadece on iki çipe sahipti. Ama elbette ki yirmi yıl içinde androide yeni bir eklenti yapılmasında bir gariplik yoktu. Saray en yeni, en iyi programlara rahatça erişebiliyor olmalıydı. Yine de Cinder daha önce asla buna benzer bir çip görmemişti.

Tırnağıyla serbest bırakma mandalına bastırdı ve pensesiyle çipin ucundan tuttu. Çip, tereyağından kıl çekercesine gereksiz yuvasından çıkıverdi.

Cinder yakından incelemek için çipi gözlerinin önünde tuttu. İnciyi anımsatan dokusu ve parıltılı cilası dışında, herhangi bir çipten çok da

farklı durmuyordu. Çipin diğer tarafını çevirdiğinde, arkasında D-COMM harflerinin basılı olduğunu gördü.

“Demek öyle.” Cinder elini indirdi.

“Neymiş?” diye sordu Iko.

“Bir doğrudan bağlantı çipi.”

Cinder kaşlarını çattı. Neredeyse tüm iletişim internet üstünden yapılırdı —yani interneti hiçe sayarak yapılan doğrudan bir bağlantı neredeyse artık hiç kalmamıştı, çünkü bu eski iletişim şekli hem daha yavaştı hem de iletişimin ortasında bağlantının kopması riskini taşırdı. Tam bir gizlilik arayan paranoyak tiplerin, doğrudan bağlantıyı çekici bulabileceğini sanıyordu ama o zaman bile, kişinin bir el ekranı veya büyük bir ekran kullanması gerekliydi -yani doğrudan iletişime uygun herhangi bir araç. Bir androidi ahize niyetine kullanmak hiç de mantıklı değildi.

Iko’nun sensörü soldu. “Veri tabanıma göre, 89 T.E. tarihinden beri androidler asla doğrudan bağlantı yeteneği ile donatılmış olarak üretilmiyor.”

“Bu da çipin bu androidin programlamasıyla neden uyuşmadığını açıklar.” Cinder çipi Iko’ya doğru tuttu. “Bir materyal taraması yapıp hangi malzemeden yapılmış olduğunu söyleyebilir misin?”

Iko bir parça geriledi. “Kesinlikle olmaz. Aklımı veya bilincimi yitirmek, bugünkü iş listemde yer almıyor.”

‘Ama robotun çalışmaz hâle gelmesine bu çip sebep olmuş gibi durmuyor. Çip bir soruna yol açacak olsa, androidin sistemi basitçe çipi reddederdi, değil mi?” Cinder, Iko’nun ışığını yansıtan aynalı yüzeyinden, büyülenmiş hâlde, çipi bir öyle bir böyle çevirdi. “Tabii eğer android doğrudan bağlantıyı kullanarak bir yerlere bilgi aktarımında bulunmayı denemediyse. O zaman bilgi aktarımı kapasitesini zorlamış olurdu.”

Ayağa kalkan Cinder, yerdeki ekranın durduğu depolama alanına doğru gitti. Çerçevesi kırılmasına rağmen, ekranın kendisi ve kontrolleri hasar görmemiş gibi görünüyordu. Çipi ekrandaki yuvaya soktu ve güç düğmesine bastı. Ekranın yeşil hard disk ışığının yanmasını sağlamak için, her zamankinden de güçlü birkaç darbe indirmek zorunda kalmıştı. Ama ışık sonunda yandı ve ekran parlak mavi bir ışıkla aydınlandı. Köşede dönüp duran sarmal bir şekil, çipin okunmakta olduğunu gösteriyordu. Cinder tuttuğu nefesini bıraktı ve yere bağdaş kurdu.

Birkaç saniye sonra şekil kayboldu ve yerine bir yazı belirdi.

BİLİNMEYEN KULLANICIYLA DOĞRUDAN BAĞLANTI BAŞLATILIYOR

LÜTFEN BEKLEYİN…

BİLİNMEYEN KULLANICIYLA DOĞRUDAN BAĞLANTI BAŞLATILIYOR

LÜTFEN BEKLEYİN…

BİLİNMEYEN KULLANICIYLA DOĞRUDAN BAĞLANTI BAŞLATILIYOR

LÜTFEN BEKLEYİN…

Cinder bekledi. Ve ayağını kaşıdı. Ve bekledi. Ve parmaklarıyla dizlerinde bir ritim tuttu. Ve zamanını boşa harcayıp harcamadığını merak etti.

Ne kadar eski teknoloji bile olsa, herhangi bir şeyin, doğrudan bağlantı çipi yüzünden arızalandığını hiç duymamıştı. Yani şu anda yaptığı işlemin, robotu tamir etmeye bir faydası olmayacak gibi görünüyordu.

“Sanırım evde kimse yok,” dedi yanına gelen Iko. Dönen fanlarından gelen sıcak rüzgâr, Cinder’ın ensesini okşuyordu. “Ah, kahretsin. Adri beni çağırıyor. Banyodan çıktı herhâlde.”

Cinder başını arkaya doğru yatırdı. “Yardımın için sağ ol. Adri’nin karşısına dikilmeden önce, şu inci kolyeyi çıkarmayı unutma.”

Öne doğru eğilen Iko, serin ve düz yüzünü Cinder’ın alnına dayadı ve bu sırada büyük ihtimalle ona da ruj lekesi bulaştırdı. Cinder güldü.

“Majestelerinin androidinin neden çalışmadığını bulacağından hiç şüphem yok.”

“Sağ ol.”

Cinder terli avuçlarını pantolonuna sildi ve Iko’nun uzaklaşmasını dinledi. Ekrandaki yazı aynı şekilde tekrarlanmaya devam ediyordu. Bağlantının diğer yanındaki kişi her kimse, cevap vermeye pek niyetli değil gibi görünüyordu.

Aniden gelen bir dizi klik sesi, irkilmesine sebep oldu. Klik seslerini, bir uğultu izledi. Cinder, yumruk yaptığı ellerini pütürlü zeminde kendini kaldırmak için kullanarak geriye döndü. Androidin kontrol paneli ışıldamaya, rutin kontrol testlerini gerçekleştirmeye başlamıştı. Android çalışır hâle geçmek üzereydi.

Cinder ayağa kalktı ve ellerini silkeledi. O sırada androidin hoparlörlerinden sakin bir kadın sesi yükseldi ve sanki birinin kabaca böldüğü konuşmasına devam edermiş gibi konuşmaya başladı.

“Prenses Selene, ölü kabul edildikten dört ay sonra, Kraliçe Channary döneminde çalışan Ay Ülkesi Kraliyeti doktorlarından Logan Tanner adında bir adam tarafından Dünyaya getirildi.”

Cinder dondu kaldı. *Prenses Selene mi?*

“Ne yazık ki Tanner, 8 Mayıs 125 T. E tarihinde Xu Ming Psikiyatri Hastanesi’ne kaldırıldı ve 17 Ocak 126 T.E. tarihinde biyoelektrik vasıtasıyla intihar etti. Fakat bazı kaynaklar, Tanner’ın ölümünden bir yıl önce, Prenses Selene’nin bir başka koruyucunun himayesine verildiğini belirtiyor. Şimdilik bu koruyucunun kimliğini belirlemeyi başaramadım. Fakat olası isimlerden biri, Avrupa Federasyonunun eski pilotlarından Komutan Michelle Benoit, kendisi...”

“Dur,” dedi Cinder. “Devam etme.”

Ses sustu. Androidin kafası 180 derece döndü. Sensörleri, Cinder’ı tararken mavi bir ışıkla parladı. İç kontrol panelinin ışığı kısıldı ve göğsündeki fan dönmeye başladı.

“Sen kimsin?” dedi android. “Küresel konum belirleme sistemime göre, Yeni Pekinin 76. Bölgesindeyiz. Saraydan ayrıldığımı hatırlamıyorum.”

Cinder geri çevirdiği sandalyesine ata biner gibi oturdu ve kollarını sırt kısmından aşağı sarkıttı. “Yeni Pekin’in mekanik ustası Cinder’ın süitine hoş geldin. Prens Kai, beni seni onarmam için tuttu.”

Androidin göğüs kısmından gelen yüksek fan sesi, son derece sessiz odada bile neredeyse duyulamayacak bir düzeye gelene kadar alçaldı. Robotun ampulümsü kafası bir oraya bir buraya çevrildi, tanımadığı odayı inceledi ve sonunda tekrar Cinder’a döndü.

“Takvime göre on iki gün, on beş saattir bilincim açık değilmiş. Sistemim mi çöktü?”

“Tam olarak sayılmaz,” dedi Cinder, omzunun arkasından gerideki ekrana bir bakış fırlatarak. Ekranda hâlâ aynı yazı tekrarlanmaya devam ediyordu; doğrudan bağlantı kurulamamıştı. “Birileri içine programlamanla pek de uyuşmayan bir doğrudan bağlantı çipi yerleştirmiş gibi görünüyor.”

“Video ve yazı iletişimi becerileri yüklenmiş olarak tasarlandım. Yeni bir bağlantı çipinin takılması gereksiz olurdu.”

“Ama bu çip, doğrudan bağlantı için.” Cinder çenesini el bileğinin üstüne dayadı. “Çipi takanın Prens Kai olup olmadığını biliyor musun? Belki de arada internet bağlantısı olmadan birileri ile temasta olmak istemiştir?”

“Programlamamda bir doğrudan bağlantı çipi bulunduğundan haberim yoktu.”

Cinder dudağını ısırdı. Androidin bozulmasının sebebi açıkça bu doğrudan bağlantı çipiydi ama neden? Ve eğer çipi Kai takmadıysa, kim takmıştı?

“Az önce uyandığında,” dedi, “bir şeyden bahsediyordun... Ay Ülkesi Veliahtı hakkında bir şeylerden.”

“O bilgi çok gizlidir. Bunu hiç duymamış olmalıydın.” “Biliyorum. Ama büyük ihtimalle, birilerine bu bilgileri aktardığın sırada çalışmaz hâle geldiğini düşünüyorum.” Cinder o birilerinin Kai veya ona sadık kişiler olmasını diledi. Kraliçe Levana’nın, yakında İmparator olacak Kai’nin, Ay Ülkesi’nin gerçek veliahdı hakkında araştırmalarda bulunduğunu öğrenmekten mutlu olacağını hiç sanmıyordu.

“Kıpırdama,” dedi Cinder, tornavidasına uzanarak. “Panelini kapatayım. Sonra da seni saraya geri götürürüm. Bu sırada sen de son günlerde yayınlanan haberleri indirsen iyi edersin. Kapalı olduğundan bu yana çok şey değişti.”

BÖLÜM
Yirmi İki

SARAYA UZANAN ON KİLOMETRELİK YOL BOYUNCA, Dr. Erland'ın uyarıları, tıpkı bozuk bir ses dosyası gibi Cinder'ın kafasında yankılanıp durdu.

Kraliçe Levana her şeyin kendi kontrolü altında olduğundan emin olmak ister. Herhangi bir direnişi bastırmak için elinden gelen hiçbir şeyi ardına koymayacaktır. Bu da kendisine karşı çıkabilecek insanları öldürmekten çekinmeyeceği anlamına geliyor —sizin gibi insanları.

Eğer sizi görecek olursa, öldürecektir.

Ama buna rağmen, evden saraya olan bu yolculukta eğer kayıp Ay Ülkesi Prensesi hakkında bilgilere sahip olan bu androidin başına bir şey gelirse, Cinder kendini asla affedemezdi. Androidi, Kai'ye sağ ve salim bir şekilde teslim etmek onun sorumluluğundaydı.

Üstelik saray oldukça büyük bir yerdi. Sıradan insanlarla sosyalleşme ihtimali oldukça düşük Ay Kraliçesi ile karşılaşma olasılığı neydi ki?

Nainsi'nin tekerleri, Iko'nunkilerden oldukça hızlı çalışıyordu ve Cinder ona yetişebilmek için hızlanmak zorunda kaldı. Ama o öğlen saatlerinde saraya doğru yol alanların sadece kendileri olmadıklarını fark ettiklerinde adımlarını da yavaşlatmak zorunda kaldılar. Sarayın bulunduğu tepenin eteklerine varmış, şehir arkada kalmışken, yanında çam ağaçları ve söğütlerin dizili olduğu saraya uzanan özel yol da tıkanmıştı. Rüzgârlı tepe yolu, zirveye doğru yavaş adımlarla ilerleyen bir sürü yaycıyla doluydu. Bazıları tek başına, bazılarıysa büyük gruplar hâlinde ilerliyordu. Cinder insanların konuşmalarına kulak misafiri oldu; çoğu öfkeliydi ve kızgın tavırlarla ellerini kollarını sallayarak

konuşuyordu. *Onu burada istemiyoruz. Majesteleri onu neden misafir ediyor ki?* Kalabalığın gittikçe yükselen sesi, tepe yolunda yankılara yol açıyordu. Yüzlerce, belki binlerce öfkeli ses tek bir ağızdan çınladı.

"Ay Kraliçesini istemiyoruz! Ay Kraliçesini istemiyoruz! Ay Kraliçesini istemiyoruz!"

Yoldaki son kavşağı da dönen Cinder'ın bakışları, sarayın vişneçürüğü rengindeki kapılarının önündeki avluyu doldurmuş, yola taşmış kalabalığın üstüne düştü. Kalabalık, bir dizi güvenlik muhafızı tarafından zar zor kontrol altında tutuluyordu.

İnsanlar kafalarının üstünde çeşitli pankartlar tutuyorlardı. **SAVAŞ BİLE KÖLELİKTEN İYİDİR! BİZİM BİR İMPADATORİÇEYE İHTİYACIMIZ VAR, BİR DİKTATÖRE DEĞİL! KÖTÜLÜĞÜN ELÇİSİYLE BİRLİK OLUNMAZ!** Pankartların çoğunda, kraliçenin, üstüne kırmızıyla X çizilmiş duvaklı bir resmi bulunuyordu.

Havada uçuşan yarım düzine kadar haber aracı ise küresel yayınlar için protestoculardan görüntüler alıyordu.

Cinder kalabalığın çevresinden dolaştı ve Nainsi'nin minik gövdesini kendi vücudu ile koruyarak ana kapıya doğru ilerledi. Ama kapının, omuz omuza duran bir dizi insan ve android tarafından korunduğunu fark etti.

"Affedersiniz," dedi, en yakındaki muhafıza. "Saraya girmem gerekiyor."

Adam uzattığı kollarıyla onu birkaç adım geri ittirdi. "Saray bugün halka açık değil."

"Ama ben *onlarla* değilim." Cinder bir elini Nainsi'nin kafasına koydu. "Bu android, majestelerine ait. Beni onu onarmam için tutmuştu ve ben de tamir edip getirdim. Ona mümkün olduğunca çabuk bir şekilde ulaştırılması hayati önem taşıyor."

Muhafız, gözünün ucuyla Nainsi'ye baktı. "Yüce majesteleri sana bir geçiş belgesi verdi mi?"

"Eh, hayır. Ama... "

"Androidin kimlik çipi var mı?"

"Evet, var." Göğsünü çeviren Nainsi, kimlik numarasını muhafıza gösterdi.

Muhafız başını salladı. "Girebilirsiniz." Kapılar açıldı ve aynı anda kalabalık da ileri atıldı. Cinder kulaklarına ulaşan öfkeli bağırışlar ve üstüne aniden abanarak onu muhafızın üstüne ittiren kalabalık yüzünden ufak bir çığlık attı. Nainsi hiç tereddüt etmeden kapıdan geçti ama Cinder onun arkasından davrandığında, muhafız bir kolunu önüne uzatarak onun geçişini engelledi. "Sadece android girebilir."

"Ama beraber geldik!" diye bağırdı Cinder, kalabalığın gürültüsünü bastırmaya çalışarak.

"Geçiş belgen yoksa, giriş de yok."

"Ama ben onu onarmak için tutuldum. Onu kendini teslim etmem gerekiyor. Ödemesini almam lazım." Cinder'ın kendisi bile, sesindeki mızmızlanma tonundan iğrenmişti.

"Diğer herkes gibi faturanı hazine bölümüne gönder," dedi adam. "Onaylanmış bir geçiş izni olmayan kimse giremez."

"Linhmei," dedi demir kapının diğer yanındaki Nainsi. "Prense Kai'ye onu görmek istediğinizi bildireceğim. Size mesajla resmi bir geçiş izni gönderecektir."

Birden Cinder, aslında bir aptal gibi davranmış olduğunu fark etti. Tabii ki prensi görmesi falan gerekmiyordu. Androidi teslim etmiş, işi tamamlanmıştı. Üstelik zaten prense bir fatura kesecek falan da değildi. Ama Cinder daha bir şey söyleyemeden, Nainsi çoktan sarayın ana

kapısına doğru uzaklaşmaya başlamış, arkasında Kai'yi neden görmesi gerektiğine dair mantıklı bir bahane uydurmaya çalışan bir Cinder bırakmıştı. Aklına gelen en aptalca, en çocukça bahane dışında bir bahane; sadece görmek istiyordu, o kadar.

Kalabalık aniden sessizleştiğinde, Cinder şaşkınlıktan havaya sıçradı.

Ortama çöken sessizlik, sanki avludaki tüm havayı vakumlamış; bir nefes, bir ses, herhangi bir şeyle doldurulmayı bekleyen büyük bir boşluk yaratmıştı. Cinder etrafına bakındı ve insanların sersemlemiş ifadelere, bakışlarını sarayın üst kısımlarına doğru çevirdiğini, güçten kesilmiş parmaklarla koruma işaretleri yaptıklarını gördü. İçine bir korku dalgası yayılmaya başladı.

İnanların bakışlarını takip etti ve gözleri, sarayın en üst katlarındaki bir balkona gitti.

Ay Kraliçesi bir elini beline, diğerini balkon tırabzanına koymuş bir şekilde aşağıyı seyrediyordu. Yüzünde ciddi -biraz da amansız- bir ifade vardı ama bakışları, o esrarengiz güzelliğini bir parça bile gölgelemiyordu. Böylesine uzaktan bile, Cinder kadının soluk tenini, yakuta çalan kırmızı dudaklarını görebiliyordu. Kraliçenin gözleri sessizleşmiş kalabalığı tararken, Cinder da kapının yanına doğru sokuldu ve boş boş yukarı bakan yüzlerin arasında kaybolmaya çalıştı.

Ama şok ve korku duygusu kısa vadeli oldu. Kadın korkutucuydu, tehlikeli değil.

Kraliçe sıcakkanlıydı. Bonkördü. Samimiydi. Onlara da kraliçelik yapmalıydı. Onlara rehberlik etmeli, onları yönetmeli, korumalıydı...

Cinder ın retina görüntüsü ona bir uyarı işaret vermeye başladı. Cinder ise ilgisini dağıtan bu uyarıdan rahatsız olmuş bir şekilde gözlerini kırpıştırdı. Tek istediği, sonsuza kadar kraliçeye bakmaktı. Onun konuşmasını istiyordu. Barış, güven, refah ve huzur vaatlerinde bulunmasını diliyordu.

Cinder'ın görüşünün kenarında turuncu bir ışık yanıp söndü. Cinder'ın bu ışığın farkına varması ve ne olduğunu hatırlaması birkaç saniye aldı. Ama ışığın haksız yere yanıp söndüğünden emindi. Hiç mantıklı değildi.

Yalanlar.

Cinder gözlerini sımsıkı kapadı. Tekrar yukarı baktığında, kraliçenin o iyilik timsali illüzyonu da dağılmıştı. Tatlı gülüşünün yerine, kibirli ve kontrol meraklısı birinin gülüşü gelmişti. Cinder'ın midesi kasıldı.

Kraliçe, aşağıdaki kalabalığın beynini yıkıyordu.

Onun da beynini yıkamıştı.

Cinder bir adım geriledi ve bu sırada, orta yaşlı, aklı başından uçmuş bir adama tosladı.

Kraliçenin bakışları onların üstüne kaydı ve Cinder'a odaklandı. Yüzünden bir şaşkınlık ifadesi geçti. Sonra yerini nefret ve tiksintiye bıraktı.

Cinder irkildi. Saklanmak istiyordu. Sanki soğuk parmaklar kalbini kavramış, sıkmaya başlamıştı. Koşmayı düşündü ama bacakları tutmaz olmuştu. Retina görüntüsü, sanki kraliçenin göz boyamasına bir saniye daha bakmaya dayanamıyormuş gibi karmaşık çizgilerle dolmaya başlamıştı.

Cinder kendini çıplak ve savunmasız hissetti. Beyni yıkanmış kalabalığın ortasında yapayalnızdı. Ayaklarının dibinde büyük bir yarığın açılıp toprağın kendisini yutacağından neredeyse emindi. Kraliçenin bakışlarının, onu taş yolların üstüne dağılan bir kül yığını hâline getirmek üzere olduğundan da öyle.

Kraliçenin bakışları, gözyaşı torbaları olsun veya olmasın, Cinder gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu hissetmeye başlayana kadar

giderek kararmaya devam etti. Ama sonra kraliçe sırtını döndü ve bir hışımla saraya içeri girdi.

Kraliçenin gitmesiyle beraber, Cinder kalabalığın tekrar protestoya başlayacağını, hatta kadının kendini göstermeye cesaret etmesi yüzünden eskisinden de öfkeli olacağını sanmıştı.

Ama öyle olmadı.

Kalabalık, sanki uyurgezerler ordusu misali, yavaşça dağılmaya başladı. Ellerdeki pankartlar yerlere bırakıldı, unutmuş bir şekilde üstlerine basıldı. Cinder geçip giden halkın yolundan çekilerek, sırtını sarayın duvarına verdi.

Demek ki Ayaların göz boyamasının etkisi buydu. Birinin kalbine hükmetmek, o kişiyi kendi düşmanlarına karşı düşman etmek için yapılan aldatıcı bir büyü. Ve Ay kraliçesinden nefret eden o kadar insan arasında, kadına direnebilen tek kişi Cinder'mış gibi görünüyordu.

Ama aslında Cinder da ona *direnememişti.* En azından, en başında. Kollarındaki tüyler diken diken oldu. Etinin metalle buluştuğu kısımlara bir ağrı girmişti.

İçi boşların olması gerektiği gibi, göz boyamasına tamamen direnç gösterememişti. Ve daha da kötüsü, kraliçe onu görmüştü. Ve artık onun farkındaydı.

BÖLÜM

Yirmi Üç

PROTESTOCULARIN BAĞIRIŞLARI KESİLDİĞİNDE Kai tırnaklarım bacaklarına geçirdi. Torin yüzünü prense çevirdi ve tıpkı onun kadar şaşırmış bir ifadeyle genç adama baktı. Ama şaşkınlığını gizleme konusunda Kai'den daha hızlıydı. Kraliçe, aşağıdaki kalabalığı mümkün olamayacak kadar kolay bir şekilde susturmuştu. Kai halkın, kraliçenin göz boyamasına en azından bir parça da olsa karşı koyabileceğini ummuştu.

Yutkunan Kai, yüzüne tekrar sakin bir ifade yerleştirdi.

"Oldukça kullanışlı bir numaradır," dedi Sybil, holografik alevli şöminenin yanındaki koltuğun ucundan. "Özellikle de Ay Ülkesi'nde asla müsamaha gösterilmeyen, isyankâr vatandaşlar üzerinde."

"Vatandaşların isyan içinde olduğu hâllerde, bunun genellikle haklı bir sebebi olduğu söylenir," dedi Kai. Torin kaşlarım çatarak ona uyarı dolu bir bakış attı ama Kai görmezden geldi. "Ve beyin yıkama, çok da uygun bir çözüm sağlıyormuş gibi görünmüyor."

Sybil kibarca ellerini kucağında birleştirdi. "Uygunluk, oldukça göreceli bir kavramdır. Ama bu son derece *etkili* bir çözüm ve aksini öne sürmek bile gereksiz olur."

Levana, yumruk hâlinde kasılmış elleriyle odaya geri girdi. Kraliçenin bakışları kendi üstüne çevrildiğinde, Kai'nin nabzı hızlandı. Kraliçe ile aynı odada bulunmak, tıpkı içindeki oksijenin hızla tükendiği ufak bir odada olmak gibiydi.

"Görünen o ki," dedi kraliçe, her bir kelimeyi özellikle vurgulayarak, "54 T.E. tarihli Gezegenler Arası Mutabakatın 17. Maddesi'ni ihlal ediyorsunuz."

Kai bu suçlama karşısında tepkisiz kalmak için elinden geleni yaptı ama sağ gözünün seğirmeye başlamasına engel olamadı. “Korkarım ki Gezegenlerarası Mutabakatın tamamı ezberimde yok. Belki de söz konusu maddeyi bana hatırlatmak istersiniz?” Kraliçe, genişlemiş burun deliklerinden yavaş bir nefes aldı. O anda bile -yani yüzüne öfke ve nefretin hâkim olduğu sırada bile- çarpıcı bir güzellikteydi.

“17. Madde, mutabakata imzasını atmış hiçbir tarafın, Kaçak Ayaları bilerek koruma alana almayacağını ve ülkesinde barındırmayacağını belirtir.”

“Kaçak Aycılar mı?” Kai, Torin e baktı ama danışmanının yüzü ifadesizdi. “Neden Kaçak Ayaları aramızda barındırdığımızı düşünüyorsunuz ki?”

“Çünkü az önce bir tanesini avluda gördüm. O küstah protestocuların arasındaydı. Buna tolerans göstermem mümkün değil.” Kai ayağa kalktı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ülkemde Ayaların olduğunu ilk defa sizden duyuyorum. Şu anki misafirlerimiz olan sizler dışında elbette.”

“Bu da bana bu konuya göz yumduğunuzu anlatıyor, tıpkı babanızın da zamanında yaptığı gibi.”

“Hakkında hiçbir şey duymadığım bir konuya nasıl göz yummuş olabilirim ki?”

Torin boğazını temizledi. “Tüm saygılarımla majesteleri, Doğu Ulusları’na gelip giden tüm uzay araçlarını yakından takip ettiğimize sizi temin edebilirim. Bazı Ayaların biz onların farkına varmadan ülkemize sokulduğu ihtimalini yok saymak mümkün olmasa da Gezegenlerarası Mutabakata uygun şekilde hareket etmek için elimizden gelen her şeyi yaptığımıza inanın. Ayrıca, Doğu Ulusları Topluluğu ülke sınırları içinde hayatını sürdüren bir Aycı varsa bile, sizin burada olduğunuzu bildiği bir anda protesto gösterisine gelerek kendini açık etmesi pek akla yatkın gelmiyor. Belki de yanılmışsınızdır.”

Kraliçenin gözlerinden şimşekler çaktı. “Kendi tebaamı gördüğümde tanırım ve şu an bir tanesi sizin şehir sınırlarınız içerisinde bulunuyor.” Parmağıyla balkondan dışarıyı işaret etti. “Onun bulunmasını ve bana getirilmesini istiyorum.”

“Elbette,” dedi Kai, “iki buçuk milyon insanın yaşadığı bir şehirde bu hiç sorun olmayacaktır. İzin verin de bir koşu gidip özel Aycı detektörümü alayım ve işe koyulalım.”

Zaten ondan uzun boylu olmasına rağmen Levana, Kai’ye burnunun üstünden dik bir bakış fırlatabilmek için başını geriye yatırdı. “Alaycı konuşmalarınızla sabrımı denemek istemezsiniz genç prens.”

Kai’nin çene kasları seğirdi.

"Eğer onu bulmaktan acizseniz, o zaman ben de onu bulmaları için kendi muhafızlarımdan bir grubu Dünyaya getirtirim.”

“Bu gerekli değil,” dedi Torin. “Sizden şüphe ettiğimiz için özürlerimizi sunarız majesteleri ve mutabakat uyarınca, ülkemizin üstüne düşeni yerine getirmeyi isteriz. Lütfen bize taç giyme töreni ve festivale hazırlanmamız için biraz süre tanıyın. Kaynaklarımızı bu arayışa yönlendirebilir hâlde olduğumuz andan itibaren, bahsettiğiniz Aycıyı aramaya başlarız.”

Levana, kıstığı gözlerle Kai’ye baktı. “Hayatınız boyunca bütün kararlarınızı danışmanıza bırakmak niyetinde misiniz yoksa?”

“Hayır,” dedi Kai, soğuk bir gülümsemeyle. “Önünde sonunda, bu görevi imparatoriçeme bırakmayı düşünüyorum.”

Kraliçe Levana’nın bakışları yumuşadı ve Kai, bir sonraki sözlerini zar zor yuttu. *Ve o siz olmayacaksınız.*

“Peki o zaman,” dedi Levana, gidip baş sihirbazının yanına oturarak. “O kızın ve ülkedeki diğer her kaçak Aycının, taç giyme töreninizden bir ay dönümü sonrasında, Ay ülkesine teslim edilmesini bekliyorum.”

“Tamam,” dedi Kai, o gün gelene kadar Levana’nın bu yaptıkları konuşmayı unutacağını umarak. Yeni Pekinde yaşayan Aycılar -bu, hayatında duyduğu en saçma şeydi.

Kraliçenin yüzündeki öfke o kadar ani bir hızla silindi ki sanki önceki birkaç dakika sadece bir rüyaydı. Bacaklarını üst üste atarak süt beyazı tenini gözler önüne serdi. Kai dişlerini sıktı ve pencereden dışarı bakmaya başladı. Kızarmak üzere mi yoksa öğürmek üzere mi olduğundan emin değildi.

“Taç giyme töreninizden bahsetmişken,” dedi kraliçe, size bir hediye getirdim.”

“Ne kadar düşüncelisiniz,” dedi Kai, ruhsuz bir şekilde.

“Evet. Aslında büyük geceye mi saklasam emin olamadım ama sonra size vermek için ne kadar beklersem, hediyenin yanlış anlaşılma ihtimalinin de o kadar artacağından korktum.”

Merakı çelinen Kai, kraliçeyi süzdü. “Öyle mi?”

Kraliçe başını eğdiğinde, kestane rengi kâkülleri, göğsüne akan bir şelale gibi göründü ve parmağıyla ikinci sihirbazına, kırmızı ceketli adama bir işaret yaptı. Adam kol yeninin içinden çıkardığı, Kai’nin serçe parmağından daha büyük olmayan bir cam tüpü, Levana’nın avucuna yerleştirdi.

“Bilmenizi isterim ki,” dedi Levana, “Uluslar Topluluğunun selameti ile yakından ilgileniyorum ve letumosis ile olan savaşınızı izlemek, gerçekten üzülmeme sebep oluyor.”

Kai tırnaklarını avuçlarına gömdü.

“Büyük ihtimalle farkında değilsiniz ama... Birkaç yıldır kendini bu hastalığı araştırmaya adamış bir ekibim var. Ve bilim adamlarım, nihayet bu hastalığın çaresini bulmuş gibi görünüyor.”

Kai beyninden vurulmuşa döndü. “Ne?”

Levana tüpü başparmağı ile işaret parmağı arasında tuttu ve prense doğru uzattı. “Bu doz, bir yetişkin erkeği iyileştirmeye yeter,” dedi, sonra dilini şaklattı. “Zamanlaması kötü oldu, değil mi?”

Dünya dönmeye başladı. Kai’nin parmakları, kraliçenin boynuna doğru uzanmak, onu boğmak için öylesine bir hevesle kaşınıyorlardı ki birkaç saniye sonra kolları titremeye başladı. “Haydi, durma,” dedi Levana, sıcak bir bakışla beraber. “Al ” Kai tüpü onun elinden kaparcasına aldı. “Ne zamandır buna sahiptin?”

Kraliçenin kaşları yükseleli. “İlginç bir soru. Gerçekten işe yarayan bir antidot olduğu, ben Ay ülkesinden ayrılmadan sadece birkaç saat önce onaylandı.”

Yalan söylüyordu. Ve yalan söylediği gerçeğini saklamaya bile çalışmıyordu.

Pis cadı.

“Majesteleri,” dedi Torin, alçak bir sesle. Bir eliyle Kai’nin omzunu sıktı. Başta hafifçe, sonra daha büyük bir güçle sıktı -onu uyarıyordu. Kai’nin nabzı, kurduğu cinayet fantezilerinin önüne geçti ama zar zor.

Levana ellerini kucağına koydu. “Bu tüp size bir hediye. Umarım faydalı bulursunuz genç prens. Gezegeninizi bu hastalıktan arındırmanın, her iki taraf için de önemli olduğunu düşünüyorum. Bilim adamlarım ay sonuna kadar binlerce doz hazırlayabilir. Fakat bu yoğun çaba ve altı yıldır devam eden araştırma geliştirmenin maliyeti, ülkemi oldukça zorladı. Bu yüzden, bir karşılık beklememi normal karşılayacaksınızdır. *Bu konuyu* da ayrıca görüşmemiz gerekecek.”

Kai’nin ciğerleri sıkışır gibi oldu. “Antidotu bizden esirger misiniz? Bunca insan ölürken?” Aptalca bir soruydu. Kraliçenin uzun bir süredir antidotu onlardan esirgediği zaten belliydi —bu noktadan sonra daha fazla Dünyalının acı çekmesine niye aldıracaktı ki?

“Politika hakkında öğrenmeniz gereken çok şey var. Sanırım politikanın özünde, alıp vermenin yattığını yakında anlayacaksınızdır yakışıklı prensim.”

Kai’nin tansiyonu şakaklarını dövmeye başladı. Yüzünün kızardığını ve bu öfkesinin tam da kraliçenin istediği şey olduğunu biliyordu ama umurunda değildi. Kraliçe hangi cüretle politik bir pazarlıktan bahsedebilirdi. *Hangi cüretle?*

Sybil aniden ayağa kalktı. “Bir misafirimiz var.”

Tuttuğu nefesini bırakan Kai, gözlerini kraliçeden ayırmaya dünden razı bir şekilde, Sybil’in kapı girişine yönelmiş bakışlarını takip etti ve ağzı hayretle açıldı.

“Nainsi!”

Nainsi’nin sensörü parıldadı. “Majesteleri, böldüğüm için özürlerimi sunarım.”

Kai başını sallayarak, şaşkınlığını üstünden atmaya çalıştı. “Nasıl... Ne zaman?”

“Bilincim tam olarak bir saat kırk yedi dakika önce yerine geldi,” dedi android. “Ve şimdi de göreve hazır olduğumu bildiriyorum. İmparator Rikan’ın zamansız ölümü için üzüntülerimi sunmama izin verin. Haberini aldığımda kalbim de parçalandı.” Kai, arkasındaki Kraliçe Levana’nın, burnundan nefes vererek, gülermiş gibi bir ses çıkardığını işitti. “Bir metal yığının herhangi bir duyguyu deneyimleyebilmesi fikri bile aşağılayıcı. Bu hilkat garibesini buradan gönderin.”

Kai dudaklarını birbirine bastırdı, aklında kadının kalpsizliğine yönelik olarak söyleyebileceği birkaç güzel kelime vardı ama bunun yerine Torin e döndü. “Gerçekten de. İzninizle ben bu *hilkat garibesini* majesteleri kraliçenin huzurundan alarak yeniden aktif konuma getireyim.”

Kai'nin acınası kaçış planı yüzünden Torin in onu azarlamasından çekinmiş ama tartışmanın nihayet sonlanmasından dolayı rahatlamıştı. Kai, onun da yüzünün solmuş olduğunu fark etti ve kendi öfkesini bastırmak için ne kadar zorlandığını merak etti. "Elbette. Bu arada majesteleri kraliçe de belki bahçelerde bir tura çıkmak ister?"

Kai, gözlerini Kraliçe Levana ya çevirdi ve nefret dolu bir şekilde bakarak topuklarını birbirine çarptırdı. "Nazik hediyeniz için teşekkürler," dedi, hafifçe eğilerek.

"Benim için bir mutluluktu majesteleri."

Kai, yanında Nainsi ile odadan ayrıldı. Ana koridora ulaştıklarında, gırtlaktan bir çığlık attı ve yumruğunu en yakındaki duvara geçirdikten sonra duvar dibine çömelerek alnını duvara yasladı.

Nefes alıp verişi biraz olsun normale döndüğünde başını çevirdi ve içi birden ağlama isteğiyle doldu -sinirden, üzüntüden ve iç rahatlamasından dolayı. Nainsi geri dönmüştü.

"Seni gördüğüme ne kadar sevindiğimi doğrusu hayal bile edemezsin."

"Öyle görünüyor majesteleri."

Kai gözlerini yumdu. "Hiçbir fikrin yok. Son birkaç gün... Kayıtlarımızın sonsuza kadar kaybolduğundan artık emindim."

"Bütün kayıtlar sağlam görünüyor majesteleri."

"Güzel. Derhâl araştırmaya devam etmemiz gerekiyor -artık her zamankinden daha önemli."

Kai içini kemiren panik duygusunu kontrol altına almaya çalıştı. Taç giyme törenine hâlâ dokuz gün vardı. Kraliçe Levana Dünya'ya ineli yirmi dört saat bile olmamıştı ve daha şimdiden, müttefiklik görüşmelerini iyice karmaşık hâle getirmişti. Taç giyme töreninden, yani

ülkeyi koruma görevini gerçekten üstlenmeden önce daha ne gibi sırları açığa çıkarmayı planlıyor olabilirdi?

Başı zonkladı. Kraliçeden tiksiniyordu -olduğu her şeyden, yaptığı her şeyden ve Dünya'nın çektiği çileyi politik bir oyun hâline getirmesinden nefret ediyordu.

Ama eğer onun kuklası hâline geleceğini sanıyorsa, kraliçe oldukça yanılıyordu. Becerebildiği kadar uzun süre boyunca ve her bahaneyi kullanarak onu reddedecek ve bu sırada Prenses Selene'yi bulacaktı. Dr. Erland, antidotu kopyalayabilirdi. Eğer uygun bir bahane uydurabilirse, baloda kraliçeyle dans etmeyi bile düşünmüyordu -diplomasinin canı cehenneme.

Baloyu düşünmek, birden Kai'nin başındaki fırtına bulutlarını dağıtıverdi. Bir gözünü açarak androidine baktı. "Mekanik ustası niye seninle gelmedi?"

"Gelmişti," dedi Nainsi. "Onu sarayın dışında bıraktım. Resmi bir geçiş izni olmadan içeri girmesine izin vermediler."

"Sarayın dışında mı? Hâlâ orada mı bekliyor?"

"Öyle sanıyorum majesteleri."

Kai cebindeki antidot tüpünü sıktı. "Sana balo konusunda bir şeyler söylemiş olabilir mi? Mesela fikrini değiştirmiş olması gibi?"

"Herhangi bir balodan bahsetmedi."

"Anladım, peki." Yutkunarak ellerini cebinden çıkardı ve avuçlarını pantolonunun yanlarına sildi. İçine hapsettiği öfkenin kendisini ter içinde bıraktığını fark etmişti. "Gerçekten fikrini değiştirmiş olmasını umuyorum."

BÖLÜM

Yirmi Dört

CİNDER SARAYI ÇEVRELEYEN DUVARIN DİBİNE çöktü. Taşların soğukluğu, tişörtünün üzerinden içine işliyordu. Kalabalık dağılmış, geriye sadece ezilmiş pankartlardan bir hatıra bırakmıştı. Muhafızlar bile avluyu terk etmişlerdi ama demir kapı hâlâ kilitliydi. Cinder'ın başının üstünde iki gargoyl heykeli duruyordu ve yaydıkları manyetik dalgalar, kızın kulaklarını uğuldatıyordu.

Eli sonunda titremeyi bırakmıştı. Görüşünde beliren uyarı işaretleri de kaybolmuştu. Ama kafa karışıklığı her zamankinden de yoğun hâlde devam ediyordu.

O bir Aycıydı. Peki.

Nadir görünen bir Aycıydı. Başkalarının duygu ve düşünceleri üzerine hâkimiyet kurma yeteneğinden yoksun, aynı zamanda bu güce karşı bağışıklığı olan bir içi boştu. Ona da peki.

Ama o zaman Levana'nın göz boyaması, neden herkes gibi onu da etkilemişti?

Dr. Erland ya yanılmış ya da yalan söylemiş olmalıydı. Belki de bir Aycı bile değildi. Belki vebaya bağışıklığının bambaşka bir sebebi vardı.

Hüsranla dolu bir inilti sesi koyuverdi. Kendi geçmişini, kim olduğunu öğrenme isteği asla bu kadar yoğun olmamıştı. Gerçeği bilmesi gerekiyordu.

Kapıların yuvalarında yana kayarak açılma sesiyle irkildi. Başını kaldırdı ve taş döşeli yolda ona doğru ilerleyen bembeyaz bir android olduğunu gördü.

“Linh Cinder mi?” Android, kimlik tarayıcısını uzattı.

Gözlerini kırpıştıran Cinder, duvardan destek alarak ayağa kalktı. “Evet?” dedi, bileğini uzatarak.

Tarayıcıdan bir bip sesi yükseldi ve android neredeyse yerinde bir saniye bile durmadan 180 derece dönerek saraya doğru geri gitmeye başladı. “Beni takip edin.”

“Dur... Ne?” Cinder’ın bakışları endişeyle, Ay Kraliçesinin az önce durduğu balkona gitti.

“Majesteleri Prens sizinle konuşmak istiyor.”

Cinder eldivenlerinin iyice çekili olduğunu kontrol ederken bir yandan da onu saraydan uzaklaştıracak, oldukça büyük bir şehirde görünmez bir kız olmanın güvenliğine ulaştırabilecek yola bir bakış fırlattı. Sonra yavaşça nefes verdi ve androidi takip etti.

Sarayın süslü, kocaman giriş kapıları altın kaplamaydı ve açılırken üstlerinden yansıyan güneş ışığı, neredeyse geçici olarak kör olmasına yol açıyordu. Kapıların arkasındaki lobi harika bir şekilde serindi ve yeşim taşından kocaman heykellere, egzotik çiçeklere, ortalıkta dolanan onlarca diplomat ve hükümet çalışanının ayak sesine, bir çeşmeden gelen sakinleştirici su sesine ev sahipliği yapıyordu -ama Cinder bütün bunlara fazla dikkat etmedi. Kendini Kraliçe Levana ile yüz yüze bulma fikri yüzünden içi panikle dolmuştu. Ama bunun yerine, kendini Kai ile yüz yüze buldu. Prens, üstü oymalarla süslenmiş bir sütunun yanında onu bekliyordu.

Kai, Cinder’ı gördüğünde vücudunu dikleştirdi ve neredeyse gülümser gibi oldu. Ama dudaklarındaki kıvrım, her zamanki neşeli, tasasız gülücüklerinden birini sunmadı. Hatta prens, oldukça bitkin görünüyordu.

Cinder başını eğdi. “Majesteleri.”

“Linhmei. Nainsi bana dışarıda beklediğini söyledi.” “İnsanları saraya almıyorlardı. Sadece Nainsi’nin size ulaştığından emin olmak istemiştim.” Ellerini arkasında kavuşturdu. “Ulusal güvenlik sorunlarınızın yakında hallolmasını umarım.” Cinder havadan sudan konuşur gibi davranmaya çalışmıştı ama Kai’nin yüzündeki ifade dalgalanır gibi oldu.

Prens, gözlerini androide çevirdi. “Hepsi bu kadar,” dedi ve devam etmeden önce, androidin giriş kapısı yakınındaki bir kapıdan geçerek gözden kaybolmasını bekledi. “Zamanını aldığım için özür dilerim ama Nainsi’yi tamir ettiğin için sana şahsen teşekkür etmek istedim.”

Cinder omuzlarını silkti. “Benim için bir onurdu. Umarım... Umarım aradığınız şeyi bulursunuz.”

Kai’nin gözleri şüpheyle kısıldı ve omzunun üstünden geriye bakarak, iyi giyimli iki kadının geçip gitmesini izledi. Kadınlardan biri heyecanlı bir şekilde konuşurken diğeri de onu onaylarcasına başını sallayıp duruyordu. İkisi de Kai veya

Cinder’a dikkat etmedi. Kadınlar uzaklaştığında, Kai tuttuğu nefesi bıraktı ve yüzünü tekrar Cinder’a çevirdi.

“Bir gelişme var. Dr. Erland’la konuşmam gerekiyor.”

Cinder, anladığını belirtecek şekilde başını salladı; belki gerektiğinden biraz fazla sert bir şekilde. “Elbette,” dedi, devasa kapılara doğru gerileyerek. “Artık Nainsi’ye kavuştuğunuza göre, ben de...”

“Benimle yürümek ister misin?”

Cinder geriye doğru attığı adımın yarısında dondu. “Efendim?”

“Bana bulduklarını anlatabilirsin. Nainsi’nin sorunu neymiş mesela?”

Cinder yumruklarını sıktı. Tenindeki karıncalanmanın, sevinçten mi yoksa dehşetten mi kaynaklandığından emin değildi. Kraliçenin

saraydaki varlığı hâlâ onu tehdit eden bir durumdu. Yine de kendini aptalca sırıtmaktan zorla alıkoyduğunu fark etti. “Evet. Elbette.”

Kai rahatlamış göründü ve başıyla geniş bir koridora doğru işaret etti. “Peki... Nainsi’nin sorunu *neymiş?”* diye sordu, beraberce görkemli lobide ilerlerken.

“Bir çip,” dedi Cinder. “Sanıyorum ki doğrudan bağlantı çipi, onun güç kaynağında bir soruna yol açmış. Uyanması için, çipi yerinden çıkarmam yetti.”

“Doğrudan bağlantı çipi mi?”

Cinder, etraflarından geçip giden insanlara baktı. Kimse veliaht prense özelikle dikkat eder gibi görünmüyordu. Yine de Cinder, cevap verirken sesini alçalttı. “Evet, D-COMM çipi. Onu sen takmadın mı?”

Kai, başını iki yana salladı. “Hayır. İç konferans görüşmelerimizde bazen D-COMM çiplerini kullanırız. Ama bunun dışında kullanıldığını hiç görmedim. Kim, neden bu çiplerden birini bir androide taksın ki?”

Cinder dudaklarını birbirine bastırdı. Nainsi’nin uyanmaya başladığı anda söylediği şeyleri düşünüyordu. Android bilincini yitirdiği sırada da büyük ihtimalle doğrudan bağlantı yoluyla aynı bilgiyi birilerine sunuyor olmalıydı. Ama mesajın alıcısı kimdi? “Cinder?”

Cinder eldivenini çekiştirdi. Prense, yaptığı araştırmalardan haberi olduğunu ve büyük ihtimalle başka birilerinin de haberdar olduğunu söylemek istiyordu ama bunu kalabalık saray koridorlarında yapamazdı.

“Arızalanmadan hemen önce, biri Nainsi’yi kurcalamış ve çipi yerleştirmiş olmalı.”

“Biri neden ona bozuk bir çip taksın ki?”

“Çipin tamamen bozuk olduğunu sanmıyorum. Nainsi kendini kapatmadan hemen önce, bu bağlantı üzerinden bir miktar bilgi

gönderimi gerçekleşmiş gibi görünüyor."

"Ne?" Kai tereddüt etti. Cinder, genç adamın bakışlarındaki endişeyi, vücudundaki gerginliği görebiliyordu. Prens, adımlarını sadece biraz yavaşlatarak, başını ona doğru eğdi. "Doğrudan bağlantı üzerinden, ne tür bilgiler gönderilebilir?"

"İnternet üzerinden gönderilen türden her bilgi, doğrudan bağlantı ile de gönderilebilir."

"Ama birileri bu yöntemle Nainsi'ye uzaktan eriştiyse, o zaman.. . Yani demek istiyorum ki ondaki bilgileri alabilmek için, Nainsi'nin onlara onay vermiş olması gerekir, değil mi?"

Cinder ağzını açtı, durakladı, sonra tekrar kapadı. "Bilemiyorum. Doğrudan bağlantı çipinin bir androidin içindeyken nasıl çalıştığı konusunda emin değilim. Özellikle de bilhassa bu çiple donatılmak üzere tasarlanmamış bir androidin içindeyken. Ama o çipi Nainsi'nin içine kim yerleştirdiyse, büyük ihtimalle, bu şekilde bilgi hırsızlığında bulunmayı planlıyordu. Özellikle de... Belli bir bilginin peşindeydi."

Araştırma kanadına uzanan camla kaplı bir köprüden geçerlerken, Kai'nin aklı başka bir yerlerde gibiydi. "Peki, o çipi Nainsi'nin içine yerleştirenin kim olduğunu ve hangi bilgilere ulaştığını nasıl bulabilirim?"

Cinder yutkundu. "Bağlantıyı yeniden kurmaya çalıştım ama işlevsiz hâle getirilmiş gibi görünüyor. Denemeye devam edebilirim ama şu aşamada bağlantının diğer ucunda kimin olduğunu bilmemin hiçbir yolu yok. Ne öğrendiklerine gelince..." Cinder'ın sesindeki imayı yakalayan Kai yürümeyi bıraktı ve yüzünü ona çevirdi, gözleri alev alevdi.

Cinder sesini alçalttı ve hızla açıklamaya girişti. "Ne aradığınızı biliyorum. Nainsi'nin keşfettiği bilgilerin bir kısmını duydum." "Ne keşfettiğini henüz *ben* bile bilmiyorum."

Cinder başını salladı. “Çok... İlginç şeyler keşfetmiş.” Kai’nin gözleri parladı ve iyice kıza doğru sokularak başını eğdi. “O yaşıyor, değil mi? Nainsi onu nerede bulabileceğimizi biliyor mu?”

Cinder, hayır anlamında başını salladı. Levana’nın bu duvarlar arasında bir yerlerde olduğunu bildiği için, korku içini kemirmeye devam ediyordu. “Bunları burada konuşmamalıyız. Zaten Nainsi benden çok daha fazlasını biliyor.”

Kai kaşlarını çattı ve bir adım geriledi ama Cinder, beraberce asansörlerin yanına yürüyüp görevli androide gidecekleri yeri belirtirken, Kai’nin bir yandan hâlâ aynı konu üzerine düşündüğünü anlayabiliyordu.

“Yani,” dedi Kai, asansörü beklerken kollarını göğsünde kavuşturarak. “Bana diyorsun ki Nainsi’de önemli bilgiler var. Ama bilinmeyen birileri de bu bilgilere ulaşmış olabilir.”

“Korkarım ki öyle,” dedi Cinder. “Ayrıca çipin kendisi de oldukça sıra dışı. Silikon veya karbondan yapılmamış. Daha önce benzerini hiç görmediğim türden bir çip.”

Kai kaşlarını çatarak kıza baktı. “Ne gibi?”

Cinder elini kaldırdı ve sanki çipi parmakları arasında tutuyormuş gibi yaptı. “Boyut ve şekil açısından, sıradan bir çipten bir farkı yok. Ama bu çip parıltılar saçıyor. Sanki... Ufak, pırıltılı bir mücevher gibi.”

Kai’nin yüzünden tüm kan çekildi. Hemen ardından, yüzünü buruşturarak gözlerini yumdu. “Aycı üretimi.”

“Ne? Emin misin?”

“Ayaların uzay gemileri, bahsettiğin malzemeden yapılmış. Ne olduğunu tam olarak bilmiyorum ama...” Başparmağını şakağına bastırdı ve bir küfür savurdu. “Çipi Sybil veya koruması yerleştirmiş olmalı. Nainsi bozulmadan birkaç gün önce buradalardı.”

“Sybil mi?”

“Levana’nın baş sihirbazı. Tüm kirli işlerini yapan yardakçısı.” Sanki bir el Cinder’ın ciğerlerini sıkmıştı. Eğer bu bilgiler Sybil’e ulaştıysa, o zaman mutlaka kraliçenin de kulağına gitmiş demekti.

“Majesteleri Prens, B asansörüne binin lütfen,” dedi android, ikinci asansörün kapısı açılırken. Cinder asansöre binen Kai’yi takip etti ve bu sırada gözlerini tavandaki kameraya çevirmekten kendini alıkoyamadı. Eğer Aycılar ellerini bir kraliyet androidine geçirebilmişse, saraydaki herhangi bir şeye de pekâlâ geçirebilmiş olabilirlerdi.

Cinder gözlerinin önüne düşmüş bir parça saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve kapılar kapanırken, tüm paranoya duygusuna rağmen normal davranmaya çalıştı. “Anladığım kadarıyla, kraliçeyle işler o kadar iyi gitmiyor.”

Kai, sanki Cinder bu dünyadaki an acı verici konuyu açmışçasına yüzünü ekşitti ve sırtını asansör duvarına yasladı. O asil havası üstünden silinip giderken, onu izleyen Cinder’ın kalbi tekler gibi oldu ve bakışlarını ayaklarına indirdi.

“Hiç kimseden, ondan nefret ettiğim kadar nefret edebileceğimi düşünmezdim. O, kötülüğün ta kendisi.”

Cinder irkildi. “Böyle konuşmamız güvenli mi dersin? Yani demek istiyorum ki... Eğer androidine bir çip yerleştirmeyi başarmışsa...”

Kai’nin yüzünden bir anlayış ifadesi geçti. Başını kaldırıp kameraya doğru baktı, sonra omuzlarını silkti. “Umurumda değil. Ondan nefret ettiğimin kendisi de farkında. Ve inan ki bunu değiştirmek için pek de çaba sarf etmiyor.”

Cinder dudaklarını ıslattı. “Kraliçenin protestoculara ne yaptığını gördüm.”

Kai başını salladı. "Onlarla yüzleşmesine izin vermemeliydim. Onları ne kadar büyük bir hızla kontrol altına aldığı haberlerde yayınlandığı anda, şehirde tam bir kaos yaşanacaktır. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve omuzlarını kulaklarına doğru kaldırdı. "Üstelik şimdi bir de bizim, kasıtlı olarak kaçak Aycılara kucak açtığımız fikrine kapılmış durumda."

Cinder'ın kalbi tekledi. "Gerçekten mi?"

"Biliyorum, çok komik bir düşünce. İstediğim son şey, gözünü güç hırsı bürümüş Aycıların ülkemde fink atması. Neden kasıtlı olarak izin vereyim ki? Aaah. Bu çok *sinir bozucu*."

Cinder kollarını ovuşturdu, birden sinirleri gerilmişti. Kraliçenin, Kai'nin Aycılara kucak açmış olduğunu düşünmesinin sebebi, kendisiydi. Kraliçe tarafından fark edilmenin Kai'yi de zan altında bırakabileceği aklına hiç gelmemişti.

Kai sessizleştiğinde, Cinder ona bir bakış fırlattı. Kai kızın ellerine bakıyordu. Cinder ellerini hızla göğsüne doğru çekti ve eldivenlerini kontrol etti ama herhangi bir sorun yoktu. "Onları hiç çıkarmaz mısın?" diye sordu Kai.

"Hayır."

Kai başını bir yana yatırdı ve Cinder'a öyle bir baktı ki sanki kafasının içindeki metal plakayı bile görebilirmiş gibiydi. Bakışlarındaki yoğunluk azalmadı ama. "Bence benimle baloya gelmelisin."

Cinder yumruklarını sıktı. Kai'nin yüzündeki ifade, fazla samimi, fazla kendinden emindi. Cinder'ın içinde bir şeyler karıncalandı. "Yıldızlar aşkına," diye mırıldandı. "Bunu zaten daha önce sormamış miydin?"

"Bu sefer daha olumlu bir cevap alabileceğimi umuyorum. Ayrıca geçen her saniye, giderek daha da çaresizleşiyorum gibi görünüyor."

"Ne kadar etkileyici." Kai'nin dudakları titreşti.

“Lütfen?”

“Neden?”

“Neden olmasın?”

“Demek istiyorum ki, neden *ben?*”

Kai, başparmaklarını ceplerinin yanına taktı. “Böylece, kaçmak için kullandığım hava aracım bozulursa, yanımda onu tamir edebilecek bir çift elim olacak?”

Cinder gözlerini devirdi ve sonrasında prense tekrar bakamadığını fark etti. Gözlerini, kapının yanındaki kırmızı acil durum düğmesine dikti.

“Ben ciddiyim. Baloya tek başıma gidemem. Hele Levana ile asla gidemem.”

“Eh, şehirde böyle bir ayrıcalık için ayılıp bayılacak yaklaşık 200.000 bekâr kız yaşıyor.”

Sonra aralarına bir sessizlik çöktü. Kai ona dokunmuyordu ama Cinder, prensin güç yayan o sıcak varlığını hissedebiliyordu. Asansör kabinin içindeki ısıyı gösteren derecede herhangi bir değişiklik olmamasına rağmen, içerideki ısının yükseldiğini hissedebiliyordu.

“Cinder.”

Elinde değildi. Ona baktı. O kahverengi gözlerindeki samimiyeti gördüğünde, savunması biraz olsun parçalandı. Ama Kai’nin kendine güveninin yerini endişe duygusu almıştı.

“Demek 200.000 kız,” dedi. “Peki, neden sen olmayasın?”

Sayborg. Aycı. Mekanik ustası. Kai’nin isteyebileceği son kız o olmalıydı.

Cinder dudaklarını araladı, o sırada asansör de durdu. “Üzgünüm. Bana güven -baloya benimle gitmek istemezsin.”

Gerilime daha fazla dayanamayan Cinder, kapıların açılmasıyla birlikte dışarı fırladı. Başını öne eğerek asansörü bekleyen insanlarla göz göze gelmeme çalıştı ve hızla uzaklaştı.

“Benimle baloya gel.”

Cinder dondu kaldı. Koridordaki herkes donup kalmıştı.

Cinder geriye döndü. Kai hâlâ B asansörünün içinde durmuş, bir eliyle kapıyı açık tutuyordu.

Cinder’ın sinirleri iyice gerilmişti ve son bir saattir yaşadığı tüm duygular, tek bir hastalıklı hisse dönüşüyordu -çileden çıkma hissine. Koridor doktorlar, hemşireler, androidler, memurlar, teknisyenlerle doluydu; hepsi de sus pus olmuş bir hâlde prense ve flörtleştiği bol pantolonlu kıza bakıyordu.

Flörtleştiği kıza.

Omuzlarını dikleştiren Cinder asansöre dönüp Kai’yi içeri ittirdi ve bunu yaparken metal eliyle ona dokunmuş olması bile umurunda değildi. “Asansörü beklet,” dedi görevli androide, kapılar kapanmaya başladığında.

Kai gülümsedi. “Sonunda dikkatini çekebildim.”

“Beni dinle,” dedi Cinder. “Üzgünüm. Gerçekten. Ama seninle baloya gidemem. Bu konuda bana güvenmek zorundasın.”

Kai, göğsünde duran eldivenli ele baktı. Cinder elini geri çekti ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Neden? Neden benimle baloya gelmek istemiyorsun?”

Cinder pöfledi. “Mesele seninle gitmek istememem değil, baloya *zaten* gitmiyorum ki.”

“Yani belki benimle gitmek *istersin?*”

Cinder omuzlarını geriye attı. “Bunun bir önemi yok. Çünkü yapamam.”

“Ama sana ihtiyacım var.”

“Bana *ihtiyacın* mı var?”

“Evet. Anlamıyor musun? Eğer tüm vaktimi seninle geçirirsem, o zaman Kraliçe Levana beni anlamsız sohbetlerine dâhil edemez ya da...” Ürperdi. “Benimle dans edemez.”

Cinder bir adım geriledi ve bakışları odağını kaybetti. Kraliçe Levana. Bütün bunlar tabii ki Kraliçe Levana’yla alakalıydı. Peony ona ne demişti? Üstünden sanki yıllar geçmişti. Politik bir evlilikle kuruları bir ittifak mı?

“Dans etmekle ilgili bir sorunum olduğundan değil. Oldukça iyi dans edebilirim. Eğer sen de istersen.”

Cinder gözlerini kıstı. “Ne?”

“Veya dans etmeyiz. Eğer istemezsen veya dans etmeyi bilmiyorsan. .. Ki bu hiç de utanılacak bir şey değil.”

Cinder alnını ovuşturdu, başına ağrı girmeye başlamıştı ama eldivenlerinin kirli olduğunu fark edince durdu. “Gerçekten ama gerçekten baloya gidemem,” dedi. “Çünkü...” *Bir elbisem yok. Adri izin vermez. Kraliçe Levana beni öldürür.* “Kız kardeşim yüzünden.”

“Kız kardeşin mi?”

Cinder bir an yutkundu ve bakışlarını cilalı parkeye indirdi. *Sarayda bulunan asansörler bile*, *feci hâlde görkemli*, diye düşündü..

“Evet. Küçük kız kardeşim. Vebaya yakalandı. O bu hâldeyken, hiçbir şey aynı değil. Baloya gidemem ve gitmeyeceğim. Üzgünüm.” Cinder bu sözlerinin kendi kulağına bile doğru geldiğini fark edince şaşırdı. Kendi kendiyle konuşabilse, yalan detektörünün yanıp yanmayacağını merak etti.

Kai duvara yaslandı, saçları gözlerinin önüne düşmüştü. “Hayır, asıl ben üzgünüm. Bilmiyordum.”

“Bilemezdin.” Cinder avuçlarını pantolonunun yanlarına sildi. Eldiven içindeki elleri fazlasıyla ısınmıştı. “Aslında sana söylemek istediğim... Bir şey var. Eğer sorun olmazsa.”

Kai başını yana eğdi, meraklanmıştı.

“Senin, onun hakkında bir şeyler bilme fikrinden hoşlanacağını düşünüyorum. Eee... Adı Peony. On dört yaşında ve sana deli gibi âşık.”

Kai’nin kaşları, alnında yükseldi.

“Sadece düşündüm ki... Eğer delice bir mucize eseri vebadan sağ kurtulursa... Onu dansa davet edebilir misin? Balo sırasında?” Cinder’ın sesi giderek boğuklaşmıştı; delice mucizelerin asla gerçekleşmediğini iyi biliyordu. Ama yine de sorması gerekiyordu.

Kai gözlerinde müthiş bir sıcaklıkla ona bakıyordu. Sonra yavaş ama kararlı bir şekilde başını salladı. “Benim için büyük bir mutluluk olur.”

Cinder başını eğdi. “Ona söylerim. O günü iple çekecektir.” Cinder, gözünün ucuyla, Kai’nin bir elini cebine soktuğunu ve yumruk hâline getirdiğini gördü.

“Dışarıdaki insanlar büyük ihtimalle bir şeylerden şüphelenmeye başlamışlardır,” dedi Cinder. “Dedikodular alıp başını gidecek.” Tuhaf bir

kıkırtı koyuverdi ama Kai ona katılmadı. Cinder tekrar ona bakmaya cesaret ettiğinde, Kai'nin gözlerini arkadaki duvara diktiğini gördü. Genç adamın omuzları, sanki ağır bir yük altındaymış gibi çökmüştü.

"Sen iyi misin?" diye sordu Cinder.

Kai, evet anlamında başını sallamaya başladı, sonra durdu. "Levana beni bir kukla gibi oynatabileceğini sanıyor." Alnı kırıştı. "Ve şu anda anlıyorum ki haklı olabilir."

Cinder eldivenlerini çekiştirdi. Kiminle konuştuğunu unutmak ne kadar kolaydı; prensin aklında, kendisinden çok daha önemli onlarca konu olmalıydı. Hatta Peony'den bile daha önemli.

"Her şeyi yüzüme gözüme bulaştıracakmışım gibi geliyor," dedi Kai.

"Öyle olmayacak." Cinder ona dokunmak istiyordu ama kendine hâkim oldu ellerini uzak tuttu. "Sen herkesin sevdiği ve hayran olduğu imparatorlardan biri olacaksın."

"Evet. Eminim ki öyle olurum."

"Ben çok ciddiyim. İnsanları ne kadar önemsediğine, onlar için ne kadar çabaladığına bir bak. Üstelik daha imparator bile değilsin. Ayrıca..." Cinder kollarını göğsünde kavuşturdu ve ellerini omuzlarının altına soktu. "Yalnız da değilsin. Danışmanların, bölge temsilcilerin, sekreterlerin, hazinecilerin var. Ve... Yani gerçekten de sadece bir kişi, tek başına ne kadar zarara yol açabilir ki?"

Kai yarım yamalak güldü. "Kendimi daha iyi hissetmemi sağladığını söyleyemem ama çabanı takdirle karşılıyorum." Gözlerini tavana dikti. "Bunları zaten sana anlatmamam gerekir. Bunlar senin sorunun değil ve endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Ama sadece... Seninle konuşmak çok rahatlatıcı." Cinder, olduğu yerde kıpırdandı. "Bir anlamda benim de sorunum sayılır. Yani sonuçta hepimiz bu ülkede yaşıyoruz." "Avrupa'ya taşınabilirsin."

Biliyor musun, bu dediğin, aslında son zamanlarda aklımda olan bir şey."

Kai tekrar güldü, sesine yeniden sıcaklık hâkim olmaya başlamıştı. "İşte bu, bana duyduğun güveni göstermiyorsa, başka ne gösterir bilmiyorum."

Cinder başını eğdi. "Dinle. Senin kraliyetten olduğunu falan biliyorum. Ama dışarıda bekleyen insanlar büyük ihtimalle asansöre binebilmek için sabırsızlanmaya..." Kai ona doğru eğildiğinde Cinder'ın nefesi kesiliverdi. Bir an için onu öpeceğini sandı. İçine dolan bir panik duygusuyla beraber dondu kaldı ve gözlerini kaldırmayı bile zor başardı.

Kai onu öpmek yerine, şöyle fısıldadı: "Vebanın bir ilacı olduğunu düşün. Ama bu ilaca sahip olmak, sana her şeye mâl olabilir. Hatta hayatını tamamen altüst edebilir. Sen olsan ne yapardın?"

Sıcak bir hava dalgası Cinder'ı okşar gibiydi. Kaiden gelen hafif sabun kokusu burnuna dolmuştu.

Prensin gözleri onunkilere kilitlenmiş, hafif bir çaresizlikle cevap bekliyordu.

Cinder dudaklarını ıslattı. "Milyonlarca insanı kurtarmak için hayatımı feda etmek mi? Bu bir tercih bile sayılmaz."

Kai'nin dudakları aralandı. Cinder, bir an için kendini o dudaklara bakarken buldu ama sonra, bakışlarını hızla Kai'nin gözlerine kaldırdı. O siyah kirpiklerini neredeyse tek tek sayabiliyordu. Ama sonra Kai'nin bakışlarına üzgün bir ifade yerleşti.

"Haklısın. Tercih hakkı bile var denemez."

Cinder'ın vücudu aynı anda hem aradaki açığı kapatıp ona sarılmak hem de onu itip kendinden uzaklaştırmak istiyordu.

Dudaklarını yakan beklenti ise, her iki seçeneği de imkansız kılıyordu. “Majesteleri?”

Cinder belli belirsiz bir hareketle yüzünü hafifçe prense doğru yaklaştırdı. Kai’nin nefes alış sesine kulak verdi ve bu sefer prensin gözleri, Cinder’ın dudaklarına düştü. “Çok üzgünüm,” dedi. “Bunun korkunç bir şekilde uygunsuz olduğuna eminim ama... Hayatım zaten altüst olmak üzereymiş gibi görünüyor.”

Cinder’ın kaşları sorgularcasına çatıldı ama Kai başka bir şey söylemedi. Parmakları, bir meltem kadar hafif bir şekilde Cinder’ın kaşlarını okşadı. Sonra başını eğdi. Cinder yerinden kıpırdayamadı, gözlerini kapatırken yapabildiği son hareket, dudaklarını ıslatmak oldu.

Cinder’ın başında ani bir acı patladı ve omurgasına doğru indi.

Nefesi kesilen Cinder, elleriyle midesini tutarak iki büklüm oldu. Tüm dünya dönüyordu. Boğazı asitle yanıyordu. İleri doğru düşerken Kai de bağırdı ve son anda kızı yakalayarak asansör zeminine yatırdı.

Başı dönen Cinder, prense sokularak titredi.

Acı, geldiği kadar ani bir hızla kayboldu.

Cinder, Kai’nin kolunun altından nefes nefeseydi. Kai’nin sesi, kulak zarından içeri ulaşmaya başlamıştı. Tekrar ve tekrar onun adını sayıklıyordu. Boğuk sesler duydu. *İyi misin? Ne oldu? Ne yaptım?*

Cinder ateş içindeydi; eldiven içindeki elleri terlemiş, yüzü yanıyordu. Tıpkı Dr. Erland’ın ona dokunduğu diğer seferki gibi. Ona neler oluyordu böyle?

Dudaklarını yaladı. Dili sanki köseleye dönmüştü. “İyiyim,” dedi, gerçekten iyi olup olmadığından emin olmadığı hâlde. “Geçti. Şimdi bir şeyim yok.” Gözlerini sımsıkı yumdu ve en ufak hareketinin bile acıyı geri getireceğinden korkarak öylece bekledi.

Kai'nin parmakları kızın kaşlarına, saçlarına değdi. "Emin misin? Hareket edebiliyor musun?"

Cinder başını sallayarak evet demeye çalıştı ve kendini prense bakmaya zorladı.

Kai keskin bir nefes verdi ve aniden kendini geri çekti. Elleri, Cinder'ın kaşlarının birkaç santim uzağında, havada donakalmıştı. Cinder'ın midesi korkuyla kasıldı. Kai onun retina ekranını mı görmüştü?"

"Ne?" diye sordu, yüzünü ellerinin arkasına saklayarak. Endişeli parmaklarla teninin, saçlarını yokladı. "Ne oldu?"

"Bibir şey yok."

Cinder cesaretini toplayıp gözlerini tekrar Kai'ye çevirdiğinde, prensin yüzünde, giderek kafasının karıştığını gösteren bir ifade olduğunu gördü. Kai gözlerini hızla kırpıştırıp duruyordu.

"Majesteleri?"

"Hayır, bir şey yok." Kai'nin dudakları, pek de ikna edici olmayan bir şekilde kıvrıldı. "Hayal görmüş olmalıyım."

"Ne gibi?"

Kai başını salladı. "Önemli değil. İşte..." Ayağa kalktı ve Cinder'ın da doğrulmasına yardımcı oldu. "Belki de doktorumuzu bir ziyaret etsek ve tüm meşguliyetinin arasına seni de sıkıştırabilir mi diye baksak, fena olmayacak."

BÖLÜM
Yirmi Beş

ASANSÖRDEN AYRILIP DR. ERLAND'IN OFİSİNE yürüdükleri zaman zarfında, Kai'ye iki adet mesaj iletisi gelmişti. Cinder bunu genç adamın kemerinden gelen bip seslerinden anlamıştı ama Kai mesajlara cevap vermedi. Cinder'ın kendi başına yürüyebileceğini belirttiği tüm itirazlarına ve yanlarından geçip giden insanların meraklı bakışlarına rağmen, Kai koridor boyunca kıza destek olmakta ısrar etmişti. Kai'nin canı, meraklı bakışlardan Cinder'ın yarısı kadar bile sıkılmıyor gibiydi.

Ofise ulaştıklarında Kai kapıyı çalmadı. Bakışlarını herhangi bir uyarı yapmaksızın odaya dalan bu kişiye çeviren Dr. Erland, karşısında prensi gördüğüne kendisinin tahmin ettiği kadar çok şaşırmadı.

"Yine aynı şey oldu," dedi Kai. "Cinder'ın bayılmasından bahsediyorum veya her neyse."

Dr. Erland'ın mavi gözleri Cinder'a çevrildi.

"Şimdi geçti," dedi Cinder. "Ben *iyiyim*."

İyi falan değilsin," dedi Kai. "Buna sebep olan nedir? Önlemek için ne yapabiliriz?"

"Onu muayene ederim," dedi Dr. Erland. "Bir daha olmaması için ne yapabileceğimize bir bakarız."

Kai bunun yalnızca kıl payı kabul edilebilir bir cevap olduğunu düşünüyormuş gibi göründü. "Eğer araştırma yapmak için kaynağa... Veya mesela, özel ekipmanlara falan ihtiyacınız varsa.

“Aceleci olmayalım,” dedi doktor. “Büyük ihtimalle, omurlarına ufak bir müdahaleye daha ihtiyacı vardır.”

Yalan detektörünün turuncu ışığı yanıp sönerken, Cinder da dişlerini sıktı. Doktor, prense yine yalan söylüyordu. Ona da yalan söylüyordu. Ama Kai doktora karşı çıkmadı ve onu sorgulamadı. Derin bir nefes aldıktan sonra yüzünü Cinder’a çevirdi. Genç adamın yüzündeki ifade Cinder’ı rahatsız etmişti —ona sanki her an kırılabilecek bir porselen bebekmiş gibi bakıyordu.

Ve belki bakışlarının altında, bir parça da hayal kırıklığı yatıyordu.

“Ben gerçekten iyiyim.”

Prensin ikna olmadığını görebiliyordu ama Kai’nin onunla tartışmak için bir sebebi yoktu. Belindeki cihaz tekrar bipledi. Kai sonunda alete şöyle bir baktı, suratını buruşturdu ve cihazı kapattı. “Gitmem gerekiyor.”

“Öyle görünüyor.”

“Afrika Başbakanı, bir dünya liderleri zirvesi talebinde bulunmuş. Oldukça politik ve sıkıcı bir toplantı. Danışmanlarım *çileden* çıkmak üzereler.”

Cinder kaşlarını kaldırdı ve sonra ona, kendisini bırakıp gitmesinin tamamen doğal olduğunu belirten bir bakış atmaya çalıştı.

Sonuçta, o bir prensti. Dünya’nın en güçlü adam ve kadınları onu çağırmıştı. Cinder bunu anlıyordu.

Ve buna rağmen, Kai hâlâ burada, onun yanındaydı.

“Ben *iyiyim* ,” dedi. “Burada kalmana gerek yok.”

Kai’nin gözlerindeki endişe bir parça azaldı. Dr. Erland’a döndü ve cebinden çıkardığı bir şeyi zorla adamın eline sıkıştırdı. “Aynı zamanda

size bunu vermek için gelmiştim.”

Dr. Erland gözlüklerini taktı ve cam tüpü ışığa doğru tuttu. Tüpün içi berrak bir sıvıyla doluydu. “Ve bu da?”

“Kraliçe Levana’dan bir hediye. Letumosisin antidotu olduğunu iddia ediyor.”

Cinder’ın kalbi tekledi ve gözlerini tüpe dikti.

Antidot mu?

Peony.

Dr. Erland’ın yüzünden tüm kan çekildi. Gözlüklerinin arkasındaki gözleri irileşti. “Öyle mi?”

“Numara da olabilir. Bilmiyorum. Bunun, bir yetişkin erkeğe yetecek bir doz olduğunu söyledi.”

“Anlıyorum.”

“Peki, bunu çoğaltabilir misiniz? Eğer gerçekten de işe yarayan bir antidotsa.”

Dr. Erland’ın dudakları ince bir çizgi hâlini aldı ve tüpü indirdi. “Bunun gerçekleşebilmesi farklı farklı faktörlere bağlı majesteleri,” dedi, uzun bir duraksamadan sonra. “Ama elimden geleni yaparım.”

Teşekkürler. Herhangi bir sonuca ulaşır ulaşmaz beni haberdar edin.”

“Elbette.”

İçi rahadayan Kai’nin kaşları gevşedi. Yüzünü Cinder’a çevirdi. “Ve sen de beni haberdar edersin, eğer…”

“Tamam.”

“... Baloya gitme konusunda fikrini değiştiren bir şey olursa.” Cinder dudaklarını birbirine bastırdı.

Kai’nin gülümsemesi bir parça olsa da gözlerine yansıdı. Hafifçe eğilerek doktora selam verdi ve odadan çıktı.

Cinder, bakışlarını doktorun yumruk yaptığı elinde duran tüpten ayırmadı. İçi o tüpe sahip olma isteğiyle doluydu. Ama sonra, doktorun parmak boğumlarının beyazlaştığını fark etti ve başını kaldırdığında, adamın öfkeli bakışlarıyla karşılaştı.

“Siz burada ne yaptığınızı sanıyorsunuz?” dedi doktor, serbest olan elini çalışma masasına koyarak. Cinder, doktorun hışmı karşısında şaşırarak yerinden zıpladı. “Kraliçe Levana’nın şu anda burada, bu sarayda olduğunun farkında değil misiniz? Size buradan uzak durmanı söylediğimde beni *anlamadınız mı?”* “Prense androdini geri getirmem gerekiyordu. Bu benim işimin bir parçası.”

“Siz hayatınızı kazanmaktan bahsediyorsunuz. Bense *hayatınızdan* bahsediyorum. Burada güvende değilsiniz!”

“Bilginiz olsun diye söylüyorum, o android bir *ölüm kalım meselesini* içinde barındırıyor.” Cinder dişlerini sıktı ve kendini daha fazlasını söylemekten alıkoydu. Derin bir şekilde iç geçirerek eldivenlerini çıkardı ve cebine sokuşturdu. “Tamam, üzgünüm. Ajna şu anda buradayım işte.”

“Gitmeniz gerekiyor. Hemen şimdi. Ya kraliçe laboratuvarları gezmek isterse?”

“Kraliçe laboratuvarlarla neden ilgilensin ki?” Cinder, Dr. Erland’ın tam karşısındaki koltuğa çöktü. Dr. Eriand ise ayakta durmaya devam etti. “Ayrıca artık çok geç. Kraliçe beni çoktan gördü bile.”

Cinder bu haber karşısında doktorun patlayacağını düşünmüştü. Ama bunun yerine, doktorun yüzündeki öfkenin yerini, büyük bir korku ifadesi aldı. Kalın kaşları yükselerek kasketinin altında kayboldu.

Dr. Eriand yavaşça koltuğuna çöktü. "Sizi *gördü* mü? Emin misiniz bundan?"

Cinder başıyla onayladı. "Protestocular gösteri yaparken ben de avludaydım. Kraliçe Levana üstteki balkonlardan birinde belirdi ve... Kalabalığa bir şey yaptı. Beyinlerini yıkadı veya gözlerini boyadı ya da adı her neyse. Herkes sakinleşti ve protestoya bir son verdi. Çok *garipti.* Sanki protestocuların hepsi, neden orada olduklarını, ondan nefret ettiklerini unutmuş gibiydi. Ve sonrasında sırtlarını dönüp uzaklaştılar."

"Evet." Dr. Eriand tüpü masaya koydu. "Kendi insanlarını kendisine karşı isyan etmekten nasıl alıkoyduğu birden netleşti, değil mi?"

Cinder öne doğru eğildi, bir yandan da metal parmaklarıyla masada ritim tutuyordu. "Ama asıl garip olan şu; daha önceden bana içi boşların Ayaların göz boyamasından etkilenmediğini söylemiştiniz, değil mi? Bu yüzden onların -bizim- öldürülmemiz emrini vermişti?"

"Bu doğru."

"Ama beni etkiledi. Diğer herkes gibi ben de aniden ona karşı bir güven duymaya başladım. Ama sonra programlamam müdahale etti ve kontrolü eline aldı." Cinder, Dr. Erland'ın, kasketini çıkarmasını, kenarlarını düzeltmesini ve sonra dağınık gri saçlarının üstüne geri yerleştirmesini izledi. "Böyle olmaması gerekirdi, değil mi? Çünkü ben bir içi boşum."

"Hayır," dedi doktor, pek emin olmamış bir şekilde. "Öyle olmaması gerekirdi." Koltuğundan kalktı ve yerden tavana uzanan, geniş pencerenin önüne geçti.

Cinder'ın parmakları masaya uzanıp tüpü kapıvermeye yönelik müthiş bir istekle kaşındı ama kendini tuttu. Bu antidot -eğer gerçekten de vebanın antidotuysa- herkese aitti.

Yutkunarak arkasına geri yaslandı. "Doktor? Pek şaşırmış görünmüyorsunuz?"

Doktor bir elini kaldırıp iki parmağıyla dudağına hafifçe dokunduktan sonra, yüzünü yavaşça Cinder'a döndü.

"Sizin test sonuçlarınızı yanlış değerlendirmiş olabilirim." *Yalan.*

Cinder, kucağındaki ellerini yumruk yaptı. "Veya sadece, bana doğruyu söylememiş olabilirsiniz."

Doktorun kaşları çatıldı ama suçlamayı inkâr etmedi.

Cinder parmaklarını kıvırdı. "Yani bir Aycı değil miyim?"

"Hayır, hayır. Bir Aycı olduğunuz kesin." *Doğru.*

Cinder hayal kırıklığına uğramış bir hâlde, iyice koltuğa gömüldü.

"Ailenize dair bazı araştırmalar yaptım Bayan Linh." Cinder'ın gözlerinin parladığını görmüş olmalıydı ki hızla iki elini birden havaya kaldırdı. "Sizi *evlat edinen ailenizden* bahsediyorum. Rahmetli vasiniz Linh Garan'ın, android sistemleri tasarlayan biri olduğunu biliyor muydunuz?"

"Eee..." Cinder, Adri'nin oturma odasındaki rafları süsleyen başarı ödülleri ve plaketleri düşündü. "Biliyor gibiyim."

"Eh. Sizin ameliyatınızdan bir yıl kadar önce, Yeni Pekin Bilim Fuarı'nda yeni bir icadını tanıtmış. Bir prototip. Buna biyoelektrik güvenlik sistemi adını vermiş."

Cinder boş boş baktı. "Bir ne?"

Ayağa kalkan Dr. Erland, masasındaki ekrana bir şeyler yazdı ve o tanıdık resmi çağırdı. Cinder'ın boynunu temsil eden bölgeye yakınlaştı ve omurgasının üst taraflarındaki ufak siyah noktaya işaret etti. "İşte bu."

Cinder elini ensesine uzattı ve masaj yaptı.

“Bu, bir insanın sinir sistemine bağlanan bir alet. İki işlevi var; bir Dünyalıda, kişinin şahsi biyoelektriğinin dış müdahalelerle kontrol altına alınmasını önlüyor. Yani temelde bunu o kadar zor bir hâle getiriyor ki, pratikte Aycı kontrolüne bir bağışıklık kazandırıyor. Tersi biçimde, bir Aycıya takıldığında onları diğerlerinin biyoelektriğini kontrol edebilme yetisinden yoksun bırakıyor. Yani bu alet, sanki Aycı yeteneğine vurulan bir kilit özelliği taşıyor.”

Hâlâ ensesini ovuşturmaya devam eden Cinder başını salladı. “Bir kilit mi? Büyüyü engelleyen bir kilit? Bu mümkün olabilir mi ki?”

Dr. Erland bir parmağını havaya kaldırdı. “Onların yaptığı şey büyü değil. Ve öyle olduğunu söylemek, Aycılara daha fazla güç bahşetmekten başka bir işe yaramıyor.”

“Peki, tamam. Biyoelektrik şeyi. Mümkün mü?”

“Görünüşe göre öyle. Aycı yeteneği, aslında beyin gücünü kullanarak elektromanyetik enerjiyi kontrol altına alabilme becerisidir. Bu yeteneğin kullanılmasını engellemek, beyin sapına uzanan sinir sisteminde değişiklikler yapılmasını gerektirir ve bunu yaparken tüm motor kabiliyetiyle, his duygusunun korunması... Oldukça etkileyici. Bu gerçekten dâhiyane bir çalışma.”

Ağzı açık kalan Cinder’in gözleri, koltuğuna oturan doktordan ayrılmadı. “Çok zengin olabilirdi.”

“Eğer ölmeseydi, büyük ihtimalle olurdu.” Doktor ekranı kapattı. “Bu icadı fuarda tanıttığı sırada, yaptığı prototip henüz test edilmediği için, diğer bilim adamları haklı olarak ona şüpheyle yaklaşmış. Dolayısıyla, cihazı üretmeye başlamadan önce, onu test etmesi gerekiyordu.”

“Ve bunun için de bir Aycıya ihtiyacı vardı.”

“İdeal olarak, aletin her iki işlevini de ayrı ayrı test edebilmesi için, hem bir Aycıya hem de bir Dünyalıya ihtiyacı vardı. Dünyalı bir denek bulup bulamadığı konusunda hiçbir fikrim yok ama Aycı olarak sizi

buldu ve yeteneğinizi kullanmanızı önlemek için size bu aleti taktı. Bu da ameliyattan bu yana yeteneğinizin neden su yüzüne çıkmadığını açıklıyor."

Cinder sinirle ayağını sallamaya başladı. "Test sonuçlarımı yanlış falan değerlendirmediniz. Bunu en başından beri biliyordunuz. O laboratuvar odasına yürüdüğüm andan itibaren, benim bir Aycı olduğumu ve bu saçma kilide sahip olduğumu... Hepsini *biliyordunuz.*"

Dr. Erland ellerini ovuşturdu. Cinder ilk defa, adamın parmağında altından bir yüzük olduğunu fark etti.

"Bana ne yaptınız?" dedi, ayağını sağlam bir şekilde yere basıp doğrularak. "Bana dokunduğunuzda, canım fena hâlde yandığında ve bayıldığımda. Bugün aynı şey tekrar oldu. Bunun sebebi ne? Bana neler oluyor?"

"Sakin olun Bayan Linh."

"Neden? Böylece, tıpkı prense yaptığınız gibi, bana da daha fazla yalan söyleyebilmeniz için mi?"

"Yalan söylediysem, amacım sadece sizi korumaktı."

"Neden korumak?"

Dr. Erland iki elinin parmaklarını birleştirdi. "Kafanızın karıştığını anlıyorum-"

"Hayır. Hiçbir şey anlamıyorsunuz! Bir hafta öncesine kadar kim olduğumu, *ne* olduğumu gayet iyi biliyordum ve belki değersiz bir sayborgdan başka bir şey değildim ama en azından bunun farkındaydım. Ve şimdi... Şimdi de bir Aycıyım. Büyü kullanabilmesi gereken ama kullanamayan bir Aycıyım ve şimdi bir de başımda, anlamadığım sebeplerden ötürü benim ölümümü isteyen bir deli kraliçe var."

ANORENALİN SEVİYESİ AŞIRI YÜKSELİŞTE, diye uyardı kontrol paneli.

TAVSİYE EDİLEN AKSİYON: AĞIR, ÖLÇÜLÜ NEFESLER ALMAK. SAYIM BAŞLADI 1,2,3...

"Lütfen *sakinleşin* Bayan Linh. Bu kilidin size takılması, aslında oldukça iyi bir şey."

"Eminim ki öyledir. Zaten ben de bir kobay faresi olarak kullanılmaya bayılırım. Kim bayılmaz ki?"

"Hoşunuza gitsin veya gitmesin, o kilit size büyük bir fayda sağladı."

"Nasıl?"

"Eğer bağırmayı bırakırsanız, anlatacağım."

Cinder dudağını ısırdı ve neredeyse kendi iradesi dışında, nefesinin yavaşladığını hissetti. "Tamam ama bu sefer bana doğruları söyleyin." Kollarını göğsünde kavuşturarak koltuğuna geri çöktü.

"Bazen oldukça sinir bozucu olabiliyorsunuz Bayan Linh." Dr. Erland iç geçirdi ve şakağını kaşıdı. "Görüyorsunuz ya, biyoelektrik kontrolü Aycılara o kadar doğal geliyor ki kendilerini bu yeteneği kullanmaktan alıkoymaları neredeyse imkânsız. Özellikle de erken yaşlarda. Siz de bu yeteneğinizi kullanabilseydiniz, tüm dikkatler fazlasıyla üstünüze çekilirdi. Bu, alnınızda AYCIYIM' yazılı bir dövme bulunmasından farksız olurdu. Ve bunu kontrol altına almayı öğrenmeyi *başarabilmiş* olsaydınız bile, bu yetenek bizim doğamızın o kadar köklü bir parçası ki, onu baskı altında tutmak son derece yıkıcı psikolojik yan etkilerin doğmasına sebep olabilirdi. İştahsızlık, halüsinasyonlar, depresyon ve hatta... Hatta belki delilik."

Doktor parmak uçlarını birleştirdi. Bekledi. "Anlıyorsunuz değil mi? Yeteneğinizin kilit altına alınması, aslında pek çok anlamda sizi kendinizden korudu."

Cinder adama delici bir bakış fırlattı.

"Bu operasyonun her iki taraf için de faydalı bir girişim olduğunu anlıyor musunuz?" diye devam etti doktor. "Linh Garan testini gerçekleştirmiş oldu ve siz de aklınızı kaybetmeden, normal bir Dünyalı gibi yaşayabildiniz."

Cinder yavaşça öne doğru eğildi. *"Bizim mi?" "Efendim?"*

"Bizim. Dediniz ki, 'bu yetenek bizim doğamızın köklü bir parçası'."

Doktor sırtını dikleştirdi ve ceketinin kenarlarını düzeltti. "Ah, öyle mi dedim?"

"Siz bir Ayasınız."

Doktor, kasketini çıkarttı ve masaya fırlattı. Kasketsizken, daha ufak tefek görünüyordu. Daha yaşlı.

"Bana yalan söylemeyin."

"Yalan söylemeyi düşünmüyordum Bayan Linh. Sadece bunu, üzerime yöneltilen bir suçlamaya cevap verir gibi olmayacak şekilde nasıl açıklayabileceğimi düşünüyordum."

Dişlerini sıkan Cinder tekrar koltuktan kalktı ve doktorun masasından uzaklaştı. Doktora sanki her an alnında bir "Aycıyım" dövmesi belirecekmiş gibi sert sert bakmaya devam etti. "Söylediğiniz herhangi bir şeye nasıl inanabilirim? Şu anda beynimi yıkamadığınızı nasıl bilebilirim?"

Doktor omuzlarını silkti. "Tüm gün boyunca etrafta dolaşıp insanların gözünü boyasaydım, en azından kendimi daha uzun boyluymuş gibi göstermez miydim sence?"

Cinder kaşlarını çattı ve adamın bu söylediğini duymazdan geldi. Balkondaki kraliçeyi ve ağzını bile açmamış olduğu hâlde yalan

detektörünün onu nasıl da bir yalana karşı uyarmış olduğunu düşünüyordu. Bir şekilde, gözleri bunu başaramasa bile, beyni gerçek ile illüzyon arasındaki farkı algılamıştı.

Gözlerini kısarak bir parmağını doktora doğru tuttu. “Daha önce zihnimi kontrol altına aldın. İlk tanıştığımızda. Siz... Siz beynimi yıkadınız. Tıpkı kraliçenin yaptığı gibi. Size güvenmeni sağladınız.”

“Adil olun. O sırada, bir somun anahtarıyla bana saldırıya geçmiştiniz.”

Cinder’ın öfkesi yatışır gibi oldu.

Dr. Eriand avuçlarını açtı. “Sizi temin ederim Bayan Linh, Dünyada bulunduğum on iki yıl boyunca, yeteneğimi bir kere bile olsun kötüye kullanmadım ve bu tutumumun bedelini her gün ödüyorum. Zihnimin tutarlılığı, psikolojik sağlığım ve tüm algılarım, çevremdekilerin düşünce ve duygularını kontrol etmeyi reddettiğim için bana sorun çıkarıp duruyor. Tüm Aycılara güvenmek mümkün değildir -bunu ben de herkes kadar iyi biliyorum- ama siz, bana güvenebilirsiniz.”

Cinder yutkundu ve koltuğuna geri oturdu. “Kai’nin haberi var mı?”

“Tabii ki yok. Bunu kimse bilmemeli.”

“Ama sarayda çalışıyorsunuz. Sürekli Kai ile berabersiniz. Ve imparator Rikan la da beraberdiniz!”

Dr. Eriand’ın mavi gözleri bir an için sinirle parlar gibi oldu. “Evet. Peki, bu sizi neden rahatsız ediyor?”

“Çünkü siz bir *Aycısınız!*”

“Siz de öyle. Sizi baloya davet ettiği için prensin güvenliğinin tehdit altında olduğunu mu düşünmeliyim?”

“O farklı!”

“Kalın kafalılık etmeyin Bayan Linh. Önyargılarınızı anlıyorum. Dünya’nın Ay Ülkesi ile olan geçmişine bakıldığında, bu önyargılar son derece anlaşılır, hatta yerinde. Ama bu bütün Ayaların açgözlü, bencil iblisler olduğu anlamına gelmiyor. Bana inanın ki bu dünyada Levana’nın tahttan aşağı indirilmesini benden daha çok isteyen biri daha yoktur. Eğer yeterli gücüm olsaydı, onu bizzat kendini öldürürdüm.” Doktorun yüzü kızarmış, gözleri alev saçıyordu.

“Tamam.” Cinder, metal parmakları arasında ezildiğini hissedene kadar koltuğun süngerlerini çimdikledi. “Bunu kabul edebilirim. Bütün Aycılar iblis değildir ve beyinleri Levana’yı takip etmek için kolayca yıkanamaz. Ama Levana’yı başkaldırmayı dileyenler arasından kaç tanesi Ay Ülkesi’nden kaçmak için hayatını riske atıyor ki?” Durakladı ve doktora anlamlı bir bakış attı. “O zaman siz niye bu riske girdiniz?”

Dr. Erland ayağa kalkacakmış gibi oldu ama kısa bir an tereddüt ettikten sonra, güçten düşmüş gibi, omuzları çökmüş hâlde koltuğunda kaldı. “Levana benim kızımı öldürdü.”

Doğru.

Cinder geriye çekildi.

“İşin en kötü yanı ise,” diye devam etti doktor, “öldürdüğü kişi bir başka çocuk olsaydı, bunu yapmakta haklı olduğunu düşünürdüm.”

“Ne? Neden?”

“Çünkü kızım bir içi boştu.” Doktor, masasının üstünde duran kasketini geri aldı ve konuşurken bir yandan da onu incelemeye, parmaklarıyla balıksırtı deseninin üstünden geçmeye başladı.

“Geçmişte bu yasalara hak veriyor ve içi boşların tehlikeli olduğunu düşünüyordum. Eğer yaşamalarına izin verilirse tüm toplumumuzun mahvolacağı fikrine katılıyordum. Ama *benim* küçük kızım...” Dudaklarında ironi dolu bir gülümseme dolaştı. “Kızım doğduktan sonra, Ay ülkesinden kaçmak, onu Dünyaya getirmek istedim. Ama karım,

kraliçeye benden bile daha fazla bağlıydı. Kızımıza yardım adına hiçbir şey yapmak istemedi. Ve böylece, küçük Hilal'im benden alındı. Tıpkı diğerleri gibi." Kasketini başına yerleştirdi ve gözlerini kısarak Cinder'a baktı. "Şu anda sizinle aynı yaşta olacaktı." Cinder masanın çevresinden dolaştı ve doktorun koltuğunun bir ucuna oturdu. "Üzgünüm."

"Üstünden uzun zaman geçti. Ama birinin sizi buraya getirmek için nasıl bir çaba sarf ettiğini iyi anlamanızı istiyorum Bayan Linh. Hatta sizi korumak için, Aycı yeteneğinizi bile saklamayı başarmış."

Cinder kollarını kendine doladı ve süklüm püklüm oldu. "Ama neden ben? Ben bir içi boş değilim ki. Yani tehlikede değildim. Bu hiç de mantıklı gelmiyor."

"Bir gün mantıklı gelecektir, söz veriyorum. Şimdi beni dikkatle dinleyin, bu söyleyeceğim şey, üstünüzde bir şok etkisi yaratabilir."

"Şok etkisi mi? Yani şu an kadar konuştuklarımız, sadece ısınma turları mıydı?"

Doktorun gözleri yumuşadı. "Yeteneğiniz geri dönüyor Bayan Linh. Linh Garan'ın prototip cihazını geçici olarak devre dışı bırakarak sizin biyoelektriğinizi kontrol edebildim. Buradaki ilk gününüzde, bilincinizi yitirdiğinizde yaptığım şey işte buydu ve yeteneğinizin üstündeki kilit, bu yüzden onarılmaz şekilde hasar gördü. Yeteneğinizin kontrolü tekrar tam olarak elinize geçene kadar, biraz pratik yaparsanız, benzer arızaların üstesinden gelmeyi başarabilirsiniz. Bugün olduğu gibi, aniden ortaya çıkınca acı çektiğinizi biliyorum ama böyle durumlar oldukça nadir yaşanacaktır; büyük ihtimalle, sadece önemli duygusal çalkantılar sırasında. Bugün tetiklenmesine neyin sebep olduğu hakkında bir fikir yürütebiliyor musunuz acaba?"

Asansörde Kai ile yakınlaştığı anı hatırlayan Cinder'in midesi kasıldı. Öksürerek boğazını temizledi. "Söylemeye çalıştığınız şey, benim tam bir Aycı hâline geliyor oluşum mu? Yani büyüsüyle falan."

Dr. Erland dudaklarını büzüştürdü ama Cinder'ın büyü lafını tekrar düzeltmedi. "Evet. Biraz zaman alacaktır ama önünde sonunda doğal yeteneğinizin tüm kontrolü elinizde olacaktır." Parmaklarını büyü yapar gibi havada döndürdü. "Şu anda kullanmayı denemek ister misiniz? Belki başarabilirsiniz. Emin değilim."

Cinder içindeki kablolar arasında bir kıvılcım çaktığını, omurgasında bir şeylerin çıtırdadığını hayal etti. Bunların büyük ihtimalle panik duygusuyla oluşturduğu yanılsamalar olduğunu biliyordu. Acaba bir Aycı olmak nasıl bir duyguydu? Bu tür bir güce sahip olmak?

Başını salladı. "Hayır. Hayır istemiyorum... Henüz buna hazır değilim."

Doktorun dudaklarında hafif bir gülümseme dolaştı, sanki çok az da olsa hayal kırıklığına uğramıştı. "Elbette. Hazır olduğunuzda deneriz."

Kollarını beline dolayan Cinder, titrek bir nefes aldı. "Doktor?"

"Evet."

"Siz de benim gibi, letumosise karşı bağışıklık sahibi misiniz yoksa?"

Dr. Erland bir milim bile irkilmeden onun bakışlarına karşılık verdi. "Evet, öyleyim."

"O zaman neden bir ilaç bulabilmek için kendi kan örneklerinizi kullanmadınız? O kadar çok insan öldü ki... Ve şu sayborgların göreve alımı.

Doktorun yüzündeki kırışıklıklar yumuşadı. "Kullandım Bayan Linh. Önceden denediğimiz yirmi yedi antidot örneğinin nereden geldiğini sanıyorsunuz?"

"Ama hiçbiri işe yaramadı." Cinder, ayaklarını koltuğunun altına ittirdi. Kendini tekrar, küçük ve önemsiz hissediyordu. "Yani

bağışıklığım, aslında bana söylediğiniz gibi, bir tür mucize değil...” Gözleri masadaki tüpe gitti. Kraliçenin verdiği antidot.

“Bayan Linh.”

Doktorun gözlerine bakan Cinder, orada ufak bir parıltı olduğunu gördü. Zar zor tutulan bir kahkahayı andırıyordu, tıpkı doktorla karşılaştığı ilk seferinde olduğu gibi.

“Siz benim aradığım mucizesiniz,” dedi doktor. “Ama haklısınız. Size bir mucize olduğunuzu söylememin sebebi, bağışıklığınız değildi.”

Cinder adama baktı, bir açıklama yapmasını bekliyordu. Başka ne tür bir özelliğe sahip olabilirdi ki? Büyüsünü baskı altında tutan o dâhiyane kilidi mi arıyordu -Linh Garan’ın prototip aletini?

Doktor devam edemeden önce Cinder’ın dâhili iletişim kanalından bir uyarı sesi geldi. Cinder olduğu yerde sıçradı ve gözünün önünden yeşil bir yazı akıp geçerken, yüzünü doktordan başka bir yana çevirdi.

YENİ PEKİNİN 29. BÖLGESİ, LETUMOSİS KARANTİNA BİNASINDAN BİR MESAJ ALINDI. LİNH PEONY 18 AGU 126 T.E. TARİHİNDE LETUMOSİSİN DÖRDÜNCÜ EVRESİNE GİRDİ.

“Bayan Linh?”

Cinder’ın elleri titriyordu. “Kız kardeşim dördüncü evreye girdi.” Sonra bakışları birden, Dr. Erland’ın masasındaki tüpe odaklandı.

Doktor kızın bakışlarını takip etti. “Anlıyorum,” dedi. “Dördüncü evre kısadır. Kaybedecek fazla zaman yok.” Uzandı ve parmaklarıyla tüpü kavradı. “Söz, sözdür.”

Cinder’ın kalbi göğsünden fırlayacak gibi oldu. “Ama daha fazlasını üretmek için buna ihtiyacınız yok mu?”

Ayağa kalkan doktor, kitaplığa doğru gitti ve bir laboratuvar bardağına uzandı. “Kaç yaşında?”

“On dört.”

“O zaman, bu kadarının yeterli olacağını sanıyorum.” Antidotun dörtte birini bardağa boşalttı. Tüpün mantarını geri taktıktan sonra Cinder’a döndü. “Bunun Kraliçe Levana’dan geldiğinin farkındasınız, değil mi? Neler planladığını bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey varsa, o da bu planların Dünyanın iyiliğiyle alakalı olmadığıdır. Bu antidot kötü bir numara da olabilir.”

“Kardeşim zaten ölüm döşeğinde.”

Doktor başını salladı ve tüpü kıza uzattı. “Evet, ben de öyle düşünmüştüm.”

Cinder birden ayağa kalktı, tüpü aldı ve sıkıca kavradı.

“Emin misiniz?”

“Bir şartım var Bayan Linh.”

Cinder yutkunarak tüpü göğsüne bastırdı.

“Kraliçe Levana burada olduğu sürece, saraya tekrar adım atmayacağınıza dair bana söz vermelisiniz.”

BÖLÜM
Yirmi Altı

PRENS KAI TOPLANTIYA KATILDIĞINDA, ON YEDİ dakika gecikmişti. Onu uzun bir masada oturmuş Torin ve diğer dört hükümet görevlisi ile toplantıya duvarlara monte edilmiş ekranlardan katılan bir düzine yüzün hoşnutsuz bakışları karşıladı. Dünyadaki her ülkenin temsilcileri: Birleşik Krallık, Avrupa Federasyonu, Afrika Birliği, Amerika Cumhuriyeti ve Avustralya. Bir kraliçe, iki başbakan, bir başkan, bir yöneticigeneral, üç eyalet temsilcisi ve iki bölge temsilcisi. Her temsilcinin kendi ekranının altında adı, unvanı ve hangi ülkeden katıldığı yazıyordu.

"Genç prensimizin varlığıyla bizi şereflendirmesi ne kadar da nazik bir davranış," dedi Torin, masanın etrafında oturan görevliler Kai'yi karşılamak için ayağa kalkarlarken.

Kai elini sallayarak Torin'in bu yorumunu geçiştirdi. "Rehberliğime ihtiyacınız olabileceğini düşündüm."

Duvardaki ekranlardan birinden, Afrika Başbakanı Karnin, hiç de bir hanımefendiye yakışmayacak şekilde homurdandı. Başka kimseden bir ses çıkmadı.

Kai her zamanki koltuğuna oturmak için yöneldiğinde Torin onu durdurdu ve masanın sonundaki koltuğu işaret etti. İmparatorun koltuğu. Dişlerini sıkan Kai, gösterilen koltuğa yerleşti. Ekranlardaki yüzleri inceledi -her bir dünya liderinin aslında binlerce kilometre uzakta, kendi ofislerinin duvarlarındaki ekranlara bakmalarına karşın, sanki hepsinin onaylamayan bakışlarım kendi üzerindeymiş gibi hissediyordu.

Huzursuzluğunu saklamaya çalışarak boğazını temizledi. “Konferans hattı güvenli mi?” diye sordu. Sorusuyla beraber, Cinder’ın Nainsi’nin içinde bulduğu doğrudan bağlantı çipi aklına gelmişti. Odadaki ekranlar da uluslararası görüşmelerin internet üzerinden dinlenilmesi olasılığına karşı önlem olarak, D-COMM çipleri ile donatılmıştı. Nainsi’nin içindeki çip de Levana’nın yandaşları tarafından aynı sebeple mi takılmıştı? Gizlilik ve bilgi hırsızlığı? Eğer öyleyse, kraliçe neler öğrenmişti?

“Tabii ki,” dedi Torin. “Bağlantılar yaklaşık yirmi dakikadır kontrol ediliyor majesteleri. Siz aramıza teşrif ettiğiniz sırada, bizler de Dünya’nın Ay Ülkesi ile olan ilişkilerini tartışıyorduk.” Kai ellerini birleştirdi. “Peki. Hükmetme delisi kraliçenin her şey istediği gibi olmadığı her seferinde öfke nöbeti geçirerek bizi savaşla tehdit etmesi mi yani? Bu ilişkiden mi bahsediyordunuz?” Kimse gülmedi. Torin, gözlerini Kai’ye dikti. “Bu sizin için kötü bir zaman mı majesteleri?”

Kai boğazını temizledi. “Özürlerimi sunarım. Bu söylediğim uygunsuzdu.” Binlerce kilometre uzaktan onu izleyen dünya liderlerine baktı. Kendini babasının toplantılarından birine katılmış bir çocuk gibi hissederek masasının altındaki ellerini yumruk yaptı.

“Açıkça belli ki,” dedi Amerika Başkanı Vargas, “Dünya ve Ay Ülkesi arasında yıllardır bir gergin bir ilişki var ve Kraliçe Levana’nın yönetimiyle beraber, işler daha da kötü bir hâl aldı. Tek bir tarafı suçlamak doğru olmaz ama asıl önemli olan şey ilişkilerimizi onarmamız gerekliliği. Kraliçe Levana...”

“Bir savaş başlatmadan önce,” diye tamamladı, Güney Afrika’dan bir bölge temsilcisi, “genç prensimizin de zaten belirtmiş olduğu gibi.”

“Ama internette dolaşan raporlarda bir hata yoksa,” dedi Avustralya’nın yöneticigenerali Williams, “Dünya ve Ay Ülkesi arasında tekrar bir iletişim süreci başlamış. Levana’nın şu anda Dünyada bulunduğu haberi doğru olabilir mi? Bu haberi aldığımda kulaklarıma inanamadım.”

“Evet,” dedi Torin ve bütün gözler ona çevrildi. “Kraliçe, dün öğlen saatlerinde sarayımıza vardı ve Baş Sihirbazı Sybil Mira da iki haftadan uzun bir süredir misafirimizdi.”

“Levana sizi bu ziyaretinin amacı hakkında bilgilendirdi mi?” dedi Başbakan Karnin.

“Bir barış anlaşmasına varmak istediğini iddia ediyor.” Amerika Cumhuriyeti temsilcilerinden biri nahoş kahkaha attı.

“Buna ancak gözümle gördüğüm zaman inanırım.”

Başkan Vargas bu yorumu duymazdan geldi. “Oldukça şüphe uyandırıcı bir zamanlama, değil mi? İmparator Rikan’ın...” Cümlesini tamamlamadı. Hepsi Kai ile göz göze gelmemeye çalıştı.

“Size katılıyoruz,” dedi Torin, “fakat böyle bir talebi geri çeviremezdik.”

“Nedense bir ittifakı, herhangi birimizle değil de Doğu Ulusları Topluluğu ile görüşmeye daha meyilliymiş gibi görünüyor,” dedi Başkan Vargas, “ama kraliçenin talepleri her zaman fazlasıyla kabul edilemez olmuştur. Taleplerinde herhangi bir değişiklik var mı?”

Kai göz ucuyla Torin e baktı. Torin’in göğsü yavaş bir nefesle kabardı. “Hayır,” dedi. “Bildiğimiz kadarıyla, kraliçenin talepleri değişmedi. Öncelikli hedefi, Doğu Ulusları Topluluğu Prensi ile yapacağı bir evlilik yoluyla kurmak istediği bir ittifak olarak görünüyor.”

Odadaki ve ekrandaki yüzler ifadesizliğini korumasına karşın, bu duyurunun yol açtığı rahatsızlık sanki çevrelerini sarmış gibiydi. Kai ellerini birbirine öyle sıkıca bastırdı ki tırnakları teninin üstünde ufak hilal şekilleri bıraktı. Toplantılardaki diplomatik konuşmalardan her zaman nefret etmişti. Herkes aynı şeyi düşünür ama kimse düşünülen şeyi dillendirme cesaretini göstermezdi.

Ve elbette hepsi de Kai'nin kör kaderi karşısında üzgün görünse de aslında onun yerinde olmadıkları için mutluydular. Kraliçe Levana'nın diktatörlüğünü herhangi bir Dünya ülkesine taşıma fikri karşısında öfkelenebilirlerdi ama sonuçta bu, kraliçenin dünyaya ordusunu taşıma fikrinden daha iyiydi.

"Doğu Ulusları Topluluğunun bu konudaki tavrı da," diye devam etti Torin, "değişmedi."

İşte *bu ifade*, herkesin koltuğundan sıçramasına sebep oldu.

"Onunla evlenmeyecek misiniz?" dedi Birleşik Krallık Kraliçesi Camiila.

Alnındaki kırışıklıklar iyice derinleşmişti.

Kai kendini savunurcasına omuzlarını dikleştirdi. "Babam bu türden bir ittifaktan kaçınma konusunda aldığı karardan oldukça emindi. Ve bu kararı almasına yol açan sebeplerin, geçen hafta, geçen yıl veya son on yıl içinde değişmediğine inanıyorum. Benim görevim, ülkem için en iyisini düşünmektir."

"Bunu Levana ya bildirdiniz mi?"

"Ona yalan söylemedim."

"Peki, bir sonraki hamlesi ne olacak?" dedi Avrupa Başbakanı Bromstad. Şefkatli gözlere sahip, sarışın bir adamdı.

"Ne olabilir ki?" dedi Kai. "Biz bu isteğine boyun eğene kadar, ortaya daha fazla pazarlık konusu öne sürmeyi planlıyor." Ekranlardakiler birbirlerine baktılar. Torin'in dudaklarının rengi attı ve gözleriyle Kai'yi konuya daha ılımlı yaklaşmaya davet eder gibiydi. Kai, Torin'in antidottan bahsetmeyi düşünmediğini tahmin ediyordu -en azından bir sonraki hamlelerinin ne olması gerektiğine karar verilinceye kadar- ama letumosis, tüm dünyayı etkileyen bir salgındı. Dünyanın diğer

liderlerinin de bir antidotun var olduğunu bilmeye hakları vardı. Yani en azından, Levana'nın bu konuda yalan söylemediği var sayılırsa.

Kai derin bir nefes aldı ve ellerini masanın üstüne koydu. "Levana, letumosise bir çare bulduğunu iddia ediyor." Liderler, ağızlarını açamayacak kadar sersemlemişlerdi, ekranlar sanki şaşkınlıkla çıtırdıyor gibiydi.

"Yanında bir tek doz getirmiş. Bu dozu araştırma ekibimize teslim ettim. Gerekli incelemeyi yapmadan, bunun gerçek bir antidot olup olmadığından emin olamayız. Eğer gerçekse, o zaman da bu antidotu çoğaltmanın bir yolunu bulmamız gerekiyor.

"Peki ya çoğaltamazsak?"

Kai, Avustralya yöneticigeneraline baktı. Adam, Kai'nin ölen babasından bile çok daha yaşlıydı. Liderlerin hepsi, kendisinden çok daha yaşlıydı. "Bilmiyorum," dedi. "Ama ben, Doğu Ulusları Topluluğu için ne gerekiyorsa onu yapacağım." Kai, Doğu Ulusları Topluluğu kelimelerini oldukça özenle vurgulamıştı. Evet, altı ülke ve bir gezegen gücünde bir ittifaktılar ama sonuçta, her liderin kendi ülkesine karşı sorumlulukları vardı ve Kai de farklı değildi.

"Öyle bile olsa," dedi Torin, "hâlâ kraliçenin mantıklı davranacağını ve arada bir evlilik anlaşması olmadan bile Bremen Antlaşması'nı imzalamasını sağlayabileceğimizi umut edebiliriz." "Reddedecektir," dedi Avrupa Federasyonundan bir eyalet temsilcisi. "Kendimizi kandırmayalım. Kraliçe tam bir inatçı." "Ve elbette, kraliçenin evlenme ümidi beslediği tek aile, Doğu Ulusları Topluluğunun Kraliyet Ailesi olmayabilir," dedi Afrika eyalet temsilcisi. Kendi ülkesinin kraliçenin tercileri arasında yer alamayacağını bilerek konuşmuştu, sonuçta onlar monarşiyle yönetilmiyordu ve herhangi bir politik evlilik, fazlasıyla yüzeysel, oldukça etkisiz kalırdı. Temsilci devam etti; "Benim fikrime göre, Levana'nın bir sonraki hamlesi ne olursa olsun, biz önceden tüm olasılıkları iyice düşünmeli ve buna göre bir teklif hazırlamalıyız. Her

birimizin, bu gezegende yaşayan tüm vatandaşlara faydalı olacağını düşündüğümüz bir teklif olmalı."

Kai, liderlerin bakışlarının, Birleşik Krallık Kraliçesi Camilla'ya çevrilmesini izledi. Camilla'nın otuz yaşlarında, yani Levana'nın yaşına Kai'den çok daha yakın, bekâr bir oğlu vardı.

Kai, Kraliçe Camilla'nın ne kadar da pasif görünmeye çalıştığını fark etti ve ona kibirli bir bakış atmamak için kendini zor tuttu. Bu evlilik hikâyesinde bir kez olsun sadece kendini ipin ucunda hissetmemek güzel bir duyguydu.

Ama yine de Kraliçe Levana'nın gözünde, Kai'nin politik anlamda en iyi tercih olduğu su götürmezdi. Birleşik Krallık'ın bekâr prensi, üç kardeşin en küçüğüydü ve hiçbir zaman kral olmama ihtimali yüksekti. Diğer yandan Kai, bir hafta sonra tacını giyecekti.

"Ya başka biriyle evlenmeyi reddederse?" dedi Kraliçe Camilla, yıllar içinde haddinden fazla estetik müdahale görmüş bir kaşını kaldırarak. Kimse sorusuna bir cevap vermediğinde, devam etti; "Gereksiz bir telaş yaratmak istemem ama kraliçenin Dünya'ya gelmesinin arkasında yatan gerçek sebebin, bu ittifakı zor kullanma yoluyla sağlamak olabileceğini hiç düşündünüz mü? Belki de onunla evlenmesi için, genç prensimizin beynini yıkamayı planlıyordun"

Kai'nin midesi kasıldı. Kendi hissettiği gerginliğin benzerini, diğer diplomatların da yüzlerinde görebiliyordu. "Bunu yapabilir mi?" diye sordu. Kimseden hızlı bir cevap alamayınca, yüzünü Torin'e çevirdi.

Torin'in başını hayır anlamında sallaması, fazla, haddinden fazla uzun sürdü ve yüzündeki kuşkulu ifade son derece korkutucuydu. "Hayır," dedi. "Teoride belki ama hayır. Bu numarasını sürekli kılabilmek için sizin yanınızdan asla ayrılmaması gerekir. Çünkü onun etkisi altından çıktığınız anda, bu evliliğin geçerli olmadığını kolayca kanıtlayabilirsiniz. Kraliçe böyle bir riske girmeyecektir."

“Yani böyle bir riske girmeyeceğini umduğumuzu söylemek istiyorsun;’ dedi Kai, pek de içi rahatlamamış hâlde.

“Ya Levana’nın kızı Prenses Winter?” dedi Başkan Vargas. “Onunla ilgili bir konuşma geçti mi?”

“Üvey kızı,” dedi Torin. “Ve Ay Prensesi ile ilgili nasıl bir konuşmadan bahsediyorsunuz?”

“Neden bu evlilik ittifakını onunla yapmıyoruz?” dedi Kraliçe Camilla. “Levana’dan kötü olamaz.”

Torin kollarını masaya dayadı. “Prenses Winter bir başka anneden doğdu ve babası da sıradan bir saray muhafızıydı. Yani kendisi, kraliyet kanı taşımıyor.”

“Ama Ay Ülkesi yine de onunla yapılan bir evlilik ittifakına hayır demeyecektir,” dedi Kai. “Öyle değil mi?”

Torin iç geçirdi ve Kai’ye sanki çenesini kapalı tutmasını dilermiş gibi baktı. “Politik olarak belki ama bu, Kraliçe Levana’nın kraliyet soyunu devam ettirmek üzere evlenmek ve bir çocuk doğurmak gibi bir gereklilik içinde olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Kendisine uygun bir evlilik ayarlaması yapılmadığı sürece, önce üvey kızının evlenmesine izin vereceğini düşünmüyorum.” “Ve o zaman Ay Ülkesi’nin,” dedi Afrika Başbakanı, “Prenses Winter’ı kraliçe olarak kabul etmesi ihtimali yok diyebilir miyiz?” “Eğer Aycıları batıl inançlarından vazgeçmeye ikna edebilirseniz, belki,” dedi Torin. “Ama bu batıl inançların, Aycı kültüründe ne kadar büyük bir yer kapladığını hepimiz iyi biliyoruz. Böyle bir değişiklik gerçekleşmediği sürece, veliahdın her zaman kraliyet kanı taşıması gerektiği fikrinden vazgeçmeyeceklerdir.” “Peki ya Levana asla bir çocuk doğurmazsa? O zaman ne yapacaklar?” Kai, danışmanına baktı ve bir kaşını kaldırdı.

“Emin değilim,” diye cevapladı Torin. “Ama Kraliyet Ailesi’nden tahtta talip olacak bir sürü uzak akrabasının olduğuna eminim.”

“Yani eğer Levana’nın evlenmesi gerekiyorsa,” dedi Güney Afrika Temsilcisi, “ve sadece Doğu Ulusları Topluluğu İmparatoru ile evlenmeyi kabul edecekse ve Doğu Ulusları Topluluğu İmparatoru da onunla evlenmeyi reddediyorsa... O zaman hangi noktadayız? Bir açmazın içindeyiz gibi görünüyor.”

“Belki de,” dedi Yönetici-General Williams, “kraliçe, tehditlerini gerçekleştirmeye karar verir.”

Torin başını salladı. “Eğer asıl isteği bir savaş başlatmak olsaydı, bunu çoktan yapardı.”

“Açıkça görünüyor ki,” diye yanıtladı yöneticigeneral, “asıl isteği, bir imparatoriçe olmak. Ama eğer teklifinin kabul edilmemesi hâlinde nasıl bir harekette bulunacağına dair bir fikrimiz yoksa...”

“Aslında bir fikrimiz var,” dedi Başkan Vargas, ağır bir sesle. “Korkarım ki artık Levana’nın Dünya ile bir savaş başlatmak isteyip istemediği üzerine tartışmamızın bir anlamı kalmadı. Kaynaklarımdan edindiğim bilgilere göre, savaş sadece bir olasılık değil, kaçınılmazmış gibi görünüyor.”

Odada rahatsızlık dolu bir kıpırdanma yaşandı.

“Eğer teorilerimiz doğruysa,” dedi Başkan Vargas, “Levana önümüzdeki altı ay içinde Dünyaya karşı harekete geçmeyi planlıyor.”

Kai, gömleğinin yakasını düzelterek öne doğru eğildi. “Ne teorileri?”

“Kraliçe Levana, bir ordu toparlamış gibi görünüyor.”

“Ay Ülkesi’nin zaten bir süredir kendine ait bir ordusu vardı,” dedi Başbakan Bromstad. “Bu yeni bir haber olmadığı gibi, tartışmaya açık bir konu da değil. Ne kadar istesek de onlardan kendi ülke sınırları içinde bir ordu barındırmamalarını talep edemeyiz.”

“Bahsettiğim şey, Ay Ülkesi’nin asker ve sihirbazlardan oluşan normal ordusu değil,” dedi Başkan Vargas, “ve bizim dünya üstünde barındırdığımız hiçbir ordu gibi de değil. Yörüngedeki casuslarımızın elde edebildiği bazı fotoğraflar şöyle...”

Başkanın ekrandaki görüntüsü kayboldu ve yerine, sanki çok uzaklardan çekilmişçesine, bulanık bir fotoğraf belirdi. Güneş ışığı olmadan çekilen uydu fotoğrafları. Ama bu kumlu görüntülerde bile, Kai bir sürü insanın sıra sıra dizilmiş olduğunu görebiliyordu. Gözlerini kıstı, bu sırada ekrandaki görüntü değişti ve sıra sıra dizilmiş adamlardan dördünün sırtından çekilmiş, daha yakın plan bir fotoğraf belirdi. Kai bir şokla beraber, bunların aslında *insan* olmadığını fark etti. Omuzları fazla geniş ve fazla kamburdu. Belli belirsiz de olsa, yandan görünüşleri fazla uzundu. Sırtları kürkle kaplıydı.

Ekrana bir başka fotoğraf geldi. O fotoğrafta da yarım düzine yaratığın önden görüntüsü yer alıyordu. Yüzleri insanla hayvan karışımıydı. Burun ve çeneleri garip bir açıyla çıkıntı yapmış, dudakları çarpıktı. Ağızlarından beyaz bir şeyler çıkıyor gibiydi —Kai bu beyazlıkları net olarak göremiyordu ve o yüzden emin değildi ama nedense azı dişi oldukları izlenimine kapılmıştı.

“Bu yaratıklar da nedir?” diye sordu Kraliçe Camilla.

“Mutandar,” diye cevapladı Başkan Vargas. “Genetikleriyle oynanmış Aycılar olduklarını düşünüyoruz. Muhtemelen onlarca yıldır süren bir projenin meyveleri. Tek bir noktada yaklaşık altı yüz tanesinin bulunduğunu hesapladık ama tahminen, ay yüzeyi altındaki lava tüpleri içinde saklanan çok daha fazlasının olduğundan şüpheleniyoruz. Binlerce, hatta on binlercesi olabilir.”

“Peki büyü yapabiliyorlar mı?” diye sordu Kanada Temsilcisi, çekingen bir şekilde.

Fotoğraf kayboldu ve yerine tekrar Amerika Başkanı belirdi. “Bilmiyoruz. Onları eğitim halindeyken veya tek sıra hâlinde mağaralara girip çıkmak dışında bir şey yaparken görmedik.”

“Aycı olduklarına göre,” dedi Kraliçe Camilla. “Ölü olmadıkları sürece büyü yapabiliyorlar demektir.”

“Ayaların yeteneksiz doğan bebekleri öldürdüğüne dair bir kanıtımız yok,” diye lafa girdi Torin. “Ve bu fotoğraflara bakıp çılgın varsayımlarda bulunmak her ne kadar heyecan verici olsa da Kraliçe Levana’nın henüz Dünya’ya saldırmadığını düşünürsek, bu yaratıkların böyle bir saldırı için yaratılmış olduklarına dair elimizde bir delil yok.”

“Başka ne için yaratılmış olabilirler?” dedi Yönetici-General Williams.

“İş gücü?” dedi Torin, diğerlerini bu olasılığın mümkün olabileceğini inkâr etmeye davet ederek. Yöneticigeneral homurdandı ama bir şey söylemedi. Torin devam etti. “Ama biz elbette ki olası bir savaşa karşı hazırlıklı olmalıyız. Ama bu sırada, ilk önceliğimiz, Ay Ülkesi ile bir ittifak kurulması olmalıdır; güvensizlik ve paranoyakça yaklaşımlarla onları kendimizden uzaklaştırmak değil.”

“Hayır,” dedi Kai, çenesini eline daycıyarak. “Bence bu, güvensizlik ve paranoyakça yaklaşımların tam zamanı.”

Torin kaşlarını çattı. “Majesteleri.”

“Bana öyle geliyor ki hiçbiriniz bu fotoğrafların sunduğu açık bir gerçeğin farkına varmadınız.”

Başkan Vargas göğsünü kabarttı. “Ne demek istiyorsunuz?” “Bu orduyu yaratmak için muhtemelen onlarca yıldır çalıştıklarını mı söylemiştiniz? Bu... Yaratıkları yaratmakta kullandıkları bilimi mükemmelleştirmeye çalıştıklarını?”

“Öyle görünüyor.”

“O zaman neden bu yaratıkların ancak şimdi farkına vardık?” Elini az önce fotoğrafların yer aldığı ekrana doğru salladı. “Yüzlercesi, sanki yapacak daha iyi bir işleri yokmuş gibi, öylece açık alanda duruyor.

Fotoğraflarının çekilmesini *bekliyorlar.* ” Ellerini masanın üstünde birleştirdi ve kendisine çevrilen tereddütlü yüzleri inceledi. “Kraliçe Levana, bu tekinsiz orduyu görmemizi istedi. Onların farkına varmamızı istedi.”

“Bizi tehdit etmeye çalıştığını mı düşünüyorsunuz?” dedi Başbakan Karnin.

Kai gözlerini yumdu ve sıra sıra dizilmiş canavarları gözünün önüne getirdi. “Hayır. Sizin beni tehdit etmeye çalıştığınızı düşünüyorum.”

BÖLÜM
Yirmi Yedi

HAVA ARACI, KARANTİNA BİNASININ ÖNÜNDE durdu. Cinder kapıdan fırladı ve anında irkilerek dirseğiyle burnunu kapadı. Öğle sıcağı ile yükselen kokudan dolayı midesi bulanmıştı. Depo girişinin hemen dışında, bir grup sağlıkdroidi, her birinin bileğinde kırmızı bir yarık bulunan, şişmiş ve rengi atmış cesetleri bir başka yere nakledilmek üzere bir hava aracına yüklemekle meşguldü. Cinder başını çevirdi ve nefesini tutmuş bir hâlde yanlarından geçip depoya girerken göz temasında bulunmamaya özen gösterdi.

Dışarıdaki göz alıcı güneş ışığının yerini, tavandaki pencereleri kaplayan yeşil muşambalardan süzülen kasvetli bir loşluk aldı. Önceki gelişinde karantina binası neredeyse boştu ama şimdi, her yaştan ve her cinsiyetten bir sürü hastayla dolmuştu. Tavanda dönen pervaneler, ter ve ölüm kokusunu dağıtmak adına çok da faydalı olmuyordu. Hava bu kokularla ağırlaşmıştı.

Yataklar arasında sağlıkdroidleri dolanıyordu ama bütün hastalarla ilgilenmeye yetecek sayıda değillerdi.

Cinder kolunun arkasından sığ nefesler alarak yataklar arasında ilerlemeye başladı. Peony'nin yeşil brokar battaniyesini gördüğünde o yatağa doğru koşturdu. "Peony!"

Peony kıpırdamadı. Cinder uzandı ve bir eliyle kızın omzuna dokundu. Battaniye yumuşak ve sıcaktı ama altındaki beden hâlâ bir harekette bulunmamıştı. Cinder titreyen ellerle battaniyenin ucundan tuttu ve geriye doğru çekti.

Peony inler gibi bir sesle itiraz etti. Onun sesini duyan Cinder'ın içi rahatlamış, kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. Yatağın yanına çöktü.

"Yıldızlar aşkına Peony. Haberini alır almaz geldim."

Peony sulanmış gözlerini kısarak Cinder'a baktı. Beti benzi atmış, dudakları çatlamıştı. Boynundaki koyu lekeler neredeyse, şeffaflaşmış teninin altında eflatun rengine dönmüştü. Peony gözlerini Cinder'dan ayırmadan, battaniye altındaki ellerini çıkardı ve parmaklarını açarak mavisiyah parmak uçlarını, sararmış tırnaklarını gösterdi.

"Biliyorum ama her şey düzelecek." Hâlâ nefes nefese olan Cinder pantolonunun cebine uzandı ve sağ elinden neredeyse hiç ayrılmayan eldivenini çıkardı. Antidotun bulunduğu tüp, bu eldivenin parmaklarından birinin içinde, korunmuş hâldeydi. "Sana bir şey getirdim. Oturabilir misin?"

Peony elini gevşek bir yumruk hâline getirdi ve battaniyenin altına soktu. Gözleri boş boş bakıyordu. Cinder onun kendisini duyduğunu sanmıyordu.

"Peony?"

Cinder'ın kafasında bir bip sesi çınladı. Retina ekranı, Adri'den gelen bir mesaj olduğunu belirtti ve bu bilgiyle beraber

Cinder'ın boğazının sıkışmasına neden olan o aşina gerginlik duygusu da geri gelmişti.

Mesajı görmezden geldi.

"Peony, beni dinle. Oturmanı istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

"Anne?" diye fısıldadı Peony, dudağının kenarından tükürükler saçarak.

“Annen evde. Senin...” *ölmek üzere olduğunu bilmiyor.* Ama elbette, Adri biliyor olmalıydı. Cinder’a gelen mesaj, muhtemelen Adri’ye de iletilmişti.

Kalbi küt küt atan Cinder, Peony’ye doğru eğildi ve bir kolunu kızın omzunun altına soktu. “Haydi, sana yardım edeyim.”

Peony’nin yüz ifadesi değişmedi -boş boş, ölü gibi bakıyordu- ama Cinder onu kaldırdığında bir inilti sesi çıkardı.

“Üzgünüm,” dedi Cinder, “ama bunu içmen gerekiyor.”

Bir bip sesi daha, Adri’den gelen bir başka mesaj. Cinder sinirlendi ve internet bağlantısını kapatarak mesaj alimini engelledi.

“Bunu saraydan aldım. Sana faydası dokunabilir. Anlıyor musun?” Cinder diğer hastaların onu duymasından ve bir ayaklanma başlatmalarından korkarak alçak sesle konuşmuştu.

Ama Peony boş bir şekilde bakmaya devam etti.

“Bir ilaç Peony,” diye fısıldadı Cinder, onun kulağına. “Bir antidot.”

Başı gevşek bir şekilde Cinder’ın omzuna düşmüş olan Peony bir şey söylemedi. Kendini bırakmış hâldeydi ama neredeyse oyuncak bir bebek kadar hafifti. Peony’nin onu görmeden, sanki arkasındaki bir şey bakıyormuşçasına duran gözlerine bakan Cinder’ın boğazı düğümlendi.

“Hayır... Peony, beni duymadın mı?” Cinder, Peony’yi iyice kaldırdı ve tüpün mantarını çıkardı. “Bunu içmen gerekiyor.” Tüpü Peony’nin dudaklarına tuttu, ama kız kıpırdamadı. Hatta gözünü bile kırpmadı. “*Peony*.” Cinder titreyen elleriyle Peony’nin başını geriye doğru yatırdı. Kızın çatlamış dudakları aralandı.

Cinder tüpü kaldırırken, bir damlasını bile ziyan etmekten korkarak ellerini titretmemeye gayret etti. Tüpü Peony’nin dudaklarına yerleştirdi ve nefesini tuttu ama sonra duraksadı. Kalbi sıkışıyordu. Başı, asla

akamayacak olan gözyaşlarıyla ağırlaşmış gibiydi. Başını sertçe iki yana salladı. *"Lütfen* Peony."

Peony'nin dudaklarından bir nefeslik ses bile çıkmadığında, Cinder tüpü tutan elini indirdi. Başını Peony'nin boynuna gömdü ve çenesine ağrı girecek kadar güçle dişlerini sıktı. Boğazına giren her bir nefes, ortamın kokuşmuşluğu ile canını yakıyordu. Ama şimdi bile, Peony'nin günler öncesinde kullandığı şampuanın kokusunu hafifçe alabiliyordu.

Tüpü avucunda sıkıca tutarak Peony'yi yastığının üstüne geri bıraktı. Peony'nin gözleri hâlâ açıktı.

Cinder yatağı yumrukladı. Antidotun birkaç damlası başparmağına sıçradı. Cinder gözlerini sıktı ve minik yıldızlar görmeye başlayana kadar sıkmaya devam ettikten sonra kendini bıraktı, ardından yüzünü battaniyeye gömdü. "Kahretsin. *Kahretsin.* Peony!"

Olduğu yerde sallanan Cinder, derin, tutarsız bir nefes aldı ve küçük kız kardeşinin kalp şeklindeki yüzüne ve cansız gözlerine baktı. "Sözümü tuttum. Sana ilaç getirdim." Yumruğunun arasındaki tüpü parçalamaktan kendini zor alıkoyuyordu. "Üstelik Kai ile de konuştum. Seninle dans etmek istiyor Peony. Bana kendisi söyledi. Anlamıyor musun? *ölemezsin.* Ben *buradayım...* Ben..."

Başına saplanan bir ağrıyla yatağın üstünde sallandı. Yatağın kenarlarını tuttu ve başı göğsüne doğru düştü. Acı yine omurgasının üst noktalarından geliyordu ama önceki seferler olduğu gibi kendinden geçmesine sebep olacak kadar güçlü değildi. Sadece sanki içinde bir yerler, güneş yanığı olmuş gibi rahatsız edici bir sıcaklık hissi yayıyordu.

Acı geçti ve geriye bir zonklama bıraktı. Peony'nin boş bakışları bir türlü gözünün önünden gitmiyordu. Başını kaldırdı ve güçsüz parmaklarla mantarını geri taktıktan sonra tüpü cebine soktu. Uzandı ve Peony'nin gözlerini kapadı.

Cinder kirli zemin üstünde çıtırtılar çıkartan o tanıdık lastik sesini işitti ve elinde su veya ıslak bez bulunmayan bir sağlıkdroidinin, üstüne

doğru yöneldiğini gördü. Droid, Peonynin yatağının diğer tarafında durdu, göğsündeki hazneyi açtı ve bir neşter çıkardı.

Cinder yatağın üstünden uzandı ve eldivenli elini Peonynin bileğine koydu. “Hayır,” dedi, amaçladığından yüksek bir sesle. Yakınlardaki hastalar, yüzlerini ona doğru çevirdiler.

Androidin hafifçe parlayan sensörü Cinder’a döndü.

Hırsızlar. Sabıkalılar. Kaçaklar. “Bu çipi alamazsın.”

Android, boş yüzüyle öylece durdu. Göğsünden çıkan neşterin kenarları kanla kaplıydı.

Android herhangi bir şey söylemeden, boş kollarından biriyle uzandı ve Peony’nin dirseğini kavradı. “Bunu yapmaya programlandım.”

“Neye programlandığın umurumda bile değil. Bu çipi alamazsın.” Cinder, Peony’nin kolunu, androidin elinin altından hızla geri çekti. Robotun kıskaçları, Peony’nin etinde derin çizikler açtı.

“Çipini çıkarmalı ve saklamalıyım,” dedi android, tekrar Peony’ye uzanarak.

Cinder yatağın üstünden uzandı ve bir elini androidin sensörünün üstüne yerleştirerek hareket etmesini engelledi. “Sana onu alamazsın dedim. Peony’yi yalnız bırak.”

Android neşteri yukarı doğru savurdu ve ucunu Cinder’ın eldivenine sapladı. Metale çarpan metal sesi duyuldu. Cinder şaşkınlıkla geri çekildi. Neşter, çalışma eldiveninin kalın kumaşına saplı bir hâlde kalmıştı.

Dişini sıkarak neşteri eldiveninden çıkardı ve androidin sensörüne sapladı. Sensörün camı paramparça oldu ve parlak sarı ışığı sönüverdi. Android kollarını sallayarak geriye doğru savruldu; hoparlörlerinden yüksek bip sesleri ve hata mesajı uyarıları yükseldi.

Cinder yatağın üstünden atladı ve yumruğunu androidin kafasına geçirdi. Android kolları hâlâ oynar hâlde yere yığıldı ve sessizleşti.

Nefes nefese kalan Cinder etrafına bakındı. Hâlâ biraz olsun gücü olan hastalar yataklarında doğrulmaya başlamış, camlaşmış gözlerini kırpıştırarak etrafa bakınıyorlardı. Dört yatak sırası uzaklıktaki bir sağlıkdroidi, ilgilendiği hastayı bırakıp Cinder'a doğru yaklaşmaya başladı.

Cinder derin bir nefes aldı. Yere çömelerek androidin parçalanmış sensörüne uzandı ve neşteri kaptı. Sonra hızla Peony'ye döndü — battaniye dağılmış, Peony'nin kolları çizik içinde kalmış, mavi parmak uçları yatağın yanından sallanıyordu.

Peony'nin yanına diz çöken Cinder, kız kardeşinin narin bileğini kavrarken bir yandan da kendisini affetmesini diledi. Neşteri kızın yumuşak etine daldırdı. Yaradan akan kanlar eldivenine bulaştı, yılların kir ve yağına karıştı. Neşteri hareket ettirirken bir tendona denk gelince, Peony'nin parmakları titreşti ve Cinder'ın yerinden sıçramasına sebep oldu.

Yeterince geniş bir yarık açtığında, Cinder başparmağını içeri soktu ve parlak kırmızı kasları açığa çıkardı. Kan. Midesi kasılmıştı ama neşterin ucunu becerebildiği kadar içeri soktu ve kare şeklindeki çipi etten ayırmaya çalıştı.

"Çok ama çok üzgünüm," diye fısıldadı, Peony'nin kanlar içindeki bileğini karnının üstüne yerleştirdikten sonra ayağa kalkarken.

Üstüne yönelmiş sağlıkdroidinin yerdeki kumları ezen lastik sesi, giderek daha yakından gelmeye başlamıştı.

"Küller, küller..."

Cinder bir elinde neşteri sıkıca tutmuş, diğer elinde ise çip varken hızla yüzünü bu şarkıyı mırıldanan kuru sese doğru çevirdi.

Karşı yatak sırasındaki ufak çocuk, Cinder'ın elindeki neşteri gördüğünde, gözlerini kocaman açarak yatağın içine doğru gömüldü. Söylediği çocuk şarkısı da havaya karışıp kayboldu. Cinder'ın onu tanıması birkaç saniye aldı. Pazar yerinden Chang Sunto. Sacha'nın oğlu. Teni terle parlamış hâlde ve fazla uyumaktan dolayı, siyah saçları başının bir yanına iyice yapışmıştı. *Küllen küller, savruluyoruz...*

Oturur hâle gelebilecek kadar gücü yerindeki herkes, artık Cindera bakıyordu.

Hızlı bir nefes alan Cinder, Sunto'ya doğru koşturdu. Cebindeki tüpe uzandı ve onu Sunto'nun güçsüz parmakları arasına tutuşturdu. "Bunu iç."

Sağlıkdroidi, yatağın ucuna varmıştı. Cinder eliyle ittirerek onu bir yana savurdu. Droid, satranç tahtasındaki bir piyon gibi devrildi. Ateşler içindeki Sunto'nun Cinder'ı takip eden boş bakışlarında herhangi bir tanıma belirtisi yoktu. "İç şunu!" diye emir verdi Cinder, mantarını çıkardıktan sonra tüpü çocuğun ağzına tutarak. Cinder, Sunto'nun dudaklarının tüpün üstüne kapanması bekledi ve sonra sırtını dönerek koşmaya başladı.

Sokağa çıktığında, güneş bir anlığına gözünü aldı. Hava aracıyla arasında sağlıkdroidleri ve üstünde ölü hastaların yattığı iki sedye olduğunu görünce döndü, diğer yöne doğru koşmaya başladı.

Köşeyi dönerek koşmaya devam etti ve yaklaşık dört sokak öteye vardığında, üstünde bir başka hava aracının sesini işitti. Aracın manyetik düzeneğinden çıkan uğultu sesi, ayaklarının altındaki yeri dövüyordu.

"Linh Cinder," dedi hoparlörden patlayan bir ses, "olduğunuz yerde durmak ve gözaltına alınırken karşı koymamakla yükümlüsünüz."

Cinder bir küfür savurdu. *Tutuklanmak* üzere miydi?

Ayaklarını yere sağlamca bastı ve nefes nefese bir hâlde, yüzünü beyaz hava aracına çevirdi, içinde çok sayıda droidin bulunduğu bir

güvenlik polisi aracıydı. Onu nasıl bu kadar çabuk yakalamışlardı ki?

“Onu çalmadım!” diye bağırdı, içinde Peony’nin çipini tutan yumruğunu havaya kaldırarak. “Bu çip size veya bir başkasına değil, ailesine ait!”

Hava aracı yere indi, motoru hâlâ çalışıyordu. Açılan kapıdan bir android gün ışığına çıktı ve sarı ışığıyla baştan aşağı tarayarak Cinder’a doğru yaklaştı. Kıskaçlarının arasında bir şok tabancası tutuyordu.

Cinder topuklarıyla ıssız sokaktaki çer çöpü havalandırarak birkaç adım geriledi.

“Ben yanlış bir şey yapmadım,” dedi, ellerini androide doğru uzatarak. “O sağlıkdroidi bana saldırdı. Ben sadece kendimi savundum.”

“Linh Cinder,” dedi droidin mekanik sesi, “izinsiz olarak gözden kaybolmanızla ilgili olarak, yasal vasiniz tarafından gönderildik. Şu anda Sayborg Korunma Yasası’ın ihlal etmiş bulunuyorsunuz ve kaçak bir sayborg olarak sınıflandırıldınız. Gerekirse zor kullanarak sizi gözaltına almak ve yasal vasinize geri götürmek üzere emir aldık. Eğer bizimle barış içinde gelirseniz, bu ihlaliniz kayıtlarınıza geçmeyecektir.”

Cinder kafası karışmış bir şekilde gözlerini kıstı. Bir konuşan androide bir de hava aracından inmekte olan ikinci bir androide bakarken, alnından damlayan terlerle kaşları ıslanıyordu.

“Durun bir dakika,” dedi, ellerini indirerek. “Sizi Adri mi gönderdi?”

BÖLÜM
Yirmi Sekiz

YEMEK ODASINDAKİ GERGİN SESSİZLİK, SADECE porselene çarpan Çin çubukları ve hizmetkârların ayak sesleri ile bölünüyordu. Odada sadece insan hizmetkârlar vardı -bu, Levana'nın androidlere olan itimatsızlığı için verilen bir ödündü. Levana, insan yapımı makinelere sahte duygu ve düşünceler yüklenmesinin, hem kendi halkının etik duygusuna hem de doğa kanunlarına aykırı olduğunu savunuyordu.

Kai ise kadının androidleri sevmemesinin tek sebebinin, onların beynini yıkayamaması olduğunu düşünüyordu.

Kraliçenin tam karşısında oturan Kai, kendini ona bakmaktan alıkoymak için yoğun bir çaba sarf ediyordu. Kadına bakmak, hem müthiş derecede çekici hem de itici geliyor ve bu iki duygu da prensin sinirlerinin gerilmesine sebep oluyordu. Kai'nin yanında Torin, kraliçenin her iki yanına ise Sybil ve ikinci sihirbaz oturmuştu. İki Aycı Muhafızı ise duvar kenarında ayakta bekliyordu. Kai bu adamların hiç yemek yiyip yemediklerini merak etti.

Masanın sonunda duran imparator koltuğu ise taç giyme törenine kadar boşta kalacaktı. Kai, kraliçenin yanı sıra, o koltuğa da bakmak istemiyordu.

Levana son derece ihtişamlı bir harekette bulunarak tüm bakışların kendi üstüne çevrilmesine sebep oldu. Ama yaptığı bu gösterişli hareket, alt tarafı çayından bir yudum almakla sonlanmıştı. Fincanı masaya geri bırakırken dudakları kıvrıldı ve gözleri Kai'ninkilerle buluştu. "Sybil bana bu ufak festivalinizin geleneksel bir etkinlik olduğunu söyledi," dedi, ses tonundaki iniş ve çıkışlarla bir ninni söyler gibi.

“Evet,” dedi Kai, elindeki çubuklarla bir karidesli bir Çin mantısını ağzına doğru kaldırarak. “Her yılın dokuzuncu dolunayında gerçekleştirilir.”

“Ah, kutlama ve tatillerinizi benim gezegenime göre ayarlamanız ne kadar da güzel.”

Kai, kraliçenin ‘gezegen lafı karşısında güzel bir kahkaha patlatmak istedi ama yutkunarak kahkahasını bastırdı.

“Dördüncü Dünya Savaşı’nın bitişini kutlamak için yapılan bir etkinliktir,” dedi Torin.

Levana dilini şaklattı. “Tek bir kürede bu kadar fazla sayıda ufak ülke bulunmasının sorunu da bu işte; çok fazla savaş gerçekleşiyor.”

Bir şey, şapırtı sesi çıkararak Kai’nin tabağına düştü. Kai bakışlarını tabağına indirdiğinde, ağzına götürmekte olduğu Çin mantısının içinin, fazla sıkılmaktan dolayı dışarı fırladığını gördü.

“O zaman belki de ülkelerin birleşmesini ve bugünkü birliklerin ortaya çıkmasını sağladığı için, Dördüncü Dünya Savaşı’nın yapılmış olmasını sevinçle karşılamalıyız.”

“Savaşın Dünya vatandaşlarının refahına çok da zarar vermiş olduğunu düşünmüyorum,” dedi Levana.

Kai hızlanan nabzının sesini kulaklarında duyabiliyordu. 4. Dünya Savaşı’nda milyonlarca insan hayatını kaybetmişti; bazı kültürler tamamen yok olmuş, orijinal Pekin de dâhil olmak üzere, düzinelerce şehir birer harabeye dönmüştü. Nükleer ve kimyasal çatışmalar yüzünden yok olan sayısız doğal kaynak ise apayrı bir konuydu. Evet, bu savaşın tüm Dünya vatandaşların refahına oldukça büyük bir zarar vermiş olduğundan Kai’nin bir kuşkusu yoktu.

“Biraz daha çay alır mısınız majesteleri?” dedi Torin, Kai’nin dalgınlığına bir son vererek. Kai elindeki çubukları tıpkı bir silah gibi

tuttuğunu fark etti. İçten içe homurdanarak arkasına yaslandı ve bir hizmetkârın, fincanını doldurmasına izin verdi.

“En azından savaşın, Bremen Antlaşması’nın yapılmasını sağladığına sevinebiliriz,” dedi Torin. “Bu antlaşma, Dünya Birliği’ndeki tüm ülkelere büyük bir fayda sağladı. Ve elbette bir gün, bu antlaşmanın altında sizin imzanızı da görmeyi umuyoruz majesteleri.”

Kraliçenin dudakları dişlerine doğru çekildi. “Gerçekten de bu antlaşmanın faydaları tarih kitaplarınızda oldukça fazla yer kaplıyor. Ama buna rağmen, tek bir hükümet tarafından yönetilen tek bir ülke konumundaki Ay Ülkesi’nin, çok daha uygun bir düzen sunduğunu düşünmekten kendimi alıkoyamıyorum. Tüm vatandaşlarına fayda sağlayan, adil bir yönetim.”

“Ancak hükümetin adil olduğunu *var sayarsak”* dedi Kai.

Kraliçenin bir anlığına hor görüyle kıvrılan dudakları, hızla tatlı bir gülümseme hâlini aldı. “Ki Ay Ülkesi de böyle bir hükümete sahip. Tarih kitaplarımızda açıkça belirtildiği gibi, yüzlerce yıldır tek bir isyanın, hatta ufacık bir protesto gösterisinin bile yaşanmaması da bunun kanıtıdır.”

Çok şaşırdım. Eğer Torin’in kendisine dik dik baktığını hissetmese, Kai bunu mırıldanarak söylerdi.

“Bu, her yöneticinin hedeflediği türden bir başarı,” dedi Torin.

Hizmetkârlar öne çıkıp yemeğin ilk tabaklarını alarak yerine gümüşten çorba kâseleri yerleştirdiler.

“Kraliçem de tıpkı sizin gibi Ay Ülkesi ve Dünya arasında bir bağ kurulması için can atıyor,” dedi Sybil. “Babanızın yönetimi altında bir anlaşmaya varılamamış olması yazık. Ama en azından, öne sürdüğümüz koşullara sizin daha ılımlı yaklaşacağınızı umuyoruz majesteleri.”

Kai masanın üstünden atılıp elindeki çubukları bu cadının gözüne falan saplamamak için kendini yine parmaklarını gevşetmeye çalışırken buldu. Babası, Ay Ülkesi ile bir ittifakın gerçekleşebilmesi için verebileceği her türlü ödünü vermiş, ancak tek bir şartı kabullenmeye yanaşmamıştı. Kendi halkının özgürlüğüne bir son getireceğine inandığı bu koşul, Kraliçe Levana ile yapılacak bir evlilikti.

Ama kimse, Sybil'in ifadesine karşı bir yorumda bulunmadı. Hatta kendisi bile. Bugünkü toplantıda inceledikleri fotoğraflardaki görüntüler, Kai'nin gözünün önünden gitmiyordu. Aycı mutantlarından, hayvansı yaratıklardan oluşan o ordu, açıkça bir bekleyişteydi.

Sadece gördükleri değil, daha görmemiş olabileceği şeylerin ihtimali, içinin ürpermesine neden oluyordu. Eğer haklıysa,

Levana o orduyu bilerek açığa çıkarmıştı -gövde gösterisinde bulunmak için. Ama Kai aynı zamanda kraliçenin, elini kolay kolay bu kadar açık oynamayacağını da iyi biliyordu.

Kraliçe başka ne saklıyor olabilirdi?

Ve Kai onun sakladığı şeyleri keşfetmeye çalışmalı mıydı?

Evlilik. Savaş. Evlilik. *Savaş.*

Hizmetkârlar hep beraber aynı anda tepsilerin üstündeki gümüş kapakları kaldırdılar. Kâselerden tüten buhar eşliğinde, ortaya sarımsak ve susam yağının hâkim olduğu bir koku yayıldı.

Kai, omzunun gerisindeki hizmetkâra teşekkürler anlamında bir şeyler mırıldanmaya yeltendi ama sözleri, karşısında oturan kraliçenin ani ve sesli bir şekilde nefes almasıyla, yarıda kesildi. Kraliçe sandalyesini, masadan hızla geri ittirdi. Sandalyenin zemine sürünen ayakları tiz bir ses çıkardı.

Şaşıran Kai, kraliçenin bakışlarını takip etti ve kadının, önündeki çorba kâsesine bakmakta olduğunu gördü. Kâsenin içinde ince kesilmiş

domuz filetosu ve pirinç şehriyesi yerine, parıltılı gümüşbeyaz çerçeveli, ufak bir el aynası duruyordu.

"Buna nasıl cesaret edersin?" Levana, alev alev bakan gözlerini, yemeği servis eden hizmetkâra çevirdi. Orta yaşlı, gri saçlı bir kadındı. Hizmetkâr, gözleri en az servis ettiği el aynası kadar yuvarlakça açılmış bir şekilde, birkaç adım geriledi.

Levana öyle bir hızla ayağa kalktı ki sandalyesi geriye savrularak yere yuvarlandı. Herkes ayağa fırlarken, sandalye ayaklarından çıkan sesler gıcırtılı bir koro oluşturdu.

"Konuş, seni iğrenç Dünyalı! Ne cesaretle bana böyle bir hakarette bulunursun?"

Hizmetkâr, dilini yutmuş bir şekilde başım eğdi.

"Majesteleri..." diye araya girmeye çabaladı Kai.

"Sybil!"

"Emredin kraliçem."

"Bu insan bana saygısızlıkta bulundu. Buna tolerans gösterilemez."

"Majesteleri!" dedi Torin. "Lütfen sakinleşin. Bu kadının suçlu olup olmadığını bilmiyoruz. Bu şekilde peşin hükümde bulunmamalıyız."

"Öyle bile olsa, bir örnek teşkil edecek şekilde cezalandırılmalı," dedi Sybil, oldukça sakin bir şekilde. "Gerçek suçlu da vicdan azabı çekecektir ve bu, çoğu zaman çok daha kötü bir cezadır."

"Biz usullerimiz böyle *değildir*," dedi Torin. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Doğu Ulusları Topluluğu'nda misafirimiz olduğunuz sürece, bizim kanunlarımıza saygı göstermek zorundasınız."

“Saygısızlık ve itaatkârsızlığın yeşermesine izin verdiği sürece, kanunlarınıza uymayı reddediyorum,” dedi Levana. “Sybil!”

Sybil, kraliçenin yerdeki sandalyesinin çevresinden dolaştı. Hizmetkâr başını eğip özürler mırıldanarak, ne dediğinin farkında bile olmadan af dileyerek geriledi.

“Kesin şunu! Ona dokunmayın!” dedi Kai, hizmetkâra doğru koşarak.

Sybil servis masasından bir bıçak kaptı ve elinde çevirerek sapını kadına uzattı. Kadın bir yandan ağlamaya ve af dilemeye devam ederek bıçağı aldı.

Kai’nin ağzı açık kalmıştı. Büyülenmiş gibi, hizmetkârın her iki eliyle bıçağı sapından kavrayıp keskin ucunu kendine doğ-

ru çevirmesini izlerken, bir yandan da içi tiksintiyle dolmuştu. Sybil’in güzel yüzü ise ifadesizdi.

Hizmetkârın elleri titredi ve bıçağı yavaşça kaldırarak ucunu gözüyle aynı hizaya getirdi. “Hayır,” diye ağlaştı. “*Lütfen.* ”

Sybil’in kadını yapmaya zorladığı şeyin farkına varan Kai’nin tüm vücudu kasıldı. Kalbi küt küt atarken, omuzlarını dikleştirdi.

“Ben yaptım!”

Odada tüm hareket durdu. Kadının hafifçe ağlayışı dışında çıt sesi çıkmıyordu.

Tüm gözler Kai’ye döndü. Kraliçe, Torin, hâlâ elinde bıçağı tutan ve göz kapağının hemen yanında ufak bir yara açılmış hizmetkâr. “Ben yaptım,” diye tekrarladı Kai. Gözlerini önce ifadesiz bir yüzle onu izleyen Sybil’e, sonra Kraliçe Levana ya çevirdi.

Kraliçe ellerini yumruk yaparak kalçasının her iki yanına dayadı. Karanlık bakışları alev alevdi. Yüzü sanki dalgalanır gibi oldu. Kısa bir an

için, gerilmiş kırmızı dudaklarıyla kesik kesik nefesler alan, son derece gudubet biri gibi görünmüştü.

Kai kurumuş dilini damağında gezdirdi. "Mutfağa sizin tepsinize bir ayna yerleştirmelerini emrettim." Titremelerini önlemek için, kollarını vücudunun iki yanına iyice bastırdı. "Arkadaşça bir şaka yapmak istemiştim. Ama bunun kültürlerimiz arasındaki farkın kaldıramayacağı türden aptalca bir tavır olduğunu şimdi anlıyorum. Özürlerimi sunar ve beni affetmenizi dilerim." Başını hafifçe geriye doğru attı. "Ama eğer affetmek elinizden gelmiyorsa, en azından öfkenizi aynadan haberi bile olmayan bu hizmetkâra değil, bana yönlendirin. Çekilmesi gereken bir ceza varsa, tamamen bana aittir."

Kai, daha akşam yemeğinin aperatif kısmındayken odadaki tansiyonun yüksek olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi, odadaki gerilim resmen nefes almayı güçleştiriyordu.

Gözlerinden okunduğu kadarıyla, önündeki seçenekleri değerlendiren Levana, daha sakince nefes almaya başladı. Ona inanmamıştı. Kai yalan söylemişti ve odadaki herkes de bunun farkındaydı.

Ama sonuçta bir itirafta bulunmuş ve suçu kabullenmişti. Levana'nın yumruk yaptığı elleri yavaşça gevşedi ve parmakları açılarak elbisesini kavradı. "Hizmetkârı bırakın."

Ortamdaki gerilim düştü. Kai sanki odadaki basınç değişmişçesine, kulak zarlarından bir pıt sesi yükseldiğini hissetti.

Yere düşen bıçağın gürültüsüyle beraber, hizmetkâr da geriye doğru sendeledi ve arkasındaki duvara yaslandı. Titreyen elleriyle, gözlerini, yüzünü, tüm başını kontrol ediyordu.

"Dürüstlüğünüz için teşekkürler majesteleri," dedi Levana, soğuk ve düz bir sesle. "Özrünüz kabul edilmiştir."

Ağlayan kadın, yemek odasından uzaklaştırıldı. Torin masanın üstünden uzandı, gümüş kapağı aldı ve aynanın üstüne kapattı. “Saygıdeğer misafirimize ana yemeğini getirin.”

“Buna gerek yok,” dedi Levana. “İştahım kaçtı.”

“Majesteleri.” dedi Torin.

“Odama çekiliyorum,” dedi kraliçe. Hâlâ hesaplarla dolu, soğuk bakışlarıyla, masanın karşısındaki Kai ile bir göz kavgası içindeydi. Kai ise bakışlarını kadından kaçırmayı başaramadı.

“Bu akşam, ben, sizinle ilgili değerli bir şey öğrendim genç prensim. Umuyorum ki... Siz de benimle ilgili değerli bir şey öğrenmişsinizdir.”

Adaletten ziyade korku ile hüküm sürmeyi yeğlediğinizi mi? Çok üzgünüm majesteleri ama bunu zaten biliyordum.”

“Aslında, hayır. Ne zaman çarpışıp ne zaman geri çekilmem gerektiğini iyi bildiğimi fark etmenizi umuyordum.” Dudakları kıvrıldı ve tüm güzelliği geri döndü. “Savaşı kazanmak için, nasıl gerekiyorsa, öyle hareket edebilirim.”

Sanki hiçbir şey olmamışçasına bir tavırla, tüy hafifliğinde adımlarla odadan ayrıldı ve maiyeti de onu takip etti. Kai ancak, kraliçenin muhafızlarının koridorlarda yankılan ayak sesleri duyulmaz olduğunda, en yakındaki sandalyeye çöktü ve başını dizlerinin arasından aşağı sarkıttı. Midesi kasılmıştı ve vücudundaki her bir siniri titriyordu.

Bir sandalyenin yerden kaldırıldığını ve Torin’in iç geçirerek yanına çöktüğünü işitti. “Ayna olayında gerçekte kimin suçlu olduğunu bulmalıyız. Eğer suçlu bizim çalışanlarımızdan biriyse, kraliçe sarayda bulunduğu sürece buradan uzaklaştırılması gerekiyor.”

Kai başını masanın üstüne bakabilecek kadar yukarı kaldırdı ve kraliçenin oturduğu sandalyenin önündeki gümüş kapağa baktı. Derin bir nefes alarak uzandı ve kapağı kaldırarak aynayı eline aldı. Aynanın

zarif sapı bir cam kadar pürüzsüzdü ama hafifçe hareket ettirildiğinde, loş ışık altında bile ışıltılar saçıyordu. Böyle bir malzemeyi, daha önce sadece bir defa görmüştü. Bir uzay gemisinde.

Aynayı Torin'e doğru tutarak başını tiksintiyle iki yana salladı. "Gizem çözüldü," dedi, aynanın tersini çevirip Torin'in arka tarafa işlenmiş garip Aycı rününü görmesini sağlayarak.

Torin'in gözleri şaşkınlıkla genişledi. "Seni deniyordu."

Kai aynayı masaya geri koydu. Hâlâ titreyen elleriyle alnını ovuşturdu.

"Majesteleri." Kapı girişindeki bir haberci, topuklarını birbirine çarptırdı. "Kamu Sağlığı ve Güvenliği Bakanlığı'ndan acil bir haber getirdim."

Kai başını yana eğdi ve yüzüne düşen kâküllerinin arasından gözlerini kısarak haberciye baktı. "Mesaj göndermekle yetinemedi mi?" diye sordu.

Boştaki elini beline götürdü ve Levana'nın, yemek sırasında yanlarında el ekranı bulundurmaya izin vermediğini hatırladı. Homurdanarak doğruldu. "Haber nedir?"

Haberci, parlayan gözlerle içeri adım attı. "29. Bölge'deki karantinada bir kargaşa yaşlanmış. Kimliği belirsiz biri, iki sağlıkdroidine saldırmış. Birini etkisiz hâle getirmiş ve kaçmayı başarmış."

Kai kaşlarını çattı. "Bir hasta mı?"

"Emin değiliz. Bu kişiye dair iyi bir görüntü kaydetme ihtimaline sahip tek droid de etkisiz hâle getirilmiş. Diğer bir droid bu olayı uzaktan parça parça görüntülemiş ama saldırganın sırtı dönükmüş. Kimliğini doğru bir şekilde tanımlamayı başaramadık. Fakat saldırgan şahıs, vebalıymış gibi görünmüyor."

“Karantinadaki herkes vebalıdır.”

Haberci tereddüt etti.

Kai sandalyenin kollarını kavradı. “O adamı bulmamız gerekiyor. Eğer vebalıysa.

“Saldırgan, bir kızmış gibi görünüyor majesteleri. Ve dahası da var. Elimizdeki görüntülerde, şahıs ilk sağlıkdroidine saldırdıktan birkaç saniye sonrasında, hastalardan biriyle konuşurken görünüyor. Chang Sunto adında bir çocuk. Letumosisin ikinci evresi teşhisiyle dün karantinaya alınmış.”

“Ve?”

Haberci boğazını temizledi. “Çocuk kendini toparlıyor gibi görünüyor.”

“Kendini toparlıyor derken? Saldırı sonrasından mı bahsediyorsun?”

“Hayır majesteleri. Hastalığı iyileşiyor.”

BÖLÜM
Yirmi Dokuz

CINDER EVİN KAPISINI ÇARPARAK KAPATTIKTAN sonra bir hışımla oturma odasına daldı. Şöminenin yanında oturan Adri ise sanki onu bekliyormuşçasına öfkeyle Cinder'a baktı.

Cinder yumruklarını sıktı. "Ne cesaretle bana sanki sıradan bir suçluymuşum gibi davranırsın? Önemli bir işin ortasında olabileceğimi düşünmekten aciz misin?"

"Yani sana ne cesaretle sıradan bir sayborgmuşsun gibi davranırım demek istiyorsun herhâlde?" Adri ellerini kucağına koydu. "Sen sıradan bir sayborgsun ve benim yasal hükmüm altındasın. Senin topluma zararlı biri hâline gelmediğinden emin olmak benim görevim ve sana geçmişte sunduğum ayrıcalıkları kötüye kullandığın açıkça ortada."

"Ne ayrıcalığından bahsediyorsun?"

"Seni her zaman özgür bıraktım Cinder. İstediğini yapmakta, istediğin yere gitmekte hep serbesttin. Ama sınırı çizemediğini ve bu özgürlükle beraber gelen sorumluluklara saygın olmadığını fark ettim."

Cinder kaşlarını çatarak geriye çekildi. Hava aracına bindirilmiş, eve getirilirken Adri'ye öfkesini nasıl kusacağını düşünmüş, konuşmasını hazırlamıştı. Ama Adri'nin de aynı şekilde suçlamalarla dolu bir konuşma hazırlamış olmasını beklemiyordu. "Bütün bunlar, gönderdiğin birkaç mesaja yanıt vermediğim için mi?"

Adri omuzlarını geriye attı. "Bugün sarayda ne işin vardı Cinder?"

Cinder'ın kalbi tekledi. "Sarayda mı?"

Adri sakince bir kaşını havaya kaldırdı.

“Kimlik çipimi takibe mi almıştın?”

“Bu tür önlemlere başvurmamı zorunlu hâle getirdin.”

“Ben herhangi bir şey yapmadım.”

“Soruma cevap vermedin.”

Cinder’ın gözünün önünde uyarı mesajları yanıp sönmeye başladı. Adrenali yükseliyordu. Derin bir nefes aldı. “Protestoya katılmaya gittim, tamam mı? Bu bir suç mu?”

“Bense senin aşağıdaki depoda çalışmakla meşgul olduğunu düşünüyordum. İznimi almadan evden sıvışman, bana haber bile vermemen, sen gereksiz bir gösterideyken, Peony’nin...” Sesi giderek tizleşmişti. Adri gözlerini indirdi, kendini topladı ve tekrar konuştuğunda, ses tonu tekrar normal kalınlığındaydı. “Kayıtlarına bakılacak olursa, bugün bir hava aracına binmiş ve şehrin eteklerindeki eski bir sanayi bölgesine gitmişsin. Bana, buralardan kaçıp gitme girişiminde bulunmuşsun gibi geliyor.

“Kaçıp gitmek mi? Hayır. Orada...” Cinder tereddüt etti. “Orada eski bir yedek parça dükkânı var. Ben de yedek parça almaya gidiyordum.”

“Öyle mi? Peki hava aracına binecek parayı nerden bulduğunu öğrenebilir miyim?”

Dudağını ısıran Cinder, bakışlarını yere indirdi.

“Bu kabul edilemez,” dedi Adri. “Bu davranışlarına tolerans gösteremem.”

Cinder koridordan ayak sesleri geldiğini işitti. Kapının yanından baktığında, annesinin yükselen sesinden uyanan Pearl’ün, yatak odasından dışarı bakmakta olduğunu gördü.

Cinder, bakışlarını Adri'ye geri çevirdi.

"Senin için yaptığım her şeyden sonra," diyerek devam etti Adri, "yaptığım onca fedakârlıktan sonra, yine de benden çalma küstahlığında bulundun."

Cinder kaşlarını çattı. "Senden bir şey çalmadım."

"Öyle mi?" Adri'nin parmak boğumları beyaza çaldı. "Hava aracına harcanan birkaç univi görmezden gelebilirdim Cinder. Ama bana söyler misin, 600 univi nereden buldun da bu yeni..." derken, bakışları Cinder'ın botlarına indi, dudakları tiksintiyle kıvrıldı, "uzvunu satın alabildin? Buna harcadığın paranın aslında yemek ve ev giderleri için ayrılmış olduğu doğru değil mi?"

Cinder'ın midesi kasıldı.

"Iko'nun hafızasını taradım. Sadece bir haftada 600 univ harcanmış. Garan'ın bana yıldönümü hediyesi olan inci kolyemle oyun oynanmasını saymıyorum bile. Benden daha neler saklıyor olabileceğini düşünmek beni hasta ediyor."

Cinder titreyen ellerini bacaklarının yanına doğru bastırdı, en azından Iko'ya aslında bir Aycı olduğunu söylemediğine memnundu. "Öyle olmadı-"

"Duymak istemiyorum." Adri dudaklarını sıktı. "Eğer tüm gün boyunca orda burada dolaşmasaydın, artık," derken sesi iyice yükseldi ve sertleşti, sanki gözyaşlarına hâkim olmasını sağlayan tek şey ülkesiydi, "bir de masraflarını karşılamam gereken bir cenaze olduğunu bilirdin. 600 univle kızıma güzel bir mezar plakası alabilirdim ve bu parayı geri kazanmayı amaçlıyorum. Cenaze masraflarını karşılamak için eşyalarımızdan bazılarını satacağız ve senden de kendi payına düşen katkıyı yapmanı bekliyorum." Cinder kapı kolunu kavradı. Adri'ye, güzel bir mezar plakasının Peony'yi geri getiremeyeceğini söylemek istiyordu ama buna gücü yoktu. Gözlerini yumdu ve alnını kapının serin çerçevesine yasladı.

“Orda öylece durup sanki nasıl bir üzüntü içinde olduğumu anlıyormuşsun gibi davranma. Sen bu ailenin bir parçası değilsin. Sen artık bir *insan* bile değilsin.”

“Ben bir insanım,” dedi Cinder fısıldayarak, içindeki öfke tamamen silinmişti. Sadece Adri’nin konuşmayı bırakmasını ve böylece odasına çekilip Peony’yi düşünebilmeyi istiyordu. Antidotu. Beraber kaçmayı planladıklarını.

“Hayır Cinder, insanlar gözyaşı dökerler.”

Cinder korunmak istercesine kollarını vücuduna dolayarak omuzlarını kamburlaştırdı.

“Haydi, durma. Kız kardeşin için bir damla gözyaşı dök. Ben tüm akşam ağladıktan sonra artık kurudum, o yüzden benim yerime biraz da sen ağla.”

“Bu hiç adil değil.”

“Adil değil mi?” diye bağırdı Adri. “Asıl, *Peony* artık yaşamıyorken, *senin* hâlâ hayatta olman adil değil. İşte asıl adil olmayan bu! O kazada ölmeliydin. Seni ölüme terk edip bu aileyi senden mahrum etmelilerdi.”

Cinder ayağını yere vurdu. “Beni suçlamayı bırak! Yaşamayı ben istemedim. Evlat edinilmeyi ben istemedim. Sayborg hâline getirilmeyi de ben istemedim. Bunların hiçbiri benim suçum değil, anlıyor musun? Ve Peony’nin başına gelenler de benim suçum değil... Ve Garan’ın... Bu vebayı ben başlatmadım. Ben yapmadım.”

Dr. Erland’ın sözleri tüm ağırlığıyla aklına gelince kendini durdurdu. Dünya ya vebayı Aycılar getirmişti. Veba, Ayaların suçuydu.

“Kısa devre mi yaptın?”

Cinder başını sallayarak bu düşünceleri aklından uzaklaştırdı ve yüzünü tekrar Adri’ye çevirmeden önce Pearl’e sessiz bir bakış attı. “Bu

parayı toplayabilirim," dedi. "Peony için en güzel mezar plakasını, hatta gerçek bir mezar taşını almamıza yetecek kadar para kazanabilirim."

"Bunun için artık çok geç. Bu ailenin bir parçası olmadığını kanıtladın. Sana güvenilemeyeceğini kanıtladın." Adri eteğini düzeltti. "Yaptığın hırsızlığa ve bu öğleden sonraki kaçma teşebbüsüne karşılık ceza olarak geleneksel baloya katılamayacağına karar verdim."

Cinder kuru bir kahkaha savurmaktan kendini zor alıkoydu. Adri onu bir aptal yerine mi koyuyordu?

"Ben aksini söyleyene kadar," diye devam etti Adri, "hafta içinde en fazla binanın bodrum katına ve çaldığın parayı geri ödemeye başlayabilmen için, festival sırasında pazardaki tezgâhına kadar uzaklaşma iznin var."

Cinder tartışamayacak kadar öfkelenmiş bir hâlde tırnaklarını bacaklarına gömdü. Vücudundaki her bir sinir, her bir kas, her bir kablo tir tir titriyordu.

"Ve ayağını bana bırakacaksın?"

Cinder irkildi. "Efendim?"

"Adil bir çözüm olduğunu düşünüyorum. Sonuçta onu benim paramla satın aldın. Dolayısıyla, onunla istediğimi yapmakta serbestim. Bazı kültürlerde, hırsızlığın cezası, elinin kesilmesidir Cinder. Kendini şanslı saymalısın."

"Ama bu benim ayağım!"

"Ve yerine takabileceğin daha ucuz bir tanesini bulana kadar, onsuz idare etmek zorundasın." Dik dik Cinder'ın ayaklarına baktı. Dudakları tiksintiyle kıvrılmıştı. "Sen insan değilsin Cinder. Bunu fark etmenin vakti geldi de geçiyor bile."

Ağzı açılıp kapanan Cinder, karşı bir argüman geliştirmeye çalıştı. Ama yasal olarak para gerçekten Adri'ye aitti. Yasal olarak *Cinder da* Adri'ye aitti. Kendisinin hiçbir hakkı, kendi adına sahip olduğu hiçbir şeyi yoktu. Bir sayborgdan başka bir şey değildi.

"Artık çekilebilirsin," dedi Adri, gözlerini boştaki şömineye doğru çevirerek. "Yatağına yatmadan önce ayağını koridora bırakmayı unutma."

Cinder ellerini yumruk yaparak koridora doğru geri çekildi. O yanından geçerken, Pearl kendini duvara yapıştırdı. Cinder'a bakan gözleri tiksintiyle doluydu. Yanakları, daha yeni döktüğü gözyaşlarıyla kıpkırmızıydı.

"Dur. Bir şey daha var Cinder."

Cinder olduğu yerde durdu.

"Gereksiz eşyalardan bazılarını çoktan satmaya başladığımı göreceksin. Para etmez olarak nitelendirilen bazı parçaları odana bıraktım. Belki onlarla yapabileceğin bir şeyler vardır."

Adri söyleyeceklerini bitirdiğinde, Cinder arkasına bakmadan koridorda hızla ilerledi. İçi öfkeyle doluydu. Tüm evi dağıtmak, her şeyi parçalamak istiyordu ama içindeki bir ses onu sakinleştirdi. Adri'nin istediği de buydu; onun tutuklanmasını sağlayacak, ondan tamamen kurtulabileceği bir bahane.

Sadece zamana ihtiyacı vardı. Belki bir hafta. En fazla iki. Ve araba hazır olacaktı.

O zaman gerçekten de kaçak bir sayborg hâline gelecekti ama bu sefer Adri, onu takip etme gücünden yoksun olacaktı.

Odasına daldı ve kapıyı çarparak kapattı. Titrek nefeslerle kapıya yaslandı. Gözlerini yumdu. Bir hafta daha. *Bir hafta daha.*

Nefes alışı biraz olsun normale döndüğünde ve görüşündeki uyarı mesajları kaybolduğunda, Cinder tekrar gözlerini açtı. Odası her zamanki gibi darmadağındı. Eski parçalar ve aletler, yatak niyetine kullandığı eski battaniyenin üstüne ve çevresine serpilmişti ama gözleri, tüm bu dağınıklık arasında yeni bir şeylerin durduğunu hemen fark etti.

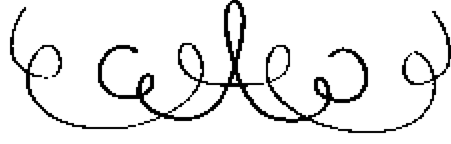
Midesi altüst oldu.

Adri'nin onun için bıraktığı değersiz parçalardan oluşan yığına doğru eğildi. Çakıl taşı ve çer çöple haşat olmuş bir droid tekeri. Pervaneleri çatlamış, eski bir fan. Alüminyumdan iki kol -bir tanesinin bileğinde de Peony'nin bağladığı kurdele duruyordu.

Dişlerini sıkan Cinder, parçaları ayrıştırmaya başladı. Dikkatle. Tek tek. Her bir ezilmiş vidayı tutarken parmakları titriyordu. Erimiş plastik parçalarını kenara ayırdı. İçinden yalvararak başını salladı. *Lütfen.*

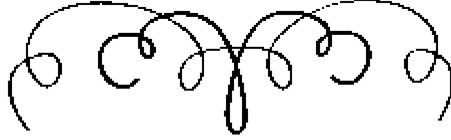
Sonunda aradığı şeyi buldu.

Kuru, minnetle dolu hıçkırıkla birlikte dizlerinin üstüne yığıldı. Iko'nun değersiz kişilik çipini elleri arasında sıkıca tuttu ve göğsüne bastırdı.

dördüncü kitap

Prens, merdivenin tüm basamaklarını ziftle kaplatmıştı.
Ve Cinderella merdivenlerden koşarak indiğinde,
sol ayakkabısını geride bırakmak zorunda kaldı.

BÖLÜM
Otuz

CINDER TEZGÂHINDA OTURUP, ELEERİ ÇENESİNDE kalabalık sokağın karşısındaki dev ekranı seyrediyordu. Tüm bu gürültü içinde, ekrandaki spikerin ne dediğini duyamıyordu ama duymaya ihtiyacı da yoktu -Cinder'ınkendisinin de ortasına çakılıp kaldığı festivalle ilgili haberler veriyordu. Spiker bile ondan daha fazla eğleniyor gibiydi; etrafta dolanan hokkabazlara, yemek satıcılarına, minikplatformlar üstünde ilerleyen akrobatlara ve geçip giden bir iyi şans ejderhasının kuyruğuna doğru bakarak elini kolunu sallıyordu. Cinder etraftaki şamataya ve dev ekrana baktığında, spikerin ondan yaklaşık bir sokak ötedeki meydandan yayın yaptığını anlayabiliyordu. Gün içindeki çoğu etkinlik de zaten bu meydanda gerçekleştiriliyordu. Orası belki sokak dükkânlarının yer aldığı bu kısımdan çok daha eğlenceliydi, ama en azından kendisi de gölgedeydi.

Normal pazar iş günlerine kıyasla oldukça yoğun bir gündü -kırık el ekranı ve android parçaları arayan bir sürü potansiyel müşterisi vardı- ama Cinder hepsini geri çevirmek zorunda kalmıştı. Yeni Pekinde kendine yeni müşteriler edinmeye niyeti yoktu. Adri onu zorlamasaydı, dükkânı bile açmazdı. Adri ve Pearl balo için son dakika alışverişine çıkarken, Cinder'ı da dükkânına bırakmışlardı. Adri'nin tek isteğinin, aslında herkesin, bu aksayarak yürüyen, tek ayaklı kızı izlemesi olduğundan şüpheleniyordu.

Fakat üvey annesine, Linh Cinder'ın, adı bilinen bir mekanik ustasının artık dükkânı kapattığını söyleyemezdi. Çünkü Adri'ye, Yeni Pekinden ayrılmaya niyetli olduğunu söyleyemezdi.

Cinder iç geçirdi ve yüzüne düşen bir parça saçı geriye doğru üfledi. Çekilmez bir sıcak vardı. Havadaki nem, gömleğinin sırtına yapışmasına

neden olmuştu. Bu nem ve ufukta görünen bulutlar, yağmurun habercisi gibiydi. Hem de sağanak bir yağmurun.

Yani hava ideal sürüş koşullarına pek sahip olmayacak gibiydi.

Ama yağmur onu durduramazdı. Bundan on iki saat sonra, şehirden kilometrelerce ötede, Yeni Pekinle arasına olabildiği kadar fazla mesafe koymuş olacaktı. O günden sonraki hafta, her akşam Adri ve Pearl uyuduktan sonra, arabayı tamir edebilmek için koltuk değnekleriyle hoplaya zıplaya garaja inmişti. Arabanın motoru dün akşam ilk defa çalışmıştı.

Eh, çalışmak derken, daha çok gürültü çıkarmış ve egzozundan deli gibi öksürmesine sebep olan zehirli gazlar salıvermişti. Erland'ın ona yolladığı araştırma ödemesinin neredeyse yarısını, büyük bir bidon benzin almaya harcamıştı. Eğer şansı yaver giderse, bu kadar benzin onu bir sonraki şehre ulaştırmaya yeterdi. Bol sarsıntılı, biraz da nahoş kokulu bir yolculuk onu bekliyor gibi görünüyordu.

Ama en azından artık özgür olacaktı.

Hayır -artık *hepsi* özgür olacaktı. Kendisi, Iko'nun kişilik çipi ve Peony'nin kimlik çipi. Onlara söz verdiği gibi, hep beraber kaçacaklardı.

Peony'yi asla geri getiremeyeceğini biliyordu ama en azından bir gün, Iko için yeni bir beden bulabilmeyi umuyordu. Belki başka tür bir android tipi -hatta belki de kışkırtıcı dişi hatlarıyla, bir eskort droidi. Iko'nun bundan hoşlanacağını düşünüyordu.

Dev ekrandaki görüntü değişti ve o hafta içinde favorisi olmuş diğer haberleri vermeye başladı. Chang Sunto: vebadan kurtulan mucize çocuk. İnanılmaz bir şekilde iyileşmesiyle ilgili olarak sayısız röportaja konuk olmuş ve her defasında Cinder'a silikon kalbinde ufak bir sıcaklık hissettirmişti.

Karantina binasından deli gibi kaçışını gösteren görüntüler de defalarca gösterilmişti ama kayıtlarda yüzü belli olmuyordu ve Adri,

Cinder'ın davetli olmadığı balo ve cenaze işleri yüzünden, bu gizemli kızın aslında kendi çatısı altında yaşadığını anlayamayacak kadar meşguldü. Ya da belki de ona, görüntüdeki kişinin Cinder olduğunu anlamayacak kadar az dikkat ediyordu.

Söylenti ve haberler, gizemli kızla Chang Sunto'nun mucizevî iyileşmesi etrafında dönüyordu. Bazı haberlerde bir antidottan bahsedilse bile, henüz kimsenin doğruladığı bir bilgi yoktu. Çocuk, sarayın araştırma ekibi tarafından gözlem altına alınmıştı. Böylesi de Dr. Erland'ın yeni bir kobay faresine kavuştuğu anlamına geliyordu. Cinder çocuk üstünde yaptıkları araştırmaların bir antidot geliştirilmesi için yeterli olmasını umuyordu; sonuçta kendisinin gönüllülük macerası sona ermişti. Fakat bunu henüz doktora söylememişti ve her sabah hesabına yatırılan yeni paraları gördüğünde vicdan azabı duyuyordu. Dr. Erland sözünü tutmuş ve Cinder'ın kimlik çipine bağlı olan, böylece Adri'nin ulaşamayacağı bir hesap oluşturarak araştırma ve geliştirme kaynaklarından bir kısmını neredeyse her gün Cinder'a aktarıyordu. Şimdilik ondan herhangi bir talebi olmamıştı. Cinder'a gönderdiği mesajlarda sadece, hâlâ ondan aldığı kan örnekleri üzerinde çalıştığını belirtmiş ve kraliçe uzaklaşana kadar saraya dönmemesi gerektiğini hatırlatmıştı.

Cinder kaşlarını çattı ve yanağını kaşıdı. Dr. Erland, kendisin de vebaya karşı bağışıklılığı olmasına rağmen, Cinder'ı bu kadar özel yapan şeyin ne olduğunu açıklama fırsatı bulamamıştı. Cinder merak içindeydi. Ama bu merak, şehirden kaçma isteğinin önüne geçebilecek kadar güçlü değildi. Bazı gizemler birer sır olarak kalmaya devam edecekmiş gibi görünüyordu.

Masadaki alet kutusunu kendine doğru çekti ve sadece ellerini meşgul etmek amacıyla içini karıştırmaya başladı. Son beş gündür can sıkıntısından, dükkândaki her bir vida ve aleti özenle ayırmış ve dizmişti. Şimdi de kendini onları saymaya vermiş, beyninde dijital bir envanter dökümü oluşturmaya başlamıştı.

Masanın karşısında, siyah saçları atkuyruğu şeklinde toplanmış bir çocuk belirdi. "Affedersiniz," dedi, bir el ekranını masanın üstünden Cinder'a doğru ittirerek. "Bunu onarabilir misiniz?"

Cinder sıkkın bakan gözlerini bir çocuğa bir de el ekranına çevirdi. Ekran, avuç içine sığabilecek kadar ufaktı ve parıldayan, pembe bir kasası vardı. Cinder iç geçirerek ekranı aldı ve elinde çevirdi. Güç düğmesine bastı ama ekranda beliren tek şey, anlamsız yazı ve görüntüler oldu. Dudaklarını kıvırarak ekranın köşesini iki defa masaya vurdu. Kız çocuğu ise geriye doğru sıçradı.

Cinder güç düğmesine yeniden bastı. Onu aletin açılış ekranı karşıladı.

"Bir de şimdi bak bakalım," dedi, ekranı çocuğa fırlatarak. Çocuk ekranı yakalamak için çevik bir hareketle atılmak zorunda kaldı ve eksik olan iki dişiyle Cinder'a sırıttıktan sonra kalabalığa geri karıştı.

Cinder sırtını kambur yaparak masaya doğru eğildi, çenesini kollarının arasına yerleştirdi ve belki bininci defa, *keşke Iko bu ufak metal parçası içinde kısılıp kalmamış olsaydı*, diye düşündü. Birlikte tezgâh brandalarının altında durup yelpazelerle terli, pembeleşmiş suratlarını serinletmeye çalışan pazarcılarla dalga geçerlerdi. Gidip görmek istedikleri yerlerden bahsederlerdi -Tac Mahal, Akdeniz, Transatlantik Manyetik Demiryolu. Iko, Paris'te alışverişe çıkmak istediğini söylerdi.

İçinden bir ürperti geçtiğinde Cinder yüzünü dirseğine gömdü. Sevdiklerinin hayaletlerini daha ne kadar yanında taşımak zorunda kalacaktı?

"İyi misin?"

Cinder yerinden sıçradı ve gözlerini yukarı kaldırdı. Kai, tezgâhın bir köşesine yaslanmış, bir eli kapıda, diğer eli ise arkasında gizlemiş bir hâlde duruyordu. Yine tebdil kıyafetlerini giymişti; gri eşofman üstünün kapüşonunu başına geçirmişti ama bu sıcak havada bile mükemmel

görünüyordu. Karman çorman saçları, tam arkadaki güneşin önüne saçıldığında, Cinder'ın kalbi ağzına gelir gibi oldu ama sonra kendini sakinleşmeye zorladı.

Ayağa kalkmaya tenezzül etmedi, ama bir kez daha masanın üstünden sarkan ince örtünün varlığına şükrederek ayağının olması gereken yerden sarkan kabloları olabildiğince saklayabilmek için, fark ettirmeden pantolonunun paçasını iyice aşağı çekiştirdi. "Majesteleri."

"Eh, sana işini nasıl yapman gerektiğini söylemek istemem," dedi Kai, "ama yardımcı olduğun insanlara fatura kesmeyi hiç düşündün mü?"

Cinder'ın beynindeki devreler bir anlığına, Kai'nin dediklerini herhangi bir şeyle bağdaştırmakta sorun yaşar gibi oldu ama sonra, az önceki küçük kızı hatırladı. Boğazını temizleyerek etrafa bakındı. Küçük kız, elbisesini dizlerinin altına doğru çekiştirmiş bir hâlde kaldırımın kenarına oturmuş, ufacık hoparlörlerden gelen müziğe mırıltılarla eşlik ediyordu. Sağdan soldan gelip geçen alışverişçiler, pazar torbalarını sallayarak ve haşlanmış yumurta gibi yiyecekler atıştırarak etrafta dolaşıyorlardı. Dükkân sahipleri ise terlemekle meşguldüler. Kimse Kai ve ona dikkat etmiyordu.

"Sana nasıl prens olunacağını söylemek istemem ama yanında korumalar falan olması gerekmez mi?"

"Koruma mı? Benim kadar etkileyici birine kim zarar vermek ister ki?"

Cinder ona dik dik bakınca Kai gülümsedi ve bileğini gösterdi. "İnan bana, her an nerede olduğumu son derece iyi biliyorlar. Ama ben bu konuyu düşünmemeye çalışıyorum."

Cinder alet kutusunun içinden düz bir tornavida aldı ve parmakları arasında çevirmeye başladı. Ellerini meşgul edebilecek her şeyi yapmaya razıydı. "Peki, burada ne işin var? Taç giyme töreni için falan hazırlanman gerekmiyor mu?"

“İster inan ister inanma, yine teknik birtakım sorunlar yaşıyor gibiyim.” Belindeki el ekranını tutan kayışı çözdü ve gözlerini ekrana dikti. “Görüyorsun ya, Yeni Pekinin en iyi mekanik ustasının kendi el ekranı ile bir problem yaşama ihtimalinin söz konusu olamayacağı aklıma geldi. O yüzden, herhalde benimkinde bir sorun vardır diye düşündüm.” Dudaklarını büzüştürerek el ekranının köşesini masaya vurdu. Sonra ekranı kontrol ederek derin bir iç geçirdi. “Hayır, bir şey değişmedi. Belki de mekanik ustası ona gönderdiğim mesajları bilerek görmezden geliyordur.”

“Belki de sadece çok meşguldür?”

“Ah, evet. İşin başından aşkın gibi görünüyor.”

Cinder gözlerini devirdi.

“İşte, sana bir şey getirdim.” Kai el ekranını kaldırdı ve arkasındaki elini öne çıkararak altın renginde hediye paketi yapılmış, beyaz kurdeleyle bağlanmış, uzun, yassı bir kutuyu açığa çıkardı. Kutunun sarıldığı kap kâğıdı muhteşemdi ama kaplama işi için aynı şey söylenemezdi.

Cinder bir tangırtı sesiyle elindeki tornavidayı düşürdü. “Bu da ne için?”

Kai’nin yüzünde, incinmiş gibi bir ifade belirdi. “Ne yani? Sana bir hediye alamaz mıyım?” diye sordu, neredeyse Cinder’ın devrelerindeki elektrik akımının durmasına yol açacak bir ses tonuyla.

“Hayır. Geçtiğimiz hafta içinde yolladığın altı mesajı görmezden geldikten sonra, hayır. Sen kalın kafalı falan mısın?”

“Yani mesajlarımı aldın!”

Cinder dirseklerini masaya dayadı ve çenesini ellerinin üstüne yerleştirdi. “Tabii ki aldım.”

“O zaman neden cevap vermedin? Yanlış bir şey mi yaptım?”

Hayır. Evet.” Gözlerini sımsıkı yumdu ve şakağını ovuşturdu. Zor olan kısmı atlattığını sanmıştı. Kendisi gözden kaybolacak, Kai ise hayatına kaldığı yerden devam edecekti. Cinder hayatının geri kalanında prensi, hayır, imparatoru sadece konuşmalar yaparken ve kanunlar kabul ederken ekranlardan izleyecekti. Dünyanın her yerine politik geziler yapmasını, insanlarla tokalaşmasını ve bebekleri öpmesini. Evlenmesini. Karısının ona çocuklar doğurmasını... Çünkü bütün bunları tüm dünya izleyecekti.

Ama prens onu unutmuş olacaktı. Ve olması gereken de buydu. işlerin bu kadar basit yürüyeceğini düşünmekle büyük aptallık etmişti.

“Hayır mı, evet mi?”

Cinder bocaladı. Mesajları okumamasına sebep olarak Adri’yi, evden ayrılmasına dahi izin vermeyen zalim üvey annesini göstermek *kolay* olurdu ama gerçekler bu kadar basit değildi. Cinder ona herhangi bir ümit vermek istemiyordu. Kendi fikrini değiştirmesine yol açabilecek herhangi bir şeyi de göze alamazdı.

“Sadece, ben...”

Durdu, ona ne söylemesi gerektiğini biliyordu. Kai onun sıradan bir mekanik ustası olduğunu düşünüyordu ve belki bu sosyal sınırları aşmayı göze almıştı. Ama hem bir sayborg hem de bir Aycı olduğunu bilseydi? Galaksideki her kültürde hor görüyle bakılan ve nefret edilen biri olduğunu bilseydi? İşte o zaman neden Cinder’ı unutması gerektiğini anında anlardı.

Hatta büyük ihtimalle, onu anında unuturdu.

Cinder’ın metal parmakları seğirdi. Pamuklu eldiven içindeki sağ eli ise ateşler içinde yanıyordu.

Eldivenlerini çıkar ve ona göster.

Parmakları kendi kendine eldiveninin ucuna gitti ve yağ kaplı kumaşa dokundu. Ama yapamazdı. Kai bilmiyordu. Cinder da öğrenmesini istemiyordu.

"Çünkü beni o aptal baloya davet edip durmaktan vazgeçmedin," dedi, dişlerini sıkarak.

Kai, elindeki altın rengindeki hediye kutusuna baktı. Ellerini her iki yanına indirirken, gerginliği de azalır gibi oldu. "Yıldızlar aşkına Cinder, eğer seni bir yere davet ettiğim için bana ambargo koyacağını bilseydim, buna cesaret bile edemezdim."

Cinder gökyüzüne doğru baktı ve *en azından verdiğim cevap karşısında Kai bir parça olsun öfkelenmiş olsaydı*, diye diledi.

"Tamam. Baloya gitmek istemiyorsun. Anladım. Tekrar lafını bile etmem."

Cinder eldivenlerinin parmak ucuyla oynadı. "Teşekkürler."

Kai kutuyu masanın üstüne koydu.

Cinder rahatsızca kıpırdandı, kutuya uzanmaktan acizdi. "Yapman gereken önemli bir şeyler yok mu senin? Mesela bir ülkeyi yönetmek gibi?"

"Muhtemelen." Kai bir avucunu masaya daycıyarak öne doğru eğildi ve Cinder'ın kucağına bakmaya çalıştı. Cinder'ın kalbi ağzına geldi ve vücudunu iyice masaya bitiştirerek ayaklarını mümkün olduğunca onun görüşünden uzak tutmaya çalıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Cinder.

"Sen iyi misin?"

"iyiyim. Neden sordun?"

“Genellikle saray adabı konusunda parmakla gösterilecek kadar iyisindir ama bu sefer ayağa bile kalkmadın. Üstelik ben de bir centilmen gibi davranıp sana, ‘hayır hayır, lütfen hiç kalkma,’ demeye hazırlanmıştım.”

“Tasarladığın *o* gurur dolu anı senden çaldığım için çok üzgünüm,” dedi Cinder, iyice koltuğuna gömülerek. “Ama şafaktan beri buradayım ve çok yoruldum.”

“Şafaktan beri mi? Şimdi saat kaç?” El ekranına uzandı.

“13:04.”

Kai’nin belindeki ekrana giden eli havada durdu. “Eh, o zaman öğle arası vakti gelmiş, değil mi?” Yüzü neşeyle parladı. “Sana bir yemek ısmarlama şerefine nail olabilir miyim?”

Cinder’ın içinde bir panik kıvılcımı parladı ve oturduğu yerde doğruldu. “Tabii ki hayır.”

“Neden?”

“Çünkü çalışıyorum. Şu anda buradan ayrılamam.”

Kai masanın üstünde itinayla dizilmiş vidalara bakarak bir kaşını kaldırdı. “Ne üzerinde çalışıyorsun?”

“Bilgin olsun diye söylüyorum; ısmarladığım bazı büyük yedek parçaların gelmesini bekliyorum ve onları teslim almak için burada birinin bulunması gerekiyor.” İnanılır bir yalan söyleyebilmekten gurur duymuştu.

“Androidin nerede?”

Cinder'ındili tutulur gibi oldu. “O... Burada değil.”

Kai masadan bir adım geriye çekildi ve etrafa bakınırmış gibi yaptı. “Diğer pazarcılardan birinden senin tezgâhına da göz kulak olmasını rica

et."

"Kesinlikle olmaz. Bu tezgâh için aylık kira ödüyorum ben. *Prensin teki* kapımda belirdi diye, öyle birden bırakıp gidecek değilim."

Kai tekrar masaya yanaştı. "Haydi ama. Seni... *B* harfi ile başlayan şeye davet edemiyorum. Yemeğe de çıkaramıyorum. Androidlerimden birinin işlemcisinde bir arıza çıkmazsa dışında, bu birbirimizi son görüşümüz bile olabilir."

"İster inan ister inanma, ben kendimi bu gerçeğe çoktan hazırlamıştım bile."

Kai dirseklerini masaya dayadı ve başını hafifçe eğdi. Öne düşen kapüşonu yüzünden Cinder onun gözlerini göremiyordu. Prensin parmakları bir vidaya uzandı ve elinde evirip çevirmeye başladı. "En azından, taç giyme törenimi izleyecek misin?" Cinder bir anlık tereddütten sonra omuzlarını silkti. "Tabii ki izleyeceğim."

Başını sallayan Kai, vidanın ucuyla tırnağının altını karıştırdı. Ama Cinder, prensin tırnağının altında herhangi bir kir görememişti. "Bu akşam bir duyuru yapmam gerekiyor. Taç giyme töreninde değil ama balo sırasında. Geçtiğimiz haftaki barış görüşmeleriyle ilgili. Levana'nın kamera karşıtlığı saçmalığı yüzünden kayıt altına alınmayacak ama senin haberinin olmasını istedim." Cinder gerginleşti. "Herhangi bir gelişme oldu mu?"

"Oldu denilebilir sanırım." Kai gözlerini kıza çevirdi ama uzun süre bakmayı başaramadı. Birkaç saniye içinde, gözlerini Cinder'ın arkasındaki yedek parçalara çevirdi. "Aptalca geleceğini biliyorum ama yine de bugün seni görmeye gelirsem, belki bu akşam baloya benimle gelmeye ikna edebileceğimi umuyordum. O zaman, hâlâ bir şeylerin farklı olabilme ihtimali vardı. Saçma, biliyorum. Sanki Levana'nın, bilirsin, bir başkası için birtakım duygular beslememe aldıracağından değil ama..." Başını tekrar düşürdü ve vidayı diğerlerinin arasına attı.

Kai'nin bu sözleriyle Cinder'ın tüm vücudu karıncalanmıştı. Ama yutkundu ve bu duygudan kurtulmaya çabaladı. Kendine, bunun Kai'yi son gördüğü sefer olacağını hatırlattı.

"Yani demek istiyorsun ki..." Kelimeler boğazına takıldı. Cinder sesini alçaltarak devam etti. "Ama ya Nainsi? Nainsi'nin içindeki... Bilgiler?"

Kai ellerini cebine soktu, yüzündeki sıkıntılı ifade kayboldu. "Artık çok geç. *Prensesi* bulabilsem bile, bu bugün veya... Şeyden önce olmayacaktır. Bir de antidot olayı var ve bu konuda daha fazla zaman harcayamam. Çok fazla insan hayatını kaybediyor."

"Dr. Erland bir şeyler öğrenebildi mi?"

Kai yavaşça başını salladı. "Antidotun gerçek olduğunu doğruladı. Ama çoğaltamayacağını söylüyor."

"Ne? Neden?"

"Sanırım içeriğindeki maddelerden biri, sadece Ay'da bulunuyormuş. Şaka gibi, değil mi? Bir de geçen hafta iyileşen şu çocuk olayı var. Dr. Erland günlerdir üstünde testler yapıyor ama buldukları konusunda oldukça ketum davranıyor. Çocuğun iyileşmesinin bizi yeni bir keşfe götürebileceği konusunda çok da ümitli olmamamı söyledi. Ve açıkça böyle belirtmedi ama... Şey... Açıkçası ben doktorun antidotu yakın bir zamanda bulmayı ummadığını seziyorum. Yani en azından Levana nın verdiği dışında bir antidot bulmayı ummadığını. Bu konuda sağlam bir ilerleme kaydetmemiz yıllar sürebilir ve o zamana kadar..." Tereddüt etti, gözlerine tekinsiz bir ifade yerleşti. "Bu kadar fazla insanın ölmesini izlemekten nefret ediyorum."

Cinder gözlerini indirdi. "Çok üzgünüm. Keşke yapabileceğim bir şeyler olsaydı."

Kai kendini ittirerek masadan ayrıldı ve doğruldu. "Hâlâ Avrupa'ya gitmeyi mi düşünüyorsun?"

“Ah, evet. Aslında gerçekten de öyle düşünüyordum.” Derin bir nefes aldı. “Gelmek ister misin?”

Kai kısaca güldü ve yüzüne düşen saçlarını geri ittirdi. “Dalga mı geçiyorsun, elbette! Sanırım bugüne kadar aldığım en iyi teklif bu.”

Cinder ona gülümsedi, ama bu kısa ömürlü bir gülümseyişti. İkisinin de “mış” gibi yaptığı, mutluluk dolu kısacık bir andı.

“Geri dönmem gerekiyor,” dedi Kai, masadaki altın renkli kutuya bakarak. Kutu, Cinder’ın aklından neredeyse tamamen çıkmıştı. Kai kutuyu ve beraberinde birkaç vidayı masanın üstünden ona doğru ittirdi.

“Hayır. Bunu kabul ede...”

“Tabii ki edebilirsin.” Omuzlarını silkti. Biraz gergin görünüyordu ama bu garip bir şekilde onu oldukça etkileyici kılıyordu. “Ben olsam baloya gelme teklifimi bir daha düşünürdüm... Eh, olmadı başka bir zaman kullanırsın.”

Cinder’ın içi merakla doldu ama kendini, kutuyu geri ittirmeye zorladı. “Hayır. Lütfen.”

Kai bir elini kızınkinin üstüne koydu -Cinder, prensin sıcaklığını eldiveninin altından bile hissedebiliyordu. “Lütfen al,” dedi Kai ve hiç istifini bozmadan, alametifarikası olan o pek karizmatik *prensgülücüklerinden* birini sundu. “Ve beni düşün.”

“Cinder, şunları elimden al.”

Pearl’ün sesiyle beraber Cinder yerinden sıçradı ve hızla elini Kai’ninkinin altından geri çekti. Pearl bir koluyla masanın üstündeki bir kenara ittirdi, vida ve makine parçalarını yere savurdu, sonra da birkaç tane kutuyu masaya koydu.

“Bunları arkalarda bir köşeye, çalınamayacakları bir yere koy,” dedi Pearl, elini havalı bir hareketle tezgâhın gerisine doğru sallayarak. “

Temiz bir yere. Yani tabii eğer öyle bir yer varsa."

Kalbi küt küt atan Cinder, kutulara uzandı ve onları kendine doğru çekti. Aklı, boştaki ayak bileğinde ve tezgâhın arkasına sekerek gitmek zorunda kalacağından sakatlığını gizlemenin hiçbir yolu olmadığındaydı.

"Nasıl yani? Lütfen veya teşekkür ederim demek yok mu?" dedi Kai.

Cinder irkildi ve Pearl onu gördüğü son dakikaları mahvetmeden önce, Kai'nin gitmesini diledi.

Pearl vücudunu dikleştirdi, saçlarını bir omzundan geriye savurarak prense döndü ve ona karanlık bir bakış fırlattı. "Sen kim olduğunu sanıyor..." Devamını getiremeden önce, dudakları şaşkınlıkla donakaldı.

Kai ellerini cebine soktu ve zar zor gizlediği bir horgörüyle kıza baktı.

Cinder parmaklarını, Pearl'ün kutularını bağlayan ipin altına soktu. "Majesteleri, lütfen kız kardeşim Linh Pearl'le tanışma lütfunu gösterin."

Pearl'ün dudakları aralandı ve prens hafifçe eğilerek onu selamlarken ağzı açık kaldı. "Memnun oldum," dedi, biraz fazla sert bir sesle.

Cinder boğazını temizledi. "Yaptığınız cömert ödeme için tekrar teşekkürler majesteleri. Ve... Taç giyme töreninizde bol şanslar."

Gözlerini Pearl'den ayıran Kai'nin bakışları yumuşadı. Dudaklarına, paylaşılan bir sırrın kondurabileceği türden, hafif bir gülümseme yerleşti. Ama Pearl'ün farkına varmaması için fazlasıyla belirgindi. Kai başını Cinder'a doğru eğdi. "O zaman size güle güle diyorum. Bu arada, eğer fikrinizi değiştirirseniz, teklifim hâlâ geçerli."

En azından görkemli bir çıkış yapmayarak Cinder'ın içini rahatlattı; sadece sırtını döndü ve kalabalığın arasına karıştı.

Pearl'ün gözleri, uzaklaşan prensi takip etti. Cinder da aynısını yapmak istemişti ama bunun yerine, kendini alışveriş kutularından oluşan yığına bakmaya zorladı. "Evet, tabii ki," dedi, sanki prens hiç araya girmemiş gibi. "Bunları şu arkadaki rafa koyarım."

Pearl elini hızla Cinder'ınkinin üstüne koydu ve onu durdurdu. Kocaman açılmış, inanmaz gözlerle ona baktı. "O, prensti."

Cinder buna aldırmıyormuş gibi yaptı. "Geçen hafta kraliyet androidlerinden birini tamir etmiştim. Ödeme yapmak için gelmiş."

Pearl'ün kaşları arasında derin bir çizgi oluştu. Dudakları gerildi. Şüpheyle bakan gözleri, Kai'nin masa üstüne bıraktığı altın rengindeki kutuya indi.

Tereddüt bile etmeden, kutuyu kapıverdi.

Cinder keskin bir nefesle kutuya doğru uzandı ama Pearl çevik hareketlerle ondan uzaklaştı. Cinder bir dizini masaya koydu ve onun üstüne atlamaya hazırlandı ama sonra, bu hareketinin sonuçlarının oldukça yıkıcı olabileceğini fark etti. Nabzı hızla atarken, Pearl'ün kurdeleyi kopartarak tozlu zemine fırlatmasını ve altın rengindeki kap kağıdını yırtmasını izledi. Kabın altındaki beyaz kutu oldukça sadeydi ve üstünde herhangi bir işaret yoktu. Pearl, kutunun kapağını kaldırdı.

Pearl ağzı açık bir şekilde hediyeye bakarken Cinder da başını iyice yukarı kaldırarak kutunun içini görmeye çalıştı. Kutu içindeki koruyucu kâğıtları ve bir de beyaz renkte, ipeğimsi bir şeyi görebiliyordu. Pearl'ün yüzünü inceleyerek verdiği tepkiye göre, ne gördüğünü anlamaya çalıştı. Ama kız kardeşinin yüzünden anlayabildiği tek şey, kafasının karıştığıydı.

"Bu bir *şaka mı?*"

Cinder bir şey söylemeden geriledi ve dizini masadan indirdi.

Pearl, Cinder'ın görebilmesi için kutuyu bir yana eğdi. Kutunun içinde, Cinder'ın hayal edebileceği, en güzel bir çift eldiven duruyordu. Eldivenler saf ipektendi. Gümüşbeyaz renginde parlıyorlardı. Dirseklerine gelecek kadar uzundular ve kenarlarına işlenmiş bir dizi inciyle, basit bir zarafet taşıyorlardı. Eldivenler, bir prensese layıktı.

Gerçekten de bir şaka gibi görünüyordu.

Pearl keskin bir kahkaha patlattı. "Bilmiyor, değil mi? *Senin* hakkındaki... Gerçeklerden haberi yok." Eldivenleri kâğıtların arasından çekerek aldı ve kutuyu sokağa fırlattı. "Ne olacağını sanıyordun ki?" Eldivenleri Cinder'a doğru salladı; içi boş parmaklar aciz bir şekilde sallandı. "Prensin gerçekten de senden *hoşlanabileceğini mi* düşündün? Baloya gidebileceğini ve onunla dans edebileceğini mi düşündün? Yeni eldivenlerinle ve... Gözleriyle Cinder'ın üstündeki kıyafetleri taradı; pislenmiş pantolonuna, lekeler içindeki tişörtüne, belindeki alet kemerine baktı ve tekrar güldü.

"Tabii ki hayır," dedi Cinder. "Baloya gitmiyorum."

"Peki o zaman bir sayborgun *bu eldivenlere* neden ihtiyacı olsun ki?"

"Bilmiyorum. Ben istemedim -o sadece..."

"Belki de bir şeyi değiştirmeyeceğini düşünmüştün," dedi Pearl, dilini şaklatarak. "Öyle mi? Prensin -ah, *hayır imparatorun,* senin..." derken, eliyle havada bir sarmal çizdi, "kusurlarını görmezden gelebileceğini mi düşünmüştün?"

Cinder yumruklarını sıktı ve bu sözlerin yol açtığı acıyı yok saymaya çalıştı. "O sadece bir müşterim."

Pearl'ün gözlerindeki alaycı ifade silindi. "Hayır. O bir prens. Ve eğer senin hakkındaki gerçeği bilseydi, seninle göz teması bile kurmazdı."

Cinder'ın göğsü öfkeyle kabardı. Pearl'e dik bir bakış fırlattı. "Yani sana bakmadığı gibi diyorsun, değil mi?" Kelimeler ağzından çıktığı

anda, hiç konuşmamış olmayı diledi. Ama Pearl'ün yüzünde beliren hiddeti görmeye de neredeyse değmişti.

Pearl eldivenleri yere fırlattı. Sonra masanın üstünde duran alet kutusunu kaldırarak eldivenlerin üstüne indirdi. Çarpma sesiyle beraber Cinder da bir çığlık attı. Vida ve somunlar, sokağın ortasına kadar uçmuştu. Sokaktaki insanlar işlerini bırakıp gözlerini onlara ve içinde bulundukları dağınıklığa çevirdiler.

Pearl, yüzünü Cinder'a çevirerek burnunu havaya dikti. Konuşurken, dudakları sadece hafifçe aralanmıştı. "Festival bitmeden önce burayı temizlesen iyi olur. Bu akşam yardımına ihtiyacım olacak. Sonuçta, gitmem gereken bir kraliyet balosu var."

Pearl alışveriş kutularını kapıp bir hışımla uzaklaşırken, Cinder'ın devreleri de hâlâ uğultular çıkartıyordu. Ama masanın üstünden atlayıp yerde duran alet kutusunun yanına çömelmekle zaman kaybetmedi. Kutuyu düzeltti ama bu sırada düşen parçalara dikkat bile etmedi. Onun yerine, bütün o vida ve somunların altındaki eldivenlere uzandı.

Eldivenler kir ve toz içinde kalmıştı ama Cinder'ı asıl üzen şey, üstlerine bulaşmış yağ lekeleriydi. Cinder onları dizine sürttürerek ipek üstündeki kırışıklıkları düzeltmeye çalıştı ama becerebildiği tek şey, yağ lekelerini daha da fazla yaymak oldu. Çok güzeldiler. O güne kadar sahip olduğu en güzel şeydiler.

Ama bir mekanik olarak, yıllar içinde öğrendiği tek bir şey varsa, o da bazı lekelerin asla çıkmadığıydı.

BÖLÜM
Otuz Bir

EVE YÜRÜYEREK GİTMEK UZUN SÜRECEKTİ. ADRİ ve Pearl, baloya hazırlanma telaşı içinde, pazardan onsuz ayrılmışlardı. Böylesi, başta Cinder'ın da işine gelmişti ama derme çatma koltuk değneklerinin omuz altlarını harap ettiği, çantasının kalçasını dövüp durduğu ilk iki kilometrelik yürüyüşten sonra, artık attığı her aksak adımda üvey annesine küfürler saydırıyordu.

Eve gitmek için acele ettiğinden değil. Pearl'ün hazırlanmasına nasıl bir yardımda bulanabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu ama kendisine yaptıracakları şeylerin bir işkence tadında olacağından hiç şüphesi yoktu. Onlara hizmet edeceği bir akşam daha. Sadece son bir akşam...

Kendini ilerlemeye zorladı.

Sonunda, yaşadıkları apartmana ulaştığında, koridorların tuhaf bir sessizlik içinde olduğunu gördü. Herkes ya festivale katılmaya gitmiş ya da baloya hazırlanıyor olmalıydı. Normalde kapalı kapıların ardından gelen bağırış çağırış seslerinin yerini, neşeli kahkahalar almıştı.

Cinder değnekleri, sızlayan kollarının altına sıkıştırdı ve kapıya doğru ilerlerken koridor duvarından destek aldı.

İçeri girdiğinde, evde sanki kimse yokmuş gibi görünüyordu ama yatak odaları arka tarafta kalan Adri ve Pearl'ün etrafta dolaşırken ahşap parkeler üstünde çıkardıkları sesleri işitti. O geceyi ikisini de göremeden atlatabileceğini umarak, seke seke odasına gitti ve kapıyı arkasından kapadı. Tam eşyalarını toplamayı düşünüyordu ki biri kapısına vurdu.

İç geçiren Cinder, kapıyı açtı. Pearl, üstüne inciler işlenmiş, dekoltesi tam olarak Adri'nin talep ettiği şekilde kesilmiş altın rengindeki ipekten elbisesiyle, koridorda duruyordu.

"Daha yavaş gelebilir miydin acaba?" dedi. "Taç giyme töreni biter bitmez biz de yola çıkacağız."

"Eh, normalde çok daha hızlı gelebileceğimden eminim ama birileri ayağımı çaldı."

Pearl ona kısa ve dik bir bakış fırlattı, sonra bir adım gerileyerek hafifçe kendi etrafında döndü ve diz üstündeki eteğini uçuşturdu. "Ne düşünüyorsun Cinder? Bu elbiseyi giyersem, prens benim farkıma varır mı dersin?"

Cinder kendi kirli ellerini o elbiseye geçirme isteğini zar zor bastırdı. Onun yerine, eldivenlerini çıkardı ve arka cebine sokuşturdu. "İstediğin bir şey mi vardı?"

"Aslında evet. Fikrini almak istiyordum." Pearl eteğini kaldırarak ufacık ayaklarındaki iki ayrı ayakkabıyı açığa çıkardı. Sol ayağında, taze süt renginde kadifeden, dizine kadar uzanan, bağcıklı bir çizme vardı. Sağ ayağına ise parıltılı bir kurdeleyle bağlanmış ve üstünde minik kalp şeklinde desenleri bulunan, altın rengi bir sandalet giymişti. "Prensle olan samimiyetini düşündüm de acaba altın rengi sandaletleri mi yoksa beyaz çizmeyi mi daha çok beğenir diye fikrini almak istedim."

Cinder düşünüyormuş gibi yaptı. "Çizmeler, bileklerini kalın gösteriyor."

Pearl yüzünü buruşturdu. "Asıl o metal kaplamalar, *senin* bileğini kalın gösteriyor. Bu kadar sevimli ayaklara sahip olduğum için beni kıskanıyorsun." Onun için üzülüyormuş gibi yaparak sahte bir şekilde iç geçirdi. "Bu keyfi asla bilemeyecek olman ne yazık."

"Neyse, vücudunun en azından *bir parçasını* sevimli bulmana sevindim."

Pearl yüzünde kibirli bir ifadeyle saçlarını savurdu. Cinder'ın dalga geçmek için söylediği şeyin aslında hiçbir temeli olmadığını biliyordu ve soktuğu bir laf karşısında tepki alamayınca sinir olduğundan da haberdardı.

"Prens Kai ile yapacağımız sohbeti düşünüyordum," dedi Pearl. "Elbette, ona *her şeyi* açıklamayı planlıyorum." Olduğu yerde sallandı ve eteğinden parıltılar saçıldı. "Öncelikle ona senin şu çirkin metal uzuvlarından ve utanılası bir varlık olduğundan -yani seni nasıl da iğrenç bir yaratık hâline getirdiklerinden bahsetmeyi düşünüyorum. Ayrıca benim çok daha çekici biri olduğumun farkına vardığından da emin olmayı amaçlıyorum."

Cinder kapı çerçevesine yaslandı. "Keşke benin bu ufak sevdanı önceden bilseydim Pearl. Peony ölmeden hemen önce, majestelerinden bu akşam onunla dans edeceğine dair bir söz almayı başarmıştım, biliyor musun? Haberim olsaydı, seninle dans etmesi için de bir söz alırdım ama sanırım artık çok geç. Yazık,"

Pearl'ün yüzü kıpkırmızı oldu. "Onun adını bile anmaya hakkın yok," dedi, sert bir fısıltıyla.

Cinder gözlerini kırpıştırdı. "Peony'nin mi?"

Pearl'ün gözlerindeki öfke iyice alevlendi ve çocuksu takılmalar, yerini başka bir şeye bıraktı. "Onu öldürdüğünü biliyorum. Senin suçlu olduğunu herkes çok iyi biliyor.",

Çocuksu takılmalardan sonraki bu ani değişim karşısında şaşıran Cinder, ağzı açık bir şekilde ona bakakaldı. "Bu doğru değil. Ben hiç hastalanmadım."

"O hurdalığa gitmesi senin suçundu. Hastalığı oradan kaptı." Cinder itiraz etmek için ağzını açtı ama bir şey söyleyemedi. "Senin yüzünden ölmeseydi, bu akşam Peony de baloya gidecekti. O yüzden, sanki ona herhangi bir iyilikte bulunmuşsun gibi davranma. Peony için yapabileceğin en iyi şey, ondan uzak durmaktı. Belki o zaman hâlâ

aramızda olurdu.” Pearl’ün gözleri dolmuştu. “Ve sanki ona değer vermişsin gibi, sanki o *senin* kız kardeşinmiş gibi davranıyorsun ve bu hiç de adil değil. O hastalıkla boğuşurken sen... Prensle buluşup onun gönlünü çalmaya çalışıyordun. Üstelik Peony’nin prens hakkındaki hislerini bilmene rağmen. Bu, mide bulandırıcı.”

Cinder kollarını göğsüne kavuşturdu ve kendini savunmaya geçti. “Bana inanmadığını biliyorum ama Peony’yi gerçekten de seviyordum. Hâlâ seviyorum.”

Pearl sanki gözyaşları boşalmaya başlamadan önce kendine hâkim olmaya çalışıyormuşçasına, sesli bir şekilde burnunu çekti. “Haklısın. Sana inanmıyorum. Sen bir yalancı, bir hırsızsın ve kendinden başka kimseye önem vermezsin.” Durakladı. Ve prensin de senin gerçek yüzünü öğrenmesini sağlayacağım.

Adri’nin yatak odasının kapısı açıldı. Üstünde turna kuşu desenleri bulunan, beyaz ve kırmızı renkteki zarif kimonosuyla, Adri koridorda belirdi. “Siz ikiniz yine ne için didişiyorsunuz? Gitmeye hazır mısın Pearl?” Keskin bakışlarla Pearl’ü süzdü ve kıyafetinde hâlâ el atılması gereken bir şey var mı diye kontrol etti.

“Baloya gittiğinize inanamıyorum,” dedi Cinder. “Hâlâ yastayız, insanlar ne düşünecek?” Cinder bunun aslında hiç açmaması gereken bir konu olduğunu, ince duvarlar arkasında her ikisinin de sürekli ağladığını biliyordu ama düşünceli davranacak bir ruh hâlinde değildi. Eğer bir tercih hakkı olsaydı bile, kendisi o baloya gitmezdi. Peony’siz olmazdı.

Adri’nin dudakları gerildi ve Cinder’a soğuk bir bakış fırlattı. “Taç giyme töreni başlamak üzere,” dedi. “Git de hava aracını yıka. Yepyeniymiş gibi görünmesini istiyorum.”

Onlarla oturup taç giyme törenini seyretmek zorunda kalmadığına memnun olan Cinder, hiç itiraz etmeden koltuk değneklerini kaptı ve sokak kapısına yöneldi.

Sadece son bir akşam daha.

Asansöre ulaştığında netlink bağlantısını açtı ve görüşünün bir yanında beliren ufak ekrandan, taç giyme törenini seyretmeye başladı. Hâlâ tören öncesi kutlamaları yapılıyordu. Haberci ve kameralardan oluşan bir denizin ortasından ilerleyen resmi görevliler, saraya giriş yapıyorlardı.

Cinder seke seke park yerine gitmeden önce, depodan bir kova ve sabun aldı. Bir yandan da yarım kulakla, spikerin taç giyme seremonisinin farklı sembolik aşamaları hakkında yaptığı açıklamaları dinliyordu. Kai'nin giyeceği cübbenin üstündeki işlemeler, o yemin ederken yükseltilecek bayrakların tasarımları, platforma çıkarken gonga kaç defa vurulacağı... Bütün bunlar, Doğu Ulusları Topluluğunu oluşturan kültürlerden miras kalan ve yüzlerce yıldır sürdürülen geleneklerdi.

Haber sunumu, şehir merkezindeki festivalle, Kai'nin törene hazırlanmasını gösteren görüntüler arasında değişip duruyordu. Cinder'ın dikkatini elindeki su dolu kovadan alansa, sadece haberlerin ikinci kısmıydı. Kendini bu loş ışıklı, soğuk park yerinden ziyade, o anda Kai ile birlikte saraydayken hayal etmekten kendini alamadı. Kai tanımadığı bir delegeyle el sıkışırken, Kai kalabalığı selamlarken, Kai danışmanıyla bir şeyler fısıldaşırken, Kai gülümseyerek yüzünü ona çevirip yanında olduğu için memnun olduğunu belirtirken...

Haberlerdeki anlık görüntülerde bile prensi görmek, Cinder'ı yaralamaktan ziyade, kalbini rahatlatıyordu. Görüntüler, dünyada çok daha önemli olayların yaşandığını, Cinder'ın özgürlük düşlerinin, Pearl'ün sivri dilinin, Adri'nin kaprislerinin ve hatta Kai'nin onunla flört etmesinin bile aslında önemsiz olduğunu hatırlatıyordu.

Doğu Ulusları Topluluğu, yeni imparatorunu taçlandırmak üzereydi. Bugün, tüm dünya onları izliyordu.

Kai'nin kıyafeti, eski geleneklerin yeni tarzlarla bir bileşimiydi. Turuncu renkteki yakasına işlenmiş kumrular, barış ve sevgiyi sembolize ediyordu. Sırtından aşağı inen gece mavisi pelerinin üstüne; altı Dünya

Kraliyeti'nin barış ve beraberliğini simgeleyen altı gümüş yıldız ve Doğu Ulusları Topluluğundaki bölgelerin kendi imparatorluğu altında nasıl da serpilip gelişeceğini sembolize eden bir düzine kasımpatı işlenmişti.

Platformdaki Kai'nin yanında bir de kraliyet danışmanı duruyordu. Seyirci koltuklarının ilk sırasında, her bölge ve her birimden resmi devlet görevlileri oturuyordu. Ama Cinder'ın gözleri her seferinde tekrar Kai'ye dönüyor, sanki manyetik bir kuvvet, bakışlarının sürekli prensin üstüne çekilmesine sebep oluyordu.

Sonra salona ufak bir grup girdi ve koltuklarına yerleşen son grup bu oldu -Kraliçe Levana ve iki sihirbazı. Kraliçe, dirseklerine kadar inen, oldukça zarif bir duvakla yüzünü gizlemişti ve asil bir misafirden ziyade, bir hortlağı andırıyordu.

Cinder ürperdi. Şimdiye kadar hiçbir Aycının, Doğu Ulusları Topluluğu taç giyme törenlerinden birine katılmış olduğunu sanmıyordu. Gördüğü şey, onu gelecek için umutlandırmaktan ziyade, içinin bir endişeyle dolmasına sebep olmuştu. Çünkü Levana, kibirli duruşu ve tavırlarıyla, sanki orada bulunmaya Dünya vatandaşlarından bile fazla hakkı varmış gibi bir hava veriyordu. Sanki kendisi taç giymek üzereymiş gibi.

Kraliçe ve grubu, kendileri için ilk sırada ayrılan yerlerini aldılar. Yanlarında oturan insanlar, kraliçeye bu kadar yakın olmaktan dolayı duydukları rahatsızlığı gizlemeye çalıştılar ama pek de başarılı oldukları söylenemezdi.

Cinder arabayı silmek için kullandığı süngeri kovanın içinden aldı ve kendini işine vererek kaygılarını bastırmaya, Adri'nin hava aracını pırıl pırıl yapmaya odaklandı.

Taç giyme töreni, gök gürültüsünü andıran davul sesleri eşliğinde başladı.

Prens Kai ipekle kaplanmış bir platformun üstünde dizüstü çökmüştü. Kadın ve erkeklerden oluşan bir grup önünden geçiş yapıyor,

her biri geçerken Kai'nin boynuna bir kurdele, madalyon ve mücevher takıyordu. İyi dileklerini sundukları sembolik hediyelerdi bunlar -uzun bir hayat, bilgelik, iyi kalplilik, cömertlik, sabır, neşe. Bütün kolyeler takıldıktan sonra, kamera Kai'nin yüzüne zum yaptı. Başını dik, gözlerini aşağıda tutan Kai, şaşırtıcı bir şekilde huzurlu görünüyordu.

Adet olduğu üzere, diğer ülkelerin de bu yeni hükümdarın yönetme hakkını onurlandırdığını ve saygılarını sunduğunu belirtecek şekilde, taç giyme törenini diğer beş Dünya Kraliyetinden seçilmiş bir temsilci gerçekleştirecekti. Uzun boylu, geniş omuzlu ve sarı saçlı, Avrupa Federasyonu Başbakanı Bromstad seçilmişti bu görev için. Cinder her zaman, bu adamın bir politikacıdan ziyade bir çiftçiye benzediğini düşünmüştü.

Bromstad eski moda bir parşömeni havaya kaldırdı. Parşömenin içinde, Kai'nin imparatorluğu kabul etmekle birlikte, halkına gerçekleştirmeyi vaadettiği tüm yeminler yer alıyordu.

Başbakan her iki eliyle parşömeni tutup bir dizi yemin okudu ve Kai de bu yeminleri tekrarladı.

"Doğu Ulusları Topluluğu halkını, geçmişteki yöneticilerin hayata geçirdiği kanun ve geleneklerle yönetmeye yemin ediyorum," dedi. "Bana bahşedilen tüm gücü, daha fazla adalet sağlamaya, bağışlayıcı olmaya, insanların kişilik haklarını korumaya, milletler arasındaki barışı onurlandırmaya, sabırla, şefkatle yönetmeye, danışmanlarım ve diğerlerinin bilgeliğine başvurmaya adayacağım. Yeryüzü ve cennetin şahitliği altında, bütün sözlerimi hem bugün hem de yönetimimin devam ettiği her gün tutacağıma yemin ediyorum."

Aracın kaportasını silen Cinder'ın göğsü gururla kabardı. Kai'yi asla bu kadar ağırbaşlı ve yakışıklı görmemişti. O sırada Kai'nin sinirlerinin oldukça gergin olduğunu tahmin ediyor ve onun için az da olsa endişeleniyordu. Ama bu sözlerle birlikte Kai, artık pazar yerine gelip androidini ona teslim eden veya asansörde onu öpmeye çalışan prensle aynı kişi değildi.

O bir imparatordu.

Başbakan Bromstad, başını parşömenden kaldırdı. “Seni Doğu Ulusları Topluluğu İmparatoru Kaito olarak ilan ediyorum. İmparatorumuz çok yaşasın.”

Kai yüzünü salonda toplanmış insanlara çevirdiğinde, kalabalıktan tezahürat sesleri ve “İmparatorumuz çok yaşasın!” nidaları yükseldi.

Kai’nin yüzüne bakarak imparatorluğa yükselmekten mutluluk duyup duymadığını anlamak imkânsızdı. Dudakları düzdü, kalabalığın alkışı eşliğinde platformun üstünde ayağa kalkarken, gözlerinde ketum bir ifade vardı.

Kai’nin bu dinginliği ve kalabalığın coşkusu arasında geçen uzun bir mücadele anı sonunda, imparatorun ilk söylevini yapabilmesi için sahneye bir kürsü getirildi. Kalabalık sessizleşti.

Cinder hava aracının üstüne biraz su serpti.

Kai birkaç saniye boyunca gözlerini sahnenin kenarına dikmiş, parmaklarıyla kürsünün iki yanını kavramış hâlde ifadesiz durdu. “Taç giyme törenimin en sevilen bayrama denk gelmesinden,” diye başladı, “onur duydum. 126 yıl önce, yıkıcı etkileri olan bir kâbus -Dördüncü Dünya Savaşı- sonra erdi ve savaşın ardından, Doğu Ulusları Topluluğu doğdu. Farklı milletlerin, farklı kültürlerin ve farklı ideallerin birleşmesiyle serpilen topluluğumuz, tek bir inançla güçlendi: Tek bir millet olarak çok daha güçlüyüz. Farklılıklarımıza rağmen, birbirimizi sevme gücüne sahibiz. Zayıflıklarımıza rağmen, birbirimize yardımcı olmak da bizim elimizde. Savaşı değil, barışı seçtik. Ölüme değil, hayata odaklandık. Yönetmesi için değil ama hizmet etmesi için, bize rehberlik etmesi, kol kanat germesi için, bir adamı hükümdarımız olarak taçlandırdık.” Durakladı.

Cinder dikkatini retina görüntüsündeki ekrandan çevirerek hava aracına hızlı bir bakış attı. İyi bir iş çıkarıp çıkarmadığını görebilmek

için yeterli ışık yoktu ama zaten, işini mükemmel bir şekilde yapma isteğini kaybetmişti.

Islak süngeri kovanın içine bıraktı ve park etmiş araçların arkasındaki duvarın dibine çökerek tüm dikkatini retina ekranına verdi.

"Ben, Doğu Ulusları Topluluğunun ilk imparatorunun büyük büyük büyüktorunuyum," diye devam etti Kai. "Onun zamanından beri dünyamız çok değişti. Yeni sorunlarla, yeni kalp kırıklıklarıyla karşılaşmaya devam ediyoruz. Yeryüzünde yaşayan insanlar arasında 126 yıldır bir savaş görülmemiş olmasına rağmen, şu anda başka tür bir savaş içindeyiz. Babam on iki yıldan uzun bir süredir dünyamızı tehdit eden letumosis vebasına karşı bir savaş başlatmıştı. Bu hastalıkla beraber, ölüm ve ıstırap kapımıza kadar geldi. Doğu Ulusları Topluluğu halkı ve tüm Dünya vatandaşlarından pek çok kişi, arkadaşlarını, ailelerini, sevdiklerini ve komşularını bu hastalığa kurban verdi. Verdiğimiz bu kayıplarla birlikte, ticaret ve bolluk kaybı, ekonomik buhranlar ve kötüleşen yaşam koşulları bizi tehdit ediyor. Bazıları açlıktan can verdi, çünkü toprakları ekip biçecek yeterli çiftçi yoktu. Bazıları soğuktan can verdi, çünkü enerji kaynaklarımız tükeniyor. İşte şu anda içinde bulunduğumuz savaş bu. Babamın sona erdirmeye kararlı olduğu savaş bu. Ve ben de meşaleyi onun bıraktığı yerden devralacağıma söz veriyorum. "Bu hastalığın çaresini birlikte bulacağız. Onu yeneceğiz. Ve ülkemizi eski görkemine hep beraber kavuşturacağız."

Kalabalık alkışlamaya başladı ama Kai'de herhangi bir coşku belirtisi görünmedi. Karanlık, ketum bir ifadeyle bakmaya devam ediyordu.

"En az letumosis kadar ölümcül bir başka zorluğun da altını çizmesem," dedi Kai, kalabalık sessizleştiğinde, "naiflik etmiş olurdum." İnsanlar kıpırdandılar. Cinder başını soğuk duvara yasladı.

"Hepinizin bildiği gibi, yüzlerce yıldır Dünya Milletleri İttifakı ve Ay Ülkesi arasında kalıcı bir dostluk kurulması için uğraşılıyor. Ve yine hepinizin bildiği gibi, Ay Ülkesi Hükümdarı Majesteleri Kraliçe Levana, geçtiğimiz bir haftadır varlığıyla bizi şereflendirmiş durumda. Kendisi,

son bir yüzyıldır dünyaya ayak basan tek Ay Ülkesi hükümdarı. Ve onun buradaki varlığı, ülkelerimiz arasında gerçek bir barış döneminin hızla yaklaştığını gösteren bir önem taşıyor."

Ekrandaki görüntü kaydı ve ilk sırada oturan Kraliçe Levana'ya odaklandı. Sanki Kai'nin onun ismini andığı için utanmış gibi, alçakgönüllü bir şekilde, süt beyazı ellerini kucağında kavuşturmuştu. Ama Cinder kimsenin buna kanmadığına emindi.

"Babam hayatının son yıllarını Majesteleri Kraliçe ile görüşmeler yaparak, kalıcı bir ittifakın kurulmasına adamıştı. Bu görüşmelerin meyvesini görebilecek kadar uzun bir ömrü olmadı ama onun gösterdiği çabanın aynısını devam ettirmeye kararlıyım. Barışa uzanan yolun engebeli olduğu bir gerçek. Ay Ülkesi ile ortak bir zemin üstünde buluşup iki taraf için de faydalı olacak bir çözüm bulmada zorluklar yaşanıyor. Ama ben yine de bir çözüm bulabileceğimize dair umudumu kaybetmedim." Bir nefes aldı, sonra dudakları aralanmış şekilde durakladı. Bakışları kürsüye indi. Parmakları, kürsünün kenarlarını sıkıca kavramıştı.

Prens sonraki kelimelerini dillendirmekte güçlük yaşarken, Cinder da sanki onu daha yakından görebilirmiş gibi öne doğru eğildi.

"Ben..." Kai tekrar duraksadı, omuzlarını dikleştirdi ve gözlerini uzaktaki belirsiz bir noktaya doğru dikti. "Ülkemin refahı için gereken neyse onu yapacağım. Hepinizin güven içinde yaşaması için gereken neyse onu yapacağım. Bu, benim size sözümdür."

Ellerini kürsüden ayırdı ve kalabalık daha alkışlamaya bile başlamadan sahneden indi. Arkasından gelen mütevazı alkış sesi, biraz endişeli ama nezaketen çırpılan ellerden yükseliyor gibiydi.

Kamera tekrar ilk sırada oturan Aycıları gösterirken Cinder'ın kalbi sıkışır gibi oldu. Taktığı duvak, kraliçenin kibrini gizlemiş olabilirdi ama iki yandaşının yüzlerindeki gülümsemelerin kendini beğenmişlikle dolu olduğunu fark etmemek imkânsızdı. Kazandıklarını düşünüyorlardı.

BÖLÜM
Otuz İki

SEKEN ADIMLARLA ASANSÖRE DÖNMEDEN ÖNCE Cinder, yarım saat kadar bekledi. Apartman koridorları tekrar canlanmıştı. Komşuları güzel elbiseleriyle, dans eder adımlarla yanından geçerlerken, Cinder da koltuk değneklerini sırtına asmış bir hâlde, duvardan destek alarak koridorlar boyunca ilerlemeye devam etti. Ayak altında durmamaya, kimsenin güzelim elbiselerine pislik bulaştırmamaya çalışırken, birkaç kişinin attığı acıma dolu bakışları dışında, genellikle görmezden geliniyordu.

Sonunda evine ulaştığında kapıyı kapattı ve birkaç saniyelik mutlulukla, oturma odasındaki sessizliğin tadını çıkardı. Aklında yanına almak istediği her şeyin bir listesini oluştururken, düşündükleri de gözünün önünden yeşil yazılar hâlinde geçiyordu.

Odasına girdikten sonra yatak örtüsünü açtı ve içine birkaç parça eşyasını koydu —yağ lekeleri içindeki kıyafetler, alet kutusunda kendilerine yer bulamamış aletler, yıllar içinde Iko'nun verdiği ufak, saçma hediyeler -mesela, aslında paslanmış bir conta olan “altın yüzük” gibi.

Iko'nun kişilik çipi ve Peony'nin kimlik çipini ise baldırındaki haznede saklıyordu, onlara kalıcı bir yuva bulana kadar da orada kalacaklardı.

Birden kendini bitkin hissederek gözlerini kapadı. Özgürlük bu kadar yaklaşmışken, neden birdenbire içi sadece uzanıp güzel bir uyku çekme isteğiyle dolmuştu ki? Arabayı tamir etmekle harcadığı bütün geceler, nihayet onu tüketmiş olmalıydı.

Tükenmişlik hissini üstünden atmaya çalışarak toplanma işini becerebildiği kadar hızla tamamladı ve aldığı riskleri aklına bile getirmemeye çalıştı. Artık gerçekten de kaçak bir sayborg olarak etiketlendirilecekti. Eğer yakalanırsa, Adri onu hapse bile attırabilirdi.

Ellerini çalıştırmaya devam etti. O anda yanında olması gereken Iko'yu veya muhtemelen onu kalmaya ikna etmeye çalışacak Peony'yi düşünmemeye gayret etti. Veya Prens Kai'yi.

İmparator Kai.

Onu bir daha asla göremeyecekti.

Örtünün köşelerini çekti ve öfkeli bir şekilde düğümledi. Fazla düşünüyordu. Sadece buradan ayrılması gerekiyordu. Adım adım her bir işini yaptıktan kısa süre sonra kendini arabada bulacak ve bütün bunları arkasında bırakacaktı. Eğreti bohçasını omzuna attı ve odasından çıkarak depo bölmeleri labirentinden oluşan bodrum katına indi. Aksak adımlarla kendi deposuna girdiğinde, bohçayı yere bıraktı.

Devam etmeden önce, nefesini toplamak için birkaç saniye durakladı. Sonra alet çantasının kilidini açtı ve masanın içindeki her şeyi içine tıkıştırdı. Düzenleme işini daha sonra da yapabilirdi. Köşede duran alet dolabı ise neredeyse göğsüne kadar geliyordu ve arabaya sığamayacak kadar büyük olduğu için burada bırakmak zorundaydı. Zaten arabaya yüklemeyi başarsa bile, bagajdaki onca ağırlık, gereksiz benzin israfına yol açardı.

Gözlerini, son beş yıldır neredeyse her gününü içinde geçirdiği ufak odada gezdirdi. Bir kafes izlenimi veren tel örgüler ve küf kokan onca kutuya rağmen, burası onun için yuvaya en yakın yerdi. Burayı bu kadar özleyeceğini hiç tahmin etmemişti.

Peony'nin balo elbisesi hâlâ kaynak makinesinin üstüne serilmiş hâlde duruyordu. Tıpkı alet dolabı gibi, bu giysiyi de beraberinde götürmeyecekti.

Diğer duvarı kaplayan çelik rafların yanına gitti ve araba için lazım olabilecek parçalara bakınmaya başladı. Eline gelen hurda parçalarını da yere attı. Eli bir daha asla görmeyeceği sandığı bir şeye değdiğinde, durdu.

On bir yaşında bir sayborgun haşadı çıkmış, ufak ayağı.

Bunca zamandır görmediği eski ayağını raftan aldı. Cinder ona çöpe atmasını söylemiş olmasına rağmen, Iko ayağı buraya saklamış olmalıydı.

Belki de Iko için bu ayak, kendi sahip olabileceği bir android ayağına en yakın şeydi. Cinder, ayağı göğsüne bastırdı. Zamanında bu ayaktan nasıl da nefret etmişti. Ama şimdi, onu gördüğü için son derece mutluydu.

Alaylı bir gülümsemeyle birlikte, son bir defa çalışma koltuğuna oturdu. Eldivenlerini çıkararak sol bileğini inceledi ve yüzeyin hemen altındaki kimlik çipini gözünde canlandırmaya çalıştı. O düşünceyle beraber, aklına Peony geldi. Mavi uçlu parmakları, soluk beyaz tenini yaran neşter...

Cinder gözlerini kapadı ve bu anıları aklından uzaklaştırdı. Böyle yapması gerekiyordu.

Masanın bir köşesindeki bıçağa uzandı. Bıçağın keskin kısmı, alkolle dolu bir teneke kutunun içindeydi. Bıçağı aldıktan sonra salladı, derin bir nefes aldı ve sayborg elini avuç içi yukarı bakacak şekilde masanın üstüne koydu. Çipi, Dr. Erland'ın holografında gördüğü anı hatırladı.

Etin metalle birleştiği noktanın bir santim kadar uzağındaydı. Asıl zorluk, yanlışlıkla önemli bir kabloyu kesmeden, çipi dışarı çıkarabilmekti.

Zihnini boşalttı, elini sabitleştirdi ve bıçağı bileğine bastırdı. Canı yanmıştı ama kıpırdamadan durmayı başardı. *Sabit dur. Sabit dur.*

Bir bip sesiyle beraber irkildi. Bıçağı çekerek yerinden sıçradı ve raflarla dolu duvara doğru döndü. Gözleri geride bırakmak zorunda olduğu tüm o alet ve parçaları tararken, kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi çarpıyordu.

Yine bir bip sesi duyuldu. Cinder'ıngözleri, hâlâ raflara dayanmış bir şekilde duran eski ekrana gitti.

Ekranın internete bağlı olmadığından emindi ama buna rağmen, bir köşesinde yanıp sönen mavi bir kutucuk vardı. Bir bip sesi daha duyuldu.

Bıçağı masaya koyan Cinder koltuğundan kalktı ve ekranın yanında diz çöktü.

Mavi kutucuk içinde şöyle yazıyordu:

BİLİNMEYEN BİR KULANICIDAN DOĞRUDAN BAĞLANTI TALEBİ ALINDI. KABUL EDİLSİN Mİ?

Başını yana eğerek bakan Cinder, ekran yuvasında hâlâ D-COMM çipinin takılı olduğunu fark etti. Çipin yanındaki yeşil ışık da parlıyordu. Ekrandan gelen ışık altındayken bakıldığında, herhangi bir çip gibi görünse de Cinder çipin parlak gümüşten olduğunu söylediğinde, Kai'nin verdiği cevabı hatırlıyordu. Bir Aycı çipi.

Bir hurda yığınının üstündeki kirli bir bezi kaptı ve çok az kanayan yarasına bastırdı. "Ekran; bağlantıyı kabul et." Bip sesi durdu. Mavi kutucuk kayboldu. Ekranda sarmal bir şekil belirdi ve dönmeye başladı.

"Alo?"

Cinder yerinden sıçradı.

"Alo, alo, alo —orada kimse var mı?"

Arayan her kimse, sesi sinir krizinin eşiğindeymiş gibi geliyordu. "Lütfen. Lütfen biri cevap versin. Şu salak android nerelerde? *ALOT*

“Seselam...” Cinder ekrana doğru eğildi.

Diğer taraftaki kız keskin bir nefes aldı ve kısa bir süre sessiz kaldı. “Alo? Beni duyabiliyor musunuz? Orada kimse...”

“Evet, seni duyabiliyorum. Bir saniye bekle, video kablosuyla ilgili bir sorun var sanırım.”

“Ah, şükürler olsun,” dedi ses. Cinder elindeki bezi bir kenara koyduktan sonra ekranı yüzüstü çevirdi ve arkasındaki panelin kapağını açtı. “Çipin bozulduğunu veya onu yanlış bağlantı koduyla programladığımı falan sanmıştım. Şu anda sarayda mısın?”

Cinder video kablosunun yuvasından çıkmış olduğunu gördü; Adri ekranı duvardan aşağı düşürdüğünde gevşemiş olmalıydı. Kabloyu yerine taktığında, zemin ekrandan yayılan mavi ışıkla aydınlandı. “İşte oldu,” dedi, ekranı düzeltirken.

Bağlantının diğer ucundaki kızı gördüğünde şaşkınlıkla geriledi. Kız, Cinder a yakın bir yaşta olmalıydı ve hayal edilebilecek en uzun, en dalgalı ve gerçekten karman çorman olmuş, sarı saçlara sahipti. Başını süsleyen bu altından kuş yuvası bir omzunun üstünden kurdeleyle bağlanmıştı. Örgü ve düğümlerle aşağı inerek kızın kollarını örtüyor, ekranın altına doğru uzanmaya devam ediyordu. Kız sürekli saçlarıyla oynuyor, uçlarını parmaklarına dolayıp duruyordu.

Saçları bu kadar darmadağın görünmeseydi, hoşça bir kız olduğu söylenebilirdi. İri mavi gözleri, kalp şeklinde tatlı bir yüzü ve burnunun üstünde bir tutam çili vardı.

Pek Cinder’ın ekranda görmeyi beklediği gibi biri sayılmazdı.

Kız da sayborg eli açıkta duran, tişörtü kir içindeki Cinder’ı gördüğüne, eşit ölçüde şaşırmış gibiydi.

“Sen kimsin?” diye sordu kız. Gözleri Cinder’ın arkasına yöneldi, loş ışıklı ortama ve tel örgülere baktı.

“Neden sarayda değilsin?”

“Gitmeme izin verilmedi,” diye cevapladı Cinder. Gözlerini kısarak kızın içinde bulunduğu odayı inceledi ve acaba Ay Ülkesi’nden bir odaya mı baktığını merak etti... Ama kızın bulunduğu yer, herhangi bir ev gibi bile görünmüyordu. Kızın çevresi, metal duvarlar, makineler, ekranlar, bilgisayarlar, bir kargo uçağında bulunandan bile fazla sayıda kontrol kolu, düğme ve ışık sistemi ile sarılmıştı.

Cinder bacaklarını bağdaş yaparak ayaksız bileğini diğer bacağının üstüne aldı. “Sen bir Aycı mısın?”

Kız sanki bu soruya hazırlıksız yakalanmışçasına gözlerini kırpıştırdı. Cevap vermek yerine öne eğildi. “Hemen Yeni Pekin Sarayı’ndan birileri ile konuşmam gerekiyor.”

“O zaman neden sarayın bilgi merkezine bir mesaj yollamıyorsun peki?”

“Yapamam!” Kız öyle beklenmedik bir şekilde, öylesine ümitsizce feryat etmişti ki Cinder neredeyse olduğu yerde yuvarlanacaktı. “Küresel bir bağlantı çipim yok -Dünyaya ulaştırabildiğim tek doğrudan bağlantı çipi bu!”

“Yani sen bir Aycısın.”

Kızın gözleri açıldı ve neredeyse mükemmel birer yuvarlak hâlini aldı. “Bunun bir...”

“Kimsin sen?” dedi Cinder, sesini yükselterek. “Kraliçe için mi çalışıyorsun? Androide çipi takan kişi sen misin? Şensin, öyle değil mi?”

Kızın kaşları çatıldı ama Cinder[5]m sorularından rahatsız olmaktan ziyade, korkmuş gibi görünüyordu. Hatta utanmış gibiydi.

Cinder dişlerini sıkarak kendini arka arkaya sorular sormaktan alıkoydu ve derin bir nefes aldıktan sonra kararlı bir şekilde şunu sordu:

“Sen bir Aycı casusu musun?”

“Hayır! Tabii ki değilim! Yani... Belki bir bakıma.”

“Bir bakıma mı? Sen ne demek istiyorsun?”

“Lütfen. Beni dinle!” Kız sanki kendi içinde bir savaş veriyormuşçasına ellerini birbirine kenetledi. “Evet, çipi ben programladım ve evet, kraliçe için çalışıyorum. Ama başka bir tercih hakkım yoktu. Hanımım bunları duysa beni öldürürdü... Yıldızlar aşkına, bunları öğrendiğinde beni *öldürecek*.” “Hanımın mı? Kraliçe Levana’dan mı bahsediyorsun?”

Kız gözlerini yumdu, yüzü acıyla buruşmuştu. Gözlerini tekrar açtığında, yaşlarla parlıyorlardı. “Hayır. Hanımım Sybil. Kraliçenin baş sihirbazıdır... Ve benim yasal vasim.”

Cinder’ın kafasında bir kıvılcım çaktı. Kai de çipi Nainsi’ye yerleştiren kişinin, kraliçenin baş sihirbazı olduğundan şüphelendiğini söylemişti.

“Ama daha çok, aslında benim sahibim sayılır,” diye devam etti kız. “Onun için bir tutsak ve bir köleden başka bir şey değilim.” Son kelimeyi söylerken hıçkırdı ve burnunu çekerek yüzünü saçlarının arasına gömdü. “Üzgünüm. Çok üzgünüm. Ben kötü biriyim. Değersiz, sefil kızın tekiyim.”

Cinder kalbinin sempatiyle sıkıştığını hissetti. “Yasal vasi”sine köle olmanın ne demek olduğunu iyi biliyordu. Ama Adri’nin onu öldürebileceğini düşündüğü bir an yaşadığını hatırlamıyordu; en azından veba araştırması için onu sattığı zaman dışında.

Kendine bu kızın bir Aycı olduğunu hatırlattı ve içinde büyüyen acıma duygusuna karşılık olarak dişlerini sıktı. Kız, Kraliçe Levana için, İmparator Rikan ve Kai üzerine casusluk yapmıştı. Bir an için kızın o sırada onun duygularını kontrol edip etmediğini merak etti ama sonra, Aycı yeteneğinin ekranlar vasıtasıyla kullanılamadığını hatırladı.

Yüzüne düşen bir tutam saçı üfleyerek uzaklaştırdıktan sonra öne eğildi ve bağırdı. "Kes şunu! Ağlama!" Kız ağlamayı bıraktı ve o kocaman gözlerinde yaşlarla Cinder'a baktı.

"Neden saraya ulaşmaya çalışıyordun?"

Kız bir parça geriledi ve burnunu çekti ama gözyaşları nihayet kurumaya başlamıştı, "imparator Kai'ye ulaştırmam gereken bir mesaj var. Onu uyarmam gerekiyor. Hayatı tehlikede. Tüm Dünya tehlike içinde... Kraliçe Levana... Ve hepsi benim suçum. Eğer daha güçlü olabilseydim, karşı koyma gücünü kendimde bulabilseydim, bunların hiçbiri olmazdı."

"Yıldızlar aşkına, *ağlamayı keser misin* artık?" dedi Cinder, kız tekrar bir histeri krizine girmeden önce. "Kendini topla. Kai'nin tehlikede olduğunu söylerken ne demek istiyorsun? Ne yaptın?" Kız kollarını kendine sardı ve sanki onu affedebilecek tek insan Cinder'mış gibi bir bakış attı. "Dediğim gibi, ben kraliçenin programlamacısıyım. İşimde iyiyimdir -güvenlik sistemleri, internet ve benzeri şeylere sızmayı iyi bilirim." Konuşurken, titrek sesinde bir parça bile kibir bulunmuyordu. "Son birkaç yıldır, hanımım benden, Dünyanın politik liderlerinin iletişim verilerini, Majesteleri Kraliçenin sarayına aktarmamı emretmişti. Başlangıçta yaptığım, meclis toplantıları, bazı görüşmeler ve doküman transferleri gibi pek de ilginç olmayan şeylere ulaşmaktı. Majesteleri Kraliçe zaten sizin imparatorunuzun ona söylemediği gizli birtakım şeyler öğrenmiyordu, o yüzden bu yaptığımın çok da kötü olduğunu düşünmüyordum."

Saçlarını ellerine doladı. "Ama sonra benden bir D-COMM çipini programlamamı istedi. Böylece çipi kraliyet androidlerinden birinin içine takıp imparator üzerinde, internet bağlantısı dışında kalan mesajlaşmalarda da casusluk yapabilmeyi planlamıştı." Başını kaldırdı, Cinder a baktı. Hissettiği suçluluk duygusu, yüzünden okunuyordu. "Başka bir androidi olsaydı, sarayda herhangi bir başka android olsaydı, kraliçe hâlâ habersiz olacaktı. Ama artık biliyor! Ve hepsi benim suçum!"

İnildedi ve ses çıkmasını önlemek istermiş gibi, saçlarını dudaklarının arasına aldı.

"Dur," dedi Cinder, bir elini kaldırıp kızın konuşmasını yavaşlatmaya çalışarak. "Levana'nın bildiği, tam olarak nedir?"

Kız saçlarını ağzından çekti, yanaklarından gözyaşları süzülmeye başladı. "Androidin bildiği her şeyi artık o da biliyor. Androidin araştırdığı her şeyi: Prenses Selene'nin hayatta olduğunu ve Prens... Üzgünüm, İmparator Kai'nin onu aradığını. İmparatorun prensesi bulmayı ve gerçek Ay Kraliçesi olarak onu tahta geçirmeyi planladığını biliyor."

Cinder'ın midesi dehşet içinde kasıldı.

"Prensesin kaçmasına yardımcı olan doktorların isimlerini ve onu uzun bir süre çatısı altında barındıran Avrupa'daki yaşlı kadıncağızın adını biliyor... Kai'nin edindiği bilgilere ulaştıktan sonra, Majesteleri Kraliçe o kadını bulması için adamlarını gönderdi. Ve onu bulduklarında.

"Ama kraliçe, Kai'den daha ne istiyor ki?" diye araya girdi Cinder. "Levana istediğini çoktan aldı bile. Kai ona istediği her şeyi vereceğini ima etti. Yani tüm bunların artık ne önemi var?" "Kai onu tahtından indirmeye yeltendi. Kraliçeyi tanımıyorsun, son derece kincidir. Bunu asla affetmeyecektir. Kai'ye ya da saraydan herhangi birine ulaşmam lazım. Bunların bir tuzak olduğunu öğrenmesi gerekiyor."

"Bir tuzak mı? Nasıl bir tuzak?"

"Levana, imparatoriçe olmayı hedefliyor! Ellerini bir defa Doğu Ulusları Topluluğunun yönetimine geçirdikten sonra, elindeki orduyu dünyanın geri kalanıyla savaşmak için kullanmayı planlıyor. Ve bu savaşı kazanabilir de... Ordusu... Bu ordu..." Ürperdi ve sanki üstüne gelen biri varmış gibi başını eğdi.

Cinder başını salladı. "Kai buna izin vermeyecektir." "Bunun bir önemi yok. İmparatoriçe olduktan sonra, Kai'ye ihtiyacı kalmayacaktır."

Cinder'ın beynine kan hücum etti. "Yani demek istiyorsun ki... Ama kraliçenin Kai'yi öldürmeye çalışması büyük bir aptallık olur. Herkes bunu onun yaptığını anlar."

"Aycılar da onun Kraliçe Channary ve Prenses Selene'yi öldürdüğünden şüpheleniyor ama bu konuda ne yapabilirler ki? İsyan etmeyi düşünseler bile, onun karşısına çıktıkları anda kraliçe onların beynini yıkayarak tekrar itaatkâr olmalarını sağlar." Cinder alnını ovuşturdu. "Kai bu akşamki baloda bir duyuru yapmayı planlıyordu," diye mırıldandı kendi kendine. "Kraliçe ile evlenmeye karar verdiğini açıklayacak." Kalbi hızla çarpmaya başlamıştı, aklına yüzlerce düşünce hücum ediyordu.

Levana, Kai'nin Prenses Selene'yi aradığını biliyordu. Kai'yi öldürmekten çekinmeyecekti. Doğu Ulusları Topluluğu yönetimini ele geçirecek ve... Tüm dünyaya savaş ilan edecekti.

İçinde bulunduğu oda dönmeye başlarken, Cinder ellerini başına götürdü.

Kai'yi uyarması gerekiyordu. Evlilik duyurusunu yapmasına izin veremezdi.

Ona bir mesaj gönderebilirdi ama Kai'nin balo sırasında mesajlarını kontrol etmesi düşük bir ihtimaldi.

Balo.

Cinder üstündeki eski püskü giysilere, ucunda bir ayak olmayan bileğine baktı.

Peony'nin elbisesi, ikonun sakladığı eski ayağı, ipek eldivenler.

Daha neye karar verdiğini bile tam olarak anlamamışken başını salladı ve raflara tutunarak ayağa kalktı. “Gideceğim,” diye mırıldandı. “Ve onu bulacağım.”

“Çipi de al,” dedi ekrandaki kız. “Belki temas içinde olmamız gerekebilir. Ve lütfen ona benden bahsetme. Eğer hanımım bir öğrenirse.

Cinder, kızın lafını tamamlamasını bile beklemeden eğildi ve çipi yuvasından çıkardı. Ekran karardı.

BÖLÜM
Otuz Üç

İPEKTEN ELBİSE, SANKİ TENİNİ SARAN ZEHİRLİ BİR sarmaşık hissi veriyordu. Cinder elbisenin zarif dantel işlemelerine, kocaman eteğine, ufak inci süslemelerine baktı ve giysinin içinde küçücük olup ortadan kaybolmayı diledi. Onun dünyasında bu elbisenin yeri yoktu, içindeyken, kendini bir sahtekâr gibi hissediyordu.

En azından elbisenin yaşlı bir adamın suratı kadar kırışmış olması, garip bir şekilde kendini daha iyi hissetmesini sağladı.

Rafta duran eski ayağını eline aldı -henüz kafası karışık, kimseden sevgi görmemiş, on bir yaşında bir kız çocuğuyken geçirdiği operasyondan sonra takılan, ufacık, paslı bir metal parçasıydı. Onu asla tekrar takmamaya yemin etmişti ama o anda gözüne o kadar değerli görünüyordu ki paslı metalden değil de kristalden yapılmış bile olabilirdi. Üstelik Peony'nin çizmelerinin içine sığabilecek kadar da ufaktı.

Cinder koltuğa yerleşti ve eline bir tornavida aldı. Herhalde bugüne kadarki en hızlı montajını gerçekleştirmişti ve ayak hatırladığından bile daha ufak ve rahatsızdı. Ama hiç olmazsa, kısa süre içinde tekrar iki ayağının üstünde durabilmeye başlamıştı.

İpek eldivenler fazla narin, fazla güzel, fazla inceydi ve onları takarken, bileğindeki vidalardan birinin yırtılmalarına sebep olacağından korkmuştu. Ama en azından bunlar da tıpkı çalışma eldivenleri gibi yağ lekesi içindeydi ve Cinder'ınbüründüğü bu kepaze görünüşü tamamlıyorlardı.

Ayaklı bir felaket gibi görünüyordu ve bunun farkındaydı. Onu baloya alırlarsa bile kendini şanslı saymalıydı. Ama bunu oraya ulaştığı zaman düşünürdü.

Asansör boştu ve park yerine giderken kimseyle karşılaşmadı. Arabaya doğru koşturdu. Fazlasıyla küçük gelen ayağı üstünde tökezlemeden ve bileğini burkmadan ilerlemeye çalışırken, çizmeleri beton zeminde takırtılar çıkartıyordu. Ayağın, bileğine oldukça gevşek bir şekilde tutunduğunu hissedebiliyordu. Ayağın kablolarını sinir sistemine bağlamaya zamanı olmadığı için, sanki arkasından bir örsü sürüklermiş gibiydi. İçinde bulunduğu hâli düşünememeye ve sadece Kai'ye bu akşam yapmayı planladığı duyuruya odaklanmaya çalıştı.

Garajın karanlıktaki köşesine ulaştığında sarf ettiği çabadan dolayı çoktan ter içinde kalmıştı ve acımasız derecede nemli bir havaya sahip şehre çıktığında, daha da kötüleşeceğini biliyordu. Eski araba, krom renginde iki tane pırıl pırıl hava aracının arasında duruyordu. Arabanın korkunç turuncu rengi, garajdaki titreşen ışıklar altında, gerçekte olduğundan daha donuk görünüyordu. Oraya ait değilmiş gibiydi.

Cinder onu son derece iyi anlıyordu.

Sürücü koltuğuna yerleştiğinde, kızı çürümüş çer çöp ve küf kokusu karşıladı. En azından koltuğun içini yeniden doldurmuş ve üstüne bir örtü örtmüştü, yani fare dışkısı üstüne oturma ihtimali yoktu. Yine de arabanın döşemesinin Peony'nin elbisesinde yepyeni lekelere yol açtığını tahmin edebiliyordu.

Bu gereksiz düşünceleri kafasından uzaklaştırdı, elini direksiyonun altına uzatarak önceden ortaya çıkarıp hazırladığı güç kablolarına attı ve kahverengi kontak kablosunu tutmaya uğraştı.

Nefesinin tutarak kabloları birbirine sürttürdü. Hiçbir şey olmadı.

Dizinin arkasından bir damla ter süzüldü. Kabloları tekrar sürttürdü. Sonra tekrar. "Lütfen, lütfen, lütfen." Kablolardan bir kıvılcım yükseldi ve ardından motordan son derece mutsuz bir homurtu sesi koptu.

*“**Evet**”* Ayağını gaz pedalına bastırarak motoru gazladı ve altındaki arabanın iniltiyle kıpırdandığını hissetti.

Cinder ödül olarak kendine bir başka zafer nidasını uygun gördükten sonra, arabanın nasıl sürüldüğüne dair, bir hafta önce indirip o günden beri ezberlediği talimatlara uyarak pedal üstündeki ayağını sabitledi ve vitesi boşa aldı.

İşin zor kısmı, arabayı garajdan çıkarmak olmuştu. Ama bir defa yola çıktığında, en azından güneş enerjisiyle çalışan sokak lambaları ve etraftaki evlerin pencerelerinden yayılan ışık, işini kolaylaştırmıştı. Arabanın farları bozuk olduğundan, şehir ışıkları onun için bir nimetti. Cinder yolların aslında ne kadar taşlı, artık hava araçları tarafından kullanılmadıkları için nasıl da çer çöple dolu, bakımsız hâlde olduğunu fark ettiğinde şaşırdı. Oldukça sarsıntılı, zorlu bir sürüş deneyimiydi. Ama buna rağmen, Cinder direksiyonu her çevirişinde, gaza basışında, vites değiştirişinde ve lastiklerden gelen iniltiyi işittiğinde, tatmin edici bir güç duygusuyla dolduğunu hissetti.

Arkadaki cam, yerinde olmadığı için, içeri ılık bir rüzgâr doluyor, Cinder’ın saçlarını savuruyordu. Uzaktaki bulutlar nihayet şehrin üstüne varmıştı ve akşamın rengini griye boyar bir hâlde gökdelenlerin tepesinde duruyorlardı. Ufkun diğer tarafında ise gökyüzü hâlâ açıktı ve gururlu bir şekilde, yılın dokuzuncu dolunayını sergiliyordu. Simsiyah gökyüzünde, mükemmel bir yuvarlak. Kızı izleyen, beyaz, meşum bir göz. Cinder ona aldırmadı ve gaz pedalını kökleyerek arabayı daha hızlı gitmeye, uçmaya zorladı.

Ve araba, uçarcasına ileri atıldı. Bir hava aracı gibi zarafetle kayarcasına değil ama gururlu bir canavarın tüm gücüyle kükreyerek. Cinder bunu gerçekleştirenin kendisi olduğunu düşününce, sırıtmadan edemedi. Altındaki canavara o hayat vermişti. Canavar ona borçluydu ve bunun farkındaymış gibiydi.

Cinder dik yamaçlarla dolu tepesinde yükselen saray görünür olduğunda, *bunu yapabilirim* diye düşündü. Neredeyse şehir sınırının

dışına yaklaşmış olmalıydı. Hızlandı. Sokak lambalarının bulanık bir şekilde akıp gitmesini izledi. Ufka ulaşmaya çalıştı ve arkasına hiç bakmadı.

On cama yağmur damlaları düşmeye başladı.

Saray girişine uzanan, rüzgârlı ve kavşaklarla dolu yola girdiğinde Cinder direksiyonu daha bir sıkıca kavradı. Üstünden geçip giden hava araçları yoktu -baloya katılan son davetli kendisi olacak gibi görünüyordu.

Kaçmanın, özgürlüğün, gücün tadını çıkararak yokuş yukarı ilerlemeye devam etti. Ve sonra azap dolu anlar başladı.
Yağmur arabanın üstüne bir sağanak hâlinde yağıyor, sarayın ışıklarını bulanık bir sis arkasında bırakıyordu. Metale ve cama düşen damlaların sesi sağır ediciydi. Farlar da çalışmadığı için, ön camın ötesi artık gözden kaybolmuştu.

Cinder ayağını fren pedalına bastırdı. Hiçbir şey olmadı.

Paniğe kapıldı ve çaresizce, yerinden kıpırdamayan pedala bastırmaya devam etti. Fırtınanın önünde bir karaltı belirdi. Cinder çığlık atarak elleriyle yüzünü korumaya aldı.

Arabanın bir kiraz ağacına toslamasıyla beraber Cinder da öne doğru savruldu. Eğilip bükülen metal sesi duyuldu. Motor birkaç defa homurdandı ve sonra sustu. Cinder'ın göğsü, emniyet kemerinin uyguladığı basınçla yanıyordu.

Cinder titreyerek dışarı baktı. Ağacın üstünden düşen bordo renginde ıslak yapraklar ön cama yapışıyordu.

Damarları adrenalinle dolarken, nefes alıp vermesi gerektiğini hatırladı. Kontrol paneli, uygun hareketin ne olacağı konusunda onu bilgilendirdi: *Ağır ve ölçülü nefesler al.* Ama nefes almak da en az emniyet kemeri kadar canını yakıyordu. Sonunda, titreyen bir elini uzatarak kemeri çözdü ve üstünden attı.

Kapısının camından içeri dolan yağmurun yanı sıra, tepedeki bir delikten sızan damlalar da omzuna vuruyordu.

Başını koltuğun arkasına yasladı ve yürümeye gücü olup olmadığını merak etti. Belki de bu muson yağmurunun dinmesini beklemeliydi. Bunun gibi yaz fırtınaları asla çok uzun sürmezdi. Bir göz kırpışı süresince sona ermiş olabilirdi.

Islanmış eldivenlerine baktı ve *niye yağmurun dinmesini bekleyeyim* diye *düşündü. Gururdan değil. Saygınlıktan da değil. Hatta bu noktada, sırılsıklam olmak, neredeyse bir gelişme bile sayılabilirdi.*

Derin bir nefes alarak kapı kolunu çekti ve açılması için çizmeleriyle sağlam bir tekme savurmak zorunda kaldı. Sağanak yağmurun altına adım attığında, tenine vuran damlalar serin ve rahatlatıcı bir his veriyordu. Kapıyı çarparak kapattı, alnına yapışmış saçlarını geriye ittirdi ve arabada oluşan hasarı inceledi.

Arabanın ön tarafı ağacı kucaklamışçasına içeri göçmüş, kaporta tıpkı bir akordeon misali sağ koltuğa doğru katlanmıştı. Aracın enkazına bakarken kalbinde bir sızı hissetti -bütün o alın terinin karşılığı bir anda yok oluvermişti.

Ve -bu düşünce bir saniye sonra aklına geldi- bu hayattan kaçmak için tek şansı bu arabaydı. Artık yoktu.

Yağmur altında titreyerek bu düşünceleri aklından uzaklaştırdı. İleride başka bir araba bulabilirdi. Ama şu anda yapması gereken şey, Kai'yi bulmaktı.

Birdenbire yağmur vücudunu dövmeyi bıraktı. Başının üstündeki şemsiyeye bir göz attı, sonra arkasına döndü. Saray hizmetkârlarından biri, elinde bir şemsiyeyle, gözleri kocaman açılmış bir hâlde araba enkazına bakıyordu.

"Eee, merhaba," diye kem küm etti Cinder.

Adamın gördüklerine inanamayan bakışları Cinder'a çevrildi. Saçına, elbisesine baktı. Her geçen saniye daha da tiksintiyle doluyormuş gibiydi.

Cinder şemsiyeyi adamın elinden kaptı ve güzelce gülümsedi. "Teşekkürler," dedi ve avlu boyunca koşturup sarayın kapılarından içeri daldı. Merdivenleri tırmanırken, elindeki şemsiyeyi de bırakıverdi.

Koridorlara kırmızı üniformalı muhafızlar dizilmiş, sanki çınlayan bardakların sesi ve orkestra müziği yeterli rehberlik yapamıyormuş gibi, gelen misafirleri asansör kabinlerinden güney kanadındaki balo salonuna doğru yönlendiriyorlardı. Balo salonuna yürüyüş, oldukça uzun ve gergin olmuştu. Cinder ıslak çizmeleriyle garip sesler çıkararak yürürken muhafızların o sert bakışlarını kendi üstüne yönlendirip yönlendirmediğini bilmiyordu. Çünkü başını kaldırıp gözlerine bakacak cesareti kendinde bulamamıştı. Bütün dikkatini bacağının sonundaki şu ayak müsveddesine odaklamıştı.

Zarif ol. Zarif ol. Zarif ol.

Müzik sesi daha yakından gelmeye başladı. Salona uzanan koridor, çoktan unutulmuş tanrı ve tanrıçaları simgeleyen bir sürü şatafatlı heykelle süslenmişti. Gizli kameralar. Saklı kimlik tarayıcıları. Peony'nin kimlik çipini hâlâ bacağındaki hazne içinde taşıdığını hatırlayınca, bir parça paranoyaya kapılmaya başladı. Üstünde iki kimlik çipi olduğu fark edildiğinde -bu, yasa dışı olmasa bile, şüphe uyandırıcı bir şeydi- alarmların çalınacağını, bir sürü ışığın yanıp sönmeye başlayacağını hayal etti. Ama hiçbir şey olmadı.

Koridorun sonuna vardığında, kendini balo salonuna inen, uzun basamakların tepesinde buldu. Merdivenin her iki yanına konuşlanmış muhafız ve hizmetkârların yüzlerinde de en az koridordakilerde olduğu kadar, okunması zor bir ifade vardı. Yüksek tavana, yüzlerce Çin feneri asılmıştı. Her bir fener, altın renginde, zengin bir ışıkla parlıyordu. Salonun karşısındaki duvar, yerden tavana kadar camdan yapılmıştı ve

bahçelere bakıyordu. Camı döven yağmurun gürültüsü, neredeyse orkestranın sesini bastıracak kadar yüksekti.

Salonun tam ortası dans alanı hâline getirilmiş, çevresine ise masalar yerleştirilmişti. Her masanın ortasında, içi orkide dolu bir vazo ve yeşim taşından heykelcikler vardı. Salonun duvarları, üstüne el ile turna kuşu, kaplumbağa ve bambu resimleri boyanmış ipek örtülerle kaplanmıştı. Antik çağdan bu yana uzun bir hayatı temsil eden bu resimler, sanki tek bir mesajı ima eder gibiydi: İmparatorumuz çok yaşasın.

Cinder durduğu noktadan baktığında, canlı renklerde ipek elbiseler, kabarık etekler, yapay elmaslar ve deve kuşu tüyüyle dolu salonun her bir köşesini görebiliyordu. Gözleri Kai'yi aradı.

Onu bulmak çok zor olmamıştı -Kai dans ediyordu. Kalabalık ona ve dans eşine; yani salondaki en güzel, en zarif, en harika kadına yer açmak için birkaç adım geri çekildi. Ay Kraliçesi. Cinder kraliçeyi karşısında görünce, elinde olmadan şaşkınlık dolu bir ses çıkarıverdi.

Midesi kasıldı ve az önceki bir anlık huşu duygusu, yerini bulantıya bıraktı. Mermer zemin üstünde vals yaparlarken, kraliçe yüzüne sabit bir gülümseme yerleştirmişti ama Kai, bir taş kadar duygusuz bir ifadeye sahipti.

Cinder, kraliçe onun farkına varmadan, basamaklardan koridora doğru geri çekildi. Gözleriyle kalabalığı taradı ve Kai'nin henüz duyurusunu yapmadığına karar verdi. Eğer yapsaydı, salonda bu kadar neşeli bir hava hâkim olamazdı. Kai iyiydi. Sağlıklı ve güvendeydi. Cinder'ın tek yapması gereken, onunla özel bir yerde konuşmanın bir yolunu bulup kraliçenin planlarını anlatmaktı. Kraliçenin yeğeni Prenses Selene'yi bulmaya çalıştığından kadının da haberi olduğunu bilmesi gerekiyordu. Sonrasında, kraliçenin öne sürdüğü anlaşma koşullarını kabul etmeyi ertelemek Kai'nin işiydi, ta ki...

Eh, Cinder hayatta hiçbir şeyin, Kraliçe Levana'nın planlarını sonsuza kadar ertelemesini sağlamayacağını, eninde sonunda yıllardır tehdidini ettiği savaşı başlatacağını iyi biliyordu. Ama belki, ufak bir

ihtimal bile olsa, savaş başlamadan önce Prenses Selene'nin bulunması mümkün olabilirdi.

Cinder yavaşça nefes verdi ve kapı girişinden tekrar salona adım atarak, en yakındaki sütunun arkasına saklandı. O sırada, ufak ayağı yüzünden sendelemişti. Dişlerini sıkarak etrafa bakındı ama yakındaki muhafız ve hizmetkârlar, en az betondan duvarlar kadar ilgisiz görünüyorlardı.

Cinder sırtını sütuna yapıştırdı ve en azından ortama ayak uydurmaya çalışmış olmak için saçlarını düzeltmeye yeltendi. O sırada müzik durdu ve kalabalıktan bir alkış koptu.

Cesaretini toplayıp dans alanına bir göz attı ve Kai'yle Levana'nın farklı yönlere doğru ayrıldığını gördü. Kai eğilerek resmi şekilde, Levana ise bir geyşa zarafetiyle selam vermişti. Orkestra tekrar çalmaya başladığında, salondaki herkes dans etmeye başladı.

Cinder, kraliçenin parlak siyah buklelerini, odanın diğer tarafındaki bir merdivene doğru uzaklaşmasını izledi. Kalabalık kraliçenin önünde iki yana açılıyordu. Tekrar Kai'ye bakındı ve onun da tam tersi yöne doğru ilerlediğini gördü —yani kendisine doğru.

Nefesini tutarak arkasına saklandığı sütundan bir parça ayrıldı. İşte beklediği fırsatı yakalamıştı. Sadece Kai'nin başını kaldırıp onu görmesi gerekiyordu. O zaman onun yanına gelirdi ve Cinder da ona her şeyi anlatır, sonra kimse onun buraya geldiğini bile fark etmeden tekrar gecenin karanlığına karışırdı.

Gümüşten eteklerini elleriyle topladı, gözlerini imparatora dikti ve irade gücüyle, Kai'nin yukarı bakmasını sağlamaya çalıştı. Yukarı bak. *Yukarı bak.*

Kai yüzünde hafif bir şaşkınlıkla durdu ve Cinder bir an için başardığını düşündü -az önce Aycı yeteneğini mi kullanmıştı? Ama sonra Kai'nin yanında, altın renginde bir hareket gördü. Fırfırlı bir kol yeni Kai'nin kolunun üstüne konmuştu. Cinder nefes almayı unuttu.

Parmaklarıyla Kai'nin dirseğini kavrayan kişi Pearl'dü. Eğilerek selam verirken albenili bir şekilde gülümsedi ve gözlerini kırpıştırdı. Midesi kasılan Cinder, sütunun arkasına geri çekildi.

Pearl konuşmaya başladığında Cinder, Kai'nin yüz ifadelerini dikkatle izledi. Kalbi, kulaklarını sağır edecek gibiydi. Kai başta sıkkın bir şekilde gülümsemekle yetindi. Ama gülümsemesini, kısa süre sonra kafa karışıklığı, şaşkınlık izledi ve kuşkulu bir şekilde kaşlarını çattı. Cinder, Pearl'ün ona neler söylediğini tahmin etmeye çalıştı: *Evet, sizinle bu sabah festivalde karışmıştık. Hayır, Cinder gelmiyor. Çirkin bir sayborg olan üvey kardeşimin bu önemli geceyi lekelemesine izin veremezdik. Ah, onun bir sayborg olduğunu bilmiyor muydunuz?"*

Cinder ürperdi. Gözleri ikisine kenetlenmişti. Pearl, Kai'ye her şeyi anlatacaktı. Ve Cinder'ın elinden gelen tek şey, izlemek ve Kai'nin bunca zamandır bir sayborgla flörtleştiğini anladığı o korkunç anı beklemekti. Artık Cinder'a hiçbir ilgisi kalmayacaktı. Açıklamalarını bile dinlemeye tenezzül etmeyecekti. Cinder da aksak adımlarla onun arkasından koşturup baloya gelişinin sebeplerini açıklamaya çalışacak, utançtan yerin dibine geçecekti.

Birileri yanında boğazını temizlediğinde, Cinder kapıldığı kaygıların içinden sıyrılarak havaya sıçradı ve neredeyse ayağını burkuyordu. Hizmetkârlardan biri hareketsiz ve etrafına ilgisiz durmaktan sıkılmış olmalıydı ki yüzünde pek de gizlemediği bir tiksintiyle ona bakıyordu.

"Affınızı dilerim," dedi hizmetkar, gergin bir sesle. "Ama kimliğinizi taramak zorundayım."

Cinder içgüdüsel olarak elini geri çekti ve bileğini karnına bastırdı. "Neden?"

Hizmetkârın gözleri, etraftaki muhafızlara gidip geldi, belli ki her an onlara seslenip Cinder'a dışarıya kadar eşlik etmelerini istemeye hazırdı. "Davetli listesinde olduğunuzdan emin olmak için elbette," dedi, elindeki ufak bir kimlik tarayıcıyı havaya kaldırarak.

Cinder, sinirleri gerilmiş bir hâlde, sırtını sütuna yapıştırdı. “Ama... Şehirdeki her vatandaşın zaten davetli olduğunu sanıyordum.”

“Aslında, evet öyle.” Adam, karşısındaki kızı balodan dışarı atma fırsatını yakalamış olduğu için sevinmişçesine sırıttı. “Ama güvenlik gereği, sadece gönderilen davete olumlu yanıt verenlerin geldiğinden emin olmak durumundayız.”

Cinder yutkundu ve gözünün ucuyla dans alanına baktı. Kai hâlâ Pearl’ün kıskacı altındaydı ve Cinder şimdi Adri’nin de onların yakınlarında dolandığını görebiliyordu. Pearl’ün utanç verici bir şeyler söylediği bir anda atılarak sohbete dâhil olmaya kararlıymış gibi görünüyordu. Pearl ise o utangaç, cilveli tavrını koruyordu. Başı eğik, bir elini boynunun altına bastırmış bir hâlde duruyordu. Kai ise hâlâ kafası karışık görünüyordu.

Kollarındaki tüyler diken diken olmuş Cinder, hizmetkâra döndü ve Peony’nin o neşeli masumiyetini takınmaya çalıştı. “Elbette,” dedi. Nefesini tutarak elini öne uzattı. Aklından birtakım bahaneler, kendini haklı gösterecek sebepler hazırlıyordu -LCV gönderisi bir başkasınınkiyle karışmış olmalıydı veya üvey annesi ve üvey kardeşi baloya daha önceden vardıkları için bir karışıklık olmuş olmalıydı veya...

“Ah!” Adam olduğu yerde hafifçe zıpladı. Gözleri hâlâ tarayıcının ufak ekranındaydı.

Cinder gerildi ve muhafızlardan birine fark ettirmeden kafasına güzel bir darbeyle adamı bayıltma şansının olup olmadığını merak etti.

Adam afallamış bir hâlde Cinder’ın elbisesine, saçlarına hızlı bir bakış attı sonra gözlerini ekrana geri çevirdi. Cinder, yüzüne bir gülücük kondurup bir nezaket takınmak için adamın kendi içinde bir savaş verdiğini görebiliyordu. “Bu ne büyük mutluluk Linhmei. Bu akşam bize katılabildiğinize çok memnunuz.” Cinder’ın kaşları havaya kalktı. “Öyle mi?”

Adam eğilerek selam verdi. “Lütfen kabalığımı mazur görün. Baloya gelmiş olduğunuz için Majesteleri İmparatorumuzun çok sevineceğinden hiç şüphem yok. Lütfen beni takip edin ve ben de geldiğinizi salona bildireyim.”

Cinder gözlerini kırpıştırdı ve adam basamakların ortasına ilerlerken, sersemlemiş bir hâlde takip etti. “Neyi bildireceksiniz?”

Adam el ekranındaki bir şeylere bastı ve sonra gözlerini tekrar Cinder’a çevirdi. Yapmak üzere olduğu şeye inanamıyormuşçasına kızı baştan ayağa tekrar süzdü ama nazik gülümsemesi hiç kaybolmadı. “Majesteleri İmparatorumuzun tüm şahsi davetlileri, önemli insanlar olarak şereflendirilmek üzere, duyurularak salona adım atarlar. Elbette, genellikle bu kadar... Geç gelmezler.”

“Dur. Şahsi davetli... Ah! Hayır, hayır. Bunu yapmak zorunda değilsiniz...”

Tavanda gizlenmiş hoparlörlerden yükselen bir trampet gürültüsü, Cinder’ın sesini bastırdı. Cinder aniden gelen sesle irkilerek kendini savunurcasına eğildi, kısa süren trampet sesi azalırken gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. Trampetin sona ermesiyle birlikte, heybetli bir ses tüm salonda yankılandı.

“126. Geleneksel Doğu Ulusları Topluluğu Balosuna hoş geldi: Majesteleri imparatorumuzun şahsi davetlisi, Yeni Pekinden Linh Cinder. ”

BÖLÜM
Otuz Dört

YÜZLERCE İNSAN BAŞINI ONA ÇEVİRİRKEN, Cinder balo salonundaki havanın birden ısındığını hissetti. Belki herkes sadece birkaç saniye bakıp sonra kendilerini tekrar eğlenmeye vermiş olabilirdi; tabii eğer imparatorun şahsi davetlisi, kırışıklarla dolu gümüşten elbisesi çamur içinde, ıslak saçlı bir kız olmasaydı. Durum böyleyken, tüm bakışlar uzunca bir süre Cinder'ınüstüne oyalandı ve onu merdivenlerin tepesine çiviledi. Birbiriyle uyumsuz ayakları sanki yere yapışmıştı.

Gözlerini Kai'ye çevirdi ve genç adamın da ağzı bir karış açık bir hâlde, ona bakıyor olduğunu gördü.

Kai her şeye rağmen onun gelebileceğini düşünmüş ve şahsi davetlileri arasında ona da bir yer ayırmıştı. Ama Cinder o anda, onun bu kararından ne kadar da pişman olduğunu ancak tahmin edebilirdi.

Kai'nin yanındaki Pearl'ün yüzü, ışıldayan avizeleri kıskandıran bir renk aldı. Cinder, üvey kız kardeşine, sonra da Adri'ye baktı ve donup kaldıklarını gördü. Sonra nefes alması gerektiğini hatırladı.

Zaten artık onun için her şey bitmişti.

Pearl nerdeyse kesin olarak, Kai'ye onun bir sayborg olduğunu söylemiş olmalıydı.

Yakında Kraliçe Levana'da onu görecek ve bir Aycı olduğunu anında anlayacaktı. Gözaltına alınacak, belki öldürülecekti. Ama şu anda, bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ama bu riski göze almış, buraya gelme kararını kendisi vermişti. Ve bu şansı boşa harcamaya hiç niyeti yoktu.

Omuzlarını dikleştirdi, başını geriye attı.

Elleriyle eteğini topladı ve yavaşça basamaklardan inerken, bakışlarını da Kaiden ayırmadı.

Kai'nin gözleri, sanki bu durumdan eğleniyormuşçasına yumuşadı. Belki de, *böylesine derbeder bir görünüm tam da ünlü bir mekanik ustasından beklenecek türden bir şey*, diye düşünüyordu. Cinder'ın çizmesi mermer zemine oldukça güçlü bir şekilde vurduğunda kalabalıktan bir mırıltı sesi yükseldi ve herkes bir kenara çekilmeye başladı. Kadınlar ellerini ağızlarına götürmüş fısıldaşıyor, erkeklerse ne dediklerini duymak için kulaklarını onlara doğru yaklaştırıyorlardı.

Hizmetkârlar bile işi gücü bırakmış, ordövr tepsileri ellerinde, onu izliyorlardı. Sanki onları takip eder gibi duran sarımsak ve zencefil kokusu yüzünden, Cinder'ın midesi düğümlendi. Birdenbire ne kadar da aç olduğunu fark etmişti. Şehirden kaçmak için yaptığı onca hazırlık sırasında yemek yemeye vakit bulamamıştı. Ama şimdi içinde bulunduğu kaygılı ruh hâli açlıkla birleşince, kendini neredeyse bayılacakmış gibi hissediyordu.

Güçlü olmak, bu duyguyu yok saymak için elinden geleni yaptı ama zaten gerilmiş sinirleri, attığı her adımla daha da fazla geriliyor gibiydi. Nabzı, kulaklarını sağır eden bir ritim tutturmuştu.

Kızı baştan aşağı süzen her çift göz, sanki onunla alay ediyordu. Başlar fısıldaşmak için çevrildi, dedikodular şimdiden havada uçuşmaya başlamıştı. Kulakları çınlayan Cinder, söylenenlerden bölük pörçük parçalar işitti: *Şahsi davetli mi? Ama bu kız da kim? Ve elbisesindeki şey de ne? Ve* sonra, işitme ara yüzünü ayarlayarak sesleri susturdu.

Kızarma özelliğinden yoksun olduğuna hayatında hiç bu kadar memnun olmamıştı.

Kai'nin dudakları kıvrıldı. Hâlâ şaşkınlık içinde görünmesine rağmen, kızmış veya ondan iğrenmiş gibi görünmüyordu. Cinder yutkundu. Ona yaklaşırken içi, kollarını kendi vücuduna dolama, kırışık, ıslak elbisesini olabildiğince gözden saklama isteğiyle doldu. Ama bu isteğine direndi. Zaten beyhude bir çaba olurdu ve elbisesi, Kai'nin umurunda bile değildi.

Hatta büyük ihtimalle, vücudunun ne kadarının silikon ve metalden oluştuğunu tahmin etmeye çalışıyor olmalıydı.

Hissettiği panik duygusu yüzünden görüşü uyarı mesajlarıyla dolsa ve gözleri acımaya başlasa bile, başını dik tutmaya devam etti.

Kai'nin kendisinden hoşlanması onun suçu değildi.

Bir sayborg olmak onun suçu değildi.

Özür dilemeyecekti.

Tüm dikkatini yürümeye verdi, yeri inleten bir adım ve bir adım daha. Kalabalık, ona yol vermek için önünden açılıyor, sonra arkasından geri kapanıyordu.

Ama o daha imparatora ulaşamadan önce, kalabalıktan ayrılan biri yoluna dikildi. Üvey annesinin yakıcı bakışları, Cinder'ı olduğu yere çiviledi.

Cinder afallamış bir şekilde gözlerini kırpıştırdı. Durgun ve sessiz geçen birkaç saniyeden sonra, içinde bulunduğu gerçekliği hatırladı. Adri ve Pearl'ün de burada olduğunu unutmuştu.

Adri'nin beyaz tonlarında, şeffaf makyajının altındaki yanakları al aldı ve kimonosunun mütevazı dekoltesi altındaki göğsü, ağır bir şekilde inip kalkıyordu. Kafa karışıklığıyla dolu fısıltılar son buldu ve yerini, daha arkalarda oldukları için ne olup bittiğini göremeyenlerin sorularına bıraktı. Ama Adri ve Cinder arasındaki gerilimi herkesin hissettiğine hiç şüphe yoktu.

Adri'nin eli ileri atıldı ve Cinder'ın eteğini kavradı. "Bunu nereden buldun?" dedi tıslamasına. Sanki Cinder'ın zaten çıkardığı rezaletin büyümesinden korkuyormuş gibi alçak bir sesle konuşmuştu.

Çenesini sıkan Cinder bir adım geriledi ve elbisesini üvey annesinin ellerinden çekti. "Iko elbiseyi saklamış. Ve onu giymemi Peony de isterdi."

Annesinin arkasında duran Pearl keskin bir nefes aldı ve ellerini ağzına götürdü. Cinder ona baktı ve Pearl'ün, yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle, onun ayaklarına baktığını gördü.

Sayborg ayağının açığa çıktığını düşünen Cinder baştan ayağa ürperdi ama sonra Pearl onun ayaklarına işaret etti ve çığlığı bastı, "Benim çizmelerim! Onlar benim çizmelerim! *Onun* ayağında!"

Adri'nin gözleri kısıldı. "Seni küçük *hırsız.* Ne cesaretle buraya gelir ve bu ailenin alay konusu olmasına yol açarsın."

Parmağını Cinder'ın omzunun arkasına, geniş basamaklara doğru uzattı. "Beni daha fazla utandırmadan, derhâl eve geri dönmeni emrediyorum."

"Hayır," dedi Cinder, yumruklarını sıkarak. "Burada bulunmaya en az sizin kadar benim de hakkın var."

"Ne? *Senin mi?"* Adri'nin sesi yükselmeye başladı. "Ama sen bir say…" Lafını yarıda keserek, üvey kızının küçük düşürücü sırrını açık etmekten çekinerek dilini tuttu. Onun yerine, elini avuç içi Cinder'a dönük bir şekilde havaya kaldırdı.

Kalabalıktan hayret nidaları yükseldi ve Cinder irkildi ama tokat asla gelmedi.

Kai kadının yanında durmuş, bir eliyle Adri'nin bileğini sıkıca kavramıştı. Adri öfkeden alev alev yanan yüzünü ona çevirdi ama yüz

ifadesi anında değişti. Eğilerek geriledi ve gevelemeye başladı. “Majesteleri!”

“Bu kadar yeter,” dedi Kai, nazik ama kararlı bir sesle. Ve sonra Adri’nin bileğini bıraktı. Adri acınası bir şekilde büzüştü ve başını eğip durmaya başladı.

“Çok üzgünüm majesteleri. Duygularım... Öfkem için... Bu kız... Baloyu böldüğü için çok üzgünüm... Kendisi benim evlatlığımdır. Burada olmamalıydı...”

“Elbette burada olacak.” Sadece varlığıyla bile, Adri’nin ona olan düşmanlığının silinip gideceğine inanıyormuş gibi, yumuşak bir tonla konuşuyordu. “Cinder benim şahsi davetlimdir.”

Yüzünü şok içindeki davetlilere çevirdi ve sonra senfoni çalmayı bırakmış orkestraya doğru baktı. “Bu, kutlama ve eğlenceye ayrılmış bir akşam,” dedi yüksek sesle. “Dansa devam edin lütfen.”

Orkestra tekrar çalmaya başladı, başta tereddütlü notalar yükselirken, kısa sürede salon müzikle tekrar canlandı -Cinder müziğin ne zaman kesildiğini hatırlamıyordu ama kulaklarını hâlâ en fazla, etrafındaki kalabalığın gürültüsü dolduruyordu.

Kai gözlerini yine kıza çevirmişti. Cinder yutkundu ve titrediğini fark etti -öfkeden, korkudan, gerginlikten ve Kai’nin kahverengi gözleri tarafından hapsedilmekten dolayı. Henüz düşünme yetisini geri kazanamamıştı, Kai’ye teşekkür mü etse veya sırtını dönüp gitse mi ya da üvey annesine bağırmaya devam mı etse, emin değildi. Ama Kai ona bunlardan hiçbirini yapma şansını bırakmadı.

Kai uzandı ve kızın elini tuttu. Daha Cinder ne olduğunu bile anlamadan, üvey annesi ve üvey kardeşinden uzaklaştırılmıştı ve Kai’nin kolları arasındaydı.

Dans ediyorlardı.

Kalbi küt küt atan Cinder gözlerini zorla ondan ayırdı ve Kai'nin omzunun üstünden arkaya baktı. Dans eden tek çift onlardı.

Bunu Kai de fark etmiş olmalıydı, çünkü elini kısa bir süreliğine kızın belinden çekti ve onları izleyen kalabalığa işaret ederek, biraz cesaretlendirir biraz da emir verir gibi, "Lütfen, sizler benim misafirimsiniz. Müziğin keyfini çıkarın," dedi.

Yakınlarda duranlar dans partnerleriyle bakıştılar ve kısa süre sonra dans alanı, kabarık etekler ve smokin kuyruklarıyla dolmuştu. Cinder gözünün ucuyla Adri ve Pearl'ü bıraktıkları yere baktı —dans eden kalabalığın ortasında, hâlâ donmuşçasına durmuş, Kai'nin bir profesyonel edasıyla Cinder'ı onlardan uzağa ve daha uzağa taşımasını izliyorlardı.

Kai boğazını temizledi ve mırıldandı, "Nasıl dans edileceği konusunda hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Cinder gözlerini ona dikti, hâlâ sersemlemiş durumdaydı. "Ben bir mekanik ustasıyım."

Kai'nin kaşları, alay edercesine yükseldi. "İnan bana, bunu ben de fark etmiştim. Sana verdiğim şu eldivenlerin üstündekiler, yağ lekeleri mi?"

Cinder dehşetle Kai'nin parmaklarına dolanmış parmaklarına ve beyaz ipek eldivenlerinin üstündeki lekelere baktı. Daha bir özür dileyemeden, kendini hafifçe arka itilmiş, ardından Kai'nin kolu altında dönerken buldu. Bir an için kendini bir kelebek kadar hafif hissederek keskin bir nefes aldı ama sonra, haddinden küçük sayborg ayağı üstünde sendeledi ve Kai'nin kucağına geri düştü.

Kai onu bir kol hizasında uzaklaştırırken sırıttı ama dalga geçmedi. "Demek üvey annen bu?"

"Yasal vasim."

“Doğru, benim hatam. Kendisi gerçek bir hazineymiş gibi görünüyor.”

Cinder dudağını büktü. Biraz olsun rahatlamaya başlamıştı. Ayağında herhangi bir his olmadığı için, sanki bileğine bağlı bir gülleyle dans etmeye çalışıyormuş gibiydi. Bacağı, bu ağırlığı taşımaktan dolayı ağrımaya başlamıştı ama Cinder, balo elbisesi ve topuklu ayakkabılar içindeki zarafet timsali Pearl’ü gözünde canlandırarak, kendini aksak adımlar atma isteğinden alıkoydu.

En azından bedeni sanki dans adımlarını ezberliyormuş ve her bir sonraki hareketini öncekinden daha akıcı bir şekilde yapmaya başlamış gibiydi. Hatta kısa süre sonra Cinder, bu işi iyi kıvırdığını düşünmeye bile başladı. Elbette, belini kavrayan Kai’nin eli de kesinlikle çok yardımcı oluyordu.

“Üvey annem ve kardeşim adına üzgünüm,” dedi. “Benim bir utanç kaynağı olduğumu düşündüklerine inanabiliyor musun?” Şaka yaparcasına konuşmuştu ama kendini Kai’nin cevabına hazırladı ve söylenilenlerin gerçek olup olmadığını soracağı anı bekledi.

Gerçekten bir sayborg olup olmadığını soracağı anı.

Birkaç saniye sonra Kai’nin yüzündeki gülücük silinmeye başladığında, Cinder az önceki anın üstünden fazla vakit geçmiş olduğunu fark etti ve çaresizce, az önce söylediklerini geri alabilmeyi diledi. Sırrı sonsuza kadar güvendeymiş gibi, Kai hâlâ bilmiyormuş gibi davranmaya devam etmelerini diledi.

Hâlâ şahsi davetlisi olmasını istiyormuş gibi davranmasını.

“Neden bana söylemedin?” dedi Kai, çevreden yükselen kahkaha ve dans eden topuklu ayakkabı seslerine rağmen sesini alçaltarak.

Cinder ağzını açtı ama kelimeler boğazına takılı kalmıştı. Pearl’ün iddialarını çürütmek, onun bir yalancı olduğunu söylemek istiyordu. Ama bunu yapmak ona ne kazandırırdı ki? Daha fazla yalan. Daha fazla

ihanet. Kai'nin omzundaki metal parmakları gerildi. Kai herhangi bir tepki vermedi, sadece bekledi.

Cinder, artık aralarında gizli saklı bir şey kalmadığı için, bir parça rahatlayacağını düşünmüştü. Ama bu bile tam olarak doğru sayılmazdı. Kai onun bir Aycı olduğunu hâlâ bilmiyordu.

Tekrar ağzını açtı, kelimeler dudaklarından dökülene kadar ne söylemeyi amaçladığından kendini bile habersizdi. "Nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

Kai'nin bakışları yumuşadı ve göz kenarları azıcık kırıştı. "‘Anlayış gösterirdim," dedi.

Neredeyse belirsiz bir hareketle, kıza biraz daha yaklaştı ve Cinder, dirseğinin onun omuzlarına neredeyse doğal olması imkânsız bir açıyla yaslandığını hissetti. Yine de Kai gerilemedi. İrkilmedi veya gerginleşmedi.

Artık biliyordu ama ondan tiksinmemiş miydi? Ona dokunmaktan çekinmiyor muydu? İnanılmaz da olsa, belki de ondan hâlâ hoşlanıyor muydu? Cinder, eğer öyle bir becerisi olsaydı, o anda ağlayabileceğini hissetti.

Parmakları tereddütlü bir hareketle Kai'nin ensesindeki saçlara dolandı ve Cinder titrediğini fark etti. Kai'nin onu her an itekleyeceğinden emindi. Ama yapmadı. Geriye de çekilmedi. Yüzünü bile buruşturmadı.

Dudakları aralandı, sadece hafifçe. Ama Cinder, belki de nefes almada zorluk çekenin, sadece kendisi olmadığını düşündü.

"Sadece," dedi Cinder, dilini dudaklarında gezdirerek, "bu konuşmaktan çok da hoşlandığım bir konu değil. Henüz kimseye söylemedim, o... O..."

"Onu tanımayan kimseye mi?"

Cinder'ın söyleyecekleri aklından uçtu. *Onu mu,?*

Parmakları gerilen Cinder, elini Kai'nin ensesinden çekti ve omzuna geri koydu.

Kai'nin bakışlarındaki yoğunluk, yerini hâlden anlar bir ifadeye bıraktı. "Bir şey söylememenin sebebini anlıyorum. Fakat şimdi de ben kendimi bencil hissettim." Çene kasları gevşedi, alnı suçluluk duygusuyla kırıştı. "Biliyorum, onun hasta olduğunu söyledikten sonrasını zaten tahmin etmeliydim ama taç giyme töreni, Kraliçe Levana'nın ziyareti ve balo hazırlığı... Sanırım... Aklımdan çıkıp gitmiş. Bunun beni dünyanın en sersem herifi yaptığını biliyorum ve kardeşini kaybettiğini anlamış olmalıydım... Ve mesajlarıma neden cevap vermediğini. Şimdi hepsini iyi anlıyorum." Cinder'ı kendine doğru çekti. Cinder, istese başını onun omzuna yaslayabilecek kadar yakındı ama yapmadı. Vücudu tekrar gerginleşmiş, dans adımları unutulup gitmişti. "Yine de keşke bana söyleseydin."

Cinder, Kai'nin omzundan geriye, öylesine boşluğa doğru baktı. "Biliyorum," diye mırıldandı. "Sana söylemeliydim." Sanki içindeki tüm sentetik parçalar birbirine doğru çekiliyormuş, onu içerden ezmeye çalışıyormuş gibiydi. Kai hâlâ bilmiyordu.

Ama bütün bunlara rağmen, kabul görmenin verdiği az önceki o rahatlığın yerini tekrar o gizlilik gerginliğine bırakması, Kai'ye en başından beri söylediği yalanlardan bile daha fazla can sıkıcıydı.

"Kai," dedi, ruh hâlini tehdit eden ıstırap duygusundan sıyrılmaya çalışarak. Onu bir kol hizasında uzaklaştırdı ve aralarındaki mesafeyi, sıradan iki yabancının paylaşacağı uygunluğa getirdi -veya imparatorla dans eden bir mekanik ustasının paylaşması gereken mesafeye. Kai dans boyunca ilk defa sendeledi ve şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Cinder boğazını tırmalayan vicdan azabını duymazdan geldi.

"Buraya sana bir şey söylemeye geldim. Çok önemli." Kimsenin kendilerini duymadığından emin olmak için etrafına bakındı. Birkaç

kadın kıskançlık dolu gözlerle ona bakmasına rağmen, kimse müziğin üstünden onları işitebilecek kadar yakında değildi ve Ay Kraliçesi de ortalıkta görünmüyordu.

Dinle. Levana ile evlenemezsin. Talepleri ne olursa olsun, seni neyle tehdit ederse etsin."

Kraliçenin adını duyan Kai kızardı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece Doğu Ulusları Topluluğunun peşinde değil. Her koşulda, Dünyaya karşı bir savaş başlatmayı planlıyor. Bu ülkenin imparatoriçesi olmak, sadece işlerini kolaylaştıracak."

Etrafına bakınma sırası Kai'ye gelmişti. Yüzündeki panik ifadesini anında silip atmasına rağmen, bu kadar yakınında duran Cinder, genç adamın gözlerinin endişeyle dolu olduğunu görebiliyordu.

"Dahası da var. Kraliçenin Nainsi'den... Nainsi'nin bulduklarından haberi var. Senin Prenses Selene'yi bulmaya çalıştığını biliyor ve ulaştığın bilgileri, onu senden önce kendisi bulmak için kullanıyor. Adamları iş üstünde... Belki de onu çoktan bulmuşlardır."

Kai'nin açılan gözleri ona kenetlenmişti.

"Ve sen de biliyorsun ki," diye devam etti Cinder, Kai'nin araya girmesine izin vermeyerek, "kraliçe, prensesi bulmaya çalıştığın için seni asla affetmeyecektir." Cinder yutkundu. "Onunla evlenirsen, kraliçe amacına ulaştığı anda seni... Seni öldürecek Kai."

Kai'nin yüzünden tüm kan çekildi. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

Cinder derin bir nefes aldı, sanki tüm gücünü bu ana ulaşmak için harcamıştı ve bütün bu konuşmayı yapmak, onu tüketmişti. "Nainsi'nin içinde bulduğum D-COMM çipi sayesinde. Bu kız... Bir programlamacı... Biraz karışık." Tereddüt etti. Belki de fırsatını bulmuşken, çipi Kai'ye teslim etmeliydi.

Kai, kızdan daha fazla bilgi edinmeyi başarabilirdi. Fakat baloya yetişme telaşı içinde, çipi baldırındaki hazneye tıkmıştı. Midesi kasıldı. Çipi şu anda oradan çıkarmak demek, hem Kai'ye hem de etraftaki herkese bir sayborg olduğunu ilan etmek anlamına gelecekti.

İçinde büyüyen sıkıntıyı bir kenara ittirerek yutkundu. Dünyadaki en önemli şey kendi gururu muydu?

"Gidebileceğimiz bir yer var mı?" diye sordu. "Kalabalıktan uzak bir yer mesela? Sana her şeyi anlatacağım."

Kai çevresine bakındı. Dans ederken, farkında olmadan salonun diğer tarafına doğru gelmişlerdi ve şu anda kraliyet bahçesine açılan devasa kapıların önünde duruyorlardı. Basamakların hemen sonunda duran bir söğüt ağacı sağanak yağmurla yıkanırken, yakınlardaki ufak bir havuzcuk taşmaya başlamıştı. Fırtına gürültüsü neredeyse orkestranın sesini bastıracak kadar yüksekti.

"Bahçe?" diye sordu Kai ama daha o kıpırdayamadan, aralarına bir gölge düştü. Başını kaldıran Cinder, bir kraliyet memurunun mutsuz ifadesiyle göz göze geldi. Kai'ye bakan adam, dudaklarını öyle bir güçle sıkmıştı ki rengi beyaza çalmıştı. Cinder'ı görmezden geldi. "Majesteleri," dedi, somurtkan bir yüzle. "Zamanı geldi."

BÖLÜM

Otuz Beş

CINDER ADAMI BAŞTAN AYAĞA SÜZDÜ, İNTERNET bağlantısıyla edindiği bilgilere göre, bu adam Kraliyet Danışmanı Konn Torindi. “Geldi mi?” dedi Cinder, Kai’ye dönerek. “Neyin zamanı?”

Kai ona biraz özür diler gibi, biraz da korku dolu bir bakış attı. Cinder’ın midesi kasıldı. Doğu Ulusları Topluluğunun kaderini mühürleme zamanı gelmişti.

“Hayır,” diye tısladı. “Kai, bunu yapamazsın...” “Majesteleri,” dedi Konn Torin, hâlâ Cinder’la göz teması kurmayı reddederek. “Sizi özgür bıraktım ama bu işi nihayetine erdirmenizin vakti geldi. Kendinizi utandırıyorsunuz.”

Kai’nin bakışları yere düştü, sonra gözlerini yumdu ve alnını ovuşturdu. “Sadece birkaç dakika. Düşünmek için birkaç dakikaya ihtiyacım var.”

“Birkaç dakikamız kalmadı. Bunu defalarca konuştuk...” “Yeni bilgiler aldım,” dedi Kai, sert bir sesle. Konn Torin’in yüzü karardı ve Cinder’a şüpheli bir bakış fırlattı. Cinder, adamın onaylamaz bakışları karşısında büzüldü -ama en azından bir kere olsun, bu bakışın sebebi bir sayborg olması değil, imparatorun dikkatine değmeyecek, sıradan bir kız olmasıydı.

Ve Cinder i adama katılmadan edemedi.

Danışman ona aldırmadı. “Tüm saygımla majesteleri, artık aşk böceği bir genci oynama lüksüne sahip değilsiniz. Artık insanlarınıza karşı birtakım sorumluluklarınız var.”

Ellerini iki yanına düşüren Kai, Konn Torin’in bakışlarına boş gözlerle karşılık verdi. “Biliyorum,” dedi. “Onlar için en iyisi neyse, onu yapacağım.”

Cinder eteğini ellerinde topladı, umutlanmaya başlamıştı. Kai onun uyarılarının önemini anlamıştı. Levana ile evleneceğini açıklamanın nasıl bir hata olacağını iyi anlamıştı. Cinder görevini başarmıştı.

Auna sonra Kai yüzünü kıza çevirdi ve alnında oluşan derin kırışıklar arasına kazınmış çaresizlik karşısında, Cinder'ın tüm umudu kayboluverdi. "Beni uyardığın için sağ ol Cinder. En azından artık biliyorum."

Cinder başını salladı. "Bunu *yapamazsın* Kai."

"Tercih şansım yok. Bizi yok edebilecek bir ordusu ve ihtiyacımız olan bir antidotu var... Şansımı denemek zorundayım.

Cinder bu sözler karşısında, sanki Kai'nin onu az önce koruduğu darbeyi yemişçesine geriledi. Kai, Kraliçe Levana ile evlenecekti. Kraliçe Levana imparatoriçe olacaktı.

"Üzgünüm Cinder."

Kai de en az Cinder'ın hissettiği kadar yıkılmış görünüyordu. Ama Cinder'ın vücudu müthiş bir ağırlıkla yerinden kıpırdayamaz hâle gelmişken, Kai başım dikleştirip yürümeye, başlayacak gücü kendinde bulmuştu. Salonun sonundaki platforma, baloya katılanlara, aldığı kararı açıklayacağı yere doğru uzaklaşmaya başladı.

Cinder onun fikrini değiştirmesini sağlayacak herhangi bir şey düşünmeye çalıştı. Ama ne?

Kai, onunla evlense bile Levana'nın yine de bir savaş başlatacağını biliyordu. Evlendikten sonra muhtemelen onu öldürmeye çalışacağını da biliyordu. Büyük ihtimalle, kraliçenin yaptığı zalimlikler konusunda Cinder'dan çok daha fazla bilgisi vardı ama bunlar hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Bir şekilde Kai, yine de böylesi bir ittifakın, zarardan çok yarar sağlayacağını düşünecek kadar saftı. Ve ittifakın gerçekleşmesinin önüne geçmeye niyeti yoktu.

Evlilik ittifakını önlemeye gücü olan diğer tek kişiyse, kraliçenin kendisiydi. Cinder'ın kalbi sıkıştı.

Daha ne yaptığını bile anlamadan, Kai'nin peşinden koşturmuştu. Dirseğinden kavrayarak onu döndürdü ve yüzüne bakmasını sağladı. Hiç tereddüt etmeden kollarını boynuna doladı ve Kai'yi öptü.

Donup kalan Kai'nin vücudu, en az ona yaslanmış kızınki kadar katıydı ama dudakları yumuşak ve sıcaktı. Cinder bunun kısa bir öpücük olmasını amaçlamıştı ama kendini geri çekemediğini fark etti.

Tüm vücudunu saran kıvılcımlar, kablo ve kaslarından geçen bir elektrik akımı gibiydi. Ve bu, şaşırtıcı, hatta biraz da korkutucu olmasına rağmen, hiç de kötü bir his değildi. Şimdiki kıvılcımlar, onu bayıltmamış, onu içeriden yakmakla tehdit etmemişlerdi.

Ümitsizlik duygusu havaya karıştı ve çok kısa bir an için bile olsa, başka hiçbir şeyin bir önemi kalmadı. Cinder sadece istediği için onu öpüyordu. Kai'nin de bunu anlamasını istiyordu.

Kai'nin de ona karşılık vermesini ne kadar istediğini fark etmesi için, bunu yapmayacağını anlayana kadar beklemesi gerekmişti.

Cinder kendini geri çekti, içindeki saf enerjiyle hâlâ titreyen elleri, bir an için Kai'nin omzunda durmaya devam etti.

Kai dudakları açılmış bir şekilde, hayretle ona bakıyordu ve Cinder'ın aklına gelen ilk tepki özürler dileyerek gerilemek olsa bile, yutkunarak bu isteğini bastırdı.

"Belki," dedi, sesini herkesin duyabileceği kadar yükselterek. "Belki de bana âşık olduğunu duyduğu zaman, kraliçe evlenme teklifini geri çevirir!"

Kai'nin kaşları havaya kalktı. "Sen ne..."

Yanındaki danışmanı tıslamasına bir nefes aldı ve kalabalıktan hayret dolu sesler yükseldi. Cinder, müziğin yine kesildiğini fark etti. Müzisyenler ayağa kalkmış, neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorlardı.

O tuhaf an, oldukça neşeli bir kahkahayla bölündü. Bir çocuğun masumane kakırtılarıyla dolu bile olsa, sesi duymak Cinder'ın tüylerini diken diken etmişti.

Ellerini Kai'nin omzundan geri çekti ve yavaşça döndü. Diğer insanlar da bir kuklacının idare ettiği kuklalar gibi senkronize bir hareketle, yüzlerini sese doğru çevirdi. Ve karşılarında Kraliçe Levana duruyordu.

Kraliçe, bahçeye açılan kapılardan birinin yanındaki bir sütuna yaslanmıştı. Bir elinde altından bir şarap kadehi tutarken, diğerinin parmaklarını gülümseyen, kırmızı dudaklarına bastırmıştı. Mükemmel bir fiziğe sahipti. Üstüne yaslandığı sütunla aynı taştan oyulmuş olsaydı bile, daha iyi bir duruşa sahip olamazdı. Üstündeki mavi elbisesi, büyük ihtimalle ufak elmaslarla süslenmişti. Ve elmasların ışıltısı, yaz geceleri gökyüzünde beliren yıldızları hatırlatıyordu.

Cinder'ıngörüşünde turuncu bir ışık yanıp sönmeye başladı. Kraliçenin göz boyaması, sonu olmayan bir yalan.

Kraliçenin yanı sıra, tıpkı bir mum alevini andıran, parlak kızıl saçlara sahip bir Aycı muhafızı da kapı girişinde durmuştu. Saray sihirbazı üniformaları giyinmiş bir adam ve kadın da yakınlarda durmuş, kraliçenin emirlerini bekliyorlardı. Ayaların her biri çarpıcı bir güzelliğe sahipti ama kraliçelerinin aksine, onların güzelliği bir illüzyondan ibaret değilmiş gibiydi. Cinder bunun Ay Ülkesi tahtına hizmet etmenin bir ön koşulu olup olmadığını merak etti -veya mükemmel bir cilt ve parlak gözlerle doğmamış evrendeki tek Aycının kendisi olup olmadığını.

"Etkileyici bir saflık," dedi kraliçe, ufak bir kahkaha daha attıktan sonra. "Kültürümüzü yanlış anlamış olmalısın. Ay Ülkesi'nde, tek eşliliğin son derece ilkel bir duygusallıktan başka bir şey olmadığını düşünürüz. Müstakbel kocamın bir başka, derken durakladı ve siyah

gözleriyle Cinder'ı baştan ayağa süzdü, "kadına âşık olmasını neden umursaycıyım ki?"

Kraliçenin gözleri sanki onu delip geçermiş gibi bakarken, Cinder'ın boğazı dehşetle düğümlendi. Kraliçe, onun bir Aycı olduğunu biliyordu. Anlamıştı.

"Beni asıl endişelendiren," diye devam etti Kraliçe Levana. Bir ninni tatlılığındaki sesi, sonraki kelimeleri sarf ederken bir bıçak keskinliğini aldı, "Nişanlımın, oldukça önemsiz bir içi boşa âşık olması. Haksız mıyım?"

Gözleri Cinder'a çevrilmiş sihirbazlar da onaylarcasına başlarını salladılar. "Kesinlikle bir içi boş gibi kokuyor," dedi kadın olan.

Cinder burnunu kırıştırdı. Dr. Erland'ın dediğine göre, kendisi aslında bir içi boş değildi. Kadının sadece ona hakaret etmek amacıyla mı böyle söylediğini merak etti. Veya belki de arabadan üstüne sinen benzin kokusunu alıyordu.

Birdenbire, Cinder'ın internet bağlantısı, kadının kimliğini tanımladı. Cinder hakareti unutuverdi. Kadın, haftalardır Yeni Pekinde bulunan Aycı diplomatıydı. Fotoğrafları haberlerde defalarca kare kare yer almıştı. Ama Cinder haberlere pek dikkat etmemişti.

Ay Kraliçesinin baş sihirbazı Sybil Mira.

Hanımım Sybil, demişti D-COMM çipi vasıtasıyla konuştuğu kız. O kızı casusluğa zorlayan, çipi Nainsi'nin içine yerleştiren, işte bu kadındı.

Cinder rahatlamaya çalıştı. Damarlarına dolan tüm bu adrenalin yüzünden kontrol panelinin hâlâ kısa devre yapmaması bile şaşırtıcıydı. Elinde kendini koruyabileceği bir silah, hatta ufak bir tornavida olması için bile neler verirdi -şu işe yaramaz ayak ve incecik ipek eldivenler dışında herhangi bir şey.

Kai, Cinder'ın yanından ayrıldı ve kraliçeye doğru koşturdu. “Bu rahatsızlıktan dolayı özür dilerim majesteleri,” dedi. Cinder, Kai'nin ağzından çıkanları zar zor işitebiliyordu ama sonra işitme ara yüzünü ayarladı. “Ama misafirlerimizin önünde bir olay çıkarmayalım.”

Balo salonunun sıcak ışığı, kraliçenin kömürden gözlerinden yansıdı. “Benim yardımım olmadan da olay çıkarma konusunda zaten oldukça yetenekliymişsin gibi görünüyor.” Gülüşü, oyuncu bir kıkırdamaya döndü. “Ah Tanrım, sanırım bu kararsızlığın, beni tahmin ettiğimden de çok yaraladı. Bense bu akşamki tek şahsi davetlinin ben olduğumu sanıyordum.” Kraliçe tekrar Cinder'ın yüzünü süzdü. “Onun benden daha güzel olduğunu düşünüyor olamazsın.” Uzandı ve bir tırnağını Kai'nin çenesinde gezdirdi. Kai kendini geri çekti. “Ah canım, kızarmana mı sebep oldum?”

Kai kraliçenin elini iterek uzaklaştırdı ama daha bir cevap veremeden önce, kadın yüzünde bir tiksinti ifadesiyle Cinder'a döndü. “Senin adın nedir çocuğum?”

Cinder acılı bir şekilde yutkundu ve adını ağzından zar zor itekleyebildi. “Cinder.”

“*Cinder.* "Kraliçe küçümseyen bir kahkaha attı. “Ne kadar da yerinde bir isim. Kül anlamına geliyor, değil mi? Kir. *Pas.*”

“Bu kadarı yeter...” diye başladı Kai ama Levana, ona aldırmadan, pırıltılı eteğini savura savura yanından geçti. Sanki verdiği bu güzel parti için prense teşekkür etmeye hazırlanıyormuş gibi, elindeki şarap kadehini havada tutuyordu.

“Söyle bana Cinder,” dedi. “Bu adı hangi zavallı dünyalı çocuktan çaldın?”

Cinder'ın eli birkaç saat önceki yersiz müdahalesinin ardından çok hafifçe sızlayan bileğine gitti ve kimlik çipini saklayan etiyle, ipek eldiveni kavradı. İçine bir korku doldu.

Kraliçe havayı kokladı. "Siz içi boşlar," dedi, sesini herkesin duyması için yükselterek. "Çok akıllı olduğunuzu sanırsınız. Demek ölü bir Dünyalının bileğinden kimlik çipini aşırdınız. Demek hükümetin bilgi sistemlerine sızmayı başardınız. Demek artık bir insan olduğunuzu, herhangi bir olay çıkmadan yaşayıp gidebileceğinizi sanıyorsunuz. Sizler aptalsınız."

Cinder çenesini sıktı. Dünyalı bir sayborg olmak dışında herhangi bir anısı olmadığı açıklamak istiyordu. Ama bu açıklamasını kime yapacaktı ki? Kraliçeye olmadığı kesindi. Ve Kai de... Kai bir ona bir kraliçeye bakıyor ve Levana'nın söylediklerine bir anlam vermeye, bulmacanın parçalarını birleştirmeye çalışıyordu.

Kraliçe, yüzünü imparatora döndü. "Sadece Aycıları barındırmakla kalmıyor, onlarla oynaşıyorsunuz da. Beni hayal kırıklığına uğrattınız majesteleri." Dilini şaklattı. "Bu kızın ülke sınırlarınız içinde yaşadığı gerçeği, Gezegenlerarası Mutabakatı ihlal ettiğinizin kanıtıdır. Böyle bir kaideye saygısızlık edilmesini oldukça ciddiye alırım imparator Kaito. Hatta bu, bir savaş sebebi bile olabilir. Bu vatan haininin derhâl gözaltına alınmasını ve Ay Ülkesi'ne iade edilmesini talep ediyorum, Jacin?"

Bir saniye sonra, en az diğerleri kadar yakışıklı, uzun sarı saçları ve buz mavisi, ciddiyet timsali gözlere sahip bir Aycı muhafızı, kalabalığın içinden öne çıktı. Herhangi bir uyarıda bulunmadan Cinder'ın bileklerini kavradı ve kızın sırtında birleştirdi. Cinder keskin bir nefes verdi ve gözleri, etraflarını saran kalabalığın üstünde, bir oraya bir buraya bakındı. İnsanlardan panik nidaları yükseliyordu.

"Dur!" Kai, Cinder'ın yanına koştu ve kızın dirseğini tuttu. Onu kendine doğru çektiğinde Cinder sendeledi ama muhafız, kavrayışını bir parça bile gevşetmemişti.

Muhafız, Cinder ı kendine geri çekti ve kızın kolu ipek eldivenler yüzünden kayganlaşmış olduğundan, kolayca Kai'nin elinden sıyrıldı. Cinder kendini Aycı muhafızın bedenine yapışmış hâlde buldu.

Sırtından hissedebildiği kadarıyla, adamın göğüs kafesi, sanki taştan yapılmıştı. Cinder başında hafif bir uğultu hissediyordu. Sanki saçları statik elektrikle yüklenmişti.

Büyü, diye fark etti. Duyduğu ses, adamın içindeki biyoelektriğin uğultusuydu. Acaba bir Aycıya bu kadar yaklaşan herkes bu sesi duyabiliyor muydu, yoksa bu, yeteneğinin uyanmaya başladığını gösteren bir başka işaret miydi?"

"Onu serbest bırakın!" dedi Kai, kraliçeye dönerek. "Bu çok saçma. O bir kaçak değil. Hatta bir Aycı bile değil. Sadece bir mekanik ustası!"

Levana, incecik kaşlarından birini kaldırdı. Parıldayan gözleri Kai'den uzaklaştı ve hem güzel hem de zalim bir edayla, içini görmek ister gibi Cinder'a baktı.

Cinder'ın omurgası ısınmaya başlamıştı ve giderek daha fazla ısınıyordu. Kısa devre yapacağından korktu. Birden büyük bir acı duyacak, yere yığılacak ve tamamen aciz duruma düşecekti.

"Evet Cinder?" dedi Kraliçe Levana, elindeki şarabı sallayarak. "Kraliyetten gizlediğin sırlar varmış gibi görünüyor. Hakkındaki iddiamı çürütmek ister misin?"

Kai yüzünü Cinder'a çevirdi. Cinder ona bakmıyor ama Kai'nin çaresizlik içinde olduğunu hissedebiliyordu. Cinder sadece kraliçeye odaklanmış, nefretle sıktığı çenesine ağrılar girmeye başlamıştı.

Doğrusu bu aşağılanmaya bir de gözyaşlarının eşlik etmediğine memnundu. Yanaklarına kan oturmadığı için ne kadar öfkelendiğinin anlaşılamamasına memnundu. Kendine kalan bir parça haysiyete tutunurken, nefret ettiği bu sayborg vücudunun, en azından bir defa olsun işe yaramış olmasından memnundu. Kraliçeye mağrur bir bakış fırlattı. Retina ekranı panik içinde, artan adrenalin seviyesini ve hızlanan nabzını göstermeye başladı. Gözünün önünde bir sürü uyarı işareti belirdi ama Cinder hiçbirine aldırmadı. Şaşırtıcı bir şekilde sakindi.

“Eğer Dünya’ya getirilmeseydim,” dedi, “senin yönetimin altındaki bir köle olurdum. Kaçırıldığım için özür dilemeyeceğim.” Gözünün ucuyla, Kai’nin yüzünün düştüğünü, inkar edilemez gerçekle yüzleştiğinde gözlerinin şaşkınlıkla açıldığını gördü. Genç adam, bunca zamandır bir Aycıya kur yapmıştı. Şok içindeki kalabalıktan bir çığlık yükseldi. Birkaç kişi hayretle nefes aldı ve tok bir ses duyuldu. Adri bayılmıştı. Yutkunan Cinder, omuzlarını dikleştirdi.

“Ben özür duymak istemiyorum,” dedi Levana, kötücül bir gülümsemeyle. “Sadece hayatındaki yanlışlıkları, hızlı ve kesin bir şekilde düzeltmek istiyorum.”

“Beni öldürmek istiyorsun.”

“Ne kadar da zeki bir kız. Evet, istiyorum. Sadece seni değil, senin gibi olan herkesi. Siz içi boşlar, toplumu tehdit eden yaratıklarsınız. Kültür ideallerimize karşı bir tehlikesiniz.”

“Neden? Diğerlerine yaptığın gibi, sana tapınmamız için beynimizi yıkayamadığından mı?”

Kraliçenin dudakları gerildi ve yüzündeki ifade bir taş kadar sertleşti. Sesi yükseldi ve konuştuğunda oda buz kesti. O sırada arkasındaki cama vuran bir yağmur dalgası da pencerenin sallanmasına sebep oldu.

“Sadece kendi insanlarım adına konuşmuyorum, Dünyalılar adına da konuşuyorum. Siz içi boşlar, bir tür vebasınız.” Durakladı, sanki her an gülmek üzereymiş gibi, gözlerine bir hafiflik ifadesi yerleşti. “Hem de görünen o ki, kelimenin tam anlamıyla.”

“Kraliçem,” dedi siyah saçlı kadın, “vatandaşlarınız arasında böylesine bir yıkıma yol açan mavi ateş hastalığına atıfta bulunuyor. Ve tabii, sizin asil ailenizde de yıkıma yol açan... imparator Rikan’ın ruhu huzur içinde.

“Şimdi bunun ne alakası var?” dedi Kai.

Kadın ellerini ceketinin çan şeklindeki kollarının içine çekti. "Parlak bilim adamlarınız henüz bu sonuca varamadı mı? Yeteneksiz Ayaların çoğu, letumosis taşıyıcısıdır. Bu hastalığı Dünyaya onlar getirdi. Ve görünen o ki ölümlere aldırmadan bu hastalığı yaymaya da devam etmişler."

Cinder başını salladı. "Hayır," dedi. Kai yüzünü ona çevirdi ve bilinçsiz bir şekilde bir adım geriledi. Cinder başını daha sert bir şekilde salladı. "Onların bundan haberi yok. Nasıl bilebilirler ki? Ve bilim adamları bu durumun tabii ki farkındalar ama vebaya bir çare bulmaktan başka ne yapabilirler ki?"

Kraliçe tiz bir kahkaha patlattı. "Tüm savunman, cehalet mi? Ne kadar da klişe. Gerçekleri gör artık, senin hayatta olmaman gerekiyor. Böylesi herkes için daha iyi."

"Ve bilgin olsun diye söylüyorum," dedi Cinder, sesini yükselterek, "ben bir içi boş değilim."

Kraliçe hiç de ikna olmamış bir tavırla yüzünü buruşturdu. "Bu kadarı yeter," dedi Kai. "Onun nerede doğduğu umurumda değil. Cinder, Doğu Ulusları Topluluğunun bir vatandaşıdır. Tutuklanmasına izin vermeyeceğim."

Levana, bakışlarını Cinder'dan ayırmadı. "Bir kaçağı barındırmak savaş sebebidir genç imparator. Bunu biliyorsunuz." Retina ekranı gözlerinin önüne anlamsız bir diyagram çizmeye başladığında, Cinder'ın görüşü hafifçe karardı. İçinden bir küfür savurarak gözleri sımsıkı yumdu. Beyin fonksiyonlarında bir arıza yaşamak için hiç de uygun bir zaman değildi.

"Ama belki," dedi kraliçe, "bir tür anlaşmaya varabiliriz." Cinder gözlerini açtı. Karartı devam ediyordu, ama bulanık diyagram ortadan kaybolmuştu. Bakışlarını tekrar kraliçeye çevirdi ve kadının dudaklarının zalim bir edayla kıvrılmış olduğunu gördü.

“Bu kız senin onu *sevdiğini* düşünüyormuş gibi görünüyor ve işte, ona olan sevgini kanıtlamak için eline bir şans geçti.” Cilveli bir şekilde kirpiklerini titreştirdi. “Peki, söyleyin bana majesteleri, onun için pazarlık yapmaya hazır mısınız?”

BÖLÜM
Otuz Altı

PAZARLIK MI?” DEDİ KAL “ONUN HAYATI İÇİN Mİ?”

“Politika dünyasının gerçekleri.” Levana, şarabından bir yudum aldı. Dudaklarındaki kan kırmızı renge rağmen, bardakta herhangi bir ruj izi bırakmamıştı.

“Bu türden bir tartışmanın ne yeri ne de zamanı,” dedi Kai, neredeyse kükrercesine.

“Öyle mi? Oysa bu tartışma bana, bu salondaki herkesi ilgilendiren bir konuymuş gibi geliyor. Sonuçta barış istiyorsun. Halkını güvende tutmak istiyorsun. Her ikisi de takdire şayan hedefler.” Bakışları Cinder’a kaydı. “Aynı zamanda, bu bahtsız yaratığı da kurtarmak istiyorsun. O zaman öyle olsun.”

Cinder’ın kalbi gümledi. Bakışlarını Kai’ye odaklarken, görüşü titreşir gibi oldu.

“Ya sen?” dedi Kai.

“Ben imparatoriçe olmak istiyorum.”

Muhafızın kavrayışı altındaki Cinder debelendi. “Hayır Kai. Bunu yapamazsın.”

Kai yüzünü kıza çevirdi. Gözlerinde kargaşalı bir ifade hâkimdi.

“Bu herhangi bir şeyi değiştirmeyecektir,” dedi Cinder. “Değiştirmeyeceğini sen de biliyorsun.”

“Sustur onu,” diye emretti Levana.

Muhafız bir eliyle Cinder’ın ağzını kapadı ve onu iyice göğsüne doğru çekti. Ama kızın yalvaran gözlerle Kai’ye bakmasını önleyemezdi. *Bunu yapma. Buna değmeyeceğini sen de iyi biliyorsun.*

Kai bahçe kapısı önünde volta atmaya başladı. Birkaç saniye boyunca, dışarıda kükreyen fırtınayı seyretti, omuzları titriyordu. Sonra döndü ve bakışlarını salonda gezdirdi. Altınlar, inciler, ipek ve taftadan oluşan bir renk cümbüşü. Etrafını saran, kafası karışmış, korkmuş yüzler. Geleneksel balo. 126 yıllık barış.

Tuttuğu nefesini bıraktı ve omuzlarını dikleştirdi. “Kararımı yeterince açık bir şekilde ifade ettiğimi sanıyordum. Sadece birkaç saat önce, halkıma onları güvende tutmak için her şeyi yapacağımı söyledim. Hem de her şeyi.” Her iki elini, avuçları yukarı bakacak şekilde kraliçeye doğru uzattı. “Hemen burada kabul ediyorum ki Ay Ülkesi tüm Dünya Krallıkları’nın toplamından bile daha fazla bir güce sahip. Ve sizinle güç yarıştırmak için bir istek duymuyorum. Aynı zamanda, sizin kültürünüz ve insanlarınız hakkında fazla bir bilgim olmadığını ve onları yönetme tarzınızı eleştirmeye bir hakkım olmadığını da kabul ediyorum. Her zaman onların iyiliğini düşündüğünüze inanıyorum.” Bakışları Cinder’ın gözleriyle buluştu. Omuzlarını arkaya attı. “Ama Doğu Ulusları Topluluğunun aynı şekilde yönetilmesine izin veremem. Barış istiyoruz ama bunun için özgürlüğümüzden vazgeçmeyeceğiz. Sizinle evlenemem. Evlenmeyeceğim.”

Odadaki tüm hava çekildi, insanlar fısıldaşmaya başladılar. Cinder’ın içi rahatlamıştı, ama Kai’nin bakışlarını yakaladığında, bu rahatlığı anında yok oldu. Kai bundan daha bedbaht görünemezdi. Cinder’a baktı ve dudaklarını oynatarak sessizce, “Üzgünüm,” dedi.

Cinder ona her şeyin yolunda olduğunu söyleyebilmeyi istedi. Anladığını. En başından beri vermesi gereken kararın bu olduğunu ve hiçbir şeyin bu gerçeği değiştiremeyeceğini.

Uğruna bir savaş başlatmaya değmezdi.

Levana'nın dudakları incelmişti. Çenesini hafifçe sıktığını gösteren bir şekilde, kulaklarının azıcık gerilemesi dışında, yüzündeki ifadede bir değişiklik olmadı.

Cinder'ın görüşünün bir köşesinde retina tarayıcı deli gibi yanıp sönüyor, bir sürü sayı ve veri parçası akıp gidiyordu. Ama Cinder, sinir bozucu bir sivrisineği yok sayar gibi, bu ekranı da yok saydı.

"Kararını verdin mi?"

"Evet," dedi Kai. "Kız... Kaçak, buradan ayrılacağınız vakte kadar hapiste tutulacak." Sanki bu kararı kendi kendine de açıklar gibi çenesini yukarı kaldırdı. "Size saygısızlık etmek istemedim majesteleri. Uygun bir müttefiklik için görüşmelere devam edebilmemizi tüm kalbimle diliyorum."

"Edemeyiz," dedi Levana. Elindeki kadeh parçalandı ve her yere kristal parçacıkları saçıldı. Cinder havaya sıçradı, insanlar çığlıklar atarak gerilediler. Ama Aycı muhafızı, bir heykel kadar tepkisizdi. "Taleplerim, babanıza oldukça açık bir şekilde belirtilmişti. Size de açık bir şekilde belirtildi ve beni reddetmekle aptallık yapıyorsunuz." Kadehin elinde kalan sapını sütuna doğru fırlattı. Parmaklarından şarap damlıyordu. "Taleplerimi reddetme konusunda kararlı mısınız?"

"Majesteleri..."

"Soruma cevap verin."

Cinder'ın retina görüntüsü aydınladı ve sanki kraliçenin üstüne bir spot ışığı tutulmuş gibiydi. Cinder keskin bir nefes aldı. Dizlerinin bağı çözüldü ve muhafızın üstüne yığıldı. Muhafız ise onu ayağa geri çekiştirdi.

Hayal gördüğüne emin olan Cinder gözlerini yumdu, sonra tekrar açtı. Diyagram, kendini yeniden hizaladı. Çizgiler, Levana'nın yüzündeki açılara odaklanmıştı. Koordinatlar, kadının gözlerinin yerini, burnunun uzunluğunu, alnının genişliğini gösteriyordu. Mükemmel bir

kadın yüzü üstüne çizilmiş mükemmel bir illüstrasyon... Ama buna rağmen ikisi, birbirinin aynı değildi.

Cinder tartışmanın sona erdiğini fark ettiğinde, hâlâ hayretle kraliçeye bakıyor, tarayıcısının gösterdiği bütün bu çizgi ve açıları anlamlandırmaya çalışıyordu. Az önceki tepkisi o kadar büyük olmuştu ki artık herkes yüzünü ona çevirmişti.

“Yıldızlar aşkına,” diye fısıldadı. Retina tarayıcısı, kraliçenin illüzyonunun ötesini görüyordu. Aycı göz boyamasından etkilenmemiş bir şekilde, kraliçenin yüz hatlarını, kusurlarını, orantısızlıklarım tespit edebiliyordu. “Gerçekten de bir illüzyonmuş. Aslında güzel falan değilsin.”

Kraliçenin rengi attı. Dünya sanki, Cinder’ın görüşündeki diyagramların, kraliçenin sırrını açık eden ufak noktacıkların ve ölçüm değerlerinin etrafında donmuş gibiydi. Kraliçenin göz boyamasını hâlâ görebiliyordu; çıkık elmacık kemikleri, dolgun dudaklar... Ama bütün bunlar, artık diyagramın ona sunduğu gerçekliğin altından görünüyordu. Kadına baktıkça, retinası da daha fazla ölçüm yapıyor ve Levana’nın gerçek yüz hatlarını iyice belirginleştirmeye devam ediyordu.

Cinder bu yavaşça açığa çıkan görüntüye kendini o kadar kaptırmıştı ki, Levana’nın, uzun parmaklarını kıvırmaya başladığını fark etmemişti. Havadaki gerilimin neredeyse elle tutulur bir hâle gelmesiyle beraber, Cinder da dikkatini görüşündeki çizgilerden ayırdı.

Kraliçe parmaklarını oynattı. Muhafız geriye çekilerek Cinder’ın bileklerini bıraktı.

Cinder ayaklarını tekrar yere basarken öne doğru sendelemekten zor kurtuldu ama bu sırada eli, sanki kendi başına hareket edercesine arkaya uzandı ve muhafızın belindeki silahı kapıverdi.

Cinder doğruldu, bir anda metal elinde silahın ağırlığını hissetmek, onun için de beklenmedik bir gelişme olmuştu.

Sanki bu silah onun bir parçasıymışçasına, parmağı tetiğine gitti. Silah, eline oldukça iyi oturmuştu. Ama aslında öyle olmamalıydı, çünkü daha önce hiçbir silah tutmamıştı.

Kalbi güm güm çarptı.

Cinder silahı kaldırdı ve namlusunu şakağına dayadı. Ağzından titrek bir haykırış koptu. Çatlamış dudaklarına bir parça saç düştü. Gözleri sol tarafa gitti ama silahı veya onu tutan hain elini görmekten yoksundu. Kraliçeye, kalabalığa, Kai'ye baktı.

Onu ölümle tehdit eden silahı tutan kolu dışında, vücudunun kalan her şeyi tir tir titriyordu.

"Hayır! Onu bırak!" Kai, Cinder'ın yanına koşturarak kızın dirseğini kavradı ve kolunu başka bir yana çekmeye çalıştı. Ama Cinder, bir heykel kadar katılaşmıştı. "Onu serbest bırak!" "K-Kaidiye geveledi Cinder, dehşet içinde. Elini, silahı bırakmaya, parmağını tetikten uzaklaşmaya ikna etmeye çalıştı ama bir işe yaramadı.

Gözlerini sımsıkı kapadı. Başına bir zonklama girdi. **ADRENALİN, KORTİZON, GLUKOZ SEVİYESİNDE YÜKSELME VAR. KALP RİTMİ HIZLANIYOR. NABIZ ARTIYOR. UYARI, UYARI...**

Parmağı bir an için seğirdi, sonra tekrar taş kesildi.

Silahın çıkaracağı sesi hayal etti. Akacak kanı hayal etti. Beyninin kapandığını, hiçbir şey hissetmediğini hayal etti.

BİYOELEKTRİK KONTROLÜ TESPİT EDİLDİ.

KARŞI DİRENÇ PROSEDÜRÜ BAŞLATILIYOR.

3...2...

Parmağı yavaş ama çok yavaş bir şekilde tetiği çekmeye başladı.

Omurgasında bir alev parlaması oldu, tüm sinirleri ve kabloları boyunca ilerleyerek metal uzuvlarına kadar yayıldı.

Cinder bir çığlık attı ve silahı başından uzaklaşmaya zorladı. Kolu düz bir şekilde tavana doğru kalktı. Cinder mücadeleyi bıraktı ve tetiği çekti. Üstteki bir avize, etrafa cam ve kristal parçaları, kıvılcımlar saçarak parçalandı.

İnsanlar çığlık atmaya ve çıkışlara doğru koşturmaya başladı. Cinder dizlerinin üstüne yığıldı ve silahı karnına bastırmış hâlde iki büklüm oldu. Acı dalgası yüzünden körleşti. Başında binlerde havai fişek patlıyordu. Sanki vücudu tüm sayborg parçalarından kurtulmaya çalışıyormuş gibiydi. Acı patlamaları, kıvılcımlar ve duman, kızın etini kasıp kavuruyordu.

Tüm kargaşa üstünden kulaklarına ulaşan Kai'nin sesi, acının azaldığım fark etmesini sağladı. Teni, sanki birisi onu fırınlamışçasına yanıyordu ama en azından acı ve alevler onu içeriden kavurmaktan ziyade dışına doğru ilerlemiş, tenine ve parmak uçlarına yayılmıştı. Gözlerini açtı. Görüşünde beyaz noktacıklar vardı. Retina ekranı, kırmızı renkli uyarı mesajları veriyordu. Görüşünün bir kenarında, test ve ölçüm değerleri akıp gidiyordu. Vücut ısısı çok yükselmişti, kalp atışları çok hızlanmıştı, nabzı tavana vurmuştu. Kanına sisteminin tanımlayamadığı yabancı bir madde karışmıştı. Ve sistemi, bu maddeyi etkisiz hâle getirmekten acizdi. *Yanlış olan bir şeyler var*, diye bağırıyordu programlaması ona. *İyi değilsin. Hastasın. Ölüyorsun.*

Ama Cinder kendini hiç de ölüyormuş gibi hissetmiyordu.

Öylesine yanıyordu ki üstündeki narin elbisenin alevler içinde kalmadığına şaşırmıştı. Alnındaki ter damlacıkları hafifçe sızlıyordu. Kendini farklı hissediyordu. Güçlü. Dayanıklı. Ateş içinde.

Titreyerek, oturduğu yerde hafifçe doğruldu ve ellerine baktı. Sol elindeki eldiven erimeye başlamış, ısıdan beyazlaşmış yapışkan, metalden elinde ipeksi lekeler oluşturmuştu. Elinin metal yüzeyinde elektrik dalgalarının oynaştığını görebiliyordu. Ama bu dalgaları normal

görüşüyle mi yoksa sayborg görüşüyle mi görebildiğinden emin değildi. Veya belki de ne insan ne de sayborg görüşüyle.

Aycı.

Başını kaldırdı. Dünyaya sanki gri bir sis perdesinin arkasından bakıyordu. Sanki onun dışında herkes donmuştu. Vücudu soğumaya başladı. Teni solgunlaştı, metal uzuvları donuklaştı. Bir aptal gibi, metal elini saklamaya çalıştı. Belki de az önceki patlama sırasında Kai de körleşmişti.

Kraliçeyle göz göze geldi. Gözleri buluştuğunda, Levana'nın öfkesi bir anda kaybolur gibi oldu. Kraliçe keskin bir nefes aldı ve bir adım geriledi. Bir an için, neredeyse korkmuş gibi göründü.

"İmkânsız," diye fısıldadı.

Cinder, bünyesindeki her bir nanobit gücü kullanarak ayağa kalktı ve silahı kraliçeye doğru uzattı. Tetiği çekti. Kırmızı saçlı muhafız araya atlamıştı. Kurşun adamın omzuna saplandı. Levana ise irkilmemişti bile.

Muhafızın zırhı kan içinde kalmaya başladığında, Cinder'ın beyni nihayet vücuduna ayak uydurabilmişti.

Elindeki silahı bıraktı ve koşmaya başladı. Telaş içindeki kalabalığın arasından geçemeyeceğini bildiği için, en yakındaki çıkışa, yani bahçeye açılan devasa kapılara yöneldi. Yerdeki cam parçalarını kardeşinden çaldığı çizmelerinin altında ezerek, muhafızın, kraliçenin, yandaşlarının yanından bir ok gibi geçip gitti.

Taş avluda yankılan ayak sesleri. Bacaklarına sıçrayan bir su birikintisi. Çiseleme hâline geçmiş yağmurun serinletici, taze kokusu. Önünde uzanan basamaklar. On iki adım sonrasında bir zen bahçesi, yüksek bir duvar, geçit, şehir... Ve kaçış.

Beşinci adımında, ayağındaki vidaların kırıldığını işitti. Olması gerektiğinden fazla esnemiş tendonlar gibi, kabloları bir bir kopuverdi.

Bacağının dibindeki güç kaybını hissetti -ki zaten sistemi de beynine çoktan onu kör eden, uyarıcı bir mesaj göndermişti.

Çığlık atarak düşerken, sol eliyle düşüşünü yumuşatmaya çalıştı. Omzunda bir acı patladı ve omurgasına kadar yayıldı. Cinder çakıl taşlı patikaya yapışırken, taşla buluşan metal sesi duyuldu.

Bir yanına uzanmış hâlde yattı. Eldiveni delik deşik olmuştu. Sağ dirseğini saran güzelim krem rengi ipeğin üstünde, kan damlacıkları belirmişti.

Nefes almaya çabaladı. Birden fazlasıyla ağırlaşan başını yere yasladı. Ufak çakıl taşları kafatasına batıyordu. Gözleri gökyüzünü inceledi. Fırtına dağılmış, arkasında Cinder'ın saçma ve kirpiklerine yapışan, sıcak tenini serinleten nemli bir sis bırakmıştı. Dolunay bulutların arkasından yüzünü göstermeye çabalıyor, sanki tüm gökyüzünü yutmayı planlıyormuşçasına yavaşça bulutları dağıtıyordu.

Bir hareketlilik, gözlerini balo salonuna geri çevirmesine neden oldu. Onu tutan muhafız, basamaklara ulaşmış ama sonra olduğu yerde kalmıştı. Bir saniye sonra, adamın yanında Kai belirdi ve hızını kesmek için tırabzanları kavrayarak aniden durdu.

Kai'nin gözleri Cinder'ı içine çekti. Metal parmakların ışıltısını, haşatı çıkmış metal bacağın sonunda sallanan kabloları... Ağzı bir karış düştü ve bir an için midesi bulanırmış gibi göründü.

Basamakların tepesinden daha fazla ayak sesi duyuldu. Sihirbaz üniformasındaki adam ve kadın, bir de az Cinder'ın önce vurduğu, ama kanayan yarasına aldırış bile etmiyor gibi görünen muhafız belirdi. Sonra Kai'nin danışmanı ve en nihayetinde Kraliçe Levana'nın kendisi. Göz boyaması tüm gücüyle geri dönmüştü ama bütün o sahte güzelliği bile, yüzündeki hiddeti gizlemeye yeterli değildi. Işıldayan eteğini elleriyle toplayarak basamakları inmeye, Cinder'a doğru ilerlemeye davrandı. Ama kadın sihirbaz, saygılı bir şekilde eliyle ona engel oldu ve saray duvarlarına doğru işaret etti.

Cinder, kadının işaret ettiği yere baktı.

Üstlerinde bir güvenlik kamerası vardı. Kraliçenin üstünde. Her şeyi görüntüleyen bir kamera.

Cinder'ın kalan son gücü de yitip giderek kızı bitkin ve zayıf hâlde bıraktı.

Kai sanki yaralı bir hayvana yaklaşırmış gibi, tereddütlü adımlarla basamakları indi. Durdu ve Cinder'ın kadife çizmesinden kurtularak, yere düşen paslı sayborg ayağını aldı. Ayağı incelerken çene kasları seğirdi. Belki de ayağı, pazarda ilk tanıştıkları o günden hatırlamıştı. Gözlerini Cinder'a çevirmedi.

Levana'nın dudakları kıvrıldı. "İğrenç," dedi, kameranın görüntüleyemediği kapı girişinden. Sesi oldukça yüksekti ve normalde kullandığı canlı tona kıyasla, biraz zorlama gibiydi. "Ölüm, senin için bir merhamet olur."

"Demek bir içi boş değilmiş," dedi Sybil Mira. "Ama bunu nasıl sakladı?"

Levana alayla gülümsedi. "Fark etmez. Yakında bir ölü olacak. Jacin?"

Sarışın muhafız, Cinder'a doğru bir basamak indi. Cinder'ın az önce yere bıraktığı silahı, tekrar adamın elindeydi.

"Dur." Kai kalan basamakları da indi ve patikaya varınca durdu. Cinder'ın bakışlarına cevap vermek için kendini zorlamış gibi göründü ve başta hafifçe irkildi. Cinder, genç adamın yüzündeki ifadeyi okuyamadı. Kafa karışıklığı, pişmanlık ve inanmazlık arasında gidip gelen bir ifadeydi. Göğsü ağır ağır inip kalkıyordu. Kelimeleri ağzından çıkarmayı başarıncaya kadar iki defa konuşmaya çabaladı. Sonunda başardığında, söyledikleri ise Cinder'ın aklından asla çıkmayacaktı.

"Hepsi bir illüzyon muydu?" diye sordu.

Cinder'ın göğsüne bir acı saplandı ve nefesinin kesilmesine sebep oldu. "Kai?"

"Bütün hepsi benim kafamda mıydı? Bir Aycı yanılsaması mıydı yoksa?"

Cinder'ın midesi kasıldı. "Hayır." Başını hızla iki yana salladı. Sadece birkaç dakika öncesine kadar Aycı yeteneğine sahip olmadığını nasıl açıklayabilirdi ki? Yeteneğini ona karşı kullanmasına ihtimal olmadığını? "Sana asla yalan söyleye.

Cümlesini tamamlayamadı. Evet, ona yalan söylemişti. Kai'nin onun hakkında bildiği her şey bir yalandı. "Üzgünüm," dedi, zayıf bir sesle.

' Kai gözlerini ondan ayırdı, yağmur damlalarıyla parıldayan bahçeyi seyrederken, bir tür teslimiyet içine girmiş gibi göründü. "Sana bakmak, ona bakmaktan bile daha fazla acı verici."

Cinder'ın kalbi ölesiye büzüştü. Cinder, kalbinin atmaktan vazgeçmek üzere olduğuna emindi. Elini yanağına götürdü, ıslak ipeğin tenine değdiğini hissetti.

Çenesini sıkan Kai, yüzünü kraliçeye çevirdi. Cinder genç adamın kırmızı gömleğine, üstüne barışı simgeleyen turna desenleri işlenmiş yakasına baktı. Kai, bir elinde hâlâ sayborg ayağını tutuyordu.

"Gözaltına alınacak," dedi, çok da güçlü sayılmayacak bir sesle. "Onunla ne yapacağımıza karar verene kadar hapiste tutulacak. Ama eğer onu bu akşam öldürecek olursanız, size yemin ederim ki Ay Ülkesi ile ittifak içine girmeyi asla kabul etmeyeceğim."

Kraliçenin bakışları karardı. Kai'nin teklifini kabul etse bile, Cinder önünde sonunda aya geri gönderilecekti. Ve Levana onu eline geçirir geçirmez, kendini bir darağacında sallanırken bulacaktı.

Kai kıza biraz zaman kazandırıyordu. Ama büyük ihtimalle, yeterince uzun bir zaman değil. Neyi amaçladığı hakkında, Cinder'ın

hiçbir fikri yoktu.

Cinder, kraliçenin kendi öfkesiyle olan mücadelesini izledi. Bir göz kırpığı süresinde, hem onu hem de Kai'yi öldürebileceğini biliyordu.

"Benim tutuklum olacak," dedi Levana sonunda. "Ay Ülkesi'ne iade edilecek ve bizim mahkemelerimiz tarafından yargılanacak."

Çeviri: Yani Cinder ölecekti.

"Anlıyorum," dedi Kai. "Buna karşılık olarak, ülkeme veya Dünya ya karşı savaşmayacağınıza söz vermelisiniz."

Levana başını dikleştirdi ve Kai'ye burnunun altından bir bakış attı. "Anlaştık. Bu olay yüzünden Dünyaya savaş açmayacağım. Ama yerinizde olsam, bundan sonra daha dikkatli olurdum genç imparator. Bu akşam sabrımın sınırlarını oldukça zorladınız."

Kai tek bir nefes aldı, başını hafifçe eğdi ve Aycı muhafızlar basamakları inerlerken bir kenara çekildi. Muhafızlar, Cinder'ın bitkin bedenini çakıl taşları üstünden kaldırdı. Cinder ayakta durabilmeye çabaladı ve Kai'ye bir bakış fırlattı. Ne kadar üzgün olduğunu söyleyebileceği kısacık bir an diliyordu. Her şeyi açıklayabileceği tek bir nefes süresi.

Ama muhafızlar Cinder'ı onun yanından sürükleyip götürürlerken, Kai kıza bakmadı. Gözleri, iki eliyle kavradığı, kir içindeki çelik ayaktaydı. Ve ayağı tutan parmakları, sarf ettiği güç yüzünden beyaza çalmıştı.

BÖLÜM
Otuz Yedi

CİN DER GERİYE SIRTI ÜSTÜ UZANMIŞ, BEMBEYAZ hücrenin bembeyaz zemininde parmaklarının tıklamasını dinliyordu. Düşünebileceği onca şey varken, aklına takılıp kalan tek bir an vardı ve sürekli o anı düşünüyordu.

Pazar zamanı, nemli hava, Chang Sacha'nın tatlıları meydana nefis bir koku yaymış. Bütün bunlar olmadan önce -Peony hastalanmadan, Levana Dünyaya gelmeden, Kai onu baloya davet etmeden öncesi. O sadece bir mekanik ustasıydı ve prens ise hiç de etkilenmiyormuş gibi davrandığı karizmatik bir gençti. Ve işte oradaydı, tam karşısında duruyordu. Cinder tek ayağı üstünde sabit durmaya ve hızla çarpan kalbini sakinleştirme' ye çalışmıştı. Kai'nin gözlerine bile bakmaktan bile çekinmiş, sonunda prens öne eğilip onu kendisine bakmaya zorlamış ve gülümsemişti.

İşte.

O an. O gülümseme.

Cinder iç geçirdi ve yeri tıklatan parmaklarını hızlandırdı.

İnternet, balodan görüntülerle kaynıyordu. Netlink bağlantısı sayesinde, kendine ait görüntülerin tam olarak 4.2 saniyesini izlemiş -kir içindeki elbisesiyle merdivenlerden yuvarlanışını gösteriyordu- sonra ekranı kapatmıştı. Görüntüler onu bir deli gibi resmediyordu. Kraliçe Levana onu alıp "yargılanmak" üzere Ay Ülkesi'ne götüreceği zaman, Dünyadaki herkesin rahat bir nefes alacağından hiç şüphesi yoktu.

Hücre kapısının dışından muhafızın boğuk ayak seslerini işitti. İçerideki her şey beyaz renkteydi. Ve buna, Peony'nin mahvolmuş elbisesi, erimiş ve parçalanmış ipek eldivenin kalıntılarını çıkarmaya zorlandıktan sonra üstüne giydirilen, çamaşır suyuna batırılmış pamuklu tulum da dâhildi. Gözlerini yoran ışıkları kapatmaya da hiç zahmet etmemişlerdi, bu yüzden kendini bitkin ve rahatsız hissediyordu. Kraliçe onu almaya geldiğinde belki de biraz rahatlayabileceğim, hatta kısa bir süre uyuklama şansına bile sahip olabileceğini düşünmeye başlamıştı.

Üstelik henüz sadece on dört saat, otuz üç dakika ve on altı saniyedir buradaydı. On yedi saniye. On sekiz.

Kapıdan gelen bir gıcırtı sesiyle irkildi. Gözlerini kısarak kapının tepesindeki ufak pencerenin açılmasını izledi. Demir çubukların arkasında, bir erkek başının silüeti göründü. Adamın kafasının arkası. Muhafızlar ona bakmamaya özen gösteriyorlardı.

"Ziyaretçin var."

Cinder, dirsekleri üstüne hafifçe doğruldu. "İmparator mu?"

Muhafız alaycı bir şekilde güldü. "Evet, tabii." Gölgesi pencerenin önünden kayboldu.

"Kapıyı açar mısınız lütfen?" dedi bir ses, Cinder'ın aşina olduğu bir ses o tanıdık aksanıyla. "Onunla özel olarak konuşmam gerekiyor." Cinder cam pürüzsüzlüğündeki duvara yaslanarak, tek ayağı üstüne doğruldu.

"En yüksek güvenlik seviyesinde tutuluyor," dedi muhafız. "Sizi içeri alamam. Onunla kapıdaki pencereden konuşmak zorundasınız."

"Saçmalamayın. Ben güvenliği tehdit eden bir unsur gibi mi görünüyorum?"

Cinder zıplayarak pencerenin yanına gitti ve parmak uçları üstünde yükseldi. Gelen Dr. Erland'dı ve elinde bezden bir torba taşıyordu.

Laboratuvar önlüğü hâlâ üstünde, ufak gümüş gözlükleri gözünde, yün kasketi ise kafasındaydı. Muhafızın gözlerine bakmak için başını bir hayli geriye atmak zorunda kalmasına rağmen, hiç de gözü korkmuş gibi durmuyordu.

"Ben, sarayın letumosis araştırma ekibinin başındaki bilim adamıyım," dedi Dr. Erland, "ve bu kız da benim en önemli deneğimdir. Dünyadan ayrılmadan önce ondan kan örneği almam gerekiyor." Torbasının içinden bir şırınga çıkardı. Muhafız bir anlık şaşkınlıkla geriledi, sonra kollarını göğsüne kavuşturdu.

"Bize bu şekilde emir geldi efendim. İçeri girmenize izin verilebilmesi için imparatordan resmi bir izin kâğıdı almanız gerekiyor."

Dr. Erland'ın omuzları çöktü ve şırıngayı torbaya geri soktu. "Peki. Protokol bu şekildeyse, sizi anlıyorum." Ama sırtını dönmek yerine, kol yenlerinin uçlarıyla oynamaya başladı. Yüzü bir anlığına karardıktan sonra, muhafıza bakarak sırıttı. "İşte, gördünüz mü?" dedi. Sesi, Cinder'ın sırtındaki tüyleri diken diken etmişti. Doktor devam etti, ağzından çıkan kelimelerin ahengi, bir ninni kadar rahatlatıcıydı. "Gerekli izin kâğıdını imparatordan aldım." Ellerini hücre kapısına doğru uzattı. "Artık kapıyı açabilirsiniz."

Cinder sanki zihnindeki örümcek ağlarını temizlemek istermişçesine gözlerini kırpıştırdı. Bu gidişle Dr. Erland da tutuklanacakmış gibi görünüyordu. Ama sonra, muhafız, yüzünde sersemlemiş bir ifadeyle döndü ve kimlik çipini kapının tarayıcısına okuttu. Kapı açıldı.

Cinder geriye doğru sendeledi, son anda duvara tutundu.

"Çok teşekkürler," dedi doktor, sırtını muhafıza dönmeden hücreye adım atarak. "Bize biraz izin vermenizi rica ediyorum. Sadece bir dakika sürer."

Muhafız herhangi bir şey söylemeden kapıyı kapattı. Koridorda uzaklaşan ayak sesleri duyuldu.

Dr. Erland yüzünü Cinder a döndü ve parlak mavi gözleri kızın üstüne düştüğünde derin bir nefes aldı. Dudakları hafifçe aralandı, sonra başını yana çevirdi ve gözlerini yumdu. Gözlerini tekrar açtığında, yüz hatları hayret dolu bir ifadeyle yumuşamıştı. “Eğer önceden bir parça şüphem vardıysa bile, artık eminim. Göz boyama yeteneğinizi kontrol altında tutmak için alıştırma yapsanız iyi olur.”

Cinder bir elini yanağına götürdü. “Ben bir şey yapmıyorum.” Doktor huzursuz bir şekilde boğazını temizledi. “Üzülmeyin. Zamanla alışırsınız.” Bakışlarını hücrede gezdirdi. “Kendinizi oldukça tatsız bir durumun içine soktunuz, değil mi?”

Cinder parmağıyla kapıya doğru işaret etti. “O numarayı bana da öğretmeniz gerekiyor.”

“Bu benim için bir onur olur Bayan Linh. Aslında oldukça kolaydır. Sadece odaklanın, karşınızdakinin düşüncelerini kendine doğru çekin ve ne istediğinizi açıkça belirtin. İçinizden yapacaksınız tabii ki.”

Cinder kaşlarını çattı. Hiç de kolaymış gibi görünmüyordu. Doktor kızın yüzündeki ifadeyi görünce bir elini salladı. “Üzülmeyin. İhtiyacınız olduğu durumlarda, bunu doğal bir şekilde yapabildiğinizi fark edeceksiniz ama ders için zamanımız yok. Kimse şüphelenmeden önce buradan ayrılmam gerekiyor.” “Ben şüphelendim mesela.”

Doktor, Cinder’ı duymazdan geldi ve baştan ayağa süzdü. İnce bedenine bol gelen beyaz tuluma, düştüğü sırada çizikler içinde kalan metal eline, pantolonunun paçasından sarkan renkli kablolara baktı.

“Ayağınızı kaybetmişsiniz.”

“Evet, ben de fark ettim. Kai nasıl?”

“Ne? Benim nasıl olduğumu sormayacak mısınız?”

“Siz iyi görünüyorsunuz,” dedi Cinder. “Hatta her zamankinden bile daha iyi görünüyorsunuz.” Doğruydu. Hücrenin beyaz ışığı, doktorun

yüz hatlarından yılların silinmesini sağlamıştı. *Veya daha doğrusu*, diye fark etti Cinder, bu görünümün sebebi, doktorun muhafız üstünde kullandığı Aycı yeteneğinin arkasından gelen bir efekt olmalıydı. “Ama Kai nasıl?”

“Kafası karışık sanırım.” Doktor omuzlarını silkti. “Size abayı yaktığını sanıyorum. Ve sizin hakkınızdaki gerçekleri öğrenmek… Eh… Herhâlde kabullenmesi zor bir durum olmuştur bu.”

Cinder hüsranla parmaklarını, on dört saattir sinirle çekiştirip durmaktan karman çorman olmuş saçlarında gezdirdi. “Levana onu bir tercih yapmaya zorladı. Ya onunla evlenecek ya da beni ona teslim edecekti. Bunları yapmazsa, Ayaları barındırmayı içeren bir tür kanun gereği savaş çıkacağını söyledi.”

“Doğru kararı vermiş gibi görünüyor. Kendisi iyi bir imparator olacak.”

“Önemli olan bu değil. Levana’nın bu karardan memnuniyeti çok uzun sürmeyecektir.”

“Elbette öyle. Ayrıca Kai onunla evlenmeyi seçseydi bile, kraliçe sizin uzun süre yaşamanıza izin vermezdi. Sizin ölüp gitmenizi istiyor, hatta sizin farkına vardığınızdan bile daha fazla. Bu yüzden Kai’nin sizi hapiste tutmak için elinden geleni ardına koymadığına ve kraliçe aya dönmeye karar verdiği anda imparatorun seni ona teslim edeceğine inanması gerekiyor -ki yakında dönecektir diye düşünüyorum. Yoksa imparator ve Doğu Ulusları Topluluğu için korkunç sonuçlar ortaya çıkacaktır.”

Cinder gözlerini kıstı. “Bana göre Kai, beni hapiste tutmak için elinden geleni yapıyormuş gibi görünüyor.”

“Doğru.” Parmaklarını oynattı. “Bu da işleri daha da karıştırıyor, değil mi?”

“Siz ne demek istiyorsunuz?”

“Neden oturmuyoruz? Bu şekilde tek ayak üstünde durmak, sizin için pek rahat olamaz.” Dr. Erland hücredeki tek karyolanın üstüne, Cinder ise onun yanındaki duvarın dibine çöktü.

“Eliniz nasıl?”

“İyi.” Metal parmaklarını oynattı. “Serçe parmağımın eklem yeri kırıldı ama daha kötüsü de olabilirdi. Ah ve bir de...” Şakağına doğru işaret etti. “Kafamda bir delik yok ve bu çok sevindirici.”

“Evet, kraliçenin size nasıl saldırdığını duydum. Kurtulmanızı sağlayan şey, sayborg programlamanızda değil mi?”

Cinder omuzlarını silkti. “Sanırım. Saldırıdan hemen önce, biyoelektrik kontrolüne dair bir uyarı mesajı aldım. Daha önce bu mesajı hiç görmemiştim, hatta göz boyaması sırasında bile.” “Bu, bir Aycının sadece bir şeye inanmanızı veya belli bir şekilde hissetmenizi sağlamaktan ziyade, size zorla bir şey yaptırmaya çalıştığı ilk seferdi. Programlamanız tam da amaçlandığı şekilde çalışmış gibi görünüyor. Cerrahınızın bir başka etkileyici kararı veya belki de bunun kaynağı, Linh Garan’ın prototipidir. Her neyse, Levana oldukça şaşırmıştır. Gerçi sahnelediğiniz havai fişek gösterisinin, sizi pek çok Dünyalının gözünde sevimli göstermediğinden şüpheleniyorum.”

“Nasıl kontrol edeceğimi bilmiyordum ve neler olduğunu bile anlamadım.” Dizlerini göğsüne çekti. “Burada tutulmam, büyük ihtimalle herkes için daha iyi. Sonuçta, normal sayılabileceğim hiçbir yer yok.” Beyaz duvarların arkasında, olmayan bir diyara doğru işaret etti. “Levana’nın beni bu sefillikten kurtaracak olması iyi.”

“Öyle mi Bayan Linh? Bu çok üzücü. Bense halkımızdan size biraz olsun sağduyu miras kaldığını umuyordum.”

“Üzgünüm. Görünüşe göre, canlı yayın sırasında ayağımı düşürdüğüm sırada sağduyumu da kaybetmiş olmalıyım.” Doktor burnunu kırıştırdı. “Böyle ufak şeyler üzerine fazla üzülüyorsunuz.”

“*Ufak mı?*”

Dr. Erland alaycı bir şekilde gülümsedi. “Buraya gelmemin önemli bir sebebi var ve fazla vaktimiz yok, biliyorsunuz.”

“Peki.” Cinder kol yenini kıvırdı ve kolunu doktora doğru uzattı, “istediğiniz kadar kan alabilirsiniz, ihtiyacım olmayacak.” Dr. Erland hafifçe kızın dirseğine vurdu. “O bir aldatmacaydı. Burada olmamın sebebi kan örneği almak değil. Eğer test için kana ihtiyacım olursa, Afrika’da yaşayan Ayalardan da alabilirim.”

Cinder kolunu kucağına geri düşürdü. “Afrika mı?”

“Evet, Afrika’ya gidiyorum.”

“Ne zaman?”

“Yaklaşık üç dakika sonra. Yapılması gereken daha çok iş var ve hepsini ufak bir odadan halletmek oldukça zor. Ben de ilk letumosis vakalarının belgelendiği yere, Sahra Çölü’nün doğusundaki ufak bir kasabaya gitmeye karar verdim.” Parmaklarını görünmez bir harita üstünde gezdirir gibi yaptı. “Bazı letumosis taşıyıcıları bulmayı ve onları araştırmama dâhil olmaya ikna etmeyi planlıyorum.”

Cinder kol yenini geri indirdi. “Peki, neden buradasınız?” “Sizi de bana katılmaya davet etmek için. Uygun olduğunuzda tabii ki.”

Cinder yüzünü buruşturdu. “Ah, teşekkürler doktor. Önce ajandamı bir kontrol etmem gerekiyor.”

“Umarım edersiniz Bayan Linh. İşte, bu benim size hediyem. Hatta iki hediye sayılır.” Dr. Erland, torbasına uzandı ve metal bir elle ayak çıkardı. Her ikisi de parıldıyordu. Cinder’ın kaşları alnında yükseldi.

“Bunlar son teknoloji ürünü birer sanat eseri,” dedi Dr. Erland. “Tam donanımlı. Yüzde yüz titanyum kaplama. Ve bakın!” Doktor yeni bir oyuncak bulmuş çocuk gibi, metal elin

parmaklarını oynattı. Birden ortaya, parmakların içinde gizlenmiş bir fener, ufak bir bıçak, dart fırlatan bir silah, bir tornavida ve bir evrensel bağdaştırıcı kablosu çıkardı. “Bu el faydalı aletlerle dolu. Sakinleştirici dartlar ise burada saklanıyor.” Avuçtaki bir hazneyi açtı ve bir düzine incecik dartı gösterdi. “Sisteminiz bu el ile senkronize olduktan sonra, basit bir düşünceyle silahı anında hazır edebileceksiniz.”

“Bu... Bu harika işte! Artık cellâdın baltası boynuma hemen inmeden önce, seyircilerden birkaç tanesini beraberimde götürebilirim.”

“Kesinlikle!” Kıkırdadı. Cinder sinir olmuş bir şekilde kaşlarını çattı ama Dr. Erland yeni protezleri tanıtmaya devam etmekle meşguldü. “Bunları özellikle sizin için yaptırdım. Açı ve boyutların uygun olduğundan emin olmak için vücut taramalarınızdan faydalandım. Biraz daha vaktim olsaydı, yapay deri de yaptırırdım, ama her şeye aynı anda sahip olmak zor sanırım.”

Cinder, doktorun uzattığı parçaları aldı ve heyecanla işçiliklerini inceledi.

“Bunları muhafıza göstermeyin, yoksa başım gerçekten belaya girer,” dedi doktor.

“Teşekkürler. Hayatımın son iki gününde bunları takacağım için gerçekten çok heyecanlıyım.”

Dr. Erland hınzırca sırıtarak, gözlerini ufak hücrede gezdirdi. “Komik, değil mi? Bütün bu bilimsel gelişme, bu teknoloji... Ama en karmaşık güvenlik sistemleri bile, bir Aycı sayborgu düşünülerek tasarlanmamış. Sanırım etrafta senin gibi fazla insan olmaması iyi, yoksa kimseyi hapiste tutamamakla nam salardık.”

Ne? Siz deli misiniz?” dedi Cinder, sesini fısıltı seviyesine düşürerek. “Buradan kaçmaya çalışmamı mı öneriyorsunuz?” “Gerçekten de bugünlerde birazcık deliliğim üstümde.” Dr. Erland kırışıklarla dolu yanağını kaşıdı. “Elimde değil. İçimdeki bütün bu biyoelektrik... Harcanmadan dururken.” Kederle iç geçirdi. “Ama hayır Bayan Linh.

Kaçmaya *çalışmanızı* önermiyorum. Kaçmanız *gerektiğini* söylüyorum. Ve bir an önce. Levana sizi almaya geldiğinde, sağ kalma şansınız inanılmaz derecede düşecektir.”

Cinder başının ağrımaya başladığını hissetti ve duvara yaslandı. “Bakın, beni düşünmenizi takdir ediyorum. Gerçekten. Ama buradan çıkmayı başarmanın bir yolunu bulsam bile, Levana’nın ne kadar öfkelenebileceğini hayal edebiliyor musunuz? İstediğini elde edemediği zaman korkunç sonuçların ortaya çıkacağını az önce kendiniz de söylediniz. Ben, uğruna bir savaş başlatılmaya değer biri değilim.”

Doktorun gözleri parladı. Bir an için, oldukça genç ve neşeli göründü. “Aslında, tam olarak öylesiniz.”

Cinder başını adama çevirdi ve gözlerini kıstı. Doktor belki de gerçekten delirmişti.

“Geçen hafta ofisimdeyken size söylemeye çalıştı, ama kardeşinizi görmek için aceleyle çıkmak zorunda kaldınız -ah, bu arada kaybınız için üzgünüm.”

Cinder yanağının içini ısırdı.

“Her neyse. Görüyorsunuz ya, DNA diziliminizi tamamladım. Ve bundan edindiğim bilgiler, sadece sizin bir Aycı olduğunuz ve bir içi boş olmadığınızla sınırlı değil. Mirasınıza, soyunuza dair bilgilere de ulaştım.”

Cinder’ın kalbi hızlandı. “Ailem mi?”

“Evet.”

“Ve? Bir ailem var mı? Annem ve babam, onlar...” Tereddüt etti. Dr. Erland’ın gözleri, kızın bu ani heyecanı karşısında hafifçe kederlenmişti. “Ölmüşler mi?”

Doktor kasketini çıkardı. “Üzgünüm Cinder. Lafa daha iyi girmeliydim. Evet, anneniz yaşamıyor. Babanızın kim olduğunu veya hayatta olup olmadığını bilmiyorum. Anneniz... Eh, hafifmeşrepliğiyle meşhur bir kadındı.”

Cinder, tüm umutlarının söndüğünü hissetti. “Ah.”

“Ve bir de teyzeniz var.”

“Teyze mi?”

Dr. Erland, kasketini elleri arasında sıktı. “Evet. Teyzeniz, Kraliçe Levana’dır.”

Cinder gözlerini kırpıştırdı.

“Sevgili çocuğum, siz Prenses Selene siniz.”

BÖLÜM

Otuz Sekiz

DR. ERLAND VE CINDER'IN ARASINA BİR SESSİZLİK çöktü ve Cinder'ın bulanan zihni,

sessizliğin gürültüsüyle dolmaya başladı. Kafa karışıklığı ise yüzünden açıkça okunabiliyordu. "Ne?"

Doktor uzandı ve elini Cinder'ın elinin üstüne koydu. "Siz Prenses Selene'siniz."

Cinder elini hızla geri çekti. "Ben anlamı... Ne?"

"Biliyorum, kulağa inanılmaz geliyor."

"Hayır, daha çok... İmkânsız geliyor. Bu şakanın amacı ne olabilir ki?"

Doktor hafifçe gülümsedi ve tekrar Cinder'ın elini okşadı. İşte bu sırada Cinder, görüşünün tertemiz olduğunu fark etti. Turuncu bir ışık yanıp sönmemişti. Ciğerlerindeki tüm nefes boşaldı. Gözleri, ayak bileğinden sarkan kablolara gitti.

"Bunu kabullenmenizin biraz zaman alacağını biliyorum," dedi Dr. Erland, "ve bu süre içinde size yardımcı olmayı diliyorum. Ve olacağım da. Afrika'ya geldiğinizde, bilmeniz gereken her şeyi anlatacağım. Ama şu anda, Levana'nın ellerini size geçirmesine neden müsaade etmemem gerektiğini anlamanız hayati bir önem taşıyor. Siz onu tahtından edebilecek tek kişisiniz. Bunu anlıyor musunuz?"

Cinder sersemlemiş bir hâlde başını salladı.

"Prenses.

“Bana böyle seslenmeyin.”

Dr. Erland kucağındaki kasketi buruşturdu. “Peki. Bayan Linh, şimdi dikkatle beni dinleyin. Ben yıllardır sizi arıyordum. Ay Ülkesi’nde yaşadığım yıllarda, sizi Dünyaya getiren ve sayborg operasyonunuzu gerçekleştiren adamı tanıyordum. Sizi bulabilmek için o adamın izini sürdüm. Ama onu bulduğumda, çoktan aklını yitirmeye başlamıştı bile. Ondan öğrenebildiğim tek şey, sizin buralarda bir yerde, Doğu Ulusları Topluluğunda yaşadığınız oldu. Genç bir sayborg aradığımı biliyordum ama buna rağmen sizi bulmadan ve size gerçekleri anlatamadan önce aklımı yitireceğimden korktuğum anlar oldu. Ve sonra bir gün, aniden laboratuvarımda karşıma çıktınız. Bu bir mucizeydi.”

Cinder bir elini kaldırarak araya girdi. “Neden? Beni neden bir sayborg hâline getirdiler?”

“Çünkü vücudunuz, çıkan yangında fazlasıyla hasar görmüştü,” dedi doktor, zaten yeterince ortada olan bir şeyi söylüyormuş gibi bir tonla. “Uzuvlarınızı kurtarmanın bir yolu yoktu. Hayatta kalmanız bile bir mucizeydi ve bunca yıldır kimse tarafından bulunmadan yaşamanız ise...”

“Durun. Lütfen Durun.” Cinder haşatı çıkmış protez elini esnetti ve sonra doktorun ona getirdiği yeni eli kavradı. Çözleri hücrenin içinde gezindi, kısık kısık nefes alıyordu. Başının dönmeye başladığını hissedince gözlerini kapadı.

Kendisi bir...

Prenses...

“Sayborg göreve alımı,” diye fısıldadı. “Bu yasayı sırf beni bulabilmek için başlattınız. Doğu Ulusları Topluluğunda yaşayan bir sayborgu.

Dr. Erland rahatsızca kıpırdandı. Cinder bakışlarını tekrar onun yüzüne çevirdiğinde, adamın gözlerinin vicdan azabıyla dolu olduğunu

gördü. “Hepimiz birtakım fedakârlıklarda bulunduk ama eğer Levana durdurulmazsa.

Elindeki yeni protezi bırakan Cinder elleriyle kulaklarını kapattı ve yüzünü dizlerinin arasına gömdü. Sayborg göreve alımı. Bütün o sayborglar. Doğru olanı yaptığını, normal insanlardan ziyade kendileri üstünde deney yapılmasının daha doğru olduğunu düşünen onca kişi. Bilimsel bir proje. Ve doktorun tek amaçladığı, onu bulmaktı.

“Cinder?”

“Sanırım hasta oluyorum.”

Dr. Erland bir elini Cinder’ın omzuna koydu ama kız silkinerek onu uzaklaştırdı. “Olan bitenlerden hiçbiri sizin suçunuz değil,” dedi doktor. “Ve artık sizi buldum. Her şeyi tekrar yoluna sokmaya başlayabiliriz.”

“Herhangi bir şeyi nasıl yoluna sokabilirim ki? Levana beni öldürecek!” Keskin bir nefes alarak aniden başını kaldırdı. “Dur. Levana biliyor mu?”

Cevabı doktordan önce, Cinder’ın kendi anıları verdi. Basamakların tepesinde duran Levana. Korkmuş, *hiddetlenmiş* bir kraliçe. Cinder, yüzünü tekrar dizlerine gömdü. “Ah, yıldızlar aşkına. Biliyor.”

“Senin göz boyaman oldukça eşsiz Cinder. Tıpkı Kraliçe Channary’ninki gibi. Levana senin kim olduğunu anında anlamıştır, fakat başka kimsenin bildiğini sanmam. Ve Levana, bu sırrı mümkün olduğu kadar uzun bir süre saklayacaktır. Elbette, senden kurtulmak için de hiç zaman harcamayacaktır. Şu anda bile Ay’a dönüş planlarını yapmakla meşgul olduklarını tahmin ediyorum.”

Cinder’ın ağzı kupkuru kesildi.

“Bana bakın Cinder.”

Cinder doktora uydu. Ve nefes kesici bir mavi renginde parlayan doktorun gözleri acımayla dolu ve huzur verici baksa da, Cinder onun, zihnini kontrol etmek için bir şey yapmadığını anlamıştı. Karşısında duran kişi, sadece Kraliçe Levana'yı tahtından indirmeye kararlı, yaşlı bir adamdı.

Ve bir şekilde, bu yaşlı adamın tüm umudu, Cinder'dı.

"Kai biliyor mu?" diye fısıldadı Cinder.

Dr. Erland üzgünce başını salladı. "Levana ortalıklarda olduğu sürece Kai'nin yanına bile yaklaşamam ve bu, mesajla gönderilebilecek türden bir bilgi değil. Ben daha Kai'yi görme fırsatını yakalayamadan önce, Levana sizi alıp gitmiş olurdu. Hem ayrıca, Kai ne yapabilir ki?"

"Bunları bilse, beni serbest bırakırdı."

"Ve tüm ülkeyi Levana'nın hışmı altında bırakma riskine mi girerdi? Daha tahtını elinden alamadan çok önce, Levana sizden kurtulmanın bir yolunu bulurdu. Bir plan yapmadan, böyle ani kararlarla hareket etmek için Kai'nin bir aptal olması gerek."

Ama bilmeyi hak ediyor. O da prensesi arıyordu... Yani..

"Pek çok insan sizi arayıp duruyordu. Ama sizi bulmak ayrı bir şey, kraliçe olarak tahta geçmenizi sağlamak ise apayrı. Ben uzun yıllardır bugün için plan yapıyorum ve isterseniz size yardımcı olabilirim."

Ciğerleri panikle sıkışan Cinder, ağzı açık bir şekilde doktora bakakaldı. "Beni kraliçe olarak tahta geçirmek mi?"

Doktor boğazını temizledi. "Şu anda korktuğunuzu ve kafanızın karıştığını biliyorum. Fazla düşünmemeye çalışın. Sizden istediğim tek şey, bu hücreden kaçmanın bir yolunu bulmanız. Bunu yapabileceğinizden hiç şüphem yok. Sonra Afrika'ya gelin. Ondan sonrasında, size ben rehberlik edeceğim. Lütfen. Levana'nın kazanmasına izin veremeyiz."

Cinder bir cevap veremedi, doktorun ondan istediği şeyleri anlamlandırmakta bile zorluk çekiyordu. Kendisi bir prenses miydi? Bir veliaht?

Başını salladı. "Hayır, olamaz. Ben bir kraliçe veya prenses olamam. Ben bir hiçim. Sadece bir sayborgum!"

Dr. Erland ellerini birleştirdi. "Eğer size yardım etmeme izin vermezseniz, Levana baştan kazanmış olur, değil mi Cinder? Yakında sizi alıp götürecek. Kai ile evlenip imparatoriçe olmanın bir yolunu bulacak. Dünya Birliği'ne karşı savaş başlatacak ve hiç şüphem yok ki galip gelecek. Bir sürü insan ölecek, diğerleri tıpkı Ayaların olduğu gibi birer köle hâline gelecek. İçler acısı bir kader. Ama siz gerçekte kim olduğunu kabullenmediğiniz sürece, kaçınılmaz."

"Bu hiç de adil değil! Bana birden böyle bir şey söyleyip sonra bu konuda bir şeyler yapmamı bekleyemezsiniz!"

"Zaten beklemiyorum Bayan Linh. Sizden tek beklediğim, bu hücreden kaçıp benimle Afrika'da buluşmanız."

Cinder, bu fikir yavaş yavaş aklına yerleşirken, ağzı açık bir şekilde bakakaldı. Hücreden kaç, Afrika'ya git. Doktor bu şekilde söylediğinde, kulağa oldukça basit bir işmiş gibi geliyordu.

Doktor, kızın yüz ifadesinde bir değişiklik görmüş olmalıydı ki hafifçe tekrar bileğine dokundu ve sonra yaşlı kemiklerini kütleterek ayağa doğruldu. "Size inanıyorum," dedi, kapıya gidip parmaklıklara vururken. "Ve şu anda farkında olmasa bile, Kai de size inanıyor."

Hücre kapısı açıldı. Dr. Erland şapkasına dokunarak Cinder'a selam verdi ve sonra gitti.

Cinder iki adamın ayak sesleri koridorda uzaklaşana kadar bekledi. Sonra sarsılarak iki büklüm oldu ve ellerini kulaklarının üstüne kapattı. Beyni onun algılayabileceğinden büyük bir hızla, internetten bir sürü bilgi indirmeye başlamıştı: Prensesin kaybolmasına dair eski haberler,

komplo teorisyenleriyle söyleşiler, prensesin yanmış vücut kalıntılarının bulunduğu çocuk odasının fotoğrafları. Tarihler. İstatistikler. Tahtın bir sonraki veliahdı Levana'nın taç giyme törenini anlatan yazılar... Prenses Selene'nin doğum tarihi. 21 Aralık 109 T. E. Demek ki Cinder, sandığından neredeyse bir ay daha küçüktü. Ufak ve önemsiz bir detaydı ama bir an için, artık kim olduğunu bilemediğini hissetti. Kim olması gerektiği hakkında da hiçbir fikri yoktu.

Ve sonra sayborg göreve alımına ait bilgiler geldi. Göreve alınan herkesin ismi, gözlerinin önünden akıp geçti. Fotoğrafları, doğum tarihleri, ölü ilan edildikleri tarihler -Doğu Ulusları Topluluğu'nun iyiliği için kendilerini feda ederek onurlu bir şekilde hayatını kaybedenler.

Cinder, başında bir saatin tıkladığını duydu.

Bütün bu bilgiler beynine akarken, kesik kesik nefesler aldı. Midesi panikle yanıyordu. Ağzına gelen safrayı tekrar yutarken boğazı alevler içinde kaldı.

Kraliçe Levana onu almaya gelecek ve Cinder idam edilecekti. Kaderi buydu. Kendini buna alıştırmıştı. Ölüme hazırlanmıştı, bir veliaht olmaya değil. Bir kraliçe veya kurtarıcı veya bir kahraman olmaya değil.

Böyle olmasına izin vermek ne kadar basit olurdu. Karşı koymamak ne kadar basit olurdu.

Kafasında dolaşan bilgiler yığını arasında, düşünceleri tekrar zamanda donup kalmış o tek bir ana gitti. Pazar yerindeyken Kai'nin o rahat gülüşü.

Bir top hâline gelen Cinder, netlink bağlantısını sonlandırdı.

Sesler sustu. Fotoğraf ve görüntüler siyaha düştü.

Eğer Levana'yı durdurmaya çalışmazsa, Kai'nin sonu ne olacaktı?

Soruyu aklından uzaklaştırmaya çalıştı. Ama soru onun peşini bırakmadı ve kafasının içinde yankılanıp durdu. Belki de Dr. Erland haklıydı. Belki de kaçması gerekiyordu. En azından kaçmayı denemeliydi.

Kucağındaki yeni protezleri kavradı. Başını kaldırdı ve hücre kapısındaki, parmaklıklı, ufak pencereye baktı.

Muhafız, pencereyi kapamayı unutmuştu.

Omurgası karıncalandı. Teninin altında yeni bir tür elektrik akımı dolaşıyor ve ona artık sadece bir sayborg olmadığını hatırlatıyordu. Artık bir Aycıydı. İnsanların, aslında gerçek olmayan şeyleri gerçekmiş gibi görmelerini sağlayabilirdi. Onları aslında hissetmedikleri gibi hissetmeye yönlendirebilirdi. Yapmak istemedikleri şeyleri yaptırabilirdi.

Herhangi biri hâline gelebilirdi. *Herhangi biri.*

Kafasından geçenler onu hem korkuttu hem de hasta etti ama aldığı kararla tekrar sakinleşti. Muhafız geri döndüğünde, Cinder da hazır olacaktı.

Elleri titremeyi bıraktığında, yeni titanyum kaplama elin parmağında gizlenmiş bıçağı çıkardı ve bileğine dayadı. Takip edilmemek için kimlik çipini çıkarmaya çalıştığı son seferde açtığı yaralar hâlâ tazeydi. O anda hiç tereddüt etmedi.

Yakında tüm dünya onu, yani Linh Cinder'ı arayacaktı.

Bir ayağı eksik, hilkat garibesi bir sayborgu.

Çalıntı bir kimlikle dolaşan bir Aycıyı.

Gideceği kimsesi, kaçabileceği hiçbir yeri olmayan bir mekanik ustasını.

Ama artık onu arayan herkes, aslında bir hayaletin peşinde olacaktı.

Teşekkürler

ÇILGIN BİR FİKRİ, ŞU ANDA ELİNİZDE TUTTUĞUNUZ kitaba dönüştürmeme yardımcı olan bir sürü insanın desteğine sahip olduğum için gerçekten çok şanslıyım.

En büyük teşekkürüm, temsilcim Jill Gilbert'e ait. Onun gibi bir rock yıldızı tarafından temsil edildiğim için ne kadar şanslı olduğumu ve nasıl bir gurur duyduğumu anlatmam mümkün değil.

Ajan ekibimin diğer üyeleri Cheryl Peintka ve Denveiler'a da heyecanlı bir şekilde canla başla çalıştıkları için bir teşekkür borçluyum.

Editörüm Liz Szabla, yayıncım Jean Feiwel ve Feiwel & Friends'de çalışan herkese sonsuz teşekkürler. Cinder'ın hayata geçmesine duydukları heyecan, gerçekten akıllara durgunluk vericiydi. Herhalde Cinder'ın iyiliği için bundan iyi bir grup dileyemezdim.

Attığım her adımda bana cesaret aşılayan internet arkadaşlarıma, sadık blogcularıma ve Sailor Moon hayran kulübünede teşekkürlerimi sunarım. Özellikle de tavsiyeleri, eleştirileri, dürüstlükleri, destekleri için kitabımın ilk okuyucularına minnettarım: Whitney Faulconer, Tamara Felsinger, Jennifer Johnson, Rebecca Kihara ve Meghan Stone-Burgess.

Son derece önemli olan ilk bölümü yeniden gözden geçirmeme yardımcı olan Circlet eleştiri grubundan arkadaşlarıma da teşekkür etmek istiyorum: Naomi Boyd, Dominique Samantha Dulay, Jelena Radosavljevic ve Steve Tara.

Genetik bilimi, mutasyonlar, biyoelektrik konularındaki sorularımı cevaplayan ve bana bir sürü yeni güzel kelime kazandıran Gina Araner

ve Jennifer S. De Mello, Ph.D.'ye özellikle kocaman bir teşekkürü borç bilirim.

Ayrıca Çin kültürü konusunda yardımı için Paul Manfredi, Ph.D.'ye de minnettarım.

Elbette, en yakın arkadaşlarımın ve ailemin devamlı desteği olmadan, bunların hiçbiri gerçekleşemezdi. Anne ve babama; büyürken bütün o kitapları almama ve normalde çimleri biçmem gereken tüm o yaz tatillerinde bilgisayar başında oturup gülünç hikâyeler yazmama izin verdiğiniz için teşekkürler.

Abim Jeff'e; Yıldız Savaşları serisine olan düşkünlüğün için teşekkürler. Görümcem Wendy'ye; başka kimse yapmıyorken, iğneli laflarımı takdirle karşıladığın için teşekkürler. Kuzenim Lucy; kitapları benim kadar çok sevdiğin ve tüm o şaraplar için teşekkürler.

Amcam Bob; beni ve bir VW dolusu genç kızı anime fuarlarına götürdüğün ve kalbime kostümlü oyun sevgisini soktuğun için teşekkürler. En iyi arkadaşlarım Leilani Adams ve Angela Yohn; bütün kahve ve dedikodular için teşekkürler -yani iş toplantıları demek istiyorum.

Son olarak, bu kitabı okuduğunuz günlerde kocam olacak olan nişanlım Jesse; her sabah yatağımın ucuna bir fincan kahve getirdiğin, günlük yazı kotamı doldurmadığım günlerde ofise geri dönmemi söylediğin ve en önemlisi bana inandığın için teşekkürler. Sanırım artık güvenle okuyabilirsin

İçindekiler

Bir. 4
İki 18
Üç. 30
Dört 37
Beş. 49
Altı 57
Yedi 68
Sekiz. 75
Dokuz. 85
On. 89
On Bir. 95
On İki 103
On Üç. 115
On Dört 120
On Beş. 128
On Altı 137
On Yedi 142
On Sekiz. 153
On Dokuz. 165
Yirmi 180
Yirmi Bir 187
Yirmi İki 199
Yirmi Üç. 205
Yirmi Dört 214
Yirmi Beş. 231
Yirmi Altı 248
Yirmi Yedi 259
Yirmi Sekiz. 267
Yirmi Dokuz. 277
Otuz. 285

Otuz Bir. 301
Otuz İki 311
Otuz Üç. 322
Otuz Dört 333
Otuz Beş. 344
Otuz Altı 355
Otuz Yedi 366
Otuz Sekiz. 376
Teşekkürler 383